Chiril Tricolici

unde-i duminica?

ROMAN

cartea românească

Chiril Tricolici

Unde-i duminica ?

Chiril Tricolici

Unde-i duminica?

Roman

Editura Cartea românească

1979

Coperta de *Vasile Olac*

În fotoliul de orchestră

E duminică dimineața și mă învîrt prin cameră neștiind ce să fac. Mă uit la telefon. Tot atît de inspirat se uită și telefonul la mine.

Să fi fost un timp mai frumos, aș fi plecat de ieri la Sinaia...

La naiba, toată săptămîna nu știi ce să mai faci de căldură și cum să te tragi mai la umbră, iar cum vine simbăta, cum se înverșunează cu ploaie și frig! S-a-ncuscrit sfîntul Ilie cu Dracu, altceva nu poate să fie, și-acu ne strică *week-end*-ul!

Terminasem o carte, o carte pe care o reluasem de cîteva ori de la capăt, o predasem de curînd editurii, eram mulțumit, dar și vlăguit, ca un cîine de stînă ce iese din iarnă, și m-am jurat că o lună încheiată n-o să fac altceva decît să mă vîntur.

Numai că vremea era tocmai bună de scris. Da, dar ce? Îmi venise mai demult o idee de subiect... Covrigul se dovedise de fum. Și mi-am adus aminte ce-mi spusese maiorul Pascu (și în primele clipe îl și crezusem), cum fusese el cît pe-aci să ancheteze spargerea unui vagon poștal încărcat cu lingouri de aur. Trenul, însă, intrase cu o întîrziere de vreo două ore în gară, iar camionul cu care urmau să sosească făptașii, fiind reparat la I.R.A. 6, se fărmase pe drum.

Tot învîrtindu-mă prin cameră am ajuns la fereastră. Afară continua să plouă țîrîit dintr-un cer mohorît ca un șezut de maimuță. „Nu-i nimic, găsesc eu un subiect!", mi-am zis cu un optimism robust — optimism care trebuie

să ne caracterizeze pe toți ! — și am zîmbit cu deplină și responsabilă încredere în viitor.

Odată făcută asociația de idei, am luat ziarul din fotoliu și în locul lui m-am așezat eu. Caricatura lui Matty m-a făcut să izbucnesc în rîs — era dintre acelea care mai scapă uneori exigențelor — pornind de la ea, m-am gîndit ce de condeie excelente lucrează la cotidianul în cauză și am ajuns la „Mica publicitate". „Ia să văd, mi-am propus, ce vinde lumea pe atîtea coloane ?"

La un moment dat m-am oprit și am luat de la capăt anunțul :

„Casetofon excepțional, priză și baterii, vînd. Tel. 61.80.84."

Mi-am zis că dacă n-ar fi prea scump, și pînă mai am o rezervă de bani, ar fi o idee să i-l cumpăr Ioanei. Să-mi lase „Uher"-ul în pace, mereu îl cară la ea, fir-ar să fie.

Numărul din anunț a sunat o vreme ocupat ; cînd era să renunț, am auzit apelul și mi-a răspuns o voce feminină.

— În legătură cu anunțul din ziar, am spus.

— Nu mai e de actualitate ; s-a vîndut.

— Cum, dar abia e zece !

— Vai, de la șapte au început să mă sune ! Trei casetofoane să fi avut !... De fapt, l-am dat încă de-alaltăieri... printr-o cunoștință. Mi-a telefonat însă un domn și mi-a spus că are și el un casetofon de vînzare ; dacă nu mă deranjează și sînt amabilă... Nu mă deranjează, de ce să nu-i fac omului un serviciu ?! Notați-vă numărul lui, poate nu l-a vîndut încă.

Am notat, i-am mulțumit și am format numărul.

— Da, vă rog, mi-a răspuns un bărbat, grăbind

— Mi s-a spus că aveți un casetofon de vînzare.

— E un radiocasetofon, a precizat, pentru că are și o lungime de undă. Unde medii.

Era perfect. Ioana avusese un tranzistor micuț, îl dăduse unei prietene care pleca într-o excursie, și aceasta nu mai venise cu el. I-l furaseră sau îl uitase undeva, nici ea nu știa. Fapt este că rămăsese fără tranzistor.

— Vreți să veniți să-l vedeți ? s-a interesat omul.

— Mai întîi aș vrea să știu ce marcă e și-n ce stare. Ca să nu fac drumul degeaba.

— E un „Mayer", o marcă foarte bună, și e aproape nou. În orice caz, foarte puțin folosit.

Nu auzisem de o asemenea marcă și m-am interesat cît cere pe el. Mi-a spus că două mii opt sute și a ținut să sublinieze că este o piesă cu totul excepțională.

— Domle, am zis, nu v-am telefonat ca să mă aflu în treabă, v-aș ruga să-mi spuneți care-i ultimul preț. Ca să nu-mi pierd nici eu timpul și nici pe-al dumneavoastră să nu vi-l răpesc.

— Veniți să vedeți piesa și stăm noi de vorbă. Ne-mpăcăm noi, dacă spuneți că sînteți un amator serios. Știți unde vine strada Căpitan Dragotescu ?

Am zis că nu.

— Aaa, e foarte central ! s-a arătat omul contrariat de ignoranța mea în materie de străzi foarte centrale și mi-a explicat cum să ajung, prin Călărași, pînă la el.

Cînd plouă, problema care se pune este dacă să scot sau nu din garaj „Lamborghini Espada". Recunosc, este o treabă cam pe dos ca ea, mașina, să stea uscată frumușel în garaj, în timp ce eu, stăpînul ei — e adevărat, un stăpîn provizoriu, adică mai mult un fel de custode — să umblu ferindu-mă de bălțoace, ca să nu mă stropească vreun „Fiat 600" sau chiar un „Trabant", ca pe orice neposesor de autoturism, dar fiecare spălat la *service* înseamnă cel puțin trei ore pierdute, așa că de multe ori, în asemenea cazuri, prefer satisfacțiile pe care ți le oferă mijloacele de transport în comun. De data aceasta dilema nu se punea, pentru simplul motiv că aseară îmi fusese lene să duc mașina la garaj și ea se găsea chiar în fața blocului meu. După cîteva minute am fost în stradă, am mai făcut vreo douăzeci pînă la adresa respectivă și iată-mă sunînd la ușa apartamentului 8.

Gîndindu-mă la vocea graseiată a omului meu, mă așteptam să apară un domn înalt și distins, purtînd. eventual, și ochelari cu rame groase și negre și chiar un halat de mătase. Cu toate că obiectul acesta vestimentar a devenit desuet — eu, cel puțin, prefer blugi.

Da' de unde ! Mi-a deschis ușa un tip cam sfrijit, în jur de 40 de ani, cu ochii mici, ca de rață, cu care m-a privit de parcă m-ar fi căutat prin buzunare, în timp ce

pe față îi apăruse ca la chelnerii de altădată un zîmbet de politețe stereotipă.

I-am spus că am venit pentru casetofon, și buzele groase, cea de jos puțin răsfrîntă, i s-au mișcat ciudat.

— Vă rog, intrați !... m-a invitat graseind.

Avea o garsonieră spațioasă, mobilată cam anapoda : un pat de mijloc, cît un aeroport, ocupa cea mai mare parte a camerei, lîngă fereastră se găsea un fotoliu îmbrăcat într-o husă *ecru*, cu flori grosolane, care de vreo cincisprezece ani, dacă nu și mai bine, ne iau la bătaie în toate magazinele cu stofe de mobilă, apoi un șifonier galben, din lemn masiv, sculptat pe la margini, cu oglinzi ovale pe ambele uși, o masă maro, cu picioare în stil Chippendale... La masa asta m-a și invitat să iau loc, oferindu-mi un scaun capitonat cu piele ce s-ar fi vrut de Cordoba.

— O să vă placă, este, așa cum v-am spus, o piesă excepțională ! m-a asigurat gazda și a adus radiocasetofonul pe masă. Vedeți, are și radio — a adăugat, arătîndu-mi o scală micuță — și poate fi folosit și la mașină. Aveți mașină ? Uitați-vă, aici sînt cuplajele...

A introdus o casetă, apoi alta, a acționat butoane, a dat drumul la radio și, în tot timpul demonstrației, nu i-a stat gura o singură clipă.

— V-am cerut două mii opt sute, dacă dați două mii șapte, l-ați luat, a zis, văzînd că rămîn tăcut.

Radiocasetofonul era cît se poate de reușit, compact și, după cum mi se părea, solid construit, cu o linie impecabilă, ce aducea cu un portțigaret, îmi plăcuse de cum îl văzusem. L-am luat să mă uit mai bine la el și am spus :

— Dacă ar fi fost nou... Așa, cine-mi garantează ?...

— Uitați-vă, m-a întrerupt, casetele astea două sînt tot ce s-a înregistrat cu el. Poftim, vă mai las o sută de lei — două mii șase sute.

I-am oferit două mii cinci sute, și omul s-a declarat de acord.

— N-am decît două mii de lei la mine, i-am spus. Vi-i las drept aconto, iar restul vi-l aduc în cel mult o jumătate de oră. Trebuie să scot bani de la C.E.C.

— Putem coborî împreună, mi-a propus. Tot am de ieșit în oraș.

Așa am și procedat. Nu știu ce mutră a făcut tipul cînd m-a văzut descuind portiera „Lamborghinei Espada", dar după ce s-a urcat în mașină, s-a întors spre mine și ochii lui de rățoi s-au făcut și mai mici.

— O colonie franțuzească nu v-ar interesa pentru doamna ?

— Nu sînt căsătorit, am zis.

— Atunci poate un cartuș de „Kent" ?

— Asta, da. Și m-ar mai interesa un *whisky*. Un *whisky* de la el de-acasă și nu îmbuteliat nu știu pe unde.

Personal, prefer un vin bun oricărei băuturi din lume, dar îți mai vine un prieten în casă... Și am unul care se dă în vînt după cel get-beget scoțian.

— *Whisky* n-am, însă aș putea să vă fac rost. În cîteva zile. Să-mi notez numărul dumneavoastră de telefon și vă sun.

I-am dat o carte de vizită, omul s-a dus acasă și s-a întors cu un cartuș de „Kent", apoi am oprit la un C.E.C. și i-am achitat restul de bani. Cînd i-a băgat în buzunar, am văzut o luminiță de satisfacție aprinzîndu-se în ochii lui de rățoi ; nu i-am acordat importanță — aveam satisfacția mea.

Chiar alături se afla un telefon public, am asistat cîteva clipe la maltratările la care îl supunea un domn cu o anumită distincție, și tocmai distincția asta a lui m-a scos din sărite.

— Poate vreți să v-aduc un ciocan ? m-am oferit, zîmbindu-i cu solicitudine. Un baros !... Ca să terminați treaba mai repede !

— Numărul a fost ocupat, da' fisa nu mi-o restituie ! Mi-a furat fisa !

I-am spus că n-are rost să se supere, este hoția cea mai puțin însemnată din cîte se practică, și cum el îmi cedase locul, m-am grăbit s-o sun pe Ioana, care își pregătea de zor doctoratul. Mi-a răspuns fetița gazdei, așa că am rugat-o s-o cheme pe domnișoara Ioana din camera ei.

N-am așteptat mult.

— Ți-am cumpărat ceva care o să-ți facă plăcere, am spus, știind că altfel n-o s-o pot scoate din casă. Coboară, trec să te iau.

— Nu trece, s-a împotrivit Ioana, o să-ți explic eu de ce. După-amiază, însă, fac o pauză... Am de ieșit în oraș și aș veni pe la tine. La șase e bine ?

Ioana stă la o gazdă care i-a pus de la bun început în vedere că nu va admite nici un fel de vizite masculine, indiferent de natura acestora și oricît de scurte ar fi — are de crescut o fetiță. Dar eu nu vrusesem să urc, spusesem că o s-o aștept jos, cu mașina...

M-am așezat la volan, cu gîndul de-a mă duce la „Turn" ; brusc, însă, mi-a venit ideea unei partide sau două de table cu un amic mare amator și el și nevastă-sa de bunătăți gastronomice, și eu știam cu precizie că mă vor reține la masă. La ei puteam s-o văd pe Samantha, să dau și peste o rață umplută cu mere, să găsesc și un vin de care să-mi pese... Așa că am încercat să mă conving că vizita asta ar fi de preferat „Turnului".

Am cumpărat flori — ceea ce e sinonim cu garoafe, căci în ultimul cincinal altceva n-ai cum să găsești, chiar dacă ai consuma un rezervor de benzină, luînd la rînd toate florăriile din oraș — și am sunat la ușa amicilor mei. Apelul a rămas fără ecou. Spunîndu-mi că se află la bucătărie probabil — deci în celălalt capăt al casei — am sunat încă o dată. Apoi din nou și din nou.

„Să fi plecat ?" m-am întrebat, nevenindu-mi a crede că bunătățile care mi se desenaseră în minte cu forme din ce în ce mai concrete — și nu era vorba doar de rață umplută cu mere — nu vor avea parte de rafinatul meu simț olfactiv.

Spre răzbunare, am scos o carte de vizită, am scris „Îmi pare rău pentru voi, duminica viitoare voi fi plecat la Sinaia", am pus data și ora, am îndoit unul din colțurile cărții de vizită, am introdus-o în cutia de scrisori care se afla alături de ușă și am coborît scările vilei, posomorîtă și rece ca și ploaia de afară.

În timp ce mă urcam în mașină și așezam florile pe fotoliul de alături, m-am întrebat în ce vas aveam să le pun și neuronii mei mi-au dictat cu ce mă voi ocupa în orele următoare : zecile de sticle goale care umpleau pînă la refuz cămara și dulapurile bucătăriei urmau să ia drumul pe care veniseră, adică cel al garajului, pentru

a aștepta acolo, în virtutea legii supreme ce guvernează întregul univers, o nouă evoluție ciclică.

Ajungînd însă acasă, m-am apucat mai întîi să fac schimbări în rafturile bibliotecii, operație ce se cerea executată încă de mult. Masa de lucru îmi era ocupată aproape în întregime de o grămadă de cărți, altele se aflau pe dulapul de haine... Aveau să ia locul celor care, din lipsă de spațiu, puteau să aștepte vremuri mai bune, într-o ladă de campanie, masivă și grea, făcută să reziste la zeci de mutări, ce-mi fusese cedată de vechiul proprietar al garajului, un fost general.

Mai rămăseseră de triat cărțile din raftul cel mai de sus, abia mă cățărasem pe două scaune de bucătărie suprapuse, cînd a sunat telefonul. Am vrut să sar, dar picioarele scaunului de jos au alunecat pe parchet și în secunda următoare m-am trezit la podea. N-am așteptat să mă depaneze de jos A.C.R.-ul. Extrăgîndu-mă de pe parchet, am simțit dureri în mîna dreaptă, cu care încercasem să amortizez impactul părților moi ale spatelui cu parchetul, l-am trimis la toți dracii pe cel care suna și am ridicat receptorul.

— Alo, s-a auzit o voce feminină, melodioasă și plină de promisiuni, la telefon este doctorița Veronica Tomescu. Vă rog să mă scuzați, domnule, că vă deranjez, dar iată ce se întîmplă : fratele meu împlinește mîine douăzeci și unu de ani și noi am hotărît să-i cumpărăm un radiocasetofon. Problema este că el își dorește un aparat „Mayer", așa cum are un coleg de-al lui de facultate ; vă dați seama, bucuria, surpriza i-ar fi și mai mari. Din păcate, am telefonat domnului de la care ați cumpărat radiocasetofonul exact după ce-l vînduse. Sigur, aș fi dispusă să vă ofer o sumă.. să zicem de cinci sute de lei peste prețul cu care l-ați cumpărat...

— Doamnă doctor, am întrerupt-o, îmi pare rău pentru fratele dumneavoastră, însă eu n-am cumpărat radiocasetofonul ca să-l revînd...

— Nu, nu ! s-a grăbit să intervină. Bineînțeles că nu l-ați cumpărat ca să-l revindeți, nici nu m-am gîndit, nici n-am vrut să spun asta ! Avînd însă în vedere motivele pe care vi le-am expus... Cel de la care ați cumpărat aparatul n-a vrut să-mi spună cu cît l-a vîndut, eu însă

vă pot oferi pe radiocasetofon patru mii de lei. Poftim, chiar patru mii cinci sute.

— Asta-i foarte interesant! Nu mă pricep la radiocasetofoane, oferta dumneavoastră însă m-a făcut să înţeleg că am cumpărat un lucru foarte bun. Şi, evident, acum, cu atît mai mult n-o să-l cedez.

— Deci, nu mai are rost să insist ?

— E o concluzie inteligentă. Exact asta am vrut să înţelegeţi.

Şi-a cerut scuze că m-a deranjat şi a întrerupt legătura.

Nu ştiusem că un radiocasetofon poate costa atîţia bani; gîndindu-mă că făcusem o achiziţie, am vrut să continui aranjarea bibliotecii, stomacul a scos însă un sunet coclit de protest. Nu, nu era cazul să-l contrazic, ştiam cît de egoist poate fi. Ce să-i faci, nimeni dintre noi nu-i perfect. Şi-n consecinţă, m-am îmbrăcat şi am ieşit în oraş.

M-am hotărît, fără să stau prea mult pe gînduri, pentru bufetul expres din apropiere, unde felurile de mîncare sînt ca şi modelele de pantofi bărbăteşti — aceleaşi de acum un deceniu. Avantajul era, avînd în vedere cuvîntul „expres", că puteam să rezolv problema mesei fără să mai pocnesc de zeci de ori din degete după chelner.

A fost exact aşa, raţionamentul meu s-a dovedit grandios. Am stat o bună jumătate de oră la coadă pe o căldură slinoasă, timp în care m-am gîndit în voie la stress şi la factorii stressanţi, temă ce făcuse obiectul unei recente emisiuni de televiziune, realizată cu participarea unor teoreticieni eminenţi.

Dar totu-i să fii optimist şi, pentru a evita depunerile de grăsimi, siesta mi-am făcut-o căţărîndu-mă pe cele două scaune suprapuse, apoi îngenunchind mereu şi mereu, pentru a extrage sticle goale din funduri de dulapuri. Am cărat totul — sticle şi cărţi — la maşină, le-am dus la garaj şi am continuat acolo cu gimnastica liberă. În cele din urmă lucrurile au fost puse în ordine, fiecare la locul destinat, şi — cum eram încălzit, iar „Lamborghini Espada" era udă de ploaie, deci cu murdăria bine muiată — am luat în primire furtunul.

Se făcuse aproape 6 cînd am ajuns acasă frînt de oboseală, dar mulţumit de ceea ce realizasem. M-am băgat

repede sub duș, am pus apoi de cafea și, cum știam ce-i place Ioanei să bea, m-am apucat să prepar, după o rețetă proprie, rezultată din lungi și chinuitoare degustări, un amestec pe care l-am botezat „Pasternak" în memoria marelui scriitor rus.

A intrat candidă și s-a lăsat pe canapea cu un : „Uf !"

— Nu te-am lăsat să vii să mă iei pentru că distinsul meu consultant științific nu vrea să mă lase în pace. M-așteptă în stradă cu o lucrare franțuzească... Acum o săptămînă mi-a adus ceva în engleză... cu toate că-i spusesem că singurele cuvinte pe care le știu în limba lui Shakespeare sînt *Y am sorry*. Și le-am învățat de la tine...

— Asta nu i-ai mai spus.

— Asta nu i-am mai spus. Hai, arată-mi ce mi-ai cumpărat, mor de curiozitate să aflu. Sau ai zis doar așa, ca să mă scoți din casă ? m-a întrebat, privindu-mă deodată bănuitor.

Am adus radiocasetofonul și i l-am arătat, zîmbindu-i cu gura pînă la urechi.

— Cu alte cuvinte, nu mai am voie să pun mîna pe „Uher"-ul tău.

— Asta-i tot ce găsești de cuviință să-mi spui ? !

— Nu, nu-i tot... Uite ce-i, îmi place și „Trei stele", dacă îl bem împreună, dar nu mi-l prezenta drept „Metaxa", „Camus" sau „Bisquit" !...

Nu sînt omul căruia să-i ia piuitul o directă ca asta, însă Ioana s-a ridicat și mi-a astupat gura cu palma. Ce mai tura-vura, trăsesem un necîștigător cu Ioana !

— Îți mulțumesc foarte mult, radiocasetofonul e într-adevăr tare drăguț ! a spus și m-a rugat să-i dau drumul.

Am apăsat butonul respectiv, în timp ce Ioanei i s-a părut a o recunoaște pe Ella Fitzgerald, am pus cuburi de gheață în pahare și am adus *shaker*-ul ca să împart amestecul în pahare.

— „Pasternak" ? m-a întrebat, bucurîndu-se așa cum ar fi trebuit să se fi bucurat la vederea radiocasetofonului.

Cînd s-a terminat melodia, i-am arătat care sînt butoanele radioului și care ale casetofonului, am făcut demonstrații, atrăgîndu-i atenția, așa cum m-a avertizat Apostol, că toate comenzile trebuie să treacă prin „stop"...

— Microfonul unde-l cuplezi ? m-a întrebat deodată Ioana.

— Microfonul ? am rămas surprins.

— Ce, microfon nu ţi-a dat ?

— Uite, de microfon am uitat. Şi, să spun drept... Radiocasetofonul maşinii n-are microfon !...

— Ei, asta-i ! Toate au microfon. Cum o să fac exerciţii dacă nu mă pot înregistra ?

— Stai niţel, am spus, îl sun îndată pe cel de la care l-am cumpărat. I-o fi scăpat şi lui din vedere...

Am găsit hîrtia pe care notasem telefonul şi adresa lui Apostol şi am format numărul.

Nu răspundea nimeni.

— Fir-ar el să fie de escroc !

— Poate ai greşit numărul...

— Nu cred, am spus, şi cu hîrtia sub ochi am încercat din nou.

Fără rezultat. Şi în momentul în care am aşezat receptorul în furcă, soneria telefonului a sunat strident şi prelung, aşa cum sună cînd eşti chemat din provincie. Mai mult ca sigur, mă chema maică-mea de la Govora. Dar nu era ea, ci o asistentă medicală de la Complexul balnear, care m-a anunţat că bătrîna a căzut pe scară şi mă roagă să vin îndată la ea. Nu e nimic grav, dar...

În timp ce îmbrăcam în grabă sacoul, i-am spus Ioanei să-l sune pe Apostol în numele meu, să-i zică că am fost obligat să plec urgent din Bucureşti şi să-i ceară microfonul.

— Astăzi să-l suni ! Şi să-l iei din scurt ! am învăţat-o fără să fie nevoie : Ioana este ea poetă, dar numai atunci cînd intră în starea specifică poeziei.

Ce-i drept e drept, mare lucru e o autostradă ! Iar a noastră are şi avantajul faţă de cele pe care avusesem ocazia să conduc că nu-i plicticoasă. Ba traversează o cireadă de vite, ba iese un tractor dintr-un lan de porumb, lăsînd pe asfalt hartane de noroi pe care faci apoi piruete sau chiar un *tête-à-queue* fără să vrei, ba întoarce un camion de pe un sens de rulare pe altul, trecînd peste zona zisă şi verde, ba răsare o căruţă de după un cot de pădure...

Totul e bine cînd se sfîrşeşte cu bine, pentru că am intrat întreg în Piteşti, sub straşnica supraveghere a unui echipaj al Circulaţiei, care veghea drastic cu radarul să fie respectată viteza de 60 de kilometri pe oră acolo unde era cîmp şi şosea, dar o tablă indicatoare decreta că începuse oraşul. N-am căzut în capcană, căci automobiliştii care veneau din sens invers îmi semnalizaseră că sînt aşteptat, încă de pe cînd pe cerul răpănos abia apăruseră, întinzîndu-se fără sfîrşit, balaurii acestui secol, cu mult mai feroci şi mai eficienţi decît cei din poveşti.

Drumul spre Rîmnicu-Vîlcea a fost foarte puţin aglomerat, iar de acolo pînă la Govora n-am întîlnit decît o maşină sau două, şoseaua era goală ca palma. Îi ţinea în casă pe toţi vremea urîtă.

Bătrîna se afla în camera ei, scăpase uşor, doar cu o julitură pe spate şi o sperietură zdravănă; îi părea rău că mă alarmase degeaba. Am rămas trei zile cu ea, i-am căutat o gazdă unde să stea încă o lună după ce va încheia tratamentul, căci aerul staţiunii îi făcea foarte bine, şi cum încă de luni se făcuse cald şi frumos, am dus-o pe Valea Oltului, am ospătat-o la „Împăratul romanilor" în Sibiu, miercuri am făcut ruta Govora—Tîrgu-Jiu şi i-am arătat mănăstirile Hurez, Dintr-un lemn, Arnota şi Novaci, iar joi dimineaţa, cu conştiinţa că o las cu un moral ridicat, m-am despărţit de ea şi am luat-o spre casă.

Mă aştepta o surpriză care m-a făcut să rămîn în prag înlemnit: totul era răscolit, uşile dulapurilor deschise, sertarele de la *secrétaire* pe jos, lucrurile răsturnate... Era clar, cît se poate de clar că mă călcaseră hoţii. Nu văzusem niciodată cum arată o spargere, dar aveam acum un *fotoliu de orchestră*.

Am pătruns în camera mea — aspectul era şi mai dezolant; nu arăta mai bine nici camera maică-mii. Uşile comodei fuseseră forţate, şurubelniţa care îşi avea locul la bucătărie se afla deasupra televizorului...

Avusesem grijă să nu ating nimic, am scos batista şi am ridicat cu ajutorul ei receptorul, căci totul e să fii optimist. La 055 mi s-a dat numărul de telefon al secţiei de miliţie în raza căreia domiciliez, am sunat şi am fost asigurat că un ofiţer de la judiciar va sosi în cîteva minute la mine.

A fost într-adevăr așa, n-a trecut mult timp, sunam la ușa vecinului, cînd a apărut, urcînd scările, căci liftul era defect, un maior de miliție nu prea înalt, care mi s-a părut masiv și greoi.

— De dumneavoastră e vorba ? m-a întrebat cu intuiție sigură și, scoțîndu-și chipiul, și-a șters transpirația de pe frunte.

Buzele nu prea groase și aproape fără contur îi erau striate și arse de parcă răbdase de sete într-un pustiu.

— Da, eu dau petrecerea, i-am răspuns. Poftiți !

Și-a spus numele și funcția, maior Ion Hîncu, s-a oprit în dreptul ușii pe care a examinat-o dintr-o privire și apoi a intrat.

— Uitați-vă, am zis arătîndu-i, au scotocit peste tot.

— Au umblat după bani, după bijuterii... a pus imediat diagnosticul.

— Bijuterii n-am, iar banii îi țin la C.E.C. Și am grijă să nu rămînă prea multă vreme acolo...

— Păi, ce faceți cu ei ? s-a mirat, neînțelegînd ce vrusesem să spun.

— Mă străduiesc să-i distrez. Nu sînt omul care să se bucure știind că adună.

— Înseamnă că-i cîștigați destul de ușor ! a remarcat și s-a uitat cu suspiciune la mine.

Era cît pe-aci să-mi ies din țîțîni. Am vrut să-i spun că mă dau cîteodată cu capul de toți cei patru pereți pînă găsesc o comparație mai sugestivă, mai plastică, mai colorată, că arunc pagini după pagini și o iau de la capăt de zeci de ori pentru ca textul să curgă liber, că stau cîte șaisprezece ore pe zi la masa de lucru, fără să ies din casă două-trei luni... M-am abținut, nu i-am spus, i-am zis monocord că, dacă nu mă înșel, altul este obiectul vizitei sale la mine.

A schițat un zîmbet, de parcă ar fi mușcat dintr-un măr pădureț, am impresia că nu i-a plăcut ce auzise.

— Ce vă lipsește ? m-a întrebat.

— Nu mi-am dat încă seama... Am lăsat totul neatins, ca să nu distrug eventualele urme.

— Asta-i foarte bine ! m-a lăudat. Dar din ce-ați putut constata la prima vedere...

— Am aruncat o privire prin şifoniere, costumele sînt...

— Azi nu se mai fură haine. Sînt şi greu de vîndut şi periculos. Şi-apoi ce poţi lua pe-un costum vechi, cînd unul nou e-n jur de-o mie de lei ? Hoţii îşi fac socoteala... V-am spus, asta caută ei : bani, bijuterii... Altceva ?

I-am răspuns că o să mă uit după ce va termina treaba cu urmele şi i-am spus că am plecat duminică după-amiază la Govora şi că m-am întors de o jumătate de oră.

— Deci, duminică, luni, marţi şi miercuri, a numărat. Patru nopţi. Au avut timp să vă pîndească.

— De ce să mă pîndească ? De unde ştiau hoţii c-o să plec din oraş ? ! C-o să lipsesc patru nopţi ? !

Nu mi-a răspuns, s-a îndreptat spre uşa balconului şi m-a întrebat dacă o lăsasem întredeschisă.

— Parcă da... Şi am adăugat după ce am stat cîteva clipe pe gînduri : Nu-mi amintesc, mă grăbeam. În orice caz — am continuat, ştiind ce o să constate maiorul cînd va veni pe balcon — cu vecinii nu se pune nici o problemă.

Maiorul Hîncu a făcut o scurtă inspecţie balconului, s-a uitat în cel al vecinilor, apoi, revenind în cameră, s-a interesat dacă aceştia au copii. I-am spus că da, au un băiat de 14 ani, Virgil, un copil foarte bun.

— Nu, nu, am insistat la zîmbetul uşor ironic al maiorului, la el nici să nu vă gîndiţi !

— Eu trebuie să mă gîndesc la toate ! a precizat cu voce seacă maiorul.

Am înţeles că nu-i omul care să admită că poate fi şi contrazis.

— Vecinii mei sînt în afară de orice bănuială, am insistat iarăşi. Vă rog să-i excludeţi. Am o femeie care vine o dată pe săptămînă să facă curăţenie, să spele... şi cînd se întîmplă să fiu plecat, las cheia la vecini. Mai bine zis, i-o las lui Virgil, pentru că el e dimineaţa acasă.

— Aşa aţi procedat şi de data asta ?

— Nu. Mă grăbeam foarte tare... Şi-apoi, ziua în care vine femeia e vineri.

— Şi dacă, grăbindu-vă, n-aţi închis bine uşa ? Aveţi o yală...

Am stat să-mi amintesc, parcă auzisem zgomotul acela specific făcut de zăvor.

— Ia să vedem ! mi-a propus maiorul.

L-am urmat în vestibul şi, văzînd ce experienţă vrea să întreprindă, l-am oprit.

— Nu mai încercaţi, uşa alunecă foarte uşor. Mi s-a întîmplat o dată sau de două ori să rămîn pe dinafară. Noroc că erau vecinii acasă, ca să pot trece din balconul lor în al meu. O dată i s-a întîmplat şi femeii, dar ei i-a fost teamă să sară peste balustradă, a sărit Virgil, care apoi i-a deschis uşa.

Suna telefonul, m-am dus să ridic. În receptor se auzea muzică, dar persoana care mă chemase tăcea. Cam bănuiam despre ce era vorba şi nu m-am putut abţine: „Vezi, şi tăcînd poţi să-ţi demonstrezi prostia", am spus cu îngăduinţă şi am aşezat receptorul în furcă.

— Ce s-a întîmplat ? s-a interesat maiorul.

— N-a vrut să vorbească. A auzit probabil că-mi plac anonimii.

— Înainte de-a pleca... Cu cîteva zile înainte de-a pleca aţi mai primit telefoane din astea ?

— Am primit ; mereu mă sună aşa.

— E cel mai bun sistem de-a verifica dacă este sau nu cineva acasă. Probabil că aşa s-a şi procedat. V-au sunat o dată, de două ori... În timpul zilei, apoi noaptea... Cînd au văzut că nu răspundeţi şi nici lumina nu se aprinde în casă, au ştiut că pot opera. Cu ce vă ocupaţi ?

I-am spus, şi maiorul m-a întrebat dacă am încasat în ultima vreme o sumă mai importantă de bani.

— Ar putea fi un fir ! mi-a atras el atenţia. Asta au şi căutat !

N-am fost de acord. Cine mai ţine astăzi banii în casă ? I-am explicat apoi că femeia care vine săptămînal este şi ea în afară de orice bănuială, maică-mea îi lasă casa pe mîini fără să încuie nimic, şi mi-am adus aminte de forţarea uşilor de la comodă.

— Este adevărat, am precizat, cînd pleacă la sora ei, sau cum s-a întîmplat acum, la Govora, încuie comoda, dar nu temîndu-se de femeie. Are nişte lucruşoare ale ei... Broşe, inel, lanţ, ceasul de la tata... Treburi din astea.

— Şi mai sînt ? V-aţi uitat ?

I-am spus că nu, nu m-am uitat, şi am intrat amîndoi în camera bătrînei. Toate lucrurile care se aflaseră în

comodă erau pe jos, am căutat prin cearceafuri și în scurt timp am dat peste poșeta de seară, din mărgele negre, în care maică-mea își ținea obiectele mai de preț. Se aflau înăuntru.

— Ați avut noroc ! a remarcat maiorul. Ei, ce dracu, n-au pipăit, n-au căutat ? Mama dumneavoastră n-a avut și bani în poșetă ?

— După cîte știu, nu. Are un alt loc...

Curios să văd dacă îi găsiseră ascunzătoarea, am introdus mîna între spătarul fotoliului și pernă, unde stofa de mobilă formează un fel de buzunar, și am dat peste pachețelul cu obligațiuni C.E.C. în care maică-mea își păstrează banii în speranța, lună de lună nutrită, de a se întîlni cu șansa unui cîștig.

Maiorul a remarcat ceva în sensul că femeile se pricep cel mai bine să găsească un loc unde să-și ascundă economiile, dovadă fotoliul ; cui să-i dea prin cap să caute banii acolo ? Pe mine, însă, mă preocupa cu totul altceva, ceva care, de fapt, trebuia să-l preocupe pe el, pe maior, adică condițiile acestei spargeri ; l-am chemat după mine și i-am arătat șurubelnița.

— Uitați-vă, locul ei este în bucătărie. Au căutat, se vede, un cuțit cu care să forțeze sertarele comodei și au dat peste șurubelniță. Au preferat-o ; e mai solidă. Dar asta înseamnă că au venit nepregătiți ! De ce ? Cînd vii să dai o asemenea lovitură, te gîndești că poți găsi dulapuri sau sertare încuiate și îți iei un set de chei de la unu la cinci, un speraclu... În sfîrșit, te înarmezi cu tot ce-ți trebuie.

— Mare mirare dacă treaba asta nu-i făcută de copii ! Ia să vedem bucătăria și baia ! Bucătăria are balcon sau o ușă care dă pe scara de serviciu ? s-a interesat maiorul.

Am spus că nu și i-am deschis ușa de la baie. Maiorul s-a urcat pe marginea cadei pentru a ajunge la fereastra care era chiar deasupra, a scos capul afară și a spus triumfător :

— Clar ! Pe-aici s-a intrat. Se vede o urmă de pantof. Și a adăugat coborînd. Dacă ăștia care v-au intrat în casă n-or fi copii să-mi faceți mie ce vreți ! Haideți la bucătărie !

Bucătăria este perete în perete cu baia, dar la fereastra ei nu se poate ajunge decît cu o scară de înălțimea a trei etaje și pe care hoții ar fi trebuit s-o instaleze în curte, ceea ce era totalmente exclus. Odată constatate toate acestea, maiorul m-a chemat în baie și m-a invitat să mă uit la urma de pantof.

— În exterior, pe marginea de zid a ferestrei ! mi-a atras el atenția.

M-am uitat, dar n-aș putea afirma că am văzut o urmă în adevăratul înțeles al cuvîntului, ci doar — deranjat oarecum — praful așezat acolo cu anii. E drept, chiar alături se ridică peretele de sticlă al casei liftului și al coșului de evacuare a gunoiului ; cu puțină acrobație se poate ajunge la fereastra băii, numai că, în cazul acesta, ar fi existat semne cît de cît evidente. Or, asemenea semne nu existau.

Reflectînd la toate acestea, am simțit nevoia să-mi acord o bomboană de mentă, așa că am coborît și am spus :

— Fereastra e destul de îngustă, ar fi rămas fire de la haine pe toc !

— V-am zis eu c-a intrat un copil !... Ce mai, ipotenuza apoteozei ! a apreciat năucitor maiorul și a continuat sigur de el : Ați băgat mîna-n foc pentru băiatul vecinilor... Ei bine, trei cavaleri din ăștia, între paișpe și cinșpe ani, mi-au dat în cîteva luni, anul trecut, în vară, douăzeci și patru de *găuri !* Intrau tot așa pe fereastra de la baie sau de la bucătărie. Mă umpluseră de cazuri, derbedeii dracului ! Și unul din ei e băiat de procuror. Cu ochelari și glas mieunat, un ăla de ziceai că stă toată ziua cu nasu-n carte ! Au rămas ca la dentist și mă-sa și tat-su cînd ne-a arătat Îngeraș... (așa îl alintau) unde ascunsese banii furați. Asta furau : bani. De altceva nici nu se atingeau. Ca la dumneavoastră.

În timp ce maiorul stătea la masă și scria procesul-verbal, a sunat la ușă un tinerel spilcuit și finuț, și mai ales prețios, care și-a mutat, cu o gravitate ușor flegmatică, servieta dintr-o mînă în alta, cu care ocazie am remarcat un ceas de ultima modă, și s-a prezentat : „Locotenent de miliție Dorin Ghioceanu".

— Îl căutați, probabil, pe tovarășul maior Hîncu... Este aici, l-am informat și l-am invitat în casă.

A păşit în vestibul şi, după felul cum îşi înfigea călcîiele în covorul din hol, ai fi zis că-i cel mai important om din lume. Cînd a dat cu ochii de maior, locotenentul şi-a scos cu un gest brusc ochelarii de soare, care, dealtfel, îi veneau foarte bine, şi a bătut din călcîie. „Să trăiţi, tovarăşe maior ! Ordonaţi !" — a rostit el cu respect formula de prezentare, dar şi cu note de voioşie şi bucurie în glas, ca şi cînd i-ar fi crescut sufletul la vederea lui Hîncu.

Pe buzele pîrlite ale maiorului a lunecat o clipă un zîmbet de satisfacţie ; în cîteva cuvinte, l-a pus la curent pe locotenent cu cele petrecute la mine. Cuvinte pe care locotenentul le-a însoţit, stînd în poziţie de drepţi, cu un : „Am înţeles" mereu repetat.

— Eu cred că treaba asta-i „semnată" de copii, a încheiat maiorul.

— Cu experienţa dumneavoastră !... l-a flatat locotenentul, lipindu-şi pe faţă un zîmbet admirativ.

— Cam asta este concluzia mea, a adăugat maiorul.

— Dacă îmi permiteţi, aş trece la treabă... i-a cerut locotenentul încuviinţarea.

— Foarte bine ! Vezi ce poţi să găseşti...

Locotenentul şi-a aşezat servieta pe un scaun, înainte de a o deschide şi-a pus ochelarii de soare, a aruncat o privire plictisită prin cameră, de parcă ar fi vrut să spună că cele întîmplate la mine erau prea neînsemnate pentru posibilităţile sale, a scos apoi o lupă, o pensulă şi cîteva cutioare cu prafuri, pe care le-a rînduit cu grijă pe *secrétaire,* cu atîta grijă încît am avut impresia că se pregăteşte să oficieze o slujbă divină, iar lupa, pensula, cutioarele erau de fapt obiecte de cult.

Privindu-i mîinile, am remarcat că are unghii înguste şi palide — unghii de idealist după *Semnătura astrală.* Calitate care se accentuează dacă subiectul sughite cînd este vorbit în absenţă. Dar pe mine mă interesa mai puţin dacă se accentuează sau nu această calitate a lui, eram mulţumit cu faptul că i-o aflasem. Aşa că am continuat să-l asist. Nu numai din curiozitate, dar mai ales ca să-i ofer satisfacţie. I-am oferit-o mirîndu-mă tot timpul sau punînd întrebări de profan. Mi-a explicat astfel că pe hîrtie rar pot fi descoperite urme ale desenelor papilare,

adică amprentele degetelor, cum se spune în limbajul curent, și mi-a vorbit pe larg despre glandele sudoripare, unicitatea desenelor, clasificarea acestora, despre metodele de prelevare a urmelor, adică ce învățase la școală. Acolo însă mă îndoiesc să fi avut siguranța de sine pe care o afișa față de mine.

Ne găseam în hol, care servește și drept sufragerie, și deodată l-am auzit pe maior adresîndu-i-se :

— Vezi pe ușile șifonierului, că-s lucioase !

În momentul în care l-a auzit pe maior vorbindu-i, locotenentul a lăsat totul baltă și s-a repezit spre camera mea, la al cărei birou maiorul își scria procesul-verbal.

— Am înțeles, să trăiți ! Dumneavoastră vă gîndiți exact la ce trebuie ! Asta în spirit autocritic v-o raportez !

— Ce să fac, trebuie să mă gîndesc !...

— Ei, ce bine ar fi să fie toți ca dumneavoastră !... De aia și sînteți așa de bine apreciat !

Prelevarea de urme, adică operațiunea executată de locotenent, n-a durat prea mult, pentru că s-a dovedit că nu avea ce preleva, cele cîteva impresiuni digitale mai clare stabilindu-se, prin examen comparativ, efectuat cu ajutorul lupei, a fi ale mele. „Sinistrodeltice", sau cam așa ceva.

Înapoindu-ne în camera mea, locotenentul i-a spus superiorului său că așa este, a avut perfectă dreptate cînd a fost de părere că la mine a operat un copil. „Și-ai dracului copii, a continuat, au învățat din filmele astea de la televizor să lase totul «curat», o urmă nu găsești !"

Am vrut să zic că ipoteza aceasta s-ar putea dovedi falsă, dar a intervenit maiorul, care m-a invitat să semnez procesul-verbal.

— N-am trecut deocamdată verigheta, stiloul și nurcile, poate dați peste ele...

În timp ce locotenentul înaintase cu examinarea mobilei, încercasem să stabilesc cu precizie ce anume fusese furat, așa constatasem, pe rînd, lipsa unui stilou scump, pe care îl primisem cadou și-l păstram, în cutia originală, într-unul din sertarele *secrétair*-ului, o verighetă a tatălui, ținută de maică-mea lîngă fotografia lui înrămată, așezată pe radioul din camera ei, și, în cele din urmă, a nurcilor din șifonier.

— N-am înțeles, m-am mirat, cum o să dau peste ele cînd nici verigheta, nici stiloul, nici nurcile nu-s nicăieri ?

— Dar dacă mama dumneavoastră a împrumutat cuiva nurcile ? Sau a pus verigheta undeva bine ? De ce să mă-încărcați cu un caz ?

— Iar n-am înțeles ! am spus. Cum să vă-încarc cu un caz ?

— Păi cu autori necunoscuți...

— Sînteți un om perspicace : știți de pe-acum că vor rămîne necunoscuți !

— Ei, cum o să știu ? Cum o să știu de pe-acum ? De ce vorbiți așa ? s-a arătat maiorul Hîncu jignit. N-aveți idee cîte avem noi pe cap !...

— Tovarășe maior, dacă-mi permiteți, eu aș putea pleca ? a intervenit locotenentul, scoțîndu-și ochelarii de soare, ca și cînd nu s-ar fi cuvenit, ar fi fost o lipsă de respect să i se adreseze maiorului purtîndu-i la ochi. Și s-a grăbit să adauge : Eu aș rămîne, pentru că de la dumneavoastră, vă raportez; am de fiecare dată ceva de învățat, dar parcă-l aud pe tovarășul căpitan Mirea : „Cînd pleci la cîte un caz cu tovarășul maior Hîncu, acolo te uită Dumnezeu !" Aici a fost vorba de tovarășul scriitor; altfel mă trimitea cu tovarășul maior Gheorghiu la cazul din Toporași.

— Bine, du-te !

Și am dat să-l conduc pe locotenent spre vestibul. Cînd am ieșit din cameră, s-a oprit și, întorcîndu-se spre mine cu o jumătate de corp, mi s-a adresat, ca și cînd ar fi fost vorba de o confidență, dar a avut grijă ca ea să fie auzită perfect de maior :

— N-aveți idee ce nas de polițist are ! Păi ce, există cineva să-l tragă în piept ? ! Doamne !... Nu s-a născut încă ăla !...

Am vrut să-i spun că sînt complet de acord, asta-i și impresia mea, dar locotenentul a pornit spre ieșire.

— O să faceți carieră frumoasă ! i-am prezis la ușă, în timp ce ne strîngeam mîinile.

— Mă străduiesc !

— Numai că dați puțin pe dinafară !

Locotenentul a zîmbit.mînzește.

— Pe părinți și pe șefi nu ți-i alegi !... a zis și m-a privit semnificativ de după ochelarii de soare cu ramă neagră, subțire cît o ață, ochelarii noii generații care venea s-o schimbe pe cea a maiorului Hîncu. Îmi pare bine că v-am cunoscut. Să trăiți ! m-a salutat și ne-am despărțit.

M-am reîntors la maior, dar n-am intrat bine în cameră, că el a și început să vorbească.

— Eu mi-am format o părere despre acest caz — a spus cu gravitate în voce, o gravitate pe care o pregătise în timp ce lipsisem — o să vedeți că așa-i : aici a operat un copil. Punem noi mîna pe el ! Dacă a dat *gaura* asta, o să mai dea și altele, nici nu vă-nchipuiți cum ne sprijină pe noi populația !

Maiorul Hîncu mi-a povestit apoi că are trei copii, trei băieți, dar nu există „să miște unu în front", la școală și acasă, atît ! „Nevasta și copiii, cum îi crești, așa îi ai." Cu această ocazie am băut un păhărel de coniac albanez și, după ce am semnat procesul-verbal, mulțumit că hoții nu-mi furaseră și alte lucruri din casă, ne-am despărțit, cu promisiunea că ne vom telefona reciproc. Maiorul Hîncu să-mi spună despre „mersul cercetărilor", eu, în cazul că aveam să constat lipsa și a altor obiecte din casă.

Mă dau în vînt după perspective din astea, mi-am oferit încă un păhărel de coniac, am aprins o țigară și, așezîndu-mă în fotoliu, am aruncat o privire prin cameră. Nu m-a încîntat ce vedeam. Senzația unei prezențe străine, a cuiva care pătrunsese, care umblase prin lucrurile mele cele mai intime, mă domina neplăcut. Trebuia să mă apuc să pun totul la loc, dar ceva nedefinit, ceva care venea dinafara mea parcă, mă făcea să amîn.

„Să fie treaba asta opera unui copil ?" m-am întrebat și am respins versiunea pe care mi-o propusese maiorul. Stiloul și verigheta, în scopul vînzării, puteau tenta un băiat ; dar de ce a luat nurcile ? Nurcile și nu „Uher"-ul ? În primul rînd valora de cîteva ori mai mult decît o pereche de nurci, mai ales că cele ale mamei nu erau de mult noi, și apoi un magnetofon e foarte ușor de vîndut ! Ca să nu mai vorbim de un „Uher" !

Să fi fost vorba de volum ? În cazul în care hoțul ar fi fost nevoit să iasă pe unde venise, adică pe fereastra de

la baie, problema s-ar fi putut pune... Dar el ieşise mai mult ca sigur pe uşă ! Atunci ?

Şi încă ceva : scăpase nu numai „Uher"-ul, ci şi un tranzistor „Gründig", nu prea mare. E drept, acesta se afla pe fereastra dinspre balcon, şi draperia îl masca într-o oarecare măsură ; ţinînd însă seama de felul cum fusese scotocită întreaga casă, nu cred că aparatul trecuse neobservat.

Făcînd consideraţiile de mai sus, m-am surprins că mă învîrt prin cameră ca un cîine care încearcă să-şi apuce coada cu dinţii şi am simţit nevoia să vorbesc cu cineva despre cele petrecute la mine.

L-am sunat întîi pe Emilian Pascu, dar mi s-a spus că „tovarăşul maior este plecat în provincie", şi atunci i-am telefonat colonelului Banu de la Miliţia Capitalei.

Mi-a recunoscut imediat vocea şi l-am auzit rîzînd :

— Iar ai încasat o amendă, colega ?

— Înseamnă că stai foarte prost cu satisfacţiile dacă ai ajuns să le extragi dintr-o treabă ca asta ! am ricanat.

De parcă n-ar fi auzit, a continuat să rîdă în hohote.

— Poate îţi ia într-o zi şi carnetul, colega, numai aşa ai să te potoleşti ! Am auzit că era să-l omori pe şeful Circulaţiei Capitalei ! Asta numai tu eşti în stare !

— Da' de unde-ai auzit ? m-am mirat.

— Păi cum, ştie toată Miliţia Capitalei ! Atunci de ce nu m-ai sunat, colega, să intervin ?

— Pentru că eşti prea mic ca să mă fi putut ajuta cu ceva !

* * *

Şi aşa şi era, cu întîmplarea aceea, la un concurs de ghinioane, aş fi avut asigurat nu numai locul întîi, dar şi marele premiu al juriului. Urma să plec cu avionul la Cluj şi să mă întorc de acolo cu ultima cursă, şi eu ce mi-am zis : mă duc cu „Espada", o depun la parcarea aeroportului, în felul acesta maşina mă va aştepta la sosire. Mai comod nici că se poate ! Am plecat însă de acasă tîrziu (n-are importanţă de ce) şi încercam să recuperez timpul pierdut.

Odată ieșit din virajul din spatele Ateneului Român, am accelerat, dar pe strada Nicolae Golescu un autobuz 37 abia se tîra. M-am asigurat și am intrat în depășire, numai că, în momentul dublării, m-am trezit cu încă un autobuz, și tot articulat, chiar în fața celui pe care tocmai îl depășeam. Să reintru în spate nu mai puteam, pentru că locul fusese ocupat de mașinile din urmă, și cum știam de ce sînt în stare cei aproape patru sute de cai ai „Lamborghinei Espada", am înfipt piciorul în accelerator, după teoria că o depășire cu cît e mai rapidă cu atît e mai sigură. În clipa în care începusem însă să dublez și cel de-al doilea autobuz, din față mi-a apărut o „Dacia 1300". M-am lipit de autobuz cît am putut mai mult, șoferul „Daciei" s-a urcat cu o roată pe trotuar și așa am scăpat amîndoi de o coliziune frontală.

Totul a durat o fracțiune de secundă, în cea următoare frînam la roșul semaforului din bulevardul Magheru. Cît am așteptat verdele, inima mi-a venit la loc, am dat drumul la radio și mi-am spus că totul e bine cînd se sfîrșește cu bine.

Dar îndată ce am traversat bulevardul, am auzit sirena miliției în spatele meu. Suna imperios și autoritar, parcă mai autoritar și mai imperios ca altă dată ; gîndindu-mă că este vorba de o coloană oficială, am tras pe dreapta și am oprit. Pentru că trebuie să știți, oameni buni, sînt un conducător auto care respectă cu strictețe regulile de circulație.

În oglinda retrovizoare nu se vedea nici o coloană venind, însă lîngă geamul portierei a răsunat deodată o voce ascuțită și rece :

— Sînt colonelul de miliție...

Era un bărbat cu o înfățișare plăcută (mai puțin de data aceea), numele lui îmi era cunoscut ; auzindu-l, am știut că doar ministrul de interne îmi mai putea salva carnetul de la două luni suspendare.

— Prezentați carnetul de conducere ! mi-a cerut imperativ colonelul. Vocea îi tremura ușor de enervare și am avut impresia că nu era cazul să-l contrazic. Știți pentru ce ? a continuat. Pentru ce-ați comis cu cîteva minute în urmă !

N-am spus nimic, am oscilat între o mină perplexă și una spășită, am hotărît că ultima, cu toate că nu m-am văzut niciodată așa în oglindă, îmi stă mult mai bine și era deci de preferat în clipa aceea. Am scos carnetul din buzunarul portierei și, întinzîndu-i-l colonelului, am avut senzația că acesta — evident, despre carnet este vorba — îmi zîmbește trist și cu părere de rău. Mai cu seamă că primăvara abia începuse.

Colonelul a avut amabilitatea să-mi restituie coperta din plastic și să ia carnetul cu el, fără să-mi mai spună nimic altceva. Apoi „Dacia" albă m-a depășit.

Am stat să mă gîndesc ce era de făcut. Cu mașina nu mai puteam circula decît pentru a o duce acasă. Iar ca să ajung cu altceva la Aeroportul Băneasa era un nonsens să încerc. Așa că m-am întors frumușel la garaj. Părăsind „Espada" în întunericul lui, am vrut să-i spun cîteva cuvinte de îmbărbătare, dar, fir-ar să fie, n-am găsit nimic la îndemînă. Hotărît lucru, raza solară care mă guvernează — pentru că, da, noi, oamenii, sîntem niște solari ! — raza mea era ecranată de ceva în ziua aceea.

Și totuși, după o cafea, cîteva țigări, și, ca să fiu pe deplin sincer, un păhărel de coniac — asta, însă, ca o excepție de la regula pe care mi-am impus-o : nici un fel de alcool înainte de prînz — am hotărît, ajutat și de o bomboană de mentă, să-i telefonez colonelului. Trecuse destul timp ca el să se fi detașat de cele întîmplate, și apoi aveam și eu dreptul să știu ce decizie se luase.

Mă cunosc de mult : cînd hotărăsc ceva, trec îndată la fapte. De data aceasta, însă, am ezitat și am stat să judec ceea ce judecasem și iar judecasem. Așa se face că am mai băut o cafea și un păhărel de coniac, oferindu-mi apoi o nouă bomboană de mentă, m-am concentrat pentru a-mi aduce aminte cum arăta colonelul, pentru a-l descoperi cu ajutorul *Semnăturii astrale*. Adică să încerc să-i descifrez „trăsăturile de caracter" și, înarmat astfel, să știu cum să-l iau.

Primul lucru care mi-a venit în minte era că avusese nările supărate. Dar starea asta a nărilor lui era o treabă de moment, stare provocată, necaracteristică deci, așa că am trecut peste nări și m-am oprit la ochi. Fir-ar să fie, nu fusesem atent la culoarea ochilor lui. Ceea ce știam

era doar că-şi schimbaseră tot timpul nuanţele. Asta înseamnă „imaginaţie şi onestitate în afaceri". Şi în clipa următoare mi-am amintit că avea părul buclat.

M-am repezit şi am luat *Semnătura astrală* editată de Biroul psihic din Bîrlad (încă !) în 1934, căci lucrurile erau prea importante pentru a mă lăsa doar pe seama memoriei, şi iată ce-am găsit : „Subiecţii cu părul ondulat de la natură sînt de o rară modestie, nu le place să se vorbească despre ei şi tocmai de aceea, blînzi şi recunoscuţi ca bonomi, devin aspri cu cei care îi laudă ; părul buclat denotă veselie, afecţiune, un caracter romantic, fire simţitoare, care iubeşte societatea, literatura şi artele, muzica."

„Asta e !" am strigat. Îi voi duce o carte. Şi am format numărul de telefon al centralei Inspectoratului de Miliţie.

De la cabinetul şefului Circulaţiei Capitalei mi-a răspuns o voce feminină al cărei „alo" cîntat mi-a răsunat cald şi catifelat în ureche ; am spus, cu kilograme de miere în glas : „Sărut mîinile, fiţi amabilă, cu tovarăşul colonel"... Funcţia de secretară nu-i de neglijat niciodată. Ca să nu mai vorbim într-un caz ca al meu ! M-a întrebat cine îl caută, i-am spus, şi vocea ei n-a mai fost nici caldă şi nici catifelată.

— A, dumneavoastră sînteţi scriitorul care era să-l omoare pe tovarăşul colonel ! Un moment, să văd dacă este în birou.

Am înţeles : colonelul se afla în birou, problema era dacă voia sau nu să vorbească cu mine. Am avut noroc, după puţin timp, în receptor s-a auzit o voce binevoitoare şi blîndă ca o ghilotină :

— Nu puteţi avea nici o justificare ! Iar dacă vreţi totuşi să staţi de vorbă cu mine, poftiţi după-amiază la 5, cînd am audienţe. Bună ziua !

Am stat şi m-am gîndit ce trebuie să înţeleg din cele auzite şi nu mi-a plăcut concluzia la care am ajuns în cele din urmă. Mai aveam însă o şansă, e adevărat şansa asta valora cam cît o vrabie chioară, dar totu-i să fii optimist !

În virtutea acestui dicton, la 4 şi jumătate mă aflam la Biroul de informaţii, instalat la rînd pentru bilet de intrare. L-am luat şi, în timp ce aşteptam în curte să se facă ora de acces în clădirea cu un aer atît de blajin, l-am

zărit pe colonelul Banu printre lucrătorii ce soseau la serviciu.

Nu avea cum să mă ajute — asta presupunînd că ar fi vrut să o facă, ceea ce nu sînt deloc sigur — iar ca să-i povestesc toată tărășenia numai ca el să se amuze, mi se părea o treabă total antipatică. Așa că m-am tras cu o mișcare ușoară în spatele unui bărbat ce aștepta alături de mine, și Banu a trecut fără să-mi remarce prezența.

Puteam să fac prinsoare că voi fi primul sosit la cabinetul colonelului, cînd colo, pe coridorul din fața anticamerei, așteptau de-acum vreo cinci sau șase persoane. Iar printre acestea și o tînără decorativă, ceva în genul unei prăjituri cu glazură, care mi-a stîrnit interesul. Și am găsit că-i foarte indicat să mă informez de la ea dacă a venit sau nu colonelul.

— Nu, n-a venit, dar nu mai întîrzie mult, mi-a răspuns documentat și s-a uitat la ceasul-brățară.

— Și dumneavoastră v-au ridicat carnetul ? am întrebat.

— Nu, la mine e o chestiune mai complicată. În legătură cu mașina, a adăugat. Și a devenit dintr-odată ostilă : Da' de ce sînteți curios ?

— Iertați-mă... Cînd ești la necaz, așa se întîmplă : simți nevoia să-l împărtășești confratelui de suferință.

— La mine este vorba de cu totul altceva ! a ținut să precizeze și s-a prefăcut a căuta ceva în poșetă.

— Sînt bucuros, am spus, zîmbind cu gura pînă la urechi. Mie, însă, urați-mi noroc !

— Sigur că da... și a trebuit să zîmbească și ea.

A fost o retragere strategică, pentru că toți cei care așteptau acolo îmi urmăriseră pe furiș tentativa. M-am așezat apoi pe o bancă și, deschizînd servieta, am scos cartea pe care o pregătisem pentru colonelul și am recitit dedicația : „Tovarășului colonel — urma numele — pe care doream de mult să-l cunosc și iată că astăzi, străduindu-mă, ocazia... s-a ivit".

Era aproape 5 și jumătate, tînăra cu decolteu generos stătea rezemată de fereastră, cu un șold scos puțin în afară, ca o pară coaptă care așteaptă doar să fie culeasă, și în clipa următoare a apărut colonelul. De data aceasta era îmbrăcat în uniformă.

L-am salutat reținut. În loc de răspuns mi-a aruncat o privire ca trasă cu praștia. Ceea ce, am încercat să cred, nu era un semn din cele mai bune. S-a adresat tinerei, invitînd-o în birou.

N-a trecut mult timp, sau cel puțin așa mi s-a părut, și fata a ieșit pe coridor. Arăta cam opărită. Alte amănunte n-am mai avut cum să remarc, pentru că mi-am auzit numele. Fusese pronunțat de un maior, ce mă aștepta în ușă.

În cabinet, în afară de colonel, se mai aflau, așezați în fotolii, doi ofițeri superiori, locotenent-colonei sau chiar colonei, nu m-a încîntat atmosfera : prea erau grade multe și mari pentru o singură cameră !

— Dumnealui este ! m-a prezentat colonelul colegilor săi. Și a continuat : Săptămîna trecută i-am dat șoferului cinci zile de arest pentru că a intrat în intersecție pe galben, și azi-dimineață, după ce a reușit să evite accidentul cu tovarășul, îmi zice : „Vedeți, tovarășe colonel, pe noi ne ardeți de ne stingeți pentru cea mai mică greșeală. Și uitați-vă, ăsta era să ne omoare !"

— Tovarășe colonel, vă rog să-mi permiteți !

— Nu vă permit nimic ! Dacă șoferul n-avea prezență de spirit, în cel mai bun caz eram acum la spital ! Imaginați-vă și dumneavoastră ce s-ar fi întîmplat cu „Dacia 1300" în impact frontal cu un motor de doisprezece cilindri — un mastodont ! — cum e cel al „Lamborghinei Espada" !

— E adevărat, am acceptat, dar să vă spun... Și cum colonelul a ridicat mîna pentru a mă opri, am ripostat cu vehemență ponderată : Am dreptul și eu la cuvînt !... Veți lua măsura pe care o credeți de cuviință... în conformitate cu legea, dar lăsați-mă să vorbesc ! i-am cerut, îmbunătățindu-mi pe parcurs tonul.

— Vă duceți mai întîi cu tovarășul maior... O să vă ascult după ce vă întoarceți.

Nu înțelegeam unde trebuie să mă duc și i-am văzut pe cei doi colonei mustăcind cu complicitate prudentă.

Am ieșit condus de maior, am urcat două etaje pe scări, întrebîndu-mă unde mă duce cu zîmbetul acela interior pe care i-l simțeam ca pe o satisfacție secretă ; în cele din urmă am intrat într-o cameră. Maiorul, foarte manierat,

m-a invitat să iau loc la una din mese. a deschis un fișet și, întorcîndu-se la mine, mi-a întins un chestionar de examen.

— Aveți douăzeci de minute la dispoziție, m-a făcut el atent, ca să răspundeți la toate întrebările. S-a uitat la ceas și a adăugat : Notați cu „X" răspunsul corect.

„Ei, fir-ar să fie !" mi-am zis și, cum nu era timp de pierdut, m-am apucat de lucru. Fiecare pachet de întrebări conținea cîte o capcană, dacă nu chiar și două, am încercat să nu cad în ele. Cînd am terminat, maiorul mi-a luat foaia.

Verificarea răspunsurilor a durat foarte puțin. pentru că a fost făcută cu un șablon dintr-un material transparent, cu care prilej am vrut să fac o remarcă, mai bine zis un calambur ce îmi venise în minte ; am luat însă cuvintele și le-am băgat înapoi.

— Ați vrut să spuneți ceva ? m-a întrebat maiorul, sesizînd intenția mea.

Am negat și el mi-a zis „să mergem" fără a mai adăuga altceva.

Însoțindu-l pe coridor, apoi la coborîrea pe scări, mă simțeam ca suspendat într-un cîrlig de măcelărie. Nemaiputînd răbda, l-am întrebat dacă am răspuns bine sau nu.

— Patruzeci și patru, a zis.

— Patruzeci și patru ? Asta ce-nseamnă ? am cerut precizări.

— Patruzeci și patru din patruzeci și șase. Un singur răspuns ați ratat. Și încă pe cel mai simplu.

— Răspunsurile simple sînt cele cu adevărat complicate ! am filozofat mai mult pentru mine, simțindu-mi inima mult mai ușoară.

La colonel în birou era aceeași paradă de grade, maiorul i-a întins colonelului chestionarul cu răspunsurile mele, pe care notase probabil într-un colț rezultatul examenului, pentru că șeful său a aruncat doar o scurtă privire asupra hîrtiei și mi s-a adresat cu o voce ca un glaspapir nr. 6 :

— Legea, văd, o cunoașteți... Dar de ce nu respectați prevederile ei ?

— Ceea ce am făcut eu a fost în primul rînd o greșeală de conducere. O gravă, o prostească greșeală. M-am asigurat în prealabil, am semnalizat, din sens invers nu

venea nimic... Din punct de vedere al legii circulației, manevra am făcut-o corect ; de un singur lucru n-am ținut seama : că ar putea exista încă un autobuz în fața aceluia pe care voiam să-l depășesc. Iar pentru o asemenea manevră, porțiunea care mai rămăsese pînă la viraj, pînă la virajul de pe Cosmonauților, era prea scurtă. Am încercat să renunț la depășire, dar în spatele autobuzului se instalaseră mașinile care veniseră în spatele meu. Eram lansat, m-am bazat pe repriza mașinii...

— Aveți bani la dumneavoastră ? m-a întrebat colonelul, întrerupîndu-mă.

I-am spus că da, am. Și vă rog, oameni buni, să mă credeți, i-am răspuns fără nici un fel de regret.

— Tăiați-i atunci tovarășului chitanțe în valoare de două sute cincizeci de lei ! i-a ordonat colonelul maiorului, înmînîndu-i carnetul de conducere. Și a adăugat cu voce coclită : Să nu se mai bazeze pe repriza mașinii !

* * *

Colonelul Banu continuă să rîdă în hohote, l-am rugat să înceteze și i-am spus că mi-au spart hoții casa.

— Bine ți-au făcut, colega !

— Ești foarte spiritual azi !

— Tu vorbești serios că ți-au spart casa ? Sau îmi pregătești vreo drăcie ?

— Vorbesc foarte serios ! Am fost plecat cîteva zile, m-am întors azi și am găsit casa întoarsă pe dos. Maică-mea e la Govora, la ea am fost.

— Și n-ai reclamat la secția de miliție ?

— Ba am reclamat. A venit un maior, apoi un locotenent care a căutat urme... Nu le-a găsit...

— Și ce-a zis maiorul ? El ce părere are ?

— A zis c-ar fi treaba unor copii. Și nu cred că-i omul care poate fi contrazis.

— Te pricepi tu mai bine ? Ce ți-au furat ?

— Un stilou scump, o verighetă, o pereche de nurci. Cam asta.

— Atunci zi mersi c-ai scăpat ieftin.

— Credeam că cel puţin tu gîndeşti ceva mai evoluat ! Scuză-mă, m-am înşelat.

— Bine, tu ce-ai vrea ? Să-ţi trimit un om de-al meu ? N-am nici un om disponibil şi nici nu mă pot amesteca. E de competenţa lor. Ei, dacă ţi-ar fi golit toată casa... Stai, stai ! Fii politicos ! Acum vorbesc serios : trebuie să ai răbdare, o treabă ca asta nu se rezolvă cît ai bate din palme ! Uite, mă sună pe firul celălalt, probabil mă cheamă la şef. Mai vorbim, a încheiat, ţine-mă la curent.

Punînd receptorul în furcă, m-am uitat prin camera răvăşită şi iată ce întrebare mi-am pus : ziua sau noaptea fusese săvîrşită operaţia asta ? Cutiuţa era alături de telefon, mi-am acordat o bomboană de mentă şi, meditînd cu ajutorul ei îndelung, am hotărît că, mai întîi, trebuia să stabilesc dacă se putea pătrunde sau nu în apartament prin fereastra de la baie.

Mi-am pus blugii şi o cămaşă mai proastă ; cînd să caut pantofii cu tălpi de crep, am auzit zgomot în balconul vecinilor. Sunasem la ei înaintea venirii maiorului, dar nu-mi răspunsese nimeni la uşă, probabil că se întorsese Virgil acasă. Dacă da, voi începe cu el investigaţiile mele şi, în cele din urmă, îi voi pune colonelului Banu rezultatul în palmă !

Ieşind pe balcon, am constatat că raţionamentul meu fusese corect, aşa că l-am rugat pe băiatul vecinilor să lase puţin bicicleta pe care se apucase s-o demonteze şi să vină la mine. Ce-o să-i arăt merită să fie văzut. A zis „imediat" şi s-a precipitat spre casă. Ceea ce nu mi-a plăcut a fost că a încercat să-mi evite privirea.

I-am deschis şi i-am făcut semn să intre.

— Isuse ! a exclamat cu glas în schimbare, oprindu-se în prag. Da' ce s-a-ntîmplat ?

— Tu ce crezi ?

— Asta-i o treabă făcută de hoţi !

— Exact, şi voiam să te-ntreb dacă n-ai auzit zilele astea vreun zgomot la mine, pentru că am lipsit tot începutul săptămînii de acasă.

Virgil a încercat să-şi amintească şi a clătinat din cap.

— Nu, n-am auzit. Şi a adăugat : Uşa de la balcon era deschisă, am observat cînd udam florile... Să vorbiţi cu părinţii, poate după-amiază, cînd au fost ei acasă...

— Tu n-ai avut cumva prieteni în vizită ? Pe care i-ai lăsat în casă în timp ce te-ai dus să cumperi ceva ?

— La mine vine doar Sorin. Iar pe el îl cunoașteți. E un băiat foarte bun. Și nici el n-a fost zilele astea. Marți dimineața ne-am dus la un film... N-a urcat, m-a fluierat de jos și mi-a făcut semn să cobor.

I-am mulțumit, și pentru că tot eram la capitolul acesta, am coborît să stau de vorbă cu portăreasa. Tanti Maria, cum îi spuneam toți, o femeie în jur de 50 de ani, clădită compact, cu coapse scurte și groase, este și fochist și portar, știe să schimbe o garnitură de robinet, să remedieze o pană de curent, și mai ales știe tot ce se întîmplă în bloc.

Am găsit-o la post, făcîndu-și cafeaua în spatele unui birou scos la reformă de cine știe ce locatari, și am întrebat-o dacă m-a căutat cineva, pentru că am lipsit cîteva zile

— V-a căutat poștașul c-o recomandată și o duduie din provincie. Nu v-a lăsat un bilet în cutie ?

În afară de un aviz poștal, nu găsisem nimic altceva în cutie. „Din provincie ?“ m-am întrebat și am încercat să-mi imaginez cine m-ar fi putut căuta.

— De unde din provincie ? N-a spus din ce oraș ? am chestionat-o.

— Nu, asta n-a spus. A spus doar că stă o singură zi.

— Cum arăta ?

— Înaltă, frumușică foc... Cu niște ochelari de soare din ăștia mari și rotunzi, de se poartă acu. Ce mai, zmeoaică ! Am găsit-o sunînd la ușă. Vedeți dacă nu stați acasă.. m-a dojenit tanti Maria. Și a adăugat : Credea că mă duce pe mine : „O să trec, zice, mai tîrziu. Dacă nu-l găsesc, poate o fi soția acasă sau altcineva, ca să-i las un bilet.“ „Ei, ce soție, zic, că nu-i însurat. Iar coana-mare e plecată la Govora. Așa că lăsați-i biletu în cutia de scrisori. Da' eu zic c-o să-l găsiți dumneavoastră.. Numai să nu se fi dus undeva cu mașina, că duminică a plecat cu ea valvîrtej. Și, de atunci nu l-am mai văzut.“

— Cînd a fost asta ? În ce zi ?

— Păi, stați să vedem. Dacă azi e joi... Nu ieri, alaltăieri v-a căutat poștașul... Așa că luni a fost dînsa. Luni pe la prînz

— Altceva ce-a mai zis ?

— Nimic, ce să mai zică ? A coborît cu mine în lift. Mirosea tare frumos. M-am dat jos la unu, că aveam treabă la doamna Dinescu. De, cînd nu-i să fie, nu e şi pace ! a spus tanti Maria cu părere de rău pentru mine şi a sorbit cu poftă din cafea.

— Da' nişte copii străini de bloc n-ai văzut ? Sau pe cineva care ţi s-ar fi putut părea, să zicem, suspect ?

— Nu. Da' ce s-a-ntîmplat ? a întrebat speriată deodată.

— M-au călcat hoţii, asta s-a întîmplat.

— Cum ? Cînd ? Se poate ?

— Uite că se poate. Am anunţat miliţia, a venit un maior... El zice c-ar fi o treabă făcută de copii. De asta te-am întrebat.

Tanti Maria a stat pe gînduri o clipă.

— Aşa, copii mai vin în bloc... Vin la băiatu lui domn' arhitect Pavelescu, la... Da-s elevi de liceu. Nu-s din ăştia să spargă o uşă !

I-am spus portăresei că nu pe uşă s-a intrat în apartament, ci, aşa cum se presupune, pe fereastra de la baie. Am discutat pe marginea acestei ipoteze, şi tanti Maria a fost de părere că hoţii au putut opera în cursul nopţii, pentru că, de cîteva zile, yala de la intrarea în bloc iar e stricată, ştie ea cine o strică mereu.

— Din locatari ? am întrebat.

— Păi sigur ! Dacă n-o fi pictoru, să-mi faceţi mie ce vreţi ! Să nu mai coboare de la opt să dea drumu damelor, noaptea. Că una pleacă, alta vine.

Etajul opt este format în întregime din garsoniere, în una din ele locuieşte fiica portăresei, care, spre deosebire de aceasta, are o înfăţişare eterică, parcă imaterială, ca şi cînd nici n-ar mînca, nici n-ar bea, şi care nu luase de la maică-sa decît o frunte lipsită de spiritualitate ce contrasta cu întregul aspect. Era membră a unui renumit ansamblu de dansuri şi cu un an în urmă tanti Maria dăduse ca sigură căsătoria fetei cu pictorul.

— Veniţi să vedeţi ! m-a chemat portăreasa, dîndu-şi seama că nu eram prea convins de temeinicia acuzaţiei

sale. A înfundat gaura broaştei, a continuat ea pe drum, cu beţe de chibrituri şi le-a rupt înăuntru. Aşa că a trebuit să blochez yala.

Era într-adevăr aşa, tanti Maria mi-a spus că a chemat un mecanic de la cooperativă, acesta i-a promis că o să vină, dar aşteaptă să fie adus cu taxiul. În timp ce vorbea, mi-am zis că treaba cu înfundarea broaştei ar putea fi într-adevăr opera unor copii.

„Să fie cei care au intrat la mine ?" m-am întrebat deodată şi am hotărît să trec la acţiune, pentru a verifica versiunea pe care mi-o oferise maiorul. Era ca un desen de colorat versiunea aceasta, dar, cine ştie, în viaţă de multe ori lucrurile sînt cît se poate de simple.

Cînd am intrat în casă, suna telefonul. Am alergat şi am ridicat receptorul, însă nu se auzea nimic pe fir. Am spus de cîteva ori „alo", în zadar, persoana care mă chemase nu voia să vorbească şi în scurt timp a întrerupt legătura.

„Ei, fir-ar să fie ! Iar vrea cineva să afle dacă sînt acasă sau nu ?" mi-am spus în timp ce mă duceam să-mi pun pantofii cu talpă de crep şi iar am auzit telefonul sunînd. Am ridicat, am spus „alo" şi cum, şi de data aceasta, n-am primit nici un răspuns, am zis cu amabilitate :

— Dacă-ţi face plăcere, mai sună-mă ; e foarte inteligent ceea ce faci !

S-a produs o hîrîitură şi în receptor s-a auzit vocea Ioanei :

— Îţi mulţumesc, numai că nu sînt eu de vină, ci telefonul public de la care vorbesc.

— Ai mai sunat o dată ? am vrut să ştiu.

— Am sunat, şi era ocupat.

— Ocupat ? m-am mirat. Cînd ai sunat şi era ocupat ?

— Acum un minut sau două. Nu-i răspunsul pe care-l doreşti.

— Nu. Acum un minut a sunat cineva care n-a binevoit să vorbească. A vrut să-mi audă vocea şi atît.

— Se-ntîmplă... Eşti cam întors pe dos.

— Sînt. Şi mai ales casa-i întoarsă pe dos. Cît am lipsit, m-au vizitat hoţii. Te asigur că ai ce vedea.

Ioana mi-a spus că o să ia un taxi, numai că eu nu eram dispus să stau să aştept. Mi-am încălţat pantofii cu talpă de crep şi am ieşit pe coridorul etajului.

Chiar alături de uşa apartamentului, formînd unghi drept cu acesta, este casa liftului ; în prelungire, cea a tubului de evacuarea gunoiului ; vine apoi uşa apartamentului situat vizavi de al meu. Cum blocul e compus din două corpuri în formă de „U", la apartamentele laterale, ferestrele băilor şi bucătăriilor răspund într-o curte interioară, mărginită într-o parte de spatele casei liftului şi al tubului de gunoi. Iar peretele acesta, între grinzi, este format dintr-o structură metalică acoperită cu geamuri.

Problema care se punea era dacă se putea ajunge sau nu prin intermediul acestui perete la fereastra băii mele, care se afla la douăzeci şi cinci—treizeci de centimetri de capătul lui. Şi mi-am răspuns, aşa cum a presupus şi majorul, că se poate ajunge numai de la etajul de sus.

Am urcat şi, deschizînd uşa, am constatat că de la fereastra din spatele tubului de gunoi lipsea geamul. Escaladarea nu era o treabă prea complicată. Mai întîi, însă, m-am apucat să examinez stratul de praf, depus cu anii, pe cadrul de metal din exteriorul peretelui şi în special pe marginea grinzii transversale ce duce spre fereastra băii.

Lumina era destul de slabă, mi-ar fi trebuit o lanternă, cu ajutorul ei aş fi putut investiga fiecare centimetru pătrat. Lipsindu-mi o asemenea sculă, m-am aplecat peste marginea ferestrei metalice pînă am ajuns într-un echilibru foarte precar. Oricît m-am străduit, n-am putut descoperi însă nici un semn care să-mi vorbească despre vreo urmă.

Acestea odată constatate, am trecut, prin escaladare, pe partea cealaltă a peretelui de sticlă şi mi-am dat drumul pînă am ajuns cu vîrful pantofilor pe marginea grinzii de beton. De-abia în poziţia aceasta, lipit de perete, mi-am dat seama că pînă la fereastra băii nu era o distanţă de nestrăbătut.

Mă găseam, însă, la înălţimea a trei etaje şi jumătate, betonul de jos nu semăna deloc cu o saltea, mi-am luat un *time-out* şi, înainte de a-mi desprinde o mînă de pe

chenarul metalic, m-am întrebat dacă experienţa asta nu era cumva de competenţa miliţiei. Şi mi-am zis că ea nu putea fi în nici un caz o treabă privată.

Era un răspuns cu care m-am declarat mulţumit şi, încurajat astfel, am făcut cale întoarsă. Cea mai sigură cu putinţă, adică aplecîndu-mă peste marginea ferestrei spre interior pînă am atins duşumeaua cu mîinile. În poziţia asta m-au găsit Ioana şi tanti Maria.

— V-am zis eu că în altă parte n-are unde să fie ! a vorbit aceasta din urmă.

— Nu răspundeai la uşă şi nu ştiam ce să cred, s-a justificat Ioana. Şi m-a întrebat cu nerăbdare în glas : Pe aici au intrat ?

M-am adunat de pe jos şi i-am răspuns că aşa s-ar părea.

— În orice caz, mîine comand nişte gratii pentru fereastra din baie. Şi cred că şi la bucătărie nu strică să pun tot aşa nişte gratii.

— Fir-ar ai dracului ei de derbedei ! a drăcuit portăreasa. Uite ce le-a dat prin cap ! Înseamnă c-au venit în bloc, au studiat situaţia ! Da' cum de-au ştiut că sînteţi plecat de-acasă ? Asta nu pricep eu !

— Au sunat, au văzut că nu răspunde nimeni... Spune-mi, tanti Maria, geamul de la fereastra asta lipseşte de mult ?

— Păi ce, numai ăsta lipseşte ? ! Lipsesc geamuri la mai toate etajele. Da' eu degeaba vorbesc, degeaba spun că lipsesc şi se face curent cînd deschid uşa la gunoi să fac curăţenie ! Nu pe locatari îi trage curentul, pe mine mă trage ! Şi-atunci de ce să dea bani pentru geamuri ! Asta-i la noi : cînd e vorba de bani, toţi se trag înapoi.

Am vrut să părăsesc cîmpul experienţei, eram plin de praf din cap pînă-n picioare, dar tocmai starea aceasta m-a făcut să mă întorc — escaladarea lăsase urme probabil.

Aşa mi-am dat seama că săvîrşisem o mare greşeală : căutasem urmele infractorului în exteriorul peretelui şi sub nivelul ferestrei în loc să mă uit în interior şi în sus, adică spre locul unde m-am prins cu mîinile în mod instinctiv, pentru a mă ajuta la escaladarea ferestrei. Iar aici fuseseră probabil urme cu duiumul, urme pe care le şter-

sesem cu degetele.. Semenele lor se vedeau pe geam şi pe chenarul metalic cît se poate de clar.

În schimb, pe marginea grinzii, acolo unde mă sprijinisem cu virful pantofilor, oricît m-am uitat, nu am văzut nimic, ca şi cînd nici n-aş fi atins-o.

Aşa-i: totu-i să fii optimist

Întotdeauna am fost de părere că Ioana nu-i omul cu care s-o scoţi la capăt cu una, cu două. După ce i-am povestit cele întîmplate şi am pus lucrurile răvăşite la loc prin dulapuri, pentru că a doua zi trebuia să vină femeia să spele şi să facă curat, a zis că n-are rost să mîncăm în oraş, ar însemna să pierdem o grămadă de timp, iar ea stă prost la capitolul acesta ; în frigider sînt o mulţime de lucruri din care ar putea încropi la repezeală ceva.

Aşa am şi procedat, şi tot discutînd cu Ioana, am hotărît să plec la Sinaia. Să plec poate chiar mîine la prînz, după ce va termina femeia treaba în casă. Un prieten lucra de vreo zece zile acolo, refăcea un scenariu, şi eu îi promisesem că o să vin să-l citesc ; din discuţii se nasc mai totdeauna idei formidabile.

— Şi laşi totul baltă aici ? s-a arătat Ioana uşor contrariată.

— Cum baltă ? Cui i-aş fi de folos rămînînd ? Cercetările îşi urmează cursul obişnuit... Asta presupunînd că, în cazul meu, acest curs va fi existînd.

— Bine, dar ai aflat unele lucruri pe care maiorul nu le cunoaşte ! El nu ştie, de pildă, că yala de la intrarea în bloc a fost defectată. Or, asta înseamnă că la tine s-a operat noaptea.

— E o presupunere doar ! Tot atît de bine puteau opera dimineaţa, cînd toată lumea e plecată la serviciu. Tanti

Maria mi-a spus că liftul s-a defectat abia ieri, nu se circula deci pe scări. Așa că riscul era foarte mic. Și dacă într-adevăr treaba a fost făcută de copii, atunci cu siguranță au operat dimineața.

— Sper că n-ai în vedere niște copii de grădiniță! Ca să le fie frică de întuneric!

— Nu de grădiniță... Cei care i-au făcut atîtea necazuri maiorului, după cum mi-a spus el, nu erau mai mari de cincisprezece ani. Au aruncat o minge în curtea de lumină, ca să aibă un pretext în cazul în care ar fi fost găsiți escaladînd fereastra la coșul de gunoi... Sigur, improvizez...

— Asta-i! Or, la tine nu s-a mers pe improvizări. Tu singur ai spus că ți se pare o treabă gîndită.

— Adevărul este că nici eu nu mai știu ce să cred. Dar casa liftului e luminată toată noaptea de cîte un bec la fiecare etaj, peretele din spate și cel lateral sînt din sticlă... Abia acum mi-a venit în minte acest amănunt. Deci nu se punea problema de-a opera pe întuneric.

— Te-a sunat la telefon, apoi la ușă...

— Te gîndești la cea din provincie?

— E-o întrebare!

— Vorbești serios? am cercetat-o.

— Ia o bomboană de mentă, ca să-ți dai seama. O fi vreo cititoare de-a ta...

— Așa am presupus și eu. În orice caz, nu cineva cunoscut, pentru că nu știa că nu-s însurat.

— Acum a aflat. Și dacă e o cititoare consecventă, o să mai vină, nu-ți face probleme!

Nu mi-a convenit subiectul.

— Dacă n-aș fi distrus urmele cu propria-mi mînă, am spus, i-aș fi cerut maiorului să-l trimită pe locotenent să le preleveze, dar așa... Și apoi n-am de gînd să stau mai mult de-o săptămînă. Dar-ar Dumnezeu ca în timpul ăsta să afle maiorul ceva! Eu, însă, nu cred și mai ales nu cred că vor putea fi recuperate cele furate. O să-l caut imediat cum mă întorc.

Dar altfel s-au petrecut lucrurile, e formidabil să ai o femeie care vine o dată pe săptămînă să facă curat!

Dimineața am ieșit după cumpărături în oraș, m-am dus apoi cu mașina la *service* să schimb uleiul la motor

și s-o spăl, am făcut plinul de benzină, iar la capitolul ăsta „Lamborghini Espada" e sărăcie curată, îmi mănîncă o jumătate din banii pe care-i cîștig. „Renault 16" pe care îl pierdusem la Viena și în locul căreia îmi fusese lăsată în custodie „Espada" era colosal, mai mult de opt la sută nu consuma. Și mai ales era al meu.

Odată treburile încheiate, m-am întors acasă, cu gîndul de-a pleca imediat după aceea la drum. Apropiindu-mă, însă, de masa de lucru, am văzut, pus special ca să-mi atragă atenția, un nasture bleumarin cu reflexe metalice, de mărimea celor care se cos la sacou, un nasture bărbătesc, cu alte cuvinte.

Femeia era la bucătărie, m-am dus s-o întreb. Mi-a spus că l-a găsit în camera mea sub fotoliu, zicîndu-și că a căzut de la vreo haină, l-a pus la vedere, pe masă. Nu aveam la nici un costum asemenea nasturi. Îmi era totalmente străin. Dar ca să fiu mai sigur, am zis să verific. Așa era, nasturele nu căzuse de la o haină de-a mea. Și mi-am amintit că duminică dimineața, făcînd ordine în bibliotecă și desființînd teancul de cărți ce se aflase între fotoliu și perete, descoperisem sub fotoliu o revistă pe care nu mai știam unde o pusesem, și ca să ajung mai lesne la ea, trăsesem fotoliul. Nu văzusem nici un nasture acolo. Deci, dacă el ar fi existat, culoarea lui distonînd pe fondul parchetului, nu se putea să nu-l fi observat.

„Atunci ?" Înainte de a răspunde, mi-am oferit o bomboană de mentă și neuronii mei s-au pus imediat în mișcare : nasturele aparținea cu siguranță celui care m-a vizitat prin efracție. Iar dacă era așa — și altfel nu putea fi ! — nasturele acesta, prin calitatea și eleganța sa evidentă, înlătura ipoteza că la mine operaseră niște copii !

Stimați cititori, sînt un om care mă țin de cuvînt ; așa cum am promis c-o să fac, m-am dus să-i pun în palmă maiorului rezultatul investigațiilor mele.

Ofițerul de serviciu de la secția de miliție mi-a comunicat că tovarășul maior Hîncu e plecat la o spargere, dar că a telefonat cu un sfert de oră în urmă și se întoarce curînd, și m-a invitat să iau loc pe un scaun. Atmosfera din cameră era cît se poate de antiseptică, am zis că o să-l aștept mai bine pe stradă.

— Vă rog, însă, nu chiar în fața clădirii, că se face un aspect cam urît ! mi-a pus în vedere ofițerul de serviciu.

Corect, principalul e să fii fotogenic. M-am instalat mai spre colțul străzii și mi-am aprins o țigară. În timp ce o fumam pe a doua, a apărut și maiorul. Venea cu un mers obosit, fața lui lată de om hotărît nu era deloc veselă.

— Ați mai descoperit ceva lipsă ? m-a întrebat, și oricît m-am străduit, n-am descoperit în vocea lui nici o notă de încîntare.

— Nu, dar am stabilit cu certitudine că nu este vorba de copii. Cea mai bună dovadă este acest nasture, am spus și i l-am arătat maiorului.

— Și ce-i cu el ? a întrebat, uitîndu-se la nasture ca și cînd ar fi privit o scrumieră vîrfuită cu mucuri.

— Uitați-vă mai bine la el ! am insistat.

Maiorul s-a uitat mai întîi la mine, dar nu cu admirație. cel puțin așa am avut impresia, și după aceea a luat nasturele.

— L-am găsit în casă, sub fotoliul din camera mea. Și nu este de la nici una din hainele mele, am spus. Și văzînd că maiorul rămîne tăcut, evident, dat gata de proba materială pe care i-o adusesem, pentru că altă explicație a tăcerii sale nu putea exista, am continuat : Mai mult, duminică, înainte de-a pleca din București, acest nasture nu se afla sub fotoliu. Asta știu cu precizie ! Întîmplător, în ziua aceea am dat fotoliul la o parte. Deci, a apărut în perioada cît am lipsit ! Cu alte cuvinte, nu poate să aparțină decît infractorului ! I-a sărit de la haină în timp ce se întindea sau se apleca să cotrobăiască prin casă.

— S-ar putea... a concedat egal.

Dar eu nu terminasem și i-am servit concluzia zdrobitoare :

— Fapt este că nasturele pe care-l țineți în mînă, prin calitatea și eleganța sa, nu provine în nici un caz de la haina unui copil !

Pe fața maiorului a apărut un zîmbet rigid ca o scîndură.

— Ba ar putea să provină ! m-a contrazis strepezit. Dacă haina i-a fost făcută din cea a lui taică-său.

Am rămas descumpănit cîteva clipe ; revenindu-mi, am ripostat :

— Ei, asta-i ! Mai poartă copiii de azi haine prefăcute din cele ale părinților lor ? Cînd există atîtea confecții ! Moderne și la prețuri accesibile...

— Ai mei poartă. Pentru că am trei, iar nevastă-mea nu are serviciu. Am scos-o, să vadă de creșterea lor. Copiii cum îi crești așa îi ai ! În orice caz, păstrați nasturele — m-a sfătuit maiorul, întinzîndu-mi-l — poate o să avem nevoie de el.

— Problema este că trebuie să plec chiar acum la Sinaia...

— Foarte bine, m-a întrerupt maiorul, plecați sănătos !

— Da, numai că eu voi lipsi o săptămînă, poate chiar două. Așa că vă las un număr de telefon unde mă puteți anunța dacă se întîmplă ceva ori dacă aveți nevoie de mine, am spus încercînd să-i inoculez optimism, un optimism robust, care trebuie să ne caracterizeze pe toți. Plec cu mașina, așa că n-o să fie o problemă să vin, am adăugat, pentru a-mi duce intenția pînă la capăt.

— N-aveți nici o grijă ! m-a asigurat maiorul Hîncu și a dat să se despartă de mine.

— Un moment, am zis, o să vă furnizez încă o informație, care nu este de neglijat. Ba chiar s-ar putea dovedi foarte importantă, în cazul în care acest sistem a mai fost folosit ! Să fie adică un *modus operandi.*

— Da' asta cu *modus operandi* de unde o mai știți ? s-a mirat maiorul cu un zîmbet sleit.

— Păi am terminat Dreptul...

— Aha !... a făcut. Și a adăugat grăbindu-se : Ziceți, că mai am o grămadă de treburi !

I-am relatat povestea cu înfundarea broaștei de la ușa de intrare în bloc, fapt care a determinat portăreasa să blocheze zăvorul, și am început să-i expun considerațiile mele.

— Dacă doriți, m-a întrerupt maiorul la un moment dat, mergem sus în birou. Să mă așed pe un scaun.

Ceea ce mi-a confirmat că spusele mele îi stîrniseră tot atît de mult interesul cît îl stîrnise pe al meu peretele casei de peste drum.

Ne-am despărțit, deci, strîngîndu-ne mîinile. Fac prinsoare, oameni buni, că maiorul Hîncu n-o să-mi resimtă prea greu lipsa.

Am trecut pe acasă și mi-am făcut valiza ca pentru o ședere de două săptămîni, am pus într-o geantă de voiaj cîteva cărți care își așteptau rîndul la citit și, pentru orice eventualitate, și cele necesare scrisului ; printre acestea, evident, și cutiuța cu bomboane de mentă. Ca să n-am o nouă surpriză, am închis fereastra de la baie și pe cea de la bucătărie.

După ce am așezat bagajele în mașină, am trecut pe la portăreasă și am rugat-o să grăbească repararea yalei de la intrare, să-i plătească mecanicului și taxiul numai să vină. Cînd am demarat, însă, mi-am propus să fac abstracție de cele întîmplate, nu avea nici un sens să mă las preocupat de niște treburi pe care, oricum, plecat fiind, nu le puteam rezolva. Trebuia să mă relaxez, ăsta-i cuvîntul !

Numai așa se face că, odată trecut de Casa Scînteii, atunci cînd o tînără mi-a făcut semn s-o iau în mașină, am apreciat din priviri situația și am oprit. Arăt ca un Făt-Frumos în „Lamborghini Espada".

— Sinaia, a spus tînăra, zîmbind promițător, în timp ce deschideam portiera din dreapta.

— Bine, urcați-vă, am zis. Și am adăugat : Dar dacă doriți, vă puteți și răzgîndi. Am adăugat, și mi-a părut rău : Circumstanțele pot fi înșelătoare.

N-a spus nimic, așa că în mașină a intrat cu o sfială trucată întîi un picior, care nu arăta deloc rău. De aceeași calitate era și restul, rar mi s-a întîmplat în desele mele călătorii cu mașina să văd o asemenea autostopistă. Iar cînd totuși s-a întîmplat, fir-ar să fie, nu eram singur.

N-am pornit însă bine, și dinspre Fîntîna Mioriței a apărut în mijlocul șoselei o uniformă pe tocuri, care mi-a făcut semn să opresc. Era o invitație irezistibilă, ador invitațiile astea.

— Dar n-am depășit șaizeci pe oră ! m-am apărat și am strîns cu nevinovăție din umeri, în timp ce eram salutat în poziție de drepți, cinste de care în armată n-am avut parte.

De fapt, știam pentru ce fusesem oprit, și cum în față aveam o agentă de circulație (milițiană sună urît), dintr-o politețe elementară am ieșit din mașină, nu se cuvenea

să stau jos, mai cu seamă că era al naibii de nostimă. o brunetă cu ochi verzi. Am auzit-o spunînd :

— Am zis eu asta ? Prezentați, vă rog, actele !

M-am conformat. În timp ce-mi examina permisul de conducere auto — altă conducere nu mi s-a încredințat încă și nici speranțe nu sînt — am observat că avea mîini frumoase, cu degete lungi și subțiri. Iar asta înseamnă, conform *Semnăturii astrale,* că era predispusă la gută și reumatism. Am remarcat apoi că-i stă bine albul caschetei și n-am mai continuat, spiritul meu de observație ar fi putut s-o irite. Nu ăsta era interesul meu, v-o spun cît se poate de sincer.

— De ce-ați oprit ? Sînt cîteva semne acolo, la rînd, care interzic acest lucru !

— N-o să spun că nu le știu sau că nu le-am văzut...

— Nici n-ar ajuta ! m-a întrerupt.

— Duduia aștepta în plin soare, puneți-vă în locul ei...

— Nu, asta nu !... m-a întrerupt din nou, nuanțînd.

— Am vrut să spun că pe o asemenea căldură...

Iar m-a întrerupt :

— Sînteți un om caritabil... Respectați, însă, mai întîi legea ! V-ar putea costa o amendă. Și nu numai atît !... m-a avertizat pe un ton scăzut. Privindu-mă semnificativ, a adăugat : Abia a coborît dintr-o mașină... Apoi mi-a înapoiat actele și a dus mîna la cozorocul alb care se armoniza atît de bine cu ochii ei verzi.

I-am mulțumit și am spus „sărut mîinile", avea un năsuc tare ispititor.

— Ce-a vrut ? m-a întrebat cu o ironie ușor insolentă proaspăta pasageră.

— A ținut să mă cunoască, i-am răspuns. Asta-i tot ce-a vrut.

Tînăra n-a spus nimic, după ce-am demarat și-a aranjat părul printr-o mișcare a capului, apoi și-a ales o poziție care să-i pună mai bine în lumină picioarele, cu toate că scaunul anatomic și lipit aproape de podea al „Lamborghinei Espada" făcea din proprie inițiativă o asemenea treabă ; deschizîndu-și poșeta, a scos un pachet de „Snagov".

— Fumați ? m-a întrebat, oferindu-mi o țigară.

— Vă mulțumesc, fumez, însă cît mai rar în timp ce conduc.

Am tratat-o cu un „Kent", și am vrut să continui spunîndu-i că abstinența aceasta nu se datorează pericolului în sine al unei țigări în plus, pericolul este cînd o aprinzi sau o stingi. Am renunțat însă și am băgat o casetă la întîmplare în aparat. Nimerisem bine, era cea cu Marie Laforêt, pe cealaltă parte Becaud cînta *Nathalie* și *Quand il est mort le poète*. Mă gîndeam tocmai că fruntea înaltă și ușor bombată a fetei nu putea însemna nimic altceva decît că ea era „dedată la contemplație", cînd mi-am auzit pasagera vorbind :

— Îmi dați voie să aleg niște muzică ?

I-am dat voie. Avea lucruri de calitate și de bun-gust pe ea, deloc *shocking*, cum se spune. Este ceea ce mi-a plăcut cînd am oprit, chiar și fusta albă era moderat mini, în orice caz fata nu vorbea prin ținută. Era, bineînțeles, conștientă de atracția ei, numai că gesturile, prin care se grăbea să se pună în valoare, ca într-un joc „cine-pe-cine seduce", erau primitive, rudimentare și, uneori, chiar stîngace.

Se întorsese cu bustul spre mine, mereu se apleca pentru a lua cînd o casetă, cînd alta, astfel că bluza dezvăluia insistent ceea ce se lăsa doar intuit. Privirile conducătorului auto trebuie să fie în continuă mișcare, da, dar numai între parbriz și oglinda retrovizoare !

În cele din urmă s-a hotărît pentru „Rolling Stones" și, după un timp, am auzit-o chestionîndu-mă cu vădită curiozitate în glas :

— De unde aveți o mașină atît de frumoasă ?

I-am tras o minciună spunîndu-i că o cumpărasem din Germania Federală, unde am stat un timp mai îndelungat.

— E cumva „Maserati" ?

— Vă pricepeți la mașini ?

— Ooo, foarte bine ! m-a asigurat.

— E o „Lamborghini Espada".

— „Lamborghini Espada" ? Formidabil ! Deci asta-i „Lamborghini Espada" !... Atunci de ce nu mergem mai tare ? s-a mirat contrariată.

— Mergem cu o sută pe oră, am zis, arătînd spre kilometraj. Dacă ştiţi, însă, că la Sinaia se dau măsline fără rînd, atunci mergem mai tare...

— Doriţi măsline ? Vă fac eu rost... s-a oferit.

— Aveţi o „pilă" aşa de mare ? m-am mirat.

— Mama lucrează în alimentaţia publică, m-a lămurit, aşa că vă pot procura. Cînd mă întorc la Bucureşti.

— Şi la Sinaia ce faceţi ?

— Nimic. Mă odihnesc. Stau la o soră de-a mamei care n-are copii. Soţul i-a murit...

— Sînteţi în concediu probabil.

— Nu, nu sînt în concediu. Am fost angajată pînă am terminat liceul. Dar numai formal ; pentru că la seral aşa se cere : să fii încadrat undeva.

Nu mă pricep la predici şi nici nu era locul să-i ţin una, am tăcut un timp şi deodată am auzit-o spunînd cu un anumit patos în voce :

— Eu cred în forţa dragostei. Pentru că dragostea poate să-ţi ofere la un moment dat ceea ce munca nu-ţi poate da o viaţă întreagă !

Nu puteau fi cuvintele ei, era mai degrabă un text, fraze învăţate, din care voia să facă sau chiar îşi făcuse o filozofie de viaţă.

— Unde aţi citit asta ? am întrebat-o.

— N-am citit nicăieri... a negat fără să mă convingă. Este concluzia mea.

Şi a schimbat repede vorba, întrebîndu-mă de ce mă duc la Sinaia.

I-am spus şi în acelaşi timp i-am făcut cunoscut — i-am făcut cunoscut cu un anumit gînd, de ce să fiu ipocrit şi să nu recunosc ?! — că voi locui într-una din vilele de pe Cumpătu.

Mi se făcuse teribil de sete. Cînd am ajuns la Popasul Românesti, am virat în curtea acestuia şi, oprind la parcare, i-am propus să coboare.

— Dar nici nu ne cunoaştem ! a protestat şi, curios, şi-a tras privirea într-o parte.

— Asta-i foarte uşor de făcut... i-am spus ieşind din maşină. Dacă vă referiţi la prezentare... Dacă aveţi, însă, altceva în vedere, îmi pare rău, n-am luat dosarul de cadre cu mine. Şi pentru un pepsi, nici nu-i nevoie de el !

— A, sigur că nu ! a luat ea în serios ceea ce îi spusesem. Şi a adăugat deodată cu voce alintată : Numele meu este Lola. Vă place cum sună ? Lola !

— Sună foarte frumos ! Mai exotic... De la Elena probabil ? am zis, negăsind alt nume mai la îndemînă.

— Nu. În buletin este trecut Maria. Dar mie nu-mi place. E un nume banal. Şi foarte comun, a adăugat supărată pe numele de Maria şi ochii ei mari şi apoşi s-au dilatat pentru o clipă ; privirea a căpătat o fixitate ciudată.

Oi fi eu cum oi fi, am păcatele mele, nu zic, dar vreau să ştiţi, oameni buni, că după fixităţi din astea nu mă omor cu firea deloc.

În curte se vindeau bere şi mici şi nişte ţigani făceau o hărmălaie teribilă. Am intrat aşadar în clădirea localului. Era aranjat în stil rustic, de pe rafturile barului defilau tot felul de băuturi cu nume străine, dar pepsi-cola n-aveau, apă minerală încă nu le sosise, iar paharele erau opace de slin. Am ales ce aveau — o oranjadă caldă şi putredă şi care, pe deasupra, mirosea a doagă. Cînd am ieşit din clădire, m-am întors şi am aruncat o privire asupra urării „Bine-aţi venit", înscrisă cu litere din material spongios, şi tot acolo repetată în trei limbi străine.

Odată urcaţi în maşină, Lola a pus o nouă casetă, m-a asaltat cu întrebări despre calităţile „Lamborghinei Espada", întrebări din care mi-am putut da seama că este destul de bine informată în materie de maşini, mi-a spus că ştie toate astea de la fratele ei mai mic, Sandu, care aleargă la carting, şi mi-a mărturisit că visul ei este să aibă într-o zi o maşină ca „Lamborghini Espada".

— Dacă erai cu o „Dacia" sau un „Fiat", nici nu te opream, m-a măgulit Lola, trecînd, în compensaţie probabil, la persoana a doua.

— Sînteţi foarte amabilă !... am spus rîzînd.

— Dacă ţi-am spus că mă cheamă Lola, înseamnă că poţi să-ţi dai seama de situaţie !... mi-a adus ea la cunoştinţă. Şi a continuat : Sigur, acum, cînd ne cunoaştem, e altceva...

Nu prea înţelesesem ce vrusese să zică, adică despre ce fel de situaţie trebuia să-mi dau seama, şi cu acel „altceva", tot cam în dodii vorbise, aş fi putut să răsucesc

toate acestea în minte şi cu ştiutele-mi calităţi deductive — dacă nu v-aţi convins încă de ele, stimaţi cititori, veţi avea de aici înainte destule prilejuri, v-o jur ! — deci, cu ştiutele-mi calităţi deductive, să ajung la o concluzie inechivocă. Îmi stăruia însă în minte acea fixitate apărută deodată în privirile ei, aşa că am înlăturat cuvintele Lolei cum înlături un fir de praf de pe haină, şi am întrebat-o dacă nu-i periculos să călătorească cu maşini de ocazie.

— Eu numai aşa călătoresc... Cînd vin sau mă duc la Sinaia. Dar nu opresc decît maşini care-mi plac.

— Şi nu ţi-e teamă ?

— Mie-mi place să fiu o enigmă... a tremurat uşor vocea ei, şi în acest tremur era şi încordare, şi mai ales bucurie secretă.

Aş fi vrut s-o privesc, dar mă lansasem în depăşirea unui şir de camioane şi nu mi-am permis să-mi dezlipesc ochii de pe parbriz. Am spus doar că nu înţeleg.

— Uite, aşa, o enigmă... Ce crezi, a continuat, le spun tuturor ce ţi-am spus ţie ? Numai cu tine am vorbit atît de deschis. Şi asta din cauza „Lamborghinei Espada". Să-ţi aprind o ţigară ? s-a oferit, luînd din cutia radiocasetofonului pachetul de „Kent" pe care i-l lăsasem la dispoziţie.

Am acceptat.

A apăsat bricheta de la bordul maşinii şi m-a întrebat deodată cu o vădită curiozitate în glas :

— Spune-mi, cum mă găseşti ?

Întrebarea ei m-a luat prin surprindere. Aveam un răspuns, dar părerea mea adevărată nu puteam s-o pun în cuvinte. M-am întors şi, în loc de curiozitate, am găsit doi ochi atenţi, calculaţi şi reci.

— Ai tot ce-ţi trebuie... Şi chiar ceva pe deasupra. Eşti mulţumită ?

A sărit peste întrebarea mea c-o întrebare :

— Atunci de ce nu mi-ai propus încă nimic ? s-a mirat.

Judecînd silogistic, cuvintele ei erau un fel de : „Constrînge-mă !" Sau ceva în genul acesta. Şi aducîndu-mi aminte de ceea ce se spune că femeia poate ierta pe cel care forţează prilejul, dar nu va ierta niciodată pe cel care-l scapă, am hotărît să-mi acord un *time-out*.

— Nu ne-am despărțit încă... am spus. Și am luat inițiativa, pentru a nu mai rămîne în defensivă, așa cum mă aflasem tot drumul : Dar tu ce crezi că ți-aș fi putut eu propune ?

— De pildă, să mergem să dansăm undeva într-o seară. Tot stăm amîndoi în Sinaia !...

— Și dacă m-aprind ? am forțat nota, pentru a clarifica lucrurile.

— Ha-ha ! Lasă, că te sting eu !...

— Te pricepi ? am întrebat ca să întreb.

— Ai să fii mulțumit, a zis și mi-a cerut să-i dau o hîrtie pe care să-mi scrie adresa ei din Sinaia.

I-am întins carnetul de bord care avea prins de copertă un pix, și cum Lola se urcase în mașină doar cu o geantă de voiaj nu prea mare, am întrebat-o dacă lucrurile ei, rochiile și tot restul sînt la Sinaia. Mi-a răspuns că da, a fost la București doar pentru o singură zi. Aici ceva șchiopăta, dar am trecut peste asta.

Cînd am ajuns, m-am oferit s-o duc pînă acasă, a spus că nu, vrea să treacă mai întîi pe la tanti Dorina, așa o cheamă pe mătușă-sa, s-o las, dacă nu-mi este greu, la hotel „Palas". Nu sînt omul pe care să-l supere greutățile, am trecut eu prin altele și mai rele, așa că ne-am despărțit în fața hotelului.

Mi-am continuat drumul. Artera care înconjoară parcul hotelului mă scotea în șoseaua națională pe care trebuia doar s-o traversez ca să ies exact pe strada ce duce spre Cumpătu. După cîteva sute de metri m-am trezit însă cu un semn de sens interzis ; nu-l știusem acolo, îl plantaseră de curînd și a trebuit să întorc.

Coborînd în direcția centrului, o cabină telefonică, plasată chiar aproape de colț, mi-a amintit deodată că maică-mea mă rugase să sun o prietenă de-a ei ca să-i spun că nu-i o problemă să-i găsească o cameră la particulari, rugăminte de care uitasem complet din cauza surprizei care mă așteptase acasă. Am făcut așadar calc întoarsă în direcția centrului, unde se află Telefoanele.

Greu a fost pînă am găsit un loc de parcare. Apoi treaba propriu-zisă n-a durat mult, iar doamnei Dumitriu nici prin cap nu i-a trecut că am vorbit cu ea din Sinaia. Ce mai încolo-ncoace, telefonul automat e-o invenție co-

losală ! Şi în timp ce făceam reflecţia asta, am văzut-o deodată pe Lola urcîndu-se într-o „Dacie 1300" care oprise alături de ea, pe şosea.

Intrase în hotel de ochii mei... Dar de ce ? Ce rost avusese să-mi tragă atîtea minciuni ? Mi-au reapărut în priviri ochii ei dilataţi, acea fixitate stranie şi ciudată. Ca să se constituie în enigmă ? m-am întrebat. Probabil, mi-am zis, şi nu mi-am mai bătut capul cu ea.

Vlad lucra în cameră, învăluit într-o pîclă de fum sliinoasă şi acră de ţigări proaste. Mi-a spus că este în mînă, a rescris aproape în întregime scenariul, crede că în două-trei zile îl termină, noua formă a căpătat mai multă carne, cu alte cuvinte este mai consistentă, mai rotundă, a eliminat foarte multe dialoguri, nu se mai vorbeşte atîta ; în sfîrşit, era cît se poate de mulţumit de treaba făcută. M-a întrebat apoi de ce n-am venit săptămîna trecută, m-a aşteptat şi sîmbătă şi duminică, apoi m-a sunat la telefon luni, a încercat şi marţi... I-am spus că a trebuit să plec la Govora şi am ieşit amîndoi ca să rezolv problema cazării. Mi s-a dat o cameră foarte bună, la două vile distanţă de cea a lui Vlad. Am cărat valiza şi ce bagaje mai aveam : la cîţiva zeci de metri mai jos este un refugiu, am dus „Lamborghini Espada" acolo şi am parcat-o lîngă o „Skoda". După alţi cîţiva zeci de metri se află o cabană-restaurant, loc cît se poate de prielnic şuetei, pe care l-am preferat unei camere austere de lucru.

— Ce-i nou ? a început el. Ai auzit de Andone ?

Şi după o jumătate de oră ştiam ce schimbări se vor face, cine va urca şi cine va coborî, în cadrul unei rotiri mai masive, „o adevărată vîrtelniţă", cum ţinuse el să sublinieze, şi mi-a spus chiar şi o vorbă care ar fi la ordinea zilei : „Cine se-nvîrte nu se roteşte", a trecut apoi la capitolul unor legi care ar urma să apară, ce şi cum o să fie, fantezia lui aproape că nu avea limite.

Ştiam — şi ştia şi el că eu ştiu — că-mi serveşte gogoşi de mărime regală — nu erau primele şi nici ultimele nu aveau să fie — dar felul cum se pricepea să mi le prezinte, amănuntele şi micile istorioare pe care le presăra ici-colo, pudra cu alte cuvinte, mă făceau să-l ascult cu atenţie şi de multe ori am fost chiar aproape să-l cred.

Cea mai neînsemnată întîmplare, cea mai banală poveste o umflă pînă devine caz ; anul trecut o mulțime de lume mă rugase să povestesc cum scăpasem din accidentul cascadoresc pe care Vlad îl inventase pe baza simplului fapt că într-o noapte, vrînd să traversăm bulevardul Magheru, ne ferisem din calea unei mașini care trecuse cu viteză prin intersecție în timp ce semaforul arăta „roșu".

Tocmai datorită acestei însușiri hotărîsem să nu scap o vorbă despre vizita pe care mi-o făcuseră hoții acasă. Vlad era în stare să brodeze Dumnezeu știe ce poveste și să umple tot tîrgul cu ea. Altceva însă nu i se putea reproșa, și mai ales nu știa ce este invidia, acest sentiment care de multe ori cariază și macină prietenii din cele mai trainice.

Exercițiile fizice fiind indicate în orice perioadă a zilei, am trecut în colțul cu jocuri mecanice de înfulecat bani. Un timp am rezistat eroic — Vlad scosese trei valeți — ne-am convins apoi încă o dată și cît se poate de temeinic că jocurile acestea nu fuseseră făcute să lucreze cu pierderi planificate, acoperite din bugetul de stat, și am urcat să mîncăm. În sala de mese ne-am întîlnit cu alți confrați, și obișnuitul film de vineri seara, o peliculă cu Claudia Cardinale, după cum reținusem din ziar, a rămas văduvit de privirile noastre.

După o noapte mai dură și un somn prelungit se impune de regulă puțină mișcare, așa că m-am dus să beau o cafea-filtru la restaurantul-cabană. O fac grozavă, și dacă vrei, îți servesc și frișcă la ea. Ceva mai indicat dimineața nici că se poate.

Coboram panta. Ajungînd în dreptul „Espadei" i-am aruncat o privire și am observat că ușa din dreapta nu era bine închisă. „Ei, fir-ar să fie !" Doar controlasem portierele cînd depusesem mașina acolo !

Apropiindu-mă, am constatat fără prea mare greutate că ușa fusese forțată chiar lîngă broască. N-am mai apucat să văd, însă, și restul, căci de pe fotoliul din dreptul volanului, dînd dintr-un ciot de coadă, zîmbitor și voios ca o stewardesă, se ridicase un cățel, cu o mutrișoară cît se poate de nostimă, dar îngrozitor de murdar.

— Ce-i cu tine aici ? am exclamat fără să vreau, neputînd pricepe cum ajunsese în mașină, și în clipa următoare am remarcat lipsa radiocasetofonului.

„La naiba, am spus, au dat lovitura !"

Dar totul e să fii optimist ! De un optimism robust și cît se poate de fotogenic. Cu aceste gînduri am dat afară cîinele din mașină și am trecut la primele constatări.

Lipsea nu numai radiocasetofonul, dar și casetele din cutia carcasei care cobora ca o prelungire a tabloului de bord, încorporînd jos lîngă podea levierul schimbătorului de viteze. Se operase cu brutalitate, după toate aparențele, fusese folosită o șurubelniță în chip de pîrghie, aceeași șurubelniță probabil care servise și la forțarea portierei.

Constatînd toate acestea, am simțit nevoia unei bomboane de mentă. Cutiuța o lăsasem în cameră, însă, în torpedoul mașinii, păstrez, pentru orice eventualitate, o rezervă masivă. Ca să nu distrug urmele, mi-am pus o mănușă, am deschis cu grijă capacul și mi-am oferit o bomboană. Stimulată astfel, materia mea cenușie se va pune îndată la lucru.

Așa s-a și întîmplat. Ceea ce mă intriga era faptul că spargerea mașinii se petrecuse în acest cartier atît de liniștit al Sinaiei, excentric și într-un fel rupt de oraș, deloc frecventat de localnici, afară doar de cei care își au serviciul aici, și tot atît de puțin vizitat de turiști.

În al doilea rînd, de la cabana-restaurant plecasem cu întreg grupul pe la 12 și ceva noaptea, urcasem spre casă pe lîngă „Espada", dar nu observasem nimic deosebit la mașină. Este adevărat, acuitatea privirilor mele se afla diminuată întrucîtva, însă nu într-atît încît să nu fi observat o portieră întredeschisă !

Deci ea fusese închisă cînd am urcat pe lîngă mașină. Și era logic să fi fost așa. Pentru că infractorul avusese tot interesul ca furtul să fie descoperit cît mai tîrziu cu putință și, deci, trebuie presupus că el a creat aparențe de normal. Dar atunci cum de-a intrat cîinele în mașină ? În clipa următoare am auzit un lătrat scurt, ca o chemare. M-am întors, era cățelul.

— Ei, drăcie, îmi citești gîndurile ?

Mi-a răspuns printr-un „ham". Nu cumva a vrut să spună că da ? Stătea în poponeț, puțin mai la vale, aple-

cînd capul cînd într-o parte, cînd în alta, mă privea de parcă ar fi vrut să vadă cum reacționez la afirmația lui mă mir sau ce fac ? Nu știa că eu învățasem să nu mă mai mir de nimic.

Nu mă prea pricep la rase de cîini, bănuiam, însă, că era un foxterier sîrmos, fox sîrmos, cum li se spune pe scurt ; avea picioare zvelte și lungi. Cît despre păr, acesta era atît de murdar, încît nimeni din lume n-ar fi putut spune care era adevărata-i culoare. Cățelul trecuse cu siguranță prin multe, dormise cine știe pe unde, în vreo magazie de cărbuni, dacă nu chiar într-o ladă cu funingine scoasă din sobă.

Văzîndu-se examinat, a întins spre mine mutrișoara-i simpatică, de parcă ar fi vrut să mă miroasă de la distanță, și ochii săi inteligenți m-au privit deschis și într-un fel nerăbdători.

— Cum de-ai intrat în mașină ? l-am întrebat cu asprime.

S-a apropiat gudurîndu-se, ipostază care m-a făcut să mă întreb cine de la cine a învățat să se comporte așa : cîinii de la oameni sau oamenii de la cîini ? Am o vagă impresie că în prima variantă se află răspunsul corect ; demnitatea e foarte puțin profitabilă. Cu toate că o anumită categorie de funcții își trage numele de la acest cuvînt și nu de la altul.

— Pleacă de-aici ! l-am gonit.

Nu acestea erau problemele mele. Trebuia să reclam imediat furtul, cu atît mai mult cu cît „Lamborghini Espada" îmi fusese predată cu tot inventarul, inclusiv radiocasetofonul și casetele. Se impunea, deci, o reclamație scrisă, înregistrată... și cîte formalități ar mai fi.

Cum, din cauza portierei, nu puteam părăsi mașina pentru prea multă vreme, am hotărît să sesizez miliția prin telefon, să rog să fie trimis cineva. Am coborît, deci, la cabana-restaurant, unde, la intrare, se află un telefon public, și, comandînd un filtru dublu, de care mai ales acum aveam atîta nevoie, l-am rugat pe barman să-mi dea numărul de telefon al miliției. L-am liniștit printr-un gest, nu, nu era vorba de el, toate erau în perfectă regulă în ceea ce îl privea, și i-am spus că mi-au spart mașina azi-noapte.

Omul a fost cît se poate de amabil, mi-a dat și o fișă, restul s-a desfășurat simplu : am povestit ce se întîmplase și unde, mi s-a spus să aștept lîngă mașină, dar să nu umblu la ea, va veni imediat cineva. „N-aveți nici o grijă, punem noi mîna pe derbedei !" am fost asigurat. Și vocea de la celălalt capăt al firului a continuat : „Am avut tot așa un caz vara ailaltă, nici două ore n-au trecut și-am descoperit autorul".

N-am întîrziat prea mult cu băutul cafelei. Cînd am ieșit, am văzut foxul sîrmos așteptînd cu privirile ațintite spre ușă. Dar asta nu era totul. Apariția mea l-a făcut să se bucure într-atita, încît, după un lătrat scurt și fericit, a executat o tumbă prin aer.

— Ce-i cu figurile astea, băiete ? l-am întrebat cu mirare, și cum el nu mi-a răspuns, am zis că tumba o făcuse de foame. Ceea ce cu siguranță învățase de la oameni.

M-am asigurat întîi că nu se apropiase nimeni de mașină, aleile erau pustii, apoi m-am întors în local și l-am întrebat pe barman dacă poate să-mi dea ceva de mîncare pentru un cățel ce s-a pierdut de stăpîn. Mi-a zis să aștept puțin și în scurt timp s-a întors cu o farfurie plină cu tot felul de resturi. Cînd am vrut să scot bani, m-a oprit :

— Nu costă nimic !

— Dar farfuria ?

— Farfuria mi-o aduceți, c-o avem în inventar. O bagă fetele în mașină, nu spală ele, avem acum mașină de spălat vase.

N-aș putea spune că foxterierul era chiar atît de înfometat, în orice caz nu cît mă așteptasem. A mîncat doar jumătate din ce-i adusesem, și mai ales alegînd, la capitolul ăsta se pricepea de minune. Odată sătul, s-a așezat pe picioarele din spate și s-a uitat la mine cu privirea lui deschisă și întrebătoare. Dorea să știe probabil ce vreau să-i zic. I-am spus :

— Hai, gata ! Acum, roiu ! Caută-ți alt stăpîn, nu fac pasiuni pentru căței ! Singura și unica mea pasiune e să fiu furat cît mai des.

N-a fost însă chip să scap de el. L-am alungat de cîteva ori, m-am aplecat ca și cum aș fi vrut să iau o piatră de jos, a lătrat de fiecare dată în chip de protest și tot

ce am obținut a fost o mărire a distanței. Cînd m-am oprit lîngă mașină, și-a ales un loc la umbră și s-a culcat pe burtă fără să mă scape din ochi.

N-am așteptat mult și a apărut o „Dacie" a miliției. Cînd a oprit lîngă mine, am văzut pe canapeaua din spate un exemplar superb de lup-alsacian, nu mi-a fost greu să pricep pentru ce fusese adus. A coborît întîi un ofițer de miliție tinerel și simpatic, care avea inteligența înscrisă pe față cu litere mari, apoi subofițerul și cîinele.

Arătîndu-le cele întîmplate la mașină, le-am relatat în amănunt toată povestea, că sosisem ieri spre seară la Sinaia și așa mai departe. După ce am terminat, locotenentul-major a examinat locul de unde fusese extras aparatul de radio și a fost de părere că autorul faptei e un diletant în asemenea treburi, a operat rudimentar ; după cum a lucrat, n-a venit pregătit pentru a fura aparatul. A văzut mașina și i-a venit în minte să dea lovitura.

— Dealtfel, în Sinaia n-avem hoți de mașini. Și nici din mașini, a ținut să precizeze locotenentul-major. Așa, cîte un derbedeu...

Apoi și-a deschis trusa, trusa criminalistică, sau cum i-o mai fi spunînd, și a trecut, începînd cu portiera forțată, la depistarea de urme. M-am servit cu o bomboană de mentă, avusesem grijă să iau mai multe din torpedo.

Praful alb pe care ofițerul îl pensulase cu îndemînare pe geam și pe suprafața vopsită a ușii relevase o mulțime de urme digitale ; privind, mă întrebam dacă este cazul sau nu să-i spun ofițerului ce fel de aparat fusese furat și ce hram purtase acesta atunci cînd Suzanne venise cu mașina în țară. Mi-am răspuns că nu, nu era cazul, aș fi stîrnit curiozitate și, deci, întrebări, lucrurile erau prea complicate ca să le poți explica pe scurt și în cîteva vorbe. Iar în postura de ins misterios nu voiam să apar. Și apoi, nici nu știam dacă aveam voie să vorbesc, chiar fiind el ofițer de miliție.

Odată operațiunea încheiată, locotenentul-major mi-a luat, pe rînd, mîinile, s-a uitat cu atenție la buricul fiecărui deget în parte pentru a citi desenele lor papilare, apoi m-a rugat să-i dau voie să mi le dactiloscopieze cu tuș pe o foaie de hîrtie ; are impresia că a găsit ceva.

I-am dat, bineînțeles, voie. În timp ce îmi ștergeam degetele de negreală, cu o cîrpă muiată în benzină pe care mi-o adusese șoferul de la mașina miliției, locotenentul-major mi-a făcut cunoscut că toate urmele, cît de cît comparabile, pe care le relevase îmi aparțin.

— Au învățat să-și pună mănuși ! a adăugat el și a înjurat cu ciudă.

— Să-i dau drumul lui Ruf ? l-a întrebat subofițerul, ce nu părea să aibă mai mult de 20 de ani. Trebuie să ne spună el nouă ceva !

— Ia să vedem ! a încuviințat ofițerul.

După coborîrea din mașină, însoțitorul dusese cîinele la umbră, îi ordonase „Culcat !", acesta se executase și nu se mai mișcase din poziția ordonată. Repaosul luase sfîrșit, subofițerul i-a pus cureaua la zgardă, l-a adus lîngă mine și l-a pus să mă miroase, apoi l-a condus la mașină și, arătînd spre interiorul acesteia, i-a strigat : „Ruf, urma !" Cîinele a sărit înăuntru, a început să adulmece totul în jur, de la covorașe pînă la pernele fotoliilor ; apoi, edificîndu-se, a coborît din „Espada" cu nasul băgat în pămînt și a pornit energic la drum.

Numai că acest drum ducea spre foxterierul sîrmos, care, în loc să se sperie de năvala supergreului Ruf, a început să facă pe răul, rînjindu-și dințișorii la el. Norocul lui că subofițerul l-a reținut pe Ruf de curea, ordonîndu-i cu enervare „Culcat !"

— Ce-i cu tine ? l-a admonestat.

— Nu certați cîinele, am intervenit, cățelul a fost în mașină !

— Aaa, asta era !... s-a bucurat subofițerul.

A dus apoi cîinele în interiorul „Espadei", i-a ordonat din nou să ia urma și din nou a pornit Ruf energic la drum, ținînd nasul în apropierea pămîntului. De data aceasta direcția sa a fost alta ; cîinele și însoțitorul s-au îndreptat cu pași repezi la vale.

— Urmați-mă, vă rog, cu mașina ! i-a cerut subofițerul superiorului său.

Luîndu-și rămas bun de la mine, locotenentul-major mi-a spus că n-ar fi exclus ca infractorul să fi ascuns aparatul și casetele undeva în pădure, cu intenția de a

vedea ce se întîmplă, ca apoi, după cîteva zile, să vină să le ia de la locul ştiut.

— Dar-ar Dumnezeu să fie aşa ! am zis în timp ce ofiţerul se urca în maşină.

— Vă ţin la curent, mi-a promis.

Aş fi dorit să particip la acest „mers pe urmele infractorului", dar nu-mi puteam permite să părăsesc „Espada" neîncuiată ; primul lucru care se cerea făcut era căutarea unui garaj. Şi mi-am adus aminte că în Sinaia există un *service* destul de măricel, unde, eventual, aş putea repara broasca portierei : limba zăvorului era strîmbată, nu ruptă.

Aşa mi-am dat seama — o idee decurge din cealaltă, formidabilă e o bomboană de mentă ! — că puteam circula cu „Espada" dacă legam din interiorul maşinii portiera cu o sfoară şi, bineînţeles, cu condiţia să merg cu atenţie. Sfoară n-aveam, dar era imposibil să nu găsesc un asemenea articol la cabana-restaurant.

Am luat-o într-acolo şi l-am văzut pe foxterier ridicîndu-se şi dînd cu bucurie din ciotul de coadă. Adică, merge şi el, e grozav să mergi în doi la plimbare !

— Ce doreşti ? am întrebat. Ştiam ce doreşte, şi am continuat : Treci aici şi păzeşte maşina ! i-am ordonat, arătîndu-i locul cu mîna. Ţi-am dat să mănînci, fă treabă !

M-a privit aplecînd capul într-o parte, apoi în cealaltă, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă mai bine cele spuse de mine, şi a lătrat scurt : „Ham !" Nu aveam timp de pierdut cu el, am plecat după sfoară, însă pe drum, din curiozitate, am întors capul. Stătea în acelaşi loc şi mă urmărea cu privirea.

Făcusem rost de sfoară berechet, mă întorceam grabnic cu ea, spunîndu-mi că aş putea ajunge din urmă maşina miliţiei, care, din cauza cîinelui, era obligată să meargă la pas, cînd, de după curbă, am văzut-o urcînd panta. Să fi găsit aparatul pitit undeva, aşa cum spusese ? m-am întrebat. Aveam să aflu îndată. Şoferul „Daciei" mă zărise probabil prin oglinda retrovizoare, pentru că a oprit maşina.

— Cîinele ne-a condus pînă aproape de pod şi acolo a pierdut urma, m-a informat locotenentul-major. Iar asta

ne face să presupunem că infractorul s-a urcat în acel punct într-o mașină. Altă explicație nu există.

— Adică a oprit o mașină care trecea ? Parcă nu-mi vine să cred, mi-am spus părerea. Avea aparatul la el...

— Poate îl ținea într-o geantă... Sau să nu fie unul din șoferii care transportă lemnele din pădure. M-am gîndit și la ei. Drumul lor se bifurcă spre dreapta, însă din bifurcație mașina dumneavoastră se vede perfect. Am constatat singur acest lucru. Atît doar că ei lucrează pînă la trei. Iar dumneavoastră spuneți că ați sosit pe la șase seara. În orice caz, o să verific.

— Dar dacă a oprit un taxi ? Un taxi care a adus pe cineva din oraș ?

— Atunci e-al nostru ! Asta și intenționez să fac în următoarele ore : să stau de vorbă cu taximetriștii.

— După părerea mea, la mașină s-a umblat după unu noaptea. Adică după ce s-a închis restaurantul. V-am spus, am plecat de la restaurant pe la douăsprezece, douăsprezece și un sfert, am urcat cu întreg grupul pe lîngă mașină... Cred că infractorul s-a temut să opereze înainte de închiderea restaurantului. Risca să fie surprins. Și mai e ceva. Ceva care nu-mi dă pace deloc. Cum a ajuns cățelul în mașină ? Portiera am găsit-o închisă. Și cu siguranță infractorul așa a lăsat-o... A închis-o cît i-a permis zăvorul strîmbat, ca furtul să fie descoperit cît mai tîrziu cu putință. Altfel, primul trecător s-ar fi sesizat că s-a operat la mașină ! Atunci, cum de-a intrat înăuntru cățelul ? Portiera „Espadei" e cît două portiere normale ! Este adevărat că-i perfect echilibrată... Dar asta pentru cazul în care patrupedul ar fi vrut să iasă din mașină ! Împingînd-o cu lăbuțele, și-ar fi putut face loc... Dar să intre ? Cum a intrat ?

— Sigur, e o întrebare, mi-a dat dreptate locotenentul-major și mi-a spus că se duce în oraș să stea de vorbă cu taximetriștii, poate află ceva.

În timp ce legam ușa, mă gîndeam dacă n-ar fi mai bine să mă întorc la București, pentru că nu era vorba numai de broască. Marginea portierei, acolo unde infractorul o forțase cu șurubelnița, era îndoită. Nu mai aveam nici un chef să rămîn la Sinaia. Eram însă sigur că prietenul meu nu mă va înțelege. Numai un automobilist

știe că și o simplă zgîrietură pe vopseaua mașinii îți produce multă vreme amărăciune în suflet.

Repararea unei broaște nu-i o treabă care să entuziasmeze vreun mecanic de service, „Lamborghini Espada" a stîrnit, însă, imediat interesul tuturor — pe asta mă și bazasem de fapt. Au înconjurat-o cu toții, și automobiliști și mecanici ; „Espada", cu forma ei de trabuc, desenată de celebrul Bertone, constituie și în Occident o apariție. Mașină de serie foarte mică, fabricată numai la comandă, și, la douăzeci de mii de dolari, cît văzusem negru pe alb într-un catalog, editat cu doi ani în urmă, iar prețurile urcaseră de atunci, nu-i dă mîna oricui să cumpere o „Lamborghini Espada" !

Au început să curgă întrebări, am povestit mai întîi cele pățite și, din simpatie pentru mașină, șeful *service*-ului a trimis un ucenic să-l cheme pe „nea Petre".

— Avem un tinichigiu foarte bun, mi-a explicat, dar oricît de atent ar lucra, oricît ar feri-o cu ciocanul de cauciuc, vopseaua tot o să sară. Păcat de vopsea, dumnezeii lui de derbedeu, nu s-a gîndit ce mașină e asta ? !

În scurt timp a apărut și tinichigiul, un om mai în vîrstă și greoi, cu urme de vărsat pe față. După ce a evaluat dintr-o privire mașina și a aflat de la șeful *service*-ului cele întîmplate cu ea, a examinat cu atenție broasca, tabla îndoită la margini și a dat verdictul :

— Cu broasca oi vedea cum m-oi descurca eu, da' vopselei n-am ce-i face.

— Nici cu ciocanul de cauciuc ? l-a întrebat șeful.

— Ciocanul de cauciuc n-are putere aici. Trebuie *s-o scot la linie,* a spus nea Petre și m-a întrebat dacă n-am puțină vopsea de rezervă.

Vopsea de rezervă nu aveam. Era într-adevăr vorba de o culoare dificilă, un havan foarte frumos, un havan-deschis și în plus metalizat, însă în această privință îmi puneam toate speranțele într-un vopsitor din București, un adevărat artist ; potrivise un bleu-ciel metalizat pentru mașina unui prieten pînă la identitate perfectă cu nuanța vopselei originale.

Tinichigiul s-a dovedit a fi un meseriaș de clasă, șeful nu-l lăudase degeaba. A desfăcut cu grijă tapițeria portierei, a demontat broasca, apoi limba-zăvor și, cu o răb-

dare pe care n-aș fi bănuit-o la el, a reușit s-o îndrepte fără s-o rupă.

Mi-am șters ușurat transpirația de pe frunte, pentru că n-aș fi avut de unde să fac rost de o asemenea broască, ar fi însemnat să condamn „Espada" pentru mult timp, pentru foarte mult timp, la întunericul și singurătatea garajului. Cu alte cuvinte s-o privez, tocmai acum, vara, de plăcerea de a rula în societatea mea la aer și soare.

Cu aceeași pricepere și tot așa, ajutat de privirile mele, a aranjat tinichigiul și tabla de la marginea ușii, aducînd-o, cum spusese, *la linie ;* porțiunea nu prea mare, cîțiva centimetri pătrați, unde sărise vopseaua sub loviturile de ciocan, a dat-o cu grund și cu chit și a montat totul la loc. Eram pe deplin mulțumit de treaba făcută, și-a dat seama și nea Petre de asta.

Service-ul era chiar în apropiere de centru. Cînd să ies pe strada principală, am avut pentru o clipă tentația s-o caut pe Lola la adresa pe care mi-o scrisese pe carnetul de bord. Se făcuse însă 2 și jumătate, riscam să pierd masa și eram așteptat cu siguranță de toți. Auziseră despre spargerea „Espadei" de la cei care mă văzuseră cu miliția la mașină și cărora le spusesem în cîteva vorbe ce se întîmplase ; nu mă îndoiam, evenimentul se afla în centrul discuțiilor. Așa că am luat-o spre Cumpătu.

Ei bine, oameni buni, cine credeți că mă aștepta la locul refugiului ? Foxterierul. L-am zărit de cum am început să urc panta de după viraj. Recunoscînd mașina, a început să latre și să sară ca și cînd cineva i-ar fi ținut deasupra capului o bucată de carne.

Apoi s-a potolit ca prin farmec și s-a dat la o parte. Parcarea unei mașini e o treabă serioasă, fă-o ca lumea, eu doar te asist, voia el parcă să spună, și doar ciotul de coadă nu și-l putea stăpîni. Cînd am coborît însă să încui portiera, a reînceput săriturile. Adică, vezi Doamne, se bucura că eram din nou împreună.

— Ce, te-ai sonat ? Oi fi tu simpatic, dar ești tare murdar ! Și-apoi cum ai intrat în mașină ? Tu asta să-mi spui !

Se liniștise în timp ce-i vorbeam, privindu-mă cu felul lui curios. Cînd am terminat, a lătrat scurt, o singură dată, și a rămas tăcut. Nu-mi ardea nici mie de conver-

saţie şi am înţeles că-i este foame şi lui. Spre deosebire de el, eu nu băgasem, însă, în gură decît cafeaua de azi-dimineaţă, aşa că patrupedul putea să aştepte pînă aveam să mănînc.

Aşa cum presupusesem, eram aşteptat — cu toţii voiau să ştie ce descoperise cîinele miliţiei — văzînd că întîrzii, crezuseră că o să le aduc un roman poliţist „gata scris".

Fapt este că masa de prînz s-a cam prelungit, dar n-am uitat de foxterierul pe care-l lăsasem pe terasa din faţa intrării. Îi cedasem carnea de lîngă os, cu toate că partea asta a antricotului e cea mai gustoasă, adunasem în două şerveţele de hîrtie oasele din alte cîteva farfurii şi o rugasem pe fata care servea să-mi aducă şi de la bucătărie cîteva resturi.

Cînd am ieşit, foxterierul stătea la umbră, cu capul culcat pe lăbuţe, şi după oasele albe, lustruite, ce se aflau răspîndite în jur, am înţeles că îşi face siesta. Credeam că, astfel, voi trece neobservat, dar n-a fost aşa. Cu toate că ieşisem în mijlocul grupului de confraţi şi nu scosesem o vorbă, a ridicat brusc capul şi a venit vesel la mine : „Gata, şi eu am mîncat !" M-am făcut că nu înţeleg, i-am desfăcut pe iarbă cele două şerveţele cu bunătăţi şi el s-a apucat să le înfulece.

După-amiaza o destinasem muncii : Vlad va lucra la scenariu, eu voi trece la citit cele scrise de el, avînd pregătite pixul şi o foaie de hîrtie pentru a nota tot ceea ce era de notat. Asta şi făceam cînd, în liniştea de afară, a izbucnit o voce ca un bomfaier ruginit.

— Fir-ai tu al dracului, ţi-arăt eu ţie acu ! Stai niţel, că ţi-arăt eu ţie acu !

Era madam Stan, cum îi spunem noi femeii care face curăţenie în vilă, şi în scurt timp am auzit un schelălăit prelung şi plin de durere. Mi-am spus că fusese probabil foxterierul şi din nou a răsunat vocea lui madam Stan, însă de data aceasta bomfaierul fusese dat cu ulei :

— Mai poftească de te culcă pe scară ! Auzi, javra, unde-a găsit să se culce !

M-am îmbrăcat şi am ieşit să văd ce-i cu foxterierul, dar nu l-am găsit nicăieri.

După masa de seară am văzut în holul vilei lui Vlad *Un şerif la New York*, însă emisiunii atît de umoristice de

după serial i-am preferat o șuetă la cabana-restaurant. Cînd am ieșit, oprindu-ne să ne luăm rămas bun, pentru că drumul se bifurca, am perceput un scheunat abia auzit, ca un plînset fără putere, și am văzut foxterierul culcîndu-se la picioarele mele, așezîndu-și boticul pe vîrful pantofului. Înduioșat, m-am aplecat să-l mîngîi, dar părul îi era atît de unsuros și năclăit de murdărie, încît mi-am retras mîna, cu senzația că mi-am umplut degetele de catran.

— Uite la el cum te iubește ! Încă nu te-a citit !... a remarcat Vlad.

I-am spus o vorbă duioasă și m-am adresat foxterierului :

— Mă, să știi și tu : pe noi, oamenii, asta ne mănîncă cel mai rău și mai rău : pizma ! Hai, și-oi vedea ce-oi face cu tine.

Controlînd portierele „Espadei", m-am gîndit să las foxterierul să doarmă în ea, dar nopțile erau reci, iar în mașină era tot atît de frig ca și afară. E adevărat, însă, m-am gîndit și la scaune, pe care abia le ștersesem de slinul părului său. Am hotărît, deci, să-l aduc în vilă și să-l culc în camera mea.

Abia cînd am intrat și am aprins lumina, mi-am dat seama că șchiopăta de un picior. Era cu siguranță locul unde îl omenise madam Stan. Patrupedul trebuia scăpat de femeie și mi-a venit ideea să-l deghizez. La plecare aprinsesem gazele în sobă, se făcuse cald, foxterierul nu avea cum să răcească. L-am chemat la baie.

Cazanul era fierbinte, cu toate că focul nu mai ardea, îl stinsese de curînd probabil vecinul, un pictor pe care îl văzusem la restaurant cu cîteva mese mai încolo de cea a grupului nostru. Prin urmare, toate erau — cum s-ar spune — în regulă ; de un singur lucru nu eram sigur : cum va reacționa foxterierul la transpunerea în fapt a intenției mele.

Îmi dădusem seama, se atașase de mine, poate, cum spusese Vlad, chiar mă iubea, dar tradiția ne învață că dragostea nu-i suficientă, mai trebuie și autoritate la ea. Ca s-o cîștig, aveam însă nevoie să știu cum îl cheamă. Chinuindu-mi așadar memoria — un dicționar cu nume de cîini nu avem încă, fir-ar să fie ! — am început să-l

strig cu zeci de nume, începînd de la Kuki şi pînă la Rex. Foxterierul a rămas pasiv, adică n-a recunoscut pe nici unul, şi am spus „vax“ la adresa eforturilor mele. Ei bine, spre totala mea uimire, cățelul a lătrat scurt şi a început să dea cu voioşie din coadă. „La naiba, doar nu te-o chema chiar aşa !...“ am spus şi, privindu-l, în minte mi-a venit numele de Max. „Max !“ l-am strigat; foxterierul s-a bucurat şi mai tare.

Era un succes incontestabil. Totdeauna am fost de părere că în viaţă totul este să ştii să perseverezi. În timp ce-mi sorbeam satisfacţia, a intrat pe uşă vecinul.

— Ce dracu faceţi aici ? m-a întrebat, răspîndind efluvii spirtoase şi uitîndu-se la mine de parcă m-ar fi văzut înghiţind cada de baie.

I-am explicat despre ce este vorba şi cum stau lucrurile cu madam Stan.

— Foarte bine, a zis, ridicînd mîna în sens de *O.K.* ! Să ţinem maşinile la distanţă ! Şi, întorcîndu-se, a plecat.

Vorbirea i-a fost cam abstractă, dar plină de sens. Mi-a plăcut.

Era cazul să trec la treaba pentru care venisem acolo. Făcîndu-i semn spre cadă, am spus foxterierului : „Hai, Max !“, şi el, ajutat de mîinile mele, m-a ascultat. Am potrivit temperatura apei, temîndu-mă că, auzind-o curgînd, o să sară afară din cadă. Nu, a stat liniştit şi cuminte, şi în loc să-mi urmărească mişcările, ca să vadă ce vreau să-i fac, m-a privit tot timpul în ochi. N-a protestat nici la contactul cu apa şi nici cu săpunul, şi doar mîrîia uşor cînd spuma îi pătrundea pe nări sau gură. Cu toate că „Rexona“ e un săpun destul de plăcut. Ce să mai vorbim, nici pentru el şi nici pentru mine nu era cea mai agreabilă treabă din lume, vă rog să mă credeţi.

Cel mai anevoie mă lăsa, însă, să-i spăl piciorul drept din spate, traumatizat zdravăn, se vede, de lovitura lui madam Stan. Încerca să-l ferească de mîinile mele şi da să scheune de durere. Curios, îşi reprima această pornire şi tot ce răzbea era un scîncet abia auzit, ca şi cînd i-ar fi fost teamă că scheunatul lui ar fi putut să mă supere.

Părul scurt şi creţ căpătase culoarea iniţială, albul alterna cu bej, ambele punctate ici-colo cu negru, foxul era cu adevărat de nerecunoscut. Entuziasmat de treaba fă-

cută, am sacrificat puțină spumă de ras „Plaisir" — săpunul îl terminasem — și, într-adevăr, părul a căpătat elasticitate și mai ales strălucire.

A urmat la rînd sacrificarea unui prosop, noroc că luasem destule cu mine. Uscat astfel, am dus foxterierul în cameră, i-am pus un covoraș lîngă sobă, i-am ordonat să se așeze acolo, după care m-am dus să frec cada de baie. Văzusem o cutie cu tix lîngă chiuvetă ; pînă terminam cu frecatul, avea să se încălzească și apa în cazan. Perspicace cum sînt, avusesem grijă să reaprind focul. Cînd am terminat, începuse să se crape de ziuă, foxterierul dormea făcut covrig lîngă sobă ; l-am acoperit cu o pătură ce se găsea în șifonier, de rezervă, și m-am grăbit să-l imit.

M-a trezit pe la 10 lătratul lui furios. Dezmeticindu-mă, am înțeles că cineva se afla la ușă. Am deschis, era madam Stan.

— Aveți un cățel ? Că nu l-am văzut ieri ! s-a mirat bățoasă.

— A fost în mașină ! Însă noaptea e frig... am încercat să-i explic, în timp ce foxul mîrîia în spatele meu.

— O fi frig, nu zic, da' în vile nu-i voie de adus cîini ! Știți c-a fost interzis și ce tămbălău a ieșit cînd pocitania aia a doamnei Oprea era să muște copilul lui domn' Pîrvu !

Ascultînd-o, m-am gîndit să verific în ce măsură a reușit deghizarea la care muncisem pînă dimineața la 4.

— Doamna Stan, sincer vorbind, ai mai văzut dumneata un cățel așa de frumos ? am întrebat-o și, deschizînd ușor ușa, i-am arătat foxterierul, căruia i-am ordonat să stea jos, ca nu cumva patrupedul să se repeadă la ea.

Femeia l-a cercetat cu suspiciune în priviri și s-a strîmbat a dezgust.

— Cîinele care nu-și face serviciu în curte... Ăla e cîine care-și face serviciu ! Și oricum ar fi, n-are voie în vilă ! E dispoziție de la tovarășu director !

— Treci și dumneata cu vederea ; știi bine că la plecare nu te uit niciodată !... am încercat s-o înduplec.

— Păi dacă-i dispoziție... Să-mi pierd pîinea ? a spus femeia pe un ton mai concesiv și s-a uitat în jos, ca și cînd ar fi vrut să vadă cum ar fi dacă și-ar pierde ea pîinea.

— Cu tovarășul director mă descurc eu !... am asi-

gurat-o. Am să-i spun că habar n-ai avut c-am adus cățelul în vilă ; l-am ținut mai mult în mașină.

— Numai să nu reclame doamna care-i la unu... s-a referit ea la camera cu acest număr. Și a adăugat : Că-i plină de nazuri și nici n-am mai văzut-o pîn-acu venind la vreo vilă. Cică pătura-i plină de praf. De te-năbuși, zice. O fi, pătura adună... Eu ce să-i fac ? Am trei vile în primire, nu una. Plus camera mea, că și-acolo tot eu fac curățenie.

— N-avea nici o grijă, vorbesc eu cu doamna! La prînz. Stăm alături la masă.

Numai că la prînz n-am deschis eu vorba, ci doamna Panait, și nu despre cățel, ci despre orele mele de baie și mai ales cît poate să dureze o asemenea treabă.

A doua zi am telefonat la miliție și am întrebat de locotenentul-major Dragomir. Mi s-a spus că era plecat pe teren. Spre seară, însă, în timp ce discutam cu Vlad despre scenariu, ne-am trezit cu simpaticul ofițer căutîndu-mă la vilă.

— Nu v-aduc nici o veste care v-ar putea bucura, mi-a făcut el cunoscut de la bun început, clătinînd cu dezamăgire din cap. Nu iese nimic, și pace. I-am luat pe toți șoferii de taxiuri la rînd... Unul singur a avut o cursă pe Cumpătu la șapte seara. Și atît. M-am interesat și printre șoferii care transportă bușteni. Tot nimic. Am venit aici direct de la cabana-restaurant, unde am stat de vorbă cu chelnerii. Ei mai întîrzie... Pînă își fac socotelile. Iată ce-mi zice unul din ei. Are o fată la una din vile, a trecut pe la ea și, pe la două și ceva, a luat-o spre casă. Cînd a ieșit pe drumul care duce spre pod, a văzut înaintînd o „Dacie—1300", albă, și, după cum i s-a părut lui, „Dacia" pînă atunci staționase. Era o femeie la volan. În privința asta, însă, nu e prea sigur. Cînd s-a apropiat de el, a aprins faza mare. Orbit, chelnerul i-a tras o înjurătură și s-a uitat după mașină. Crede că la volan era o femeie. „Acu, zice, de cînd cu pletoșii ăștia, Dumnezeu mai știe care-i femeie și care-i bărbat."

— Nu mai era nimeni altcineva în mașină ?

— Nu. De asta e sigur : doar femeia.

— O femeie singură, la două noaptea ? La două și ceva noaptea, aici ? Cred că s-a înșelat. Era, vorba lui, vreun pletos...

— În cazul acesta, faptul că mașina staționa și a pornit la apariția chelnerului — așa i s-a părut lui cel puțin — dă și mai mult de gîndit ! mi-a atras atenția locotenentul-major.

— A auzit motorul pornind ?

— Și eu l-am întrebat. Nu știa. A auzit doar demarajul mașinii și a văzut luminile avansînd deodată.

— Luminile de poziție ? Sau fazele ?

— De poziție. Faza, faza lungă, a aprins-o imediat după aceea. Și m-am gîndit că mașina a staționat cu motorul în mers. De asta n-a auzit motorul pornind. Demarorul. Era o liniște de mormînt, iar el a coborît pe o cărare făcută între vile. Așa că apariția lui a fost destul de neașteptată.

— Știți care-i impresia mea ? a intervenit Vlad. Că alergați după o pisică neagră prin întuneric.

— Ai citat din scenariu ? Încă n-am ajuns la replica asta mortală !

— Am vrut să spun, i s-a adresat Vlad ofițerului de miliție, că declarațiile chelnerului pot fi subiective ! După închiderea localului, a băut cu siguranță un păhărel, două... Cînd s-a dus la fată, a luat și-o sticluță cu el... Poate că are și-o fantezie bogată...

— Da, s-ar putea, a acceptat locotenentul-major. El a reținut însă că numărul mașinii începe cu 7—B... Și-apoi, există cîteva coincidențe. Întîi, cam în porțiunea aceea de drum a pierdut cîinele urma...

— Adică „Dacia“ s-a întors după ce chelnerul și-a continuat drumul ? nu s-a lăsat Vlad. Cu alte cuvinte, tipa de la volan a revenit ca să-și aștepte complicele ? Care în timpul ăsta opera la mașină ? O punere în scenă ca pentru spargerea unei case de bani ! Fiți serioși, domnilor, aparatul a fost furat de-un borfaș !

— Ai dreptate, am spus, dar borfașul ăsta s-a urcat într-o mașină. Iar mașina ar putea fi, așa cum a presupus și tovarășul locotenent-major, „Dacia—1300“ pe care a văzut-o chelnerul !

— Nu vă luaţi după el, s-a adresat Vlad ofiţerului, vrea să-i găsiţi aparatul. Şi a izbucnit în rîs.

Nu i-am acordat importanţă şi m-am întors spre ofiţer, întrebîndu-l :

— Şi alte coincidenţe ? Alte coincidenţe care ar mai fi ?

— Timpul cînd s-a operat la maşină. Bineînţeles, cu aproximaţie... Aveţi dreptate, şi eu cred că maşina a fost spartă după închiderea restaurantului.

I-am spus locotenentului-major că miercuri dimineaţa voi pleca la Bucureşti, i-am explicat, fără să intru în prea multe amănunte, că am în custodie „Lamborghini Espada" şi că-mi trebuie, spre justificare, un răspuns scris cu privire la rezultatul cercetărilor. Mi-a promis că va face tot ce-i stă în putinţă pentru a recupera aparatul şi casetele, şi cu asta ne-am despărţit.

Lola îmi revenise de cîteva ori în minte, marţi, imediat după masa de prînz, cum tot trebuia să merg în oraş pentru a telefona la Govora, m-am hotărît s-o caut la adresa pe care mi-o scrisese minuţios pe carnetul de bord : „Lola Glincea, str. Crinului 14, uşa a doua din curte, soneria pentru Dorina Cristescu". Mai întîi însă trebuia să-l hrănesc pe Max, care aştepta în cameră întoarcerea mea de la masă.

Era un căţel cam ciudat, putea să stea ore întregi cu boticul aşezat pe lăbuţe, urmărindu-mi fiecare mişcare, ca deodată să latre scurt o dată sau de cîteva ori, pe tonalităţi diferite, ale căror semnificaţii erau ştiute numai de el. Sau tot aşa, din senin, să-l apuce joaca, o joacă epuizantă, cu urcări şi coborîri de pe pat şi mai ales cu tot felul de sărituri fanteziste, ca şi cînd ar fi vrut să-mi arate de ce-i el în stare, încît, la un moment dat, m-am gîndit că este vorba de un repertoriu şi că Max a fost cîine de circ, pierdut prin cine ştie ce împrejurări în Sinaia. În orice caz, stăpînul său, chiar dacă nu fusese dresor de profesie, se ocupase temeinic de el, pentru că foxterierul era atent şi chiar preocupat de orice reacţie a mea în ceea ce îl privea şi mai ales asculta de ordin.

Ca să văd de ce este în stare, îl dusesem într-o poiană apropiată, dar acolo lucrurile se petrecuseră exact invers :

cele cîteva comenzi pe care i le dădusem îi arătaseră cît se poate de limpede că nu știu nici ce anume să-i cer și nici cum, că eram, adică, un profan, un nepriceput, incapabil să comunice pînă și cu cel mai bun prieten al omului. Așteptase noi ordine, aplecînd capul cînd într-o parte, cînd în cealaltă, se uitase la mine cu acest fel al lui curios de-a privi, făcuse apoi din proprie inițiativă cîteva salturi prin aer, și din nou mă privise, ca și cînd m-ar fi îndemnat : „Hai, spune ! Zi-mi." Dar eu nu știusem ce anume să-i zic și, la un moment dat, privirile lui căpătaseră un luciu ironic, iar năsucul, de un roz delicat, se mișcase într-un fel caraghios. Sau poate mi se păruse doar ? Fapt este că se cenzurase rapid, și ca să disimuleze probabil, începuse să alerge ca un nebun prin poiană, apoi să se ascundă ba în spatele unui copac, ba al altuia, de parcă mi-ar fi propus binecunoscutul joc al copiilor.

Apropiindu-mă de vilă, l-am văzut așteptîndu-mă la fereastră și brusc dispărînd ; probabil că mă zărise și el. Cînd îi aduceam mîncare sau mă vedea pregătindu-mă să-i dau să mănînce, nu sărea de bucurie și nici nu-și manifesta nerăbdarea, cum fac alți cîini. Se așeza pe lăbuțele din spate și privea cînd jos, spre farfurie, cînd în sus, spre mine, și nu trecea să mănînce pînă nu-i spuneam „liber". Era cuvîntul cu care anulam ordinele : „Stai jos" sau : „La picior", adică să meargă chiar alături de mine, și asta era cam tot ce știam. Ce să mai vorbim, în materie de comenzi nu mă dă fantezia afară din casă ; întotdeauna am fost de părere că nu sînt dotat pentru șefie.

A mîncat tot ce i-am adus, și cum după masă se impune puțină mișcare, l-am luat în căutarea Lolei. S-a bucurat că-l scot la plimbare, dar mai ales s-a bucurat cînd a văzut că ne îndreptăm spre „Lamborghini Espada".

— Lasă veselia ! l-am apostrofat. Și i-am cerut : Tu să-mi spui cum ai intrat în mașină ! Cum ?

M-a privit, prefăcîndu-se a nu înțelege, și a făcut „ham".

Cu siguranță că fostul stăpîn al foxterierului era proprietar de mașină, pentru că Max, după ce s-a urcat în „Espada", a trecut imediat, printr-o nouă săritură, pe canapeaua din spate. I se explicase oare că la o frînare

mai bruscă putea să ajungă — centuri de siguranță pentru cîini, după cîte știu, nu s-au inventat încă — în parbriz sau în tabloul de bord ? S-ar putea.

Odată ajuns în oraș, am întrebat în stînga și în dreapta de strada Crinului, dar nimeni nu a știut să mă îndrume. Singura soluție, mi-am zis, era să întreb la miliție, a cărei clădire se găsea nu prea departe de locul unde oprisem.

— Dar de ce vă interesați ? m-a chestionat un plutonier cu banderolă pe brat, în camera ofițerului de serviciu. și m-a cercetat cu privirea.

— Fă și mata un efort de gîndire... l-am invitat. Poate ghicești.

— Mie nu-mi plac ghicitorile ! mi-a tăiat cu asprime.

— Nici mie. Dar de la un timp am parte numai de ele.

— Înseamnă că nu vă pregătiți pentru învățămîntu politic ! a tras plutonierul concluzia.

Aveam un răspuns, dar am preferat să-l păstrez pentru mine.

— Caut o cunoștință, am zis. Și pe cine am întrebat n-a știut să-mi spună.

— Asta-i altceva, s-a îmbunat omul. Crinului ? și a stat cîteva clipe pe gînduri. Parcă n-am auzit de o stradă ca asta. Apoi, după un alt minut de tăcere, s-a hotărît : Să ne uităm în cărticică.

A scos, ezitînd oarecum, dintr-un sertar al biroului greoi și demodat, un nomenclator al străzilor orașului și, ferindu-l de privirile mele ca pe un document cu parafa „strict secret", a început să caute pagina respectivă.

— Nu există nici o Crinului, a zis în cele din urmă.

— Ei, cum așa ? m-am mirat.

— Dacă spui... Poftim, uită-te și mata, și mi-a făcut semn să vin mai aproape. Crizantemei este, da Crinului, nu.

Nu-i cerusem Lolei adresa, n-o întrebasem unde stă și nici măcar o aluzie nu făcusem că aș intenționa s-o caut... Atunci ? Care era sensul acestei false adrese ? Și, mai ales, cu atîtea amănunte, încît să inducă perfect în eroare ? În ce scop ? Ce-a urmărit Lola prin asta ?

Urcîndu-mă în mașină, mi-a trecut prin minte să mă duc la Lotel „Palas" și să încerc să aflu dacă există o

salariată cu numele de Dorina Cristescu. Mi-am spus că, fără îndoială, era și acesta un nume fictiv, și Lola n-avea în Sinaia nici un fel de mătușă ; pur și simplu, o inventase, așa cum inventase și adresa.

Sincer să fiu, cînd locotenentul-major povestise despre femeia pe care chelnerul o văzuse staționînd în noaptea furtului, cu „Dacia—1300", în porțiunea de drum unde cîinele miliției pierduse urma, pentru o clipă gîndul îmi zburase la Lola. Apoi, acest gînd revenise de cîteva ori, mă ajutasem cu cîteva bomboane de mentă, încercînd să fac o legătură între acea femeie și Lola, dar lucrurile rămăseseră la fel de tulburi ca la început.

Ceea ce mă intriga și determina gîndurile să revină la Lola era faptul că mașina în care ea se urcase la Sinaia fusese o „Dacia—1300", albă, adică exact culoarea „Daciei—1300" pe care chelnerul o văzuse pe Cumpătu, cu o femeie la volan. De aici o mulțime de întrebări ce decurgeau unele din altele, întrebări legate de felul cum o cunoscusem, de minciunile pe care mi le servise, inclusiv aceea cu falsa adresă, întrebări care mi se învălmășeau în cap și se transformau într-un vîrtej.

Seara, după ce m-am despărțit de Vlad — a zis că mai are cîteva pagini de scris, se întoarce cu mine la București — ca să nu fiu perturbat de cățel și să mă pot concentra, m-am plimbat multă vreme pe drumul ce duce în pădure. N-am reușit însă să storc din creierul meu nici o idee. Vreau să spun, o idee cît de cît închegată. Adică rotundă și cu miez. Mai mult, stîrnisem și mai tare vîrtejul.

Se știe, însă, chiar și în timp ce dormim, creierul nostru nu intră în repaos total, subconștientul continuă să lucreze. Ba în perioada somnului e și mai activ. Așa se face că dimineața, fără nici o hotărîre prealabilă, în loc să mă îndrept direct spre București, pe varianta șoselei naționale destinată camioanelor, am urcat în oraș și am oprit în fața hotelului „Palas".

Primul om întrebat a fost portarul ; au urmat garderobiera și recepționerul. Ca să nu mai pierd timp, am apelat la director. Așa cum prevăzusem, nu avea nici o angajată cu numele de Cristescu Dorina. Avuseseră la

barul de zi o picoliță Cristescu, dar o chema Nela și era prea tînără pentru a fi mătușa unei fete ca Lola ; o concediaseră pentru că era prea amabilă cu clienții și mai ales cu cei care nu știau românește.

Distracția preferată

Curios. Max, care stătuse tot drumul liniștit pe canapeaua din spate, în momentul în care am intrat în București, a început să alerge de la o fereastră la cealaltă și din cînd în cînd să latre, cu bucurie în glas, de parcă ar fi recunoscut străzile pe care treceam.

— Ce te-a apucat, blondule ? s-a mirat și Vlad, adresîndu-se foxterierului. Te pomenești că-i fi bucureștean ! Și mi-a spus, chicotind : Să vezi ce-o să se bucure maică-ta cînd o să dea cu ochii de el !

— Ei, află că s-ar bucura... Numai că eu nu intenționez să-l păstrez. Trebuie scos la plimbare, și așa mai departe. Poate găsesc pe cineva să mi-l ia...

Acasă erau toate în regulă. Foxterierul a examinat holul și camera mea, mirosind totul în jur, apoi, în timp ce-mi desfăceam bagajele, a plecat să recunoască și restul. S-a întors dînd din ciotul de coadă, adică era mulțumit, îi plăcea casa. L-am invitat pe balcon și a sunat telefonul.

Era maiorul Pascu, i-am recunoscut imediat vocea.

— Pe unde umbli, maestre ? Am auzit că m-ai căutat... Cum o mai duci ?

— O duc excelent ! Dar sînt optimist...

L-am auzit rîzînd reținut și l-am întrebat :

— Tu ?

— Cam în genul celor spuse de tine... Numai că la mine nu-i banc. Și nici nu știu dacă pot fi sau nu optimist.

— Ce, un caz dificil ? l-am cercetat. Sesizasem o anumită amărăciune în vocea lui și mi-am zis că are neplăceri la serviciu.

— Dificil... Și a adăugat după o clipă de tăcere : Traian a abandonat școala și a plecat de-acasă.

— Traian ? m-am mirat. Cum vine asta ? De unde vorbești ?

— De la birou.

— Nu vii încoace ? M-am întors de la Sinaia acum o jumătate de oră.

— Da, că te-am căutat și aseară. A plecat duminică, în timp ce Aura era în oraș. Ne-a lăsat un bilet...

— De groază !

— O să-ți povestesc.. Acum îmi e imposibil să vin, însă după două, două și jumătate sînt liber. Maică-mea e distrusă... Totalmente distrusă.

— Și n-ai luat măsuri să-l găsești ?

— E la ai mei, la țară. Nu ți-am spus că mi-a lăsat un bilet ?! Nu s-a dus însă să stea cîteva zile... Și-a luat toate hainele... Acum, la sfîrșit de an școlar ! Un an hotărîtor pentru el. Cînd trebuie să intre în liceu. Începuse și un tratament cu acupunctură... Am fost acasă, să stau de vorbă cu el... Tace. Nu vrea să scoată o vorbă. Bine, a încheiat Emil. Trec în jur de două și jumătate.

Am pus receptorul în furcă și un timp am rămas cu mîna pe el, nevenindu-mi să cred ce auzisem ; era ultimul lucru la care m-aș fi putut aștepta. Îl știam pe băiat din cele povestite de Pascu, era un copil așezat și cuminte, timid, poate chiar prea timid pentru vîrsta lui. Pascu venise de cîteva ori cu Traian la mine, știam cît îl iubește pe taică-su și mai ales știam cît este de bolnav.

Îl chinuia un astm bronșic pe bază alergică, care îi provoca din senin, ziua și noaptea, la școală, pe stradă sau acasă, crize de tuse. Boala, așa cum îmi povestise Pascu, apăruse cînd Traian nu împlinise 5 ani, la început sub o formă ușoară, dar care se agravase cu anii, cu toate că Emil nu precupețise nici bani, nici eforturi. Traian fusese consultat de cei mai mari specialiști, pentru depistarea agentului sau agenților iritativi i se făcuseră cînd la un braț, cînd la celălalt zeci de teste, fusese găsit alergic întîi la puful de pernă, apoi la praful de cameră, de cretă,

la diferite mirosuri, în special al celor de flori, urmase tratamente de desensibilizare la București și la clinica unui profesor din Cluj, fusese ținut, cu bunica, aproape trei ani la Breaza și urmase acolo primele clase de școală.

Nici un medicament nu se dovedise cu adevărat eficient, și chiar cele de ultimă noutate, ale căror prospecte promiteau marea cu sarea, nu-i aduceau decît o ameliorare și numai pentru o perioadă nu prea lungă de timp. După care crizele reizbucneau cu oarecare vigoare, și atunci punea el în acțiune un fel de *atomiseur*, un *Disnee inhal* pe care îl avea în permanență la el și de care nu se despărțea niciodată.

Cînd apăruse teoria tratamentului prin ședere în salină, Pascu îl trimisese cu bunica la Slănic-Prahova, apoi în Polonia, la o salină de lîngă Kracovia, amenajată ca un sanatoriu, cu medici specializați și cu experiență în asemenea tratamente. Crizele încetau cîtă vreme se afla în salină și rar apăreau noaptea, dar e posibil oare să trăiești într-o grotă o viață întreagă ?

Numeroși specialiști preconizaseră că alergia ar putea să dispară odată cu pubertatea, și Traian era exact la o asemenea vîrstă. Ar fi fost o adevărată minune, singura în care se mai putea spera, de speranța aceasta se agățaseră și Pascu și părinții acestuia la care crescuse Traian o bună bucată de vreme.

Îi cunoscusem cu ocazia căsătoriei lui Emil cu Aura, tatăl era învățător și mai preda încă la școala din comună. Vorbind despre Traian, îl lăudase că-i ambițios și tenace și, într-adevăr, altfel nici n-ar fi putut el să țină pasul cu colegii de clasă. După o criză care îl seca de puteri, evident, nu-i era prea ușor să se apuce de lecții sau să reia lucrul la ele. Îl salva o memorie foarte bună și voința de a nu se număra printre cei cu notele cele mai slabe.

Printr-o împrejurare oarecare, Emil făcuse rost de un medicament foarte nou, englezesc ; vorbind cu Aura la telefon, o întrebasem ce rezultate dau pastilele respective. „Ca și cum nu le-ar lua, îmi spusese. Și continuase : Traian, cînd simte însă că-l apucă criza și Emil e acasă, se ascunde în W.C.-ul de serviciu sau iese pe stradă, prefăcîndu-se că are de mers undeva. Pentru ca taică-su să

nu-l audă cum tușește : știe el ce se petrece atunci în inima lui Emil."

Iubindu-și atît de generos tatăl, cum de-a putut Traian să abandoneze școala și să plece de-acasă ? Ce se putuse întîmpla ? Ce se putuse întîmpla atît de grav pentru ca Traian să facă un asemenea pas ? Și mi-am răspuns că numai ceva în legătură cu Aura.

Nu știam nimic despre relațiile ce se creaseră între ea și băiat, Emil nu-mi vorbise și, bineînțeles, nici eu nu-l întrebasem. Îmi spusese doar, și asta la început, că se sfătuise cu el și că, atunci cînd i-o prezentase pe Aura, Traian se arătase încîntat de ea și se pronunțase deschis, chiar prea deschis : „E foarte mișto, îmi place. Acum poate n-ai să mai lipsești atît de-acasă." Și se adresase Aurei : „Nu-i așa, Aura ? Cred că n-o să vrei să-ți zic mamă, pentru că o să fim cu siguranță prieteni." Așadar, lucrurile debutaseră sub cele mai bune auspicii. Și nici n-o vedeam pe Aura, să fie ea cea care să le fi deteriorat.

La început, lucrînd în grupa operativă al cărei șef este Pascu, își cenzuraseră amîndoi sentimentele, și dacă Aura fusese aceea care făcuse primul pas aceasta se datorase numai faptului că ea își dăduse seama că Emil nu-și va permite să-l facă. Nu fusese atît vorba de situația ierarhică a lui Pascu sau de diferența substanțială de ani, cît de băiatul său, Traian, rezultat din prima căsătorie.

Demult, chiar în ziua în care îl cunoscusem pe Emil, glumind pe seama unor eroi de roman ce se purtau pe vremuri, Pascu îmi spusese că are un flăcău cît el de înalt. Mă mirasem, Emil nu arăta să aibă mai mult de douăzeci și opt — treizeci de ani. Îmi răspunsese că are treizeci și cinci, dar că la douăzeci era de-acum însurat. Adăugase apoi „A fost o mică-mare poveste" și trecuse la altceva. Mai tîrziu, discutasem de multe ori despre Traian, dar Pascu nu se mai referise la acest episod, așa cum nu-mi vorbise niciodată despre relațiile ce se creaseră între Aura și băiat.

Am vrut s-o sun pe Ioana și să-i spun că m-am întors de la Sinaia, dar soneria telefonului mi-a luat-o înainte. Era inginerul Strejan, fostul proprietar al bloculețului în care am garajul și al cărui acoperiș formează terasa

apartamentului său. Am crezut că mă sună ca să-mi spună că am de plată lumina sau apa.

— Dumneata ai văzut ce-i cu ușa garajului ? m-a întrebat.

— N-am văzut. Ce-i ?

— Atunci, să știi că ți-a spart cineva garajul. Vino repede !

„Și garajul ?“ mi-am zis în timp ce așezam receptorul în furcă. Mi-au spart casa, mașina, acum și garajul... Mai rămînea să mă răpească, ca să fie tacîmul complet. Dar totu-i să fii optimist, de un optimism cît mai robust ! Îmbrăcîndu-mă, am aruncat o privire în oglindă ca să-mi potrivesc zîmbetul cel mai festiv. Să vă fac această mărturisire : n-am reușit. În cîteva minute am fost la garaj, inginerul mă aștepta în stradă. Coborînd panta, am văzut întreaga ușă deplasată în partea de jos, împreună cu toc, spre interiorul garajului. Se forma astfel o deschizătură destul de largă prin care, aplecîndu-mă, m-am strecurat fără nici o greutate și am aprins lumina ca să văd ce mi se furase.

Încă pe drum făcusem inventarul lucrurilor mai de preț pe care le aveam în garaj ; cele două cauciucuri nounoute, de „Renault 16“, se aflau la locul lor pe lada masivă în care țineam cărți, în schimb lipseau de pe poliță claxonul cu cinci tonuri și aprinderea electronică. Se pricepuseră ce să ia, ambele valorau în jur de cinci-șase mii de lei. Făcusem rău că nu le vîndusem ; le păstrasem știind că voi rămîne într-o zi fără bani.

Claxonul îmi fusese adus de un prieten care stătuse cîteva luni în Italia și omul crezuse că o să-mi facă o bucurie cumpărîndu-mi-l, mai ales că prețul claxoanelor muzicale scăzuse la jumătate, dacă nu și mai bine, după ce folosirea lor fusese interzisă prin lege. Măsură care n-ar strica să fie luată și de organele noastre de circulație nu atît pentru combaterea poluării sonore — asemenea claxoane nu sînt prea numeroase la noi — cît a prostului gust. În ce privește aprinderea electronică, aceasta era o adevărată bijuterie produsă de „Bosh“, pe care o achiziționasem de la un pilot pentru fosta mașină, dar ca să fie montată la un „Renault 16“ mai era nevoie de un

releu. Cu ocazia călătoriei în Austria, îl cumpărasem de la Viena, numai că el dispăruse, odată cu mașina, la Salzburg.

— Ei, ce-i ? l-am auzit pe inginer întrebîndu-mă nerăbdător.

Era un om trecut de 70 de ani, rămăsese afară ca să nu-și deranjeze ținuta întotdeauna pusă la punct, cu nelipsita batistă albă la buzunarul de la butonieră. În garajul acesta ținuse el „Buick"-ul său de pe vremuri.

Am ieșit din garaj și, spunîndu-i ce anume fusese furat, am examinat ușa. Lacătul, de fabricație chinezească, destul de masiv și cu broască gen yale, se afla la locul lui, neatins, cele patru canturi ale ușii nu prezentau nici o urmă de forțare ; după toate probabilitățile, se operase cu o rangă al cărei capăt fusese introdus în partea inferioară a tocului ușii, între aceasta și zid.

Trebuia să telefonez imediat la miliție. Am făcut-o din apartamentul inginerului Strejan și l-am rugat pe ofițerul cu care vorbeam să trimită și un cîine ca să ia urma.

— Păi ce, sîntem la țară ? s-a mirat el. Un moment, să vi-l dau pe tovarășul maior care o să vină la fața locului.

— Maiorul Hîncu la telefon, v-ascult, s-a auzit vocea lui pozitivă, care îmi era de-acum cunoscută.

— Aaa, tovarășe maior, vă salut ! și i-am spus cine sînt. Aveți vreun rezultat ? Ceva nou ? m-am interesat.

— Deocamdată nimic.

— Nici cu proba pe care v-am dat-o ?

— Care probă ? m-a întrebat după un moment de tăcere.

— Proba cu nasturele... Și am continuat, pentru că din nou rămăsese tăcut : Cu nasturele de la haină, cu nasturele pe care l-am găsit sub fotoliu ! Ce naiba, ați uitat ?

— N-am uitat, dar nu înțeleg. Am fost doar o dată la fața locului !... Și apoi mi-ați spus că plecați la Sinaia.

— Am fost plecat, m-am întors acum cîteva ore și am găsit garajul spart.

— Care garaj ? m-a întrerupt contrariat.

— Garajul meu. Garajul în care țin mașina.

— Deci, tot al dumneavoastră ? a zis, parcă nevenindu-i a crede.

— Da, tot eu dau și petrecerea asta. Ce să fac, mi-au aflat distracția preferată.

Am vrut să-i spun că la Sinaia îmi spărseseră „Lamborghini Espada" și îmi furaseră radiocasetofonul mașinii ; m-am răzgîndit, ca să nu-l zăpăcesc și mai tare.

— Ei, fir-ar al dracului !... Și v-au furat ceva dinăuntru ? Mașina, după cît am înțeles, a fost cu dumneavoastră, nu ?

— Mi-au furat lucruri în valoare de cinci-șase mii, și v-aș ruga să aduceți și cîinele. Poate ia o urmă...

— Vin eu îndată și vedem.

— Stați nițel ! l-am oprit, dîndu-mi seama că vrea să întrerupă legătura. Garajul îl am la numărul cincizeci și șase. Chiar vizavi de stația autobuzelor.

Și am precizat că îl aștept în față, pe stradă.

În timp ce doamna Strejan mă servea cu o cafea — era tot ce-mi doream — i-am telefonat Ioanei. A ridicat chiar ea receptorul.

— Ai mare noroc...

Am întrerupt-o :

— Ești o femeie unică : spui întotdeauna ce trebuie ! Sînt într-adevăr un om norocos.

— Dar ce s-a mai întîmplat ? Am vrut să zic că ieșeam tocmai pe ușă.

I-am povestit în cîteva cuvinte și am rugat-o să vină la garaj, ca să-i dau cheile de la casă. O să-l aștepte pe Pascu și o să-i explice unde sînt și ce fac.

Cînd am ieșit în stradă, maiorul Hîncu tocmai venea și era, ca de obicei, nădușit. Și-a scos chipiul cu același gest reflex, și-a șters cu o batistă transpirația de pe frunte, apoi mi-a spus :

— Haideți să vedem ! Și ziceți că v-a luat lucruri în valoare de cinci mii de lei ? m-a întrebat în timp ce coboram panta, parcă nevenindu-i a crede ; era probabil convins că exageram.

— Chiar mai mult de cinci mii ! l-am asigurat și n-am mai continuat, pentru că ajunsesem la ușă.

— Ei, așa ceva n-am mai pomenit ! a exclamat maiorul, examinînd zidul de unde fusese dislocat tocul ușii.

— Au operat cu o rangă probabil... Dar de ce nu se cunosc urme de rangă ?

— Nu se cunosc, a zis. Asta mă uit și eu. Mă uit și mă mir. Și lemnu-i brad, ar trebui să se cunoască. Nici pe

cărămidă nu sînt. Nici pe tencuială... Ei, drăcie, cu ce-a forțat-o atunci ? Asta ar fi una. Apoi să-ntrebăm ce-au auzit ăștia de-aici, și a arătat spre fereastra ce răspunde spre panta garajului. Treaba a fost făcută noaptea, așa că nu se putea să n-audă ăștia de stau la subsol !

Am vrut să-i spun că bătrîna care ocupă camera locuiește la copii și vine foarte rar pe acasă, dar maiorul s-a lovit deodată cu palma peste frunte, ca și cînd, brusc, și-ar fi adus aminte de ceva.

— Stai, domnule ! Nu stă aici Paraschiv ? Aicea stă ! La subsolul lui cincizeci și șase.

— Care Paraschiv ? am întrebat.

— Ușurel ! a zis maiorul cu un gest semnificativ și mi-a cerut să deschid garajul.

Masiv și greoi cum era, n-avea cum să se strecoare prin deschizătura prin care intrasem eu cu puțin mai înainte.

Din cauza poziției la care fusese adusă, ușa opunea rezistență, dar în cele din urmă am reușit s-o deschid. Maiorul a examinat dintr-o privire încăperea și m-a întrebat ce anume am constatat că-mi lipsește. I-am spus că aprinderea electronică și claxonul cu cinci tonuri.

— Și cît poate să coste așa un claxon ? s-a interesat.

— Cam trei mii. Dar sînt nebuni — cel puțin așa am auzit — care plătesc și patru.

— Și aprinderea ?

— Eu am dat pe ea o mie cinci sute de lei...

— Unde le aveați ?

I-am arătat polița de perete și i-am explicat că și claxonul și aprinderea erau în cutiile lor originale, așezate, una peste alta, pe poliță.

— E un băiat aici, în bloc, Paraschiv. Un băiat blond... Îl știți ?

Mi-am dat imediat seama că despre Mihai este vorba. I-am răspuns că îl știu de cînd era mic, venea mereu să mă asiste cînd făceam cîte ceva la mașină. Mă ajuta uneori s-o spăl...

— De ce ? Nu cumva credeți că el ar fi autorul ? l-am întrebat cu ironie în glas.

— Da-n ultima vreme a mai fost ? a sărit maiorul peste zîmbetul meu.

— Parcă da. Acum vine rar, foarte rar. Băiatul a crescut...

— Cînd a fost ultima dată vă mai amintiți ?

— Exact n-aș putea să vă spun... În urmă cu vreo două-trei săptămîni.

— Și cutiile erau pe poliță, nu ?

— Îl bănuiți în zadar, Mihai n-ar face o treabă ca asta ! am spus cu certitudine în voce. Îl cunosc !

— Ce vorbiți ? Da' ușor mai luați oamenii pe garanție ! Dar c-a stat un an la corecție pentru spargeri de mașini, asta știți ?

— Mihai ? am întrebat fără să vreau, nevenindu-mi a crede.

— Da, da, Mihai Paraschiv. Înhăitat cu alți doi ca și el. A fost judecat, condamnat...

Și în timp ce maiorul vorbea, mi-am adus aminte că într-o zi mă mirasem în sinea mea cînd apăruse în ușa garajului în timp ce făceam nu știu ce la mașină : îl știam puști, un adolescent deșirat, și el devenise bărbat.

— Aveți dreptate. De fapt, nu știu nimic despre el, am zis, și imediat mi-a părut rău.

— Ei, vedeți ?

— Dar asta nu înseamnă că e vinovat de spargerea garajului meu...

— Nu înseamnă, dar e de presupus ! O să stabilim noi, n-aveți nici o grijă !

— E un băiat inteligent, n-ar face o asemenea prostie. Cel puțin, atîta minte are ca să-și dea seama că datorită antecedenetelor sale ar putea fi bănuit.

— Nu știu cîtă minte are, ea însă nu l-a ajutat cu nimic pînă acuma. Dacă ar fi avut minte, n-ar fi ajuns la corecție ! Eu asta pot să vă spun.

Ioana cobora panta garajului, i-am dat cheia de la casă și, aducîndu-mi aminte de foxterier, am pus-o în temă :

— Am adus un cățel de la Sinaia, cumpără-i pe drum ceva de mîncare. Îl cheamă Max, și vezi ce vorbești ! i-am atras atenția. Înțelege absolut tot, așa că nu mă bîrfi, o să-mi spună. Și mai poți face ceva ca să nu te plictisești așteptîndu-l pe Emil. Scoate-l pe balcon. Vezi că-i o perie acolo pe care i-am cumpărat-o în dotare, perie-l ca să nu

lase păr pe covoare. Şi vorbeşte-i tot timpul. E foarte drăguţ, o să-ţi placă, i-am promis.

În timp ce spuneam toate acestea, Ioanei i-a apărut pe buze un zîmbet perplex, apoi altul leneş şi în cele din urmă unul supus.

— Am înţeles, să trăiţi ! a zis scoţîndu-şi pieptul în afară, vătămător vederii şi fără un asemenea gest. Şi m-a întrebat, arătîndu-şi dantura : Da' un „Pasternak" pot să-mi fac ?

I-am spus că da, poate, şi m-am întors la maiorul Hîncu, cu fraza elaborată pe drum :

— Problema este cînd a fost spart garajul. Pe mine m-a sesizat domnul inginer Strejan... Terasa asta e a lui, am arătat. I-a scăpat o cîrpă, a venit s-o ia şi a constatat că uşa-i dislocată din zid.

— Aşa-i, că aici nici dracu n-avea cum să vadă...

Într-adevăr, garajul nu avea cea mai fericită poziţie. Şi nu numai din acest punct de vedere. Scoaterea şi mai ales introducerea maşinii în garaj îmi dăduse destule probleme. Din stradă se pătrundea sub un fel de pasaj cu boltă, căci deasupra se ridicau etajele blocului, construit, aşa cum demonstrau aparenţele, imediat după primul război mondial. În partea dinspre stradă se afla intrarea principală a locatarilor, iar din capătul celălalt al pasajului pornea o pantă lungă şi destul de abruptă, panta garajului. În felul acesta, existenţa lui putea fi remarcată din stradă doar cu greu. Iar din cauza distanţei dintre intrarea în bloc şi garaj şi a nivelului coborît la care era situat, nici locatarii nu avuseseră cum să observe ce se întîmplase la uşă.

— Ia să vedem dacă-i cineva acasă la Paraschiv ! a propus deodată maiorul.

Am luat un levier şi, folosindu-l în chip de pîrghie, am mutat tocul uşii pînă l-am adus la loc. Cînd am sosit în stradă, pentru că la subsol se ajungea prin intrarea de serviciu care se află la cealaltă extremitate a casei, inginerul Strejan se întorcea de la cumpărături. Văzîndu-ne, a grăbit paşii.

— Auziţi, a început, la alimentara m-am întîlnit cu doamna Stăiculescu care stă în blocul de-alături. Cică

Mihai a intrat azi-dimineață în garaj : „Cei cu garajul vostru ? m-a întrebat. Că l-am văzut azi-dimineață pe băiatul care stă la subsol ieșind printr-o deschizătură dinăuntru. Și ușa-i închisă." Stă la patru, și bucătăria ei dă spre garaj. „Udam florile la fereastră", zice...

— Și unde-i doamna asta acum ? s-a interesat maiorul.

— Dacă nu s-o fi dus în altă parte, aici trebuie să fie. Eu am rămas să fac coadă și la casa ailaltă, pentru smîntînă... Auzi, dom'le, ce modă, nu poți să plătești toate ălea la o singură casă, trebuie să faci două cozi. Parcă-i cineva plătit să le-ncurce ! O coadă la casă, o coadă la vînzător. Altă coadă la altă casă, altă coadă la alt vînzător !

— Păi, dumneavoastră sînteți pensionar !... Ce altă treabă aveți ? s-a supărat maiorul. Dar imediat și-a îmblînzit vocea : Ați avea ceva împotrivă dacă m-ați conduce la doamna de care ne-ați vorbit ?

— Să duc astea în casă...

Am rămas singuri și maiorul mi-a reproșat :

— Ei, vedeți pentru cine băgați mîna-n foc ? !

— La asta mă gîndeam și eu, i-am mărturisit. Un singur lucru nu înțeleg : ce-a căutat azi-dimineață în garaj dacă este adevărat că el a forțat ușa, că a forțat-o azi-noapte ? Ce nevoie mai avea să intre din nou azi-dimineață ? Claxonul și aprinderea electronică le-a luat după ce a forțat ușa, nu le-a lăsat pentru mai tîrziu ! Pentru a doua zi dimineața ! Risca să fie văzut ! Așa cum, dealtfel, s-a și întîmplat !

— Stabilim noi !... a spus maiorul și s-a uitat cu nerăbdare spre ușa de intrare a blocului.

Îmi era penibil să-l văd pe Mihai pus într-o asemenea situație și i-am spus maiorului că rămîn la garaj.

— Trebuie să vină un prieten cu care am ceva urgent de vorbit... am încercat să-i explic. Duduia care a fost mai înainte aici — m-am referit la Ioana — s-a dus să-l aștepte acasă, ca să-i spună că sînt la garaj. Vine și nu mă găsește...

— Nu se poate ! s-a opus Hîncu. Am nevoie de doi martori dacă-i fac percheziție. De ce credeți că l-am rugat pe inginer să vină cu mine ? ! Lăsați-i prietenului un bilet pe ușa garajului. Vă dau eu un ac. să-l prindeți pe ușă

Întîi însă mergem să vedem, poate-i cineva acasă la Paraschiv — m-a pus în temă maiorul în timp ce scotea acul cu gămălie dintr-un colț al reverului — și-i facem după aceea o vizită doamnei în cauză.

Cînd m-am întors de la garaj, maiorul se afla cu Strejan. Am pătruns cu toții, printr-o ușă de fier, într-un gang îngust, ca un tunel pe sub casă, care ne-a scos într-o curticică asfaltată, un fel de curte interioară prinsă între calcanele a două blocuri vecine. Aici sînt ținute recipientele pentru gunoaie menajere, ceva mai încolo începe scara de serviciu a etajelor, iar în fund se află ușa ce duce la subsol.

Înainte de a intra, maiorul l-a întrebat pe inginer a cui este fereastra care dă spre panta garajului ; nu cumva e chiar a locuinței lui Paraschiv ? Strejan l-a informat că este vorba de o încăpere deținută de o femeie în vîrstă, că aceasta plătește cu regularitate chiria la stat, dar de cota de întreținere e scutită pentru că, de cîțiva ani, stă la un băiat al ei, în Balta Albă, și vine pe acasă doar ca să vadă ce s-a mai întîmplat ; vine și pleacă, iar încăperile ocupate de familia lui Paraschiv au făcut parte înainte din locuința șoferului pe care l-a avut aproape douăzeci de ani la mașină. Odată lămurit, maiorul Hîncu ne-a făcut semn să intrăm și, pătrunzînd pe coridor, am sunat la ușa indicată de inginerul Strejan.

Ne-a deschis chiar Mihai. Ne-a deschis și, văzîndu-ne, a pufnit în rîs. Într-un rîs înecat, abia auzit și în același timp imposibil de stăpînit.

— Ce rîzi, mă ? Te-a apucat rîsul ? ! l-a apostrofat maiorul.

Mihai a devenit brusc serios, s-a uitat la maior și l-a întrebat cu mirare :

— De ce ? A apărut vreo lege care a interzis rîsul ? Apoi și-a ferit privirile și a adăugat : Tocmai mă gîndeam că n-ar fi exclus să veniți. Un moment, să iau niște textile pe mine.

Era în maiou și chiloți și a dat să se îndrepte spre camera de alături.

— Lasă, că nu sîntem domnișoare ! a încercat maiorul să-l oprească.

— De dumneavoastră sînt sigur... a spus Mihai cu condescendență exagerată. Cu toate că, la prima vedere... Și a pornit în direcția camerei.

— Mă iei la mișto ? a ricanat maiorul. Faci garagață de mine ? !

Mihai s-a oprit și, uitîndu-se la maior, l-a privit cu dezaprobare.

— Ce cuvinte urîte ! Dumneavoastră sînteți nu numai organe de represiune, ci și de educație ! Cel puțin, la „academie", așa ni s-a spus !... Chiar mă întrebam într-o zi : expresiile astea argotice cine de la cine le-nvață — dumneavoastră de la pungași sau pungașii de la domniile-voastre ?

— Mă, tu rîvnești iar la niște ani !... l-a prevenit maiorul.

— Rivnesc. Asta-i expresia ! a confirmat Mihai printr-o mișcare a capului, și a intrat în cameră.

Maiorul Hîncu l-a urmat, dar n-a intrat, a rămas în ușă.

— E camera ta ? s-a interesat el.

— A fost a mea, s-a auzit răspunsul lui Mihai, care a subliniat prin intonația vocii cuvîntul „a fost". Și a precizat : Acum e a scumpului meu tată.

Apoi a ieșit din cameră, punîndu-și o cămașă pe el.

— Știu ce s-a întîmplat, mi s-a adresat Mihai, cu zece minute în urmă v-am sunat acasă, dar n-a răspuns nimeni.

Am rămas tăcut : Ioana era acasă. În locul meu a vorbit maiorul :

— Mai știi și alte povești ?

— Mai știu, i-a răspuns Mihai, dînd afirmativ din cap. Și s-a întors spre mine : V-am sunat și azi-dimineață. Apoi pe la nouă și jumătate.

— Da, nu eram acasă, am spus. Am fost plecat la Sinaia.

— Dar acum e cineva acasă, așa parcă spuneați ? m-a luat maiorul din scurt. Tovarășa... și a făcut un semn cu mîna în sensul că cea care a fost la garaj și a plecat.

— Da, trebuie să fie acasă, am confirmat.

Mihai m-a privit drept în față :

— N-a răspuns nimeni ! m-a asigurat. Şi-am format corect numărul. Înainte de-a suna... Aici Mihai s-a oprit ca şi cînd şi-ar fi adus aminte de ceva şi, întorcîndu-se, a arătat spre măsuţa telefonului ! Poftiţi, cartea e deschisă la numele dumneavoastră ! Am verificat numărul înainte de-a suna.

M-am uitat ; era într-adevăr aşa.

— Trucuri ! a zis maiorul zîmbind ştiutor şi ironic.

Nu eram de aceeaşi părere. În fond, de ce să fi avut nevoie Mihai să regizeze treaba cu cartea de telefon ? Era un amănunt neesenţial în apărarea sa. Nu ştiam dacă este bine sau nu să intervin şi nici timp n-am avut, pentru că maiorul Hîncu l-a chestionat cu asprime :

— Paraschive, da' tu de ce stai acasă şi nu eşti la lucru ?

— M-au dat afară.

— De poamă !...

— Ei, cum aţi ghicit ? A fost spart lacătul unui dulap la vestiare... a început Mihai să povestească, şi s-a oprit. Apoi, privind o clipă în gol, s-a întors spre mine, adresîndu-mi-se cu voce schimbată, neutră şi egală, dar mai ales neutră, ca şi cînd ar fi fost vorba despre altcineva, nu despre el ; despre altcineva ar fi fost vorba în cele ce urmau : La şcoală, încă din primele clase, cînd se anunţa că s-a furat ceva, aveam întotdeauna senzaţia că toată lumea mă bănuieşte pe mine, că eu sînt singurul bănuit, şi îmi venea chiar să cred că da, am furat, am furat cu adevărat acel lucru. Ba, mai mult, îmi venea să mă ridic şi să spun că eu l-am furat. Aşa de puternic era sentimentul acela.

Maiorul Hîncu a făcut un gest cu mîna, adică să mai termine cu poveştile.

— De-aia te-ai apucat să spargi maşinile oamenilor !... Tu spune, recunoşti sau nu recunoşti c-ai intrat în garaj ?

Mihai a continuat, ca şi cum nu l-ar fi auzit :

— Nu s-a aflat cine a spart lacătul, dar pe mine m-au dat afară. Degeaba a zis sindicatul că nu-i legală măsura, directorul nici n-a vrut să audă. Gata, am scăpat de murdăria de sub unghii, a zis Mihai cu zîmbet amar şi a întins palmele spre mine.

Mîinile au început însă să-i tremure, şi le-a retras repede.

— O să aflăm noi şi cu treaba aia cum e !... Tu răspunde, însă, la ce te-am întrebat ! a reluat mai potolit maiorul. Ai intrat sau nu în garaj ?

Şi în timp ce Mihai se pregătea să răspundă, s-a auzit soneria de la uşă. Mi-am zis că sună Pascu, probabil, şi am ieşit după Mihai în antreu.

Aşa şi era. Nu ne văzusem de cel mult o lună, dar el mi s-a părut schimbat, cu faţă parcă hepatică. Salutîndu-mă, mi-a zîmbit aşa cum zîmbeşte Emil, larg şi deschis, ochii însă i-au rămas trişti şi în colţurile gurii i-au apărut cute mici de amărăciune ascunsă.

I-am spus lui Mihai că este un prieten, îl rog să mă scuze. În timp ce reintram în cameră, l-am întrebat pe Emil dacă Ioana a rămas acasă.

— M-a aşteptat în stradă, mi-a răspuns Pascu. Şi, înmînîndu-mi cheia pe care i-o dădusem Ioanei, a adăugat : N-a putut intra din cauza cîinelui. Am urcat cu ea, dar n-a fost chip să facem un pas înăuntru, se repezea ca un nebun să ne muşte şi lătra ca scos din minţi.

Imaginîndu-mi-l, am izbucnit fără să vreau în rîs — ăsta da paznic !

— Să ne sfîşie, nu altceva ! s-a adresat Pascu tuturor.

Şi deodată, în pauza ce se făcuse, mi-am dat seama că Mihai nu minţise cînd îmi spusese că mă sunase, dar nu-i răspunsese nimeni la telefon. Ioana fusese oprită de cătel să intre în casă. Era de datoria mea să limpezesc lucrurile. Am făcut-o şi l-am luat ca martor pe Emil.

— N-are nici o importanţă dacă a telefonat sau nu ! mi-a spus maiorul, uşor iritat. Şi s-a întors spre Mihai : Mă, eu te-am întrebat un lucru : ai intrat sau nu în garaj ? Ce, fac exerciţii de vorbire cu tine ? !

— Vă spun îndată cum s-a întîmplat...

— Tu dă-mi întîi răspunsul şi-apoi spune ce vrei !

— Scrie asta undeva ? Cît am stat arestat, am învăţat tot codul de procedură penală, da' de treaba asta n-am auzit !

— Zi, asta ai învăţat tu la şcoala aia de corecţie ? !

— Nu, acolo am învățat meserie și engleza, *Sir !* Binevoiți a cunoaște ! a adăugat el într-o engleză destul de corectă, înclinîndu-și ușor capul. Și a continuat : Ne-ar fi pus să învățăm pe de rost și *Sfînta Scriptură* numai să n-avem timp să ne gîndim la prostii ! Corect. Vedeți, eu am făcut școala de corecție și știu englezește, dumneavoastră n-ați făcut-o și nu știți... a zis el, încheind cu un zîmbet zeflemitor.

Același zîmbet a apărut și pe fața lată și muncită de răbdare a maiorului.

— Deci, nu vrei să răspunzi ?

— Ba răspund, da' așa cum vreau eu !

— Bine, răspunde, a concedat maiorul.

— Luați loc ! ne-a invitat Mihai trecîndu-ne în revistă. Luați loc, domnule Strejan ! s-a adresat el inginerului, care stătea stingher într-un colț. Știu, sînteți jenat din cauza situației mele, a continuat Paraschiv, dar eu trebuie să mă obișnuiesc de-acum înainte cu asemenea treburi. Poate vine și scumpul meu tată. Doamne, ce s-ar mai bucura să scape încă o dată de mine ! Ar fi din nou stăpîn nestingherit peste toate.

— Păi cine te hrănește pe tine dacă nu el ? După ce-i mănînci pîinea...

— Nu-i adevărat ! Nu mănînc pîinea lui ! a protestat Mihai vehement, întrerupîndu-l pe Hîncu. Mănînc pîinea mamei, și numai de cînd m-a dat afară directorul întreprinderii. Azi-dimineață, înainte de-a pleca la serviciu, mama mi-a lăsat opt sute de lei și mi-a zis să-i duc doamnei Stamate de la etajul trei. Îi împrumutase săptămîna trecută. I-am dus pe la nouă, și cînd să intru în bloc, mi s-a părut că la ușa garajului e ceva în neregulă, dar nu m-am oprit. Abia la întoarcere, am coborît spre garaj și am văzut că ușa-i forțată. Gîndindu-mă la mașină — am zis că forțaseră ușa ca să fure ceva de la ea — am băgat capul prin deschizătură și mi-am dat seama că mașina nu era înăuntru, garajul era gol. Am intrat în casă și v-am sunat la telefon, mi s-a adresat Mihai. Ca să vă spun ce-i cu ușa. Dar n-a răspuns nimeni. Apoi, după vreun sfert de oră, v-am mai sunat o dată. Și... Și, luîndu-mă cu treaba, am uitat. Mi-am adus aminte cînd v-am spus că am sunat

din nou. Eu dorm acum în camera din spate, în camera care are perete comun cu garajul, însă n-am auzit nimic azinoapte. Şi, normal, ar fi trebuit să aud.

— Aşa trebuia să spui de la bun început ! i-a reproşat maiorul cu o voce neaşteptat de blîndă. Şi a continuat, prevenind printr-un gest intervenţia lui Mihai : Ce zici, eşti de acord să-ţi fac o percheziţie domiciliară ?

Mihai a ezitat o clipă, apoi a strîns cu indiferenţă din umeri :

— Faceţi. Faceţi şi percheziţie, a spus.

— Avem doi martori, ca să fie totul legal... a precizat maiorul, în timp ce scotea din servietă o coală de hîrtie şi un pix. Uite, scrie... l-a îndemnat, aşezîndu-le pe masă în dreptul lui Mihai. Scrie că n-ai nimic împotriva unei percheziţii... Pierdem timp pînă aduc ordinul procurorului...

— Cunosc... Cunosc... l-a oprit Mihai cu un gest semnificativ al mîinii. Spuneţi-mi ce trebuie să scriu, i-a cerut. Formula. Care este formula ?

În timp ce maiorul Hîncu era ocupat cu Paraschiv, retrăgîndu-mă cu Emil în cealaltă parte a camerei, i-am povestit cum am găsit uşa garajului, ce mi s-a furat dinăuntru, i-am dat amănunte cu privire la Mihai, despre cele întîmplate aici, şi maiorul Hîncu ne-a întrerupt.

— Fiţi bun, i s-a adresat el lui Emil, şi semnaţi ca martor pe declaraţia lui Paraschiv.

— Îmi pare rău, s-a scuzat Pascu, dar nu pot avea calitatea de martor în asemenea situaţii.

Şi, scoţînd legitimaţia de serviciu, i-a prezentat-o maiorului.

Acesta a dat confirmativ din cap, apoi mi-a făcut semn să semnez eu. Mi-am pus semnătura sub cea a inginerului Strejan, după care maiorul ne-a rugat să-l asistăm. Am trecut cu toţii în cealaltă cameră, unde am continuat cu Emil discuţia întreruptă.

— Poate îmi spuneţi, totuşi, şi mie, ce căutaţi ? l-a întrebat la un moment dat Mihai pe maior.

— Tu ce crezi ?

— Dacă v-aş spune, v-aţi supăra. Şi nu-i în interesul meu să vă supăr.

— Cam tîrziu ţi-ai dat seama ! a remarcat maiorul, continuîndu-şi treaba începută.

Mihai şi-a trecut mîna peste faţă cu un gest de parcă ar fi vrut să înlăture un fir de păianjen, apoi s-a întors spre mine, adresîndu-mi-se :

— Ce vi s-a furat din garaj ? Pentru că tovarăşul maior caută de parcă v-ar fi dispărut un briliant ! a zîmbit el cu tristeţe.

— Un claxon muzical, i-am spus, şi-o aprindere electronică.

— Claxonul îl ştiu. Mi l-aţi arătat chiar dumneavoastră ! Era acolo, pe poliţă. Spuneaţi că-i claxon de papiţoi şi-o să-l vindeţi, şi-a adus Mihai aminte. Parcă *La cucaracha*... Asta era melodia, nu ?

— Exact, am confirmat.

— Tovarăşe Paraschiv, i-s-a adresat Pascu, iartă-mă că te întreb, ce calificare ai obţinut la şcoala de corecţie ?

— Electrician-auto.

— Ei, te pricepi deci la aprinderi, la claxoane... a intervenit cu maliţie maiorul.

— Nu şi la cele electronice. Aici, ca să te pricepi, trebuie să fii inginer. Inginer electronist, a precizat Mihai.

— Şi la ce întreprindere ai lucrat ? s-a interesat Pascu.

— La Întreprinderea de reparaţii auto Dudeşti. Şapte luni, şi m-a dat afară directorul. Mi-a spus că n-are el nevoie de hoţi în întreprinderea lui.

— Bine, a continuat Pascu, dar în certificiatul de absolvire nu scrie că ai obţinut calificarea la o şcoală de corecţie. Şcoala numărul cutare... şi atît. Cum de s-a aflat ?

— Mai este unul acolo, Predescu, care a ieşit înaintea mea cu cîteva luni. Da-i neam cu contabilul-şef. El a bătut toba.

În vreme ce maiorul a percheziţionat camera următoare, i-am povestit lui Emil cum mă călcaseră hoţii acasă, cum mi se furase la Sinaia radiocasetofonul „Lamborghinei Espada", aparat care el ştia foarte bine la ce servise şi Suzannei şi şefilor ei. În cele din urmă, printr-un coridor, am ajuns la baie şi la bucătărie şi apoi în camera lui Mihai, care încă de la intrare mi-a apărut ca un adevărat atelier de pictură. Văzînd ce-i înăuntru, m-am

mirat în sinea mea că Mihai nu-mi pomenise niciodată despre această pasiune a lui.

Camera era micuță și insuficient luminată. L-am auzit pe maior întrebînd :

— Ce ți-a trecut prin cap să faci aici ? și a arătat spre șevalet.

— Ce vedeți, i-a răspuns cu voce calmă Mihai.

— Iá poftiți, tovarășe maior ! l-a invitat Hîncu pe Emil, care intrase în spatele meu și rămăsese lîngă ușă.

Inginerul s-a dat la o parte ca să ne facă loc și, intrigat de cele auzite, m-am uitat la cartonul de pe șevalet. Paraschiv pictase un bărbat stînd cu spatele și urinînd pe zidul unei hale industriale, la picioarele căruia era abandonată o pancardă din acelea purtate la mitinguri, cu cîteva cuvinte ilizibile.

În tăcerea care se lăsase, l-am auzit pe Pascu :

— Generalizezi un caz particular, Paraschiv !

— O fi particular, da-i al meu !

— E-al tău, e-adevărat... a acceptat Pascu. Și a continuat cu aceeași voce egală : Nu te poți apropia însă de artă cu atîta brutalitate...

— Viața nu-i brutală ?

— Stai, stai, asta-i cu totul altceva !... Și văzînd că maiorul Hîncu avea de gînd să ia cartonul cu el, Emil l-a oprit adresîndu-i-se : Lăsați-l, tovarășe maior ! E ceva, să zicem, ca o discuție cu el însuși. Sau aproape așa. Apoi s-a întors spre Mihai : Nu te supăra, Paraschiv, e un pușt-ism !... E un pușt-ism ce-ai făcut tu.

— Tovarășe maior, a intervenit Hîncu, nu cred că...

— Tovarășe maior... i-a zîmbit Pascu larg, cu bunăvoință. Ce facem cu claxonul... cu aprinderea... Pentru ele am venit !...

Hîncu n-a mai spus nimic și a început să caute în tăcere prin cameră, sub pat, în dulap...

Pereții cămăruței erau plini de tablouri : multe cu flori sau cîmpuri cu flori, lucrate în pete de culoare, și acestea păreau a fi și cele mai reușite, băiatul nu era lipsit de talent.

Percheziția a luat sfîrșit în scurt timp ; am trecut cu toții în prima cameră, un fel de sufragerie, unde maiorul

s-a apucat să redacteze procesul-verbal. Odată acesta încheiat, aveam de gînd să părăsesc scena. Tot ce băgasem de azi-dimineaţă în gură era o cafea, şi stomacul meu scotea tot felul de sunete, unul mai ciudat decît altul.

— Ce zici, m-am adresat în şoaptă lui Emil, ca să nu-l deranjez pe Hîncu, mergem să mîncăm undeva ? La „Raţa". Găsim o masă mai retrasă şi stăm de vorbă, i-am propus şi mi-am adus aminte de foxterier. Nu ştii, Ioana i-a cumpărat căţelului ceva de mîncare ?

— I-a cumpărat, doi cremvurşti şi i-a aruncat în antreu ; erau acolo, nu i-a mîncat.

— Nu i-a mîncat ? m-am mirat.

Erau exact grijile care-mi lipseau !

I-am povestit cum am găsit foxterierul pe scaunul „Lamborghinei Espada" şi care era întrebarea la care nu reuşisem să răspund : cum pătrunsese el înăuntru. La un moment dat, am auzit vocea maiorului Hîncu :

— Cel mai înţelept, Paraschive, e să spui adevărul ! Adevărul de la bun început.

Mihai a rămas tăcut ; m-am uitat, maiorul se apucase să-i ia băiatului o declaraţie, şi cum Pascu îmi cerea amănunte despre primul furt, am început să-i relatez circumstanţele cunoscute, care era părerea maiorului Hîncu şi ce credeam eu despre versiunea propusă de el.

La un moment dat, Emil m-a întrerupt printr-un gest al mîinii şi s-a adresat maiorului Hîncu :

— Tovarăşe maior, poate c-ar fi bine să-şi scrie singur declaraţia...

— Ca să pierdem timp fără rost ?

Şi maiorul Hîncu şi-a potrivit ochelarii pe care îi coborîse pe nas pentru a privi pe deasupra lor spre Emil.

— Tovarăşul Paraschiv ştie carte, nu ?

— Da, dar o să se piardă-n amănunte ! Şi ne-apucă noaptea aici ! Sînt aproape gata.

— Dacă n-a redactat-o cu propria mînă, a continuat Emil ca şi cînd nu l-ar fi auzit, măcar s-o citească... Vedeţi, dumneavoastră l-aţi întrebat dacă recunoaşte c-a intrat în garaj : „Am băgat doar capul. Am băgat capul să văd dacă maşina se află înăuntru", a spus Paraschiv. Iar dumneavoastră aţi scris... Îmi daţi voie, a zis Pascu

și, aplecîndu-se, a luat declarația. Iar dumneavoastră ați scris : „Recunosc că am intrat în garaj, dar nu recunosc că am furat aprinderea și claxonul care știu că erau înăuntru".

Stătusem în spatele maiorului Hîncu. Pascu se uitase de cîteva ori în direcția mesei, dar eu crezusem că o face în mod mașinal, ca pentru a se gîndi mai bine la ce-i povesteam, un mod de a se concentra asupra spuselor mele. Formidabil lucru e atenția asta distributivă, calitate care — iată — mie-mi lipsește. Credeți-mă, o zic cu mare regret !

— Adică să reiasă situația... Să fie limpede cum a fost. Că l-a văzut și-o doamnă din blocul de alături c-a intrat în garaj ! Chiar dumnealui mi-a spus ! a arătat Hîncu spre inginerul Strejan.

— Declarația asta — și Pascu a pus palma deasupra declarației de pe masă — n-o semnează însă doamna aceea. Și nici dumnevoastră, tovarășe maior. Declarația asta o semnează Paraschiv ! Așa că trebuie să fie a lui. Cuvînt cu cuvînt ! Iar dumneavoastră știți acest lucru. Îl știți tot atît de bine ca și mine !

Hîncu a rămas tăcut și Emil a continuat :

— Dacă nu aveți timp, îl invitați la secție. Și Paraschiv o să-și scrie acolo declarația. O declarație amănunțită și mai ales o declarație în apărarea lui. Poate că ar fi mai bine să faceți așa, nu credeți ?

— Bine, atunci să citească procesul-verbal de percheziție. Și i s-a adresat lui Mihai : Citește, și semnează !

Cînd am ieșit în stradă și ne-am luat rămas bun de la Hîncu, acesta mi-a spus, parcă scuzîndu-se :

— Azi n-o să mai am timp să stau de vorbă cu doamna aceea... La cinci am chemat o mulțime de lume la Secție.

— Și cînd mai mîncați ? l-am întrebat, gîndindu-mă la propria-mi foame. E cinci fără un sfert...

— Seara. Seara, cînd vin. Mănînc și cad frînt, a spus. Și s-a adresat lui Pascu : Tovarășe maior, eu nu zic, ați avut dreptate... Da' Paraschiv e un hoț !

— E un om ! Înainte de toate, Paraschiv e un om !

Trei ceasuri chioare şi încă ceva

— Eu aş avea o altă propunere, a început Pascu, în timp ce ne îndreptam spre casă, în faţa căreia îmi lăsasem maşina. Sau, mai bine zis, o rugăminte : să ne repezim la ai mei.

— Da' bineînţeles ! Trebuia să-mi fi spus de cum ai venit ! Îl lăsam pe maior ; îşi găsea el alt martor...

— Sincer să fiu, nici eu nu mai ştiu ce să fac. Am fost doar alaltăieri seara acasă !... Imediat ce am aflat de la Aura. Poate-i mai bine să-l las cîteva zile în pace. E încăpăţînat... M-am interesat la şcoală, am vorbit cu diriginta... gîndindu-mă c-a făcut mai ştii ce trăsnaie. Nu, acolo totu-i în ordine. Barem să vorbească, să lămurim lucrurile !

— Bătrînul nu te-a sunat ?

— Ba da. Mi-a zis că nu vrea să spună nimic. Tace.

— Formidabil ! Mergem şi încerc şi cu să stau de vorbă cu el.

La colţ e un magazim cu pîine, magazinul are şi un telefon public. În timp ce Emil o suna pe Aura ca s-o înştiinţeze că se repede cu mine la ai săi, am cumpărat cîteva chifle ca de anul trecut, tocmai bune de spart un parbriz. Aşa că n-am mai trecut pe acasă şi ne-am urcat în maşină.

Pascu e dintr-o comună din apropierea Buzăului. I-am spus că-i adevărat, drumul prin Urziceni e mai scurt, dar cum Colentina este închisă din cauza construcţiilor ce se desfăşoară acolo, prefer varianta Ploieşti. Cu toate că pe şoseaua de centură ce ocoleşte Ploieştiul e o adevărată încurcătură de maţe, plus vreo patru bariere.

— Cînd te-ai dus la ţară şi-ai dat ochii cu el, ce ţi-a zis ? am reluat discuţia, virînd spre bulevardul Magheru.

— M-a rugat să nu insist. Ce-a avut de spus a scris în bilet.

— Şi-n bilet ?

— C-a luat o hotărîre îndelung gîndită... Aşa începe : „Am luat o hotărîre îndelung gîndită şi definitivă : plec de acasă şi mă mut la bunici. Este singura soluţie posibilă. Explicaţii nu pot da şi orice încercare de a le obţine va

fi zadarnică." Şi ne asigură că pleacă de-acasă nu pentru c-ar fi supărat pe mine sau pe Aura, să nu ne facem asemenea gînduri. „Motivele, încheie el, mă privesc numai pe mine."

— Uşor puberal-dramatică... „Îndelung gîndită şi definitivă"...

— Exprimarea... Dar faptul rămîne fapt ! Ce se-ntîmplă cu şcoala ? Pînă la sfîrşitul anului mai sînt doar cîteva săptămîni ! Şi n-are note proaste.

Ştiam, Emil nu era adeptul unei educaţii rigide, îmi vorbise chiar despre nevoia de personalitate a tinerilor, despre acel „nu" tutelar al părinţilor, despre felul cum privesc tinerii ceea ce numise „autocraţia maturilor", că ei discern foarte bine, mult mai bine decît ne imaginăm noi, adevăratele valori dincolo de aparenţe...

Mîrîiturile stomacului meu, acomodat repede cu noua poziţie, mi-au întrerupt gîndurile ; am pus rozeta caloriferului la poziţia deschis şi am băgat cele trei chifle în hota acestuia, pentru a le aduce într-o ipostază mai propice ingurgitării.

— E adevărat, a rupt Pascu deodată tăcerea, în ultima vreme am fost extrem de ocupat... Mereu plecat. Dar nici Aura n-a observat vreo schimbare la Traian. Nici cea mai mică schimbare. Totul decurgea perfect... Se înţelegeau amîndoi foarte bine... Aura e o fată inteligentă — pe asta m-am şi bazat — a ştiut cum să se apropie de Traian. Nu prin fraternizare, nu intrîndu-i mereu în voie pentru a-i capta simpatia, aşa cum des se întîmplă în asemenea cazuri. A început să-i ofere exact ce-i lipsea şi ceea ce eu, oricît m-aş fi străduit, nu i-aş fi putut oferi. În primul rînd, s-a făcut simţit că e o femeie în casă. Apoi mici atenţii care erau distribuite egal între mine şi el... Pentru prima dată, de ziua lui a putut să-şi invite colegii acasă... S-au dus amîndoi în oraş şi au făcut cumpărături, au pregătit sandvişuri... Aura i-a aranjat un tort cu lumînări... A îndeplinit singură rolul de gazdă, pentru că eu am fost nevoit să plec în provincie... În ajun îi dădusem cadoul amîndurora, un casetofon, aşa cum şi-l dorea el, dar Traian a ştiut că eu n-am avut timp să umblu după casetofon... Mă urmăreşti ?

— Bineînţeles.

— Dar închide naibii caloriferul, că murim de căldură ! a izbucnit deodată. Ai făcut din mașina asta etuvă ! Numai la stomacul tău te gîndești !

M-am supus fără să spun un cuvînt. Deschisesem de cîteva ori capacul hotei, dar chifla, ca de ghips, nici gînd să se înmoaie.

— Așa că treaba cu Traian a venit ca un trăsnet, a reluat Pascu după un timp. Un trăsnet din senin. Și-i exact măciuca, bîta care lipsea la carul cu oale. Am un caz, băga-l-aș în mă-sa, căruia nu-i pot da de capăt și pace ! O scurgere inexplicabilă de informații.

— Ooo, ar fi un subiect ! am exclamat fără să vreau.

— Cu totul inexplicabilă ! a continuat Pascu ca și cum nu m-ar fi auzit. Iau mereu bătaie de la colonelul Dumitriu, el, la rîndul lui, ia bătaie de la șef... Și informațiile se scurg. Și peste toate astea a reieșit că Aura a făcut o gafă. A reieșit tocmai acum, cînd e-n luna a șaptea... Și ne miram cu toții de ce un individ și-a luat zborul deodată și nu mai revine de atîta vreme în țară. Cînd el își organizase aici o treabă temeinică. Om cu experiență, obișnuit să nu se încreadă nici în maică-sa, să nu lase nimic neverificat, i-a întins Aurei o cursă, o cursă foarte abil concepută, și ea a scrîntit-o. Nu-i singura vinovată, dar e principala. Îți dai seama, numai de-o poveste ca asta n-avea nevoie în situația ei !

Emil nu-mi spusese că vor avea un copil și imediat m-am gîndit la Traian. Nu cumva gestul lui pornea de aici ?

— Nu-ți mai spun, a continuat Emil ca și cînd mi-ar fi citit gîndurile, că plecarea lui Traian de-acasă Aura o pune pe seama copilului. Și ce complexe de vinovăție față de băiat, față de-ai mei, față de mine au ieșit de aici !

— Cu Traian ai vorbit ? Cum a primit vestea că va avea un... frățior în curînd ?

— N-am vorbit eu ; i-a spus Aura. Ce era să fac ? Să-l anunț ? Să-i cer părerea ? a spus Emil cu o voce ușor iritată. Aura a rămas... Și-apoi ea își dorește un copil ! E perfect normal și de înțeles ! Nu știu, mi-a fost parcă peste mînă să vorbesc cu Traian despre asta. Iar cînd formele Aurei au început să se cunoască, n-a mai avut rost. Și ți-am spus doar ce caz am pe cap...

După un timp, în care am tăcut amîndoi, oferindu-i o ţigară şi aprinzînd şi eu una, am revenit la Traian.

— Ce-a zis Traian cînd i-a spus Aura ?...

— „Şi ce-i cu asta ?“ Atît a zis.

— Adică cum ?

— Adică Aura i-a spus : „Ştii, Traiane, voi avea un copil“, iar el i-a răspuns, ridicînd din umeri : „Şi ce-i cu asta ?“ „Nimic, a zis Aura, surprinsă oarecum de această reacţie a lui. M-am gîndit că ar putea să te incomodeze ; ăştia mici ţipă, ştii cum e...“ „Ei, cum ai putut să crezi aşa ceva ?“ s-a mirat el din nou şi a ridicat receptorul, să sune un coleg. Tu ce concluzii ai trage ?

Am stat să mă gîndesc.

— Că puţin i-a păsat.

— Aşa am zis şi eu. Aşa îi zic şi Aurei !... Ca s-o liniştesc că nu copilul este cauza plecării lui Traian de-acasă.

— Şi eşti absolut convins ? l-am întrebat direct, fără nici un menajament.

— Nu. Nu, nu sînt convins. Dar ce pot să fac ? Te gîndeşti probabil...

Emil a făcut o pauză şi am continuat eu :

— Poate că atunci cînd Aura i-a spus despre copil, Traian era preocupat de ceva... Preocupat, eventual, chiar de cele ce urma să discute la telefon cu prietenul lui ! Mai tîrziu însă... cînd formele Aurei au devenit evidente, cînd lucrurile au căpătat concreteţe, el a stat să se gîndească mai bine cam cum o să fie, şi nu-i exclus să-şi fi zis că, odată cu apariţia copilului *vostru*...

— Vrei să spui, m-a întrerupt Emil, că Traian nu s-a gîndit în primul moment că acest copil este şi al meu ?

— Aura i-a spus că va avea un copil... *Ea* va avea...

— Şi s-a văzut frustat de dragostea mea, împins undeva pe planul al doilea... Şocat, a plecat la bunici. Să zicem că ar fi aşa. Dar de ce n-a aşteptat să termine anul ? Putea s-o facă după ce dădea treapta, examenul la liceu ! Sau de ce n-a făcut-o chiar atunci cînd talia Aurei a început să se îngroaşe ? Cînd lucrurile, cum ai spus, au căpătat concreteţe ? De ce duminică ? De ce acum ? Asta nu pot înţelege.

Un cetățean cu un „Moskvici" se instalase cu optzeci pe oră pe banda de lîngă linia mediană ; îi făcusem semn cu farurile încă de departe să-mi dea voie să trec, lui însă nici că-i păsa, voia să mă țină în spate. Să te pui cu proștii, înseamnă după mine să fii și mai prost decît ei. Am dat să-l depășesc prin dreapta. În momentul în care am trecut însă pe banda întîi, a executat și el aceeași manevră fără să se asigure cît de puțin. Accidentul era ca și făcut, pentru că lansasem „Espada". M-am și văzut intrînd cu botul mașinii în burta „Moskviciului". Am frînat puternic și am deviat spre dreapta „Espada", cît mi-a permis marginea de pămînt a șoselei ; numai așa am scăpat.

Curios, cînd, revenind pe banda a doua, am executat depășirea, nu i-am spus omului — care nici nu bănuia ce era să pățească — măcar o singură vorbă duioasă, și asta mi-a dat de gîndit. Pascu n-a rezistat, eu cum naiba m-am abținut ? Oameni buni, n-am un răspuns.

— Cred că prostia e cea mai mare calamitate din lume ! l-am auzit pe Emil comentînd după o vreme. Cutremurele, inundațiile, focul vin și se duc, au un sfîrșit. Prostia rămîne. Și-i cea mai păgubitoare din toate. În sfîrșit. Ar trebui să-l determinăm pe Traian să vorbească. Dar dacă nu vrea ? Nu l-am bătut niciodată, nu i-am dat o singură palmă. Mama a făcut-o, cînd era mic, și rezultatul a fost exact invers. Astă-toamnă, vin într-o zi acasă și-l găsesc ras în cap. Chilug. Ai văzut, are un păr frumos, buclat, îi stă bine cu el mai mărișor. „Mă, zic, ce-i cu tine, ce-i cu capul ăsta al tău ?" „Nimic, zice, mă tot amenința diriginta să mă tund, că de nu, intră cu foarfeca în părul meu. Să mai intre și acum..."

Am rîs.

— Și așa a umblat ras pînă-n primăvară, a continuat Emil. Se ducea la frizer și-și rădea capul. Stai să vezi altceva însă. Chiar alături de noi stă o fetiță, Mariana, de vreo șase ani, nu mai mult. Se-ntîlnește Aura cu ea într-o zi și fetița o întreabă : „De ce și-a ras Traian capul ? Ca să fie mai *sexy* ?" „Cum, adică, mai *sexy* ?" s-a mirat Aura, nevenindu-i să-și creadă urechilor. „Așa, *sexy*, cum e Kojak, și Kojak e *sexy*." Auzi, domnule, ce le poate trece prin minte ! Unei fetițe de șase ani ! De unde știa ea

ce-i aia *sexy* ? Nu, nu, nu de la părinți", maică-sa-i profesoară...

I-am spus o anecdotă pe tema precocității copiilor și m-am surprins vrînd să dau drumul la radio.

— Dacă îmi pare rău de ceva, am spus, este că mi-au furat radiocasetofonul mașinii. Cu un aparat ca ăsta nu mă mai întîlnesc eu ! De-o selectivitate și cu o acustică excepționale !

— Totuși, tu ce părere ai despre spargerile astea ? Casa, mașina, garajul. Într-o singură săptămînă !

— Nici eu nu mai știu... Trei ceasuri chioare deodată. Patru ani la rînd n-am avut o singură pană de cauciuc, o singură pană, și-ntr-o duminică dimineața, cu „R-16", am făcut trei. Mă duceam la Mogoșoaia și-o luasem prin Grivița... Trei cuie pe o distanță de numai cîțiva kilometri ! La primul, am pus rezerva. La cea de a doua pană, făcută în Bucureștii Noi, m-am murdărit ca naiba pînă ce am băgat o cameră pe care o aveam în portbagaj... Al treilea cui l-am luat imediat după ce-am trecut linia de centură. Nu eram singur și-mi făcusem planuri mari pentru ziua aceea... S-a dus totul dracului.

Pascu a rîs neîncrezător.

— Nu, te rog să mă crezi, n-am fabulat ! S-a întîmplat exact cum ți-am spus.

— Posibil, a acceptat. N-avem noi suficiente mașini de măturat ; tot cu tîrnul se mătură — cînd se mătură — da' perii magnetice !

Avea dreptate, Bucureștiul a devenit unul din cele mai neîngrijite orașe din țară, puține or fi existînd cu pavaje în asemenea hal, iar noaptea străzile sînt cufundate în beznă de parcă am fi oraș de lilieci... Și i-am spus lui Emil că voi scrie un articol la ziar...

Emil tăcea, nu spunea nimic. m-am întors spre el să văd ce are de zis.

— A-lu-lu, a-bu-lu, a zis rotunjind silabele.

Am avut noroc, în timp ce ne apropiam de prima barieră de pe șoseaua ce ocolește Ploieștiul, brațele acesteia tocmai se ridicau și lungul șir de autoturisme și mai ales camioane era gata să se pună în mișcare. Nu se producea,

însă, nimic și atunci a izbucnit un vacarm de claxoane: „Haideți odată, c-am pierdut și-așa o grămadă de timp !" voiau parcă să spună șoferii claxonînd.

Un camion rămăsese în pană chiar lîngă barieră, am fost nevoiți să așteptăm pînă s-a scurs întreaga coloană de mașini ce veneau din sens invers.

— Din cîte te cunosc, a reluat Pascu după ce-am terminat depășirile, ai încercat cu siguranță să vezi dacă se poate ajunge în apartament prin fereastra din baie.

— Am încercat, dar era destul de periculos și n-aveam poftă să risc, am recunoscut deschis.

Pascu știa că sînt un om plin de curaj ; bineînțeles, un curaj cu măsură și înțelept și nu împins la extrem.

— De ajuns însă se poate ajunge, am adăugat.

— Cu puțină acrobație.

— Cu foarte puțină. În orice caz, pentru agilitatea unui pușți nu-i o problemă de ajuns la fereastră. Asta dacă luăm în.considerație varianta maiorului Hîncu. Dar eu nu cred în ea. Și nu cred și din cauza nasturelui — despre el am uitat să-ți spun — a nasturelui pe care femeia, făcînd curățenie, l-a găsit sub fotoliu. Un nasture elegant, albastru cu reflexe metalice, un nasture de sacou bărbătesc. Duminică, înainte de-a pleca la Govora, am făcut ordine în bibliotecă și am dat fotoliul deoparte, ca să scot de sub el o revistă care alunecase acolo ; dar n-am văzut nici un nasture. Și normal ar fi fost să-l văd. Cu condiția ca el să fi existat.

— Deci, presupui că nasturele aparține celui care ți-a răscolit casa ? -

— Ai înțeles ? Bravo ! În afară de maiorul Hîncu și de locotenentul care a venit să preleveze...

— Prele... ce ? m-a întrerupt Pascu și a izbucnit în rîs. Mai ai puțin, foarte puțin, și ajungi criminalist sută-n sută !

Sînt un ins modest și am continuat ca și cînd n-aș fi auzit elogiul lui Pascu :

— ...Și de locotenentul care a venit să preleveze eventualele urme, altcineva n-a intrat în casă.

— Iar urme nu s-au găsit.

— Nu. Și cea pe care mi-a arătat-o maiorul Hîncu pe stratul de praf de pe marginea exterioară a ferestrei

ca aparținînd unui vîrf de pantof, după părerea mea, nu constituie o urmă.

— După cîte știu, cada din baie e chiar sub fereastră. N-ai găsit murdărie de la încălțăminte în ea ?

Pascu avea dreptate, abia acum îmi dădeam seama că așa ar fi trebuit să se întîmple ; cum naiba nu mă gîndisem ? Într-adevăr, dacă se cobora pe fereastră, cada nu putea fi evitată.

— Ce-i ? m-a întrebat Pascu, văzînd că întîrzii cu răspunsul.

— Mă gîndeam...

— Lăudabil... Nu oricine e-n stare.

— Mă copleșești cu elogii... O să devin încrezut.

— În cazul ăsta, îmi permit să deduc lipsa oricărui semn de murdărie în cadă.

— Așa este.

— Înseamnă c-a avut aripi. A călcat pe stratul de praf, s-a cățărat sprijinindu-se cu pantofii de zid, iar de pe fereastră a planat, ca să nu lase urme în cadă.

— Atunci, pe unde-a intrat ? Broasca de la ușă era neatinsă...

— De unde știi ?

— Ne-am uitat și eu și maiorul.

— Înainte de a coborî la subsol, m-am dus și m-am uitat la ușa garajului. Curioasă forțare !... Cum a dislocat tocul ? Cu ce ? Nu se vede nimic. Și lemnul și zidul sînt neatinse. Nu prezintă o singură urmă. Este adevărat, din cîte mi-am dat seama, tocul nu era prea zdravăn fixat : în partea dinspre tavan poți să bagi o mînă între ramă și zid.

— Așa lucrează Icralul. Înaintea mea, garajul a fost deținut de un tapițer bătrîn care păstra în el vechituri ; cînd mi-a fost repartizat, garajul avea o ușă rulou, ca la magazinele de pe vremuri. Făcea un zgomot infernal, nici nu îndrăzneam să bag mașina noaptea în garaj, însemna să scol toată casa. În cele din urmă, mi-au pus o ușă de lemn, dar au făcut-o așa cum ai văzut.

— Părțile laterale însă... A, de aia n-am văzut ghilimelele...

— Ce n-ai văzut ? n-am priceput.

— Ghilimelele. Așa le spun zidarii. Niște bucăți pătrate de lemn implantate între cărămizile zidăriei. De ghilimelele astea este fixat tocul.

— Și la mine de ce nu le-au pus ?

— Pentru că nici n-au avut nevoie de ele. La o ușă rulou, efortul nu-i distribuit lateral, ca la cele obișnuite, ci de sus în jos și de jos în sus. De rulou tragi sau împingi...

I-am dat dreptate și Pascu a continuat :

— Cînd ți-au montat noua ușă, au băgat tocul fest și s-au mulțumit cu atît. O treabă făcută cam de mîntuială. Totuși, a ținut... Cum și mai ales cu ce l-au dislocat ?

— Nici eu nu pricep...

— Curios... a spus Emil ca pentru sine. Se sparg mașini. Mașini lăsate pe stradă. Dar nu garaje. Au vrut să fure „Lamborghini Espada" ? În nici un caz ! E-o mașină cu semnalmente unice la noi. Și-ar fi tăiat lacătul !... Deci, ținta a fost alta. Care ? Ce poți să ții într-un garaj ? În cel mai bun caz un cauciuc sau două.

— Stai nițel ! l-am oprit, aducîndu-mi deodată aminte. Am două cauciucuri în garaj, două cauciucuri nou-nouțe, cumpărate pentru „R-16". Sînt, nu le-a luat.

— Deci, cauciucurile sînt... Sigur, a preferat ce era mai ușor de ascuns.

— Te cred. Aprinderea electronică a băgat-o în buzunar, iar cutia în care se aflau claxoanele muzicale a ascuns-o sub haină.

— Numai că trebuia să fi știut că existau acolo ! Nu spargi la noroc un garaj !... Asta am vrut să spun. Deci, problema ar fi dacă, în afară de Paraschiv, mai știa cineva de claxon și de aprinderea electronică.

— Nimeni. Absolut nimeni.

— Atunci, în mod normal, bănuielile ar trebui să se îndrepte spre Paraschiv, a spus Pascu și s-a referit la modul în care l-a abordat pe Mihai maiorul Hîncu. Ai în față un bănuit, a continuat, și vrei să obții de la el ce ai nevoie să știi ?... Mai întîi i te faci simpatic. Interogatoriul e-o treabă care vine mult mai tîrziu. Și chiar atunci, foarte multe lucruri depind de tonul pe care îl imprimi discuției.

Să găsești întotdeauna cel mai potrivit ton. Nu numai întregii discuții, ci și fiecărei întrebări în parte. Mai întîi, însă, îl determini să-ți vorbească despre el... Cauți o temă care-i este apropiată... Și, bineînțeles, trebuie să știi să asculți. Canalizînd încet-încet lucrurile spre ce te interesează pe tine. Așa îl poți cunoaște, îl poți descifra, îl poți înțelege, poți afla ce reprezintă, ce gîndește, ce-i în sufletul lui, ce ascunde... Sigur, cazurile noastre sînt altele, și mai ales materialul uman este altul decît cel cu care are de-a face maiorul Hîncu. Însă...

— Am băgat bine la cap, pe viitor voi fi cît se poate de atent cînd discut cu tine ceva.

— Nu sînt convins...

— Spuneai, am reluat, că, în mod normal, bănuielile ar trebui să se îndrepte spre Paraschiv... Crezi că el nu s-a gîndit la asta ? Nu s-a gîndit că va fi primul bănuit ? ! Mai ales că are și antecedente penale ! Și-apoi, Paraschiv putea să aștepte... avea toate posibilitățile să pîndească un moment prielnic pentru a scoate și cauciucurile. Cauciucuri originale, pe care ar fi putut lua, ca popa, o mie de lei ! Și mai este ceva. Capul de acuzare împotriva lui Paraschiv constă în faptul că el a fost văzut intrînd în garaj azi-dimineață. Adică noaptea a dislocat ușa, dar de intrat a intrat dimineața ? Cînd risca să fie văzut ? N-are nici o logică treaba asta ! Știa că aprinderea și claxonul se găsesc pe un raft al poliției... Întunericul nu constituia un impediment. Asta, presupunînd că nu și-a luat o cutie de chibrituri cu el. Atunci de ce a mai revenit dimineața ? Care hoț face o asemenea treabă ? !

— De acord. În acest caz, cine ? Și de ce ?

Pașcu și-a aprins o țigară : aruncînd fumul spre parbriz, a continuat :

— Nu-mi plac ceasurile astea chioare, cum le spui tu... Toate într-o singură săptămînă. Nu mă încîntă deloc coincidențele. Nu pot să le sufăr ! Deci, ai plecat duminică la Govora și-ai revenit joi dimineața. Ai plecat pe neașteptate... Iar în perioada asta de timp ai fost vizitat. Foarte bine... Prima grijă a hoților este să nu fie nimeni acasă. Iar ca să nu fie surprinși, operează în doi. Nu este o regulă, dar cam așa se întîmplă. Cînd, în ce zi s-a intrat oare la tine ? Chiar duminică ? Sau poate luni ?

— De unde dracu să știu ? Alta-i problema ! Maiorul Hîncu zice că la mine e-o treabă făcută de copii. Bine, au luat verigheta, stiloul... Dar de ce nurcile ? Cînd puteau să ia „Uher"-ul ! Am un tranzistor „Gründig" — cred că-l știi — pe care-l țin la fereastră. Nici de el nu s-au atins. Erau obiectele cele mai tentante în cazul versiunii maiorului. Foarte ușor de vîndut. Și mai ales pe „Uher" puteau să ia o grămadă de bani. Au preferat nurcile. Mama își păstrează obiectele mai de preț — broșe, inele, lanț — într-o poșetă micuță de seară, pe care-o ține între cearceafuri. Au forțat ușile comodei, dar printre cearceafuri n-au căutat. Mai stă în cazul acesta în picioare ipoteza maiorului, că ei au răscolit toată casa pentru că au umblat după bijuterii, după bani ? Știe oricine că într-o gospodărie, femeile își țin de obicei banii între cearceafuri. Atunci ? Și mai este ceva, am continuat. Hoțul sau hoții au venit complet nepregătiți. Fără o cheie, fără un șperaclu, fără un instrument cu care să poată forța eventuale încuietori de la șifonier, de la birou și așa mai departe. Cea mai bună dovadă este că au forțat ușile comodei cu șurubelnița pe care au găsit-o în bucătărie.

— Deci, după părerea ta, treaba asta nu-i făcută de-un copil, cum presupune maiorul ?

— Dar a ta ? Părerea ta care-i ?

— Încă nu mi-am format-o. Tot ce mi-ai spus aparține de domeniul aspectelor... Bune și ele. Nu întotdeauna însă se întîmplă așa cum presupunem noi că ar trebui să se întîmple. Cum presupunem noi în mod logic. Zici c-au răscolit toată casa...

— Pur și simplu au întors-o pe dos ! Totul era răvășit, lucrurile aruncate pe jos...

— S-au grăbit poate. Neștiind cît lipsești de-acasă.

— Încă o chestie... La ușa de intrare în bloc avem o yală, și după unsprezece seara nimeni nu poate pătrunde dacă n-are cheie. Ei bine, gaura broaștei a fost înfundată cu bețe de chibrituri. Și portăreasa a fost nevoită să blocheze zăvorul.

— Cînd s-a întîmplat ? a sunat întrebarea lui Pascu.

— Cu cîteva zile în urmă.

— Iată un răspuns foarte exact !

— Cu cîteva zile înainte de-a mă călca hoții.

— Te-aș ruga să afli cu precizie ziua. Ori e prea greu pentru tine ?

Am sărit peste întrebare.

— S-ar putea deci presupune, am continuat, că s-a operat noaptea, dar oare așa procedează niște copii ? Se aventurează ei în operații nocturne ? Cînd dimineața toată lumea-i plecată și nu-i aproape nimeni în bloc ?

Emil a rămas tăcut ; am aruncat o privire spre el.

— A-lu-lu, a-bu-lu... a repetat vorbirea de data trecută.

— Asta ce-o mai fi ? Mai știi ? n-am rezistat.

— Mai știu.

— Hai, dă-i drumu ! Golește sacu, nu fi egoist !

— Totul la timpul său...

— Numai să nu uiți, mă omor după chestii din astea !

— Cunosc. Apropo, ai terminat cartea ?

— Cum altfel ? !

— Și-acum ce faci ?

— Sînt în remont.

— Adică ?

— Citesc și mă vîntur. Am predat-o editurii, aștept să fie citită... M-a cam stors cartea asta. Și-acu mă simt ca o gumă de mestecat lipită după ureche.

— Bine, atunci adu-ți aminte cam ce-ai făcut înaintea duminicii în care ai plecat la Govora. Poate ar fi interesant de știut. În săptămîna dinaintea plecării.

— Nimic.

— Iată alt răspuns foarte exact ! Măi, omule, cu te-am rugat...

— Cînd mă săturam de citit, mă duceam la fereastră, prindeam cîte o muscă, îi rupeam o aripioară și mă uitam cum se descurcă numai cu una.

— Nu se descurca.

— Nu. Altceva mai interesant n-am făcut. Și aș fi putut face, am adăugat, aducîndu-mi aminte. Stai să vezi, mai e o poveste... În timp ce eram plecat la Govora, m-a căutat o tipă pe care portăreasa a găsit-o sunînd la ușă. I-a spus că-i din provincie — fără să precizeze de unde-i — și că-mi lasă un bilet în cutia de scrisori. Biletul nu l-am găsit și nici nu știu cine ar putea fi zmeoaica, cum i-a spus tanti Maria. O cunoștință în nici un caz. „O să trec mai tîrziu, l-a zis portăresei, poate o să fie soția acasă sau

altcineva, ca să-i las un bilet." Deci, habar n-avea că nu-s însurat.

— Şi tu, de obicei, ai grijă ca acest amănunt să nu rămînă secret.

— Nu-i chiar aşa o ruşine.

— Cînd s-a-ntîmplat ?

— Luni. Luni pe la prînz.

— În cazul zmeoaicei i-ai cerut deci precizări portăresei. Broasca yale e-o broască şi nimic altceva.

— Ceea ce nu-mi place este că tipa a aflat de la portăreasă că nu-i nimeni acasă. Nu cumva asta a şi urmărit, zicînd că o să mă mai caute ca să-mi lase un bilet ? Iar tanti Maria i-a spus că nu-s însurat şi că maică-mea e plecată la Govora, să-mi lase biletul în cutia de scrisori. Dacă biletul n-a fost un pretext cu care s-o descoase pe portăreasă, de ce nu l-am găsit în cutie, aud ?

— A-ci-chiri, a-mi-chiri.

Mi-am desprins privirea de pe parbriz şi l-am văzut pe Emil mustăcind.

— E-n acelaşi dialect african cu „a-lu-lu, a-bu-lu" ? l-am întrebat. Şi nu m-am putut stăpîni : Aaa, acu vin de-acasă. Cu de-alde astea ai luat tu examenul de maior !...

— Exact ! Bine, casa, garajul... dar de ce maşina ? Şi de ce la Sinaia ?

— Asta-i chiar o coincidenţă nenorocită ! Sau vrei să spui c-am fost urmărit ? l-am întrebat deodată.

— Ca să-ţi fure radiocasetofonul ?

Intrasem în Buzău, Emil m-a dirijat pînă ce am ieşit la şoseaua ce duce la Brăila şi eu i-am povestit cum o cunoscusem pe Lola şi cum mă servise ea tot drumul, inclusiv la Sinaia, cu sos de gogoşi.

— Dacă fata arăta cum mi-ai spus, şi era plină de daruri, şi nici nu părea a fi pisicuţă de bar, cum de te-ai abţinut şi nu i-ai lansat încă de pe drum o invitaţie ? Cum de n-ai invitat-o să mergeţi chiar în seara aceea să dansaţi undeva ? Ţi-a promis doar c-ai să fii mulţumit !

— Pur şi simplu, mi-a lipsit inspiraţia.

— Găseşte alt răspuns dacă vrei să te cred. Ai mirosit mai curînd că-i genul jucăuş care la o adică ştie să schimbe macazul...

— Nu, nu-i genul ăsta. Ce nu mi-a plăcut la ea a fost că-mi evita mereu privirea. Ca și cînd s-ar fi știut vinovată de ceva. Iar pe deasupra, am surprins o dilatare nefirească și stranie a ochilor. Niște ochi mari și apoși, care uneori căpătau un luciu, o fixitate... Uite, nu mă entuziasmează fixități de genul acesta și nici după stranietăți nu mă dau în vînt. Alta-i problema. Problema este că în noaptea în care mi-a fost spartă mașina, o „Dacie-1300". cu o femeie la volan, a staționat chiar în apropiere de locul unde cîinele a pierdut urma...

— Și-o asociezi cu Lola.

— A-lu-lu, a-bu-lu ? l-am întrebat.

— Exact ! Dar stai o clipă. Cine a văzut mașina ? Treaba asta cu mașina a stabilit-o locotenentul-major ?

— A stabilit-o discutînd cu un chelner de la restaurantul-cabană. Băiatul întîrziase la o fată... După închiderea restaurantului se dusese la o fată de la una din vile, stătuse la ea o oră sau două și, luînd-o spre casă, a văzut o „Dacia-1300" albă îndreptîndu-se spre el. O „Dacia" cu număr de București, 7-B și nu mai știe cît. La volan era o femeie ; zice că l-a orbit cu farurile. Și că, după cum i s-a părut lui, înainte de-a apărea el, mașina ar fi staționat. Este clar deci că tipa aștepta acolo pe cineva. Și că nu dorea să se vadă asta.

— O fi așteptat și ea un prieten...

— La două și ceva noaptea ?

— Tocmai de aceea nu i-a convenit să fie văzută. Văzută și eventual recunoscută. Poate era venită chiar la una din vile...

— Exclus. Pentru că aș fi remarcat mașina. În refugiul în care parcase „Lamborghini Espada" era o „Skoda", pe o alee stătea un „Opel", pe alta o „Dacie 1300" albastră, și atît.

Am vrut să continui, dar Pascu mi-a atras atenția că nu mai avem mult și intrăm în comuna lui.

După puțin timp, opream în fața unei case vechi și solide, cu siguranță foarte arătoasă pe vremuri, estompată acum de casele noi, una chiar cu etaj, de pe o parte și alta a uliței cu garduri și porți lucrate în fier, cam de același model gen pînză de păianjen, probabil o modă născută dintr-o întrecere tacită.

Mirosea a iarbă cosită ; în timp ce intram pe portiță s-a auzit vocea mamei lui Pascu strigînd cu putere și ușor tînguit „Traian !", și ne-a ieșit în întîmpinare bătrînul. Strîngîndu-ne mîinile, ne-a spus că băiatul a fugit cînd a auzit mașina oprindu-se.

— A luat-o prin vie, a continuat, arătînd, pentru mine desigur, spre partea cealaltă a curții. Citea acolo, sub cireș... Odată a sărit în picioare. Maică-ta striga păsările... i s-a adresat el lui Pascu, parcă disculpîndu-se.

Cu o figură de faun, iradiind vigoare și forță, tatăl lui Emil, la cei aproape 70 de ani, arăta neverosimil de tînăr : riduri puține ; prin părul bogat, cu largi onduleuri, abia se distingeau firele albe ; cu greu îi dădeai 50. Văzîndu-l de departe — și statura sa îl făcea remarcat de îndată, la căsătoria lui Emil fusese cea mai impozantă prezență — te-ai fi așteptat la o privire severă, chiar aspră. Dimpotrivă, avea ochii plini de voioșie, ca și cînd s-ar fi bucurat mereu de ceva, de ceva știut numai de el. Avea o greblă în mînă, a rezemat-o de peretele casei și ne-a făcut semn să poftim.

— Maică-ta s-o fi dus să se aranjeze puțin, i-a motivat el absența cînd am ajuns lîngă masa instalată sub un nuc nu prea mare, și a vrut să continue.

Dar Pascu l-a întrerupt :

— Ce face ? Tace, nu ? și, cunoscînd parcă răspunsul, a strigat spre casă maică-sii că ne e foame. N-ați putut scoate nimic de la el ?

— Nimic. Citește, asta face. Citește tot timpul. Cum încerci să deschizi vorba, cum ia poziția mutului.

Pascu s-a dus după băiat, l-a strigat, l-a căutat prin vie, în cîmpul care începe dincolo de marginea ei, și după vreo jumătate de oră s-a întors fără să-l fi putut găsi.

Spre sfîrșitul mesei, în timpul căreia tatăl lui Pascu și cu mine am încercat să închegăm o conversație, mimînd amîndoi interes, bătrîna, care rămăsese tot timpul tăcută, i s-a adresat deodată lui Emil, cu fermitate în voce :

— Prietenul tău n-o să se supere, dar după ce terminați de mîncat, ar fi bine să nu mai rămîneți. Traian n-o să se întoarcă și nu vreau să-l știu ascuns cine știe pe unde !

Ultimele cuvinte au răsunat cu o asprime care m-a surprins, așa cum m-a surprins tonul energic cu care i s-a adresat lui Emil. Micuță și firavă, îmi făcuse impresia unei femei blînde ; așa-i era și privirea, mereu îndatoritoare, temătoare parcă să nu supere cu nimic și pe nimeni.

— Ei, lasă, că nu-i fată... Și nici șapte ani nu mai are... a intervenit bătrînul concesiv.

— Uite, mamă, a început Emil calm, întorcîndu-se încet spre ea, dă-mi dumneata o soluție. Spune-mi dumneata ce să fac... Și eu te ascult. Pentru că știu la ce te gîndești. Te gîndești... te gîndești, ca și mine, că din cauza Aurei, că din cauza copilului a plecat Traian de-acasă. Așa bănuiește și Aura, așa crede și ea.

Bătrîna a vrut să spună ceva, dar a podidit-o plînsul și, ridicîndu-se de pe scaun, s-a îndreptat cu pași repezi spre casă.

— Problema este, a început tatăl lui Emil să vorbească în tăcerea grea care se lăsase, că băiatu pierde anu. Că riscă să-l piardă. Ăsta ar fi necazul acum. Pentru că, așa cum îl știu, și-l știi și tu, din moment ce-a făcut pasul ăsta și a hotărît să vină aici, prea curînd n-o să se întoarcă. Așa că maică-ta zice să-i scoatem un certificat medical, ca să salvăm ce se mai poate salva...

Pascu și-a izbit genunchiul cu pumnul și s-a ridicat de pe scaun. Fața îi era marcată de enervare, eram sigur că va izbucni dintr-o clipă în alta, dar el, printr-un gest stîngaci și ridicol, și-a băgat mîinile în buzunarele hainei și, ținîndu-le acolo într-un fel caraghios, ca și cînd ar fi fost un copil ce îmbrăcase pentru prima dată un costumaș și se mîndrea că are buzunare la haină, buzunare ca la hainele celor mari, a spus cu o voce măsurată, ațintindu-și privirea în pămînt :

— El să hotărască. Să hotărască singur.

— Dacă nu vorbește... Dacă ar vrea să vorbească, am ști. Am ști ce să-i zicem... cum să-l luăm.

— Nu, s-a decis Pascu deodată, lăsați-l așa ! Lăsați-l în boii lui. Nu forțați nota. Nu-i mai spuneți nimic. Face ? Să tacă. Cum stă cu crizele ?

— O, bătu-le-ar sfîntu de crize ! Fără două nu scapă pe zi. Cam pe la vremea prînzului și spre seară. Noaptea însă nu l-am mai auzit să tușească. Îi punem patul pliant

în cerdac, deschidem toate ferestrele... Am fost atent şi eu, şi maică-ta ; noaptea nu l-am mai auzit să tuşească. Şi-a adus toate medicamentele cu el...

— Am văzut. Lăsaţi-l să rumege singur ce-a hotărît. O să rumege... Cu încăpăţînarea, cu asta-i mai prost.

Pe drum, cînd am ieşit din comună, Pascu mi-a spus că Traian îi comunicase doar cu o lună înainte de a pleca de acasă hotărîrea lui de a se face geolog ; a chibzuit bine — îi spusese — cu astmul lui, „asta e profesiunea cea mai potrivită din toate".

Am tăcut un timp destul de îndelungat. Surprinzîndu-mă ducînd maşinal mîna spre locul unde fusese radiocasetofonul maşinii, mi-a venit în minte cel pe care i-l cumpărasem Ioanei.

— Ai vrut să pui muzică ? a remarcat Pascu.

— Da.

— Cînd ai întins mîna, a fost exact clipa în care am simţit şi eu nevoia de ceva care să-mi bruieze puţin gîndurile.

— La mine-i vorba de obişnuinţă... I-am cumpărat Ioanei nu demult un radiocasetofon, un radiocasetofon bun şi pentru maşină, dar, îţi dai seama, nu poţi să ceri înapoi un cadou.

— Scump ? Ce marcă ? s-a interesat Pascu.

— Parcă „Mayer", i-am spus, încercînd să-mi amintesc numele înscris cu litere mici, nichelate, sub butoanele radiocasetofonului. În orice caz, vest-german. Frumos desenat şi, după cum mi s-a părut, destul de solid. Două mii cinci sute de lei. Cred că l-am luat ieftin, pentru că n-am ajuns bine acasă şi m-a sunat o doctoriţă care mi-a oferit cinci sute în plus, apoi a urcat la patru mii cinci sute.

Pascu a fluierat a uimire.

— Zicea că vrea să-l facă cadou fratelui ei care împlinea douăzeci şi unu de ani şi-şi dorea exact radiocasetofonul pe care îl cumpărasem.

— Nou ?

— Aproape. Omul de la care l-am cumpărat... cred că-i bişniţar, pentru că mi-a oferit colonie franţuzească... Am luat un cartuş de „Kent", dar a zis că poate să-mi facă rost şi de *whisky*...

— Şi cum l-ai găsit ?

În timp ce-l lămuream, mă gîndeam la modul în care-mi pusese întrebarea. Parcă încerca să disimuleze un brusc interes. Am trimis mîna după o bomboană de mentă şi am spus :

— Nu cumva de la casetofonul ăsta... Ceasurile chioare... n-or fi legate de el ?

— A-hi-len, a-bi-len...

— A-ci-chiri, a-mi-chiri.

— Apropo de microfon... S-ar putea ca radiocasetofonul să aibă microfon încorporat. O grilă micuţă situată de obicei lîngă scală. Noile tipuri aşa se produc : au microfonul încorporat în carcasă. Aşa are şi casetofonul pe care i l-a luat Aura lui Traian.

— Asta n-am mai ştiut-o.

— Sun-o pe Ioana şi întreab-o, ai să vezi că aşa e.

Întotdeauna am fost de părere că sînt formidabil

Uitasem totalmente de cățel; cînd să bag cheia în broască, l-am auzit sărind pe mozaicul vestibulului şi am înţeles că se bucură. „Înseamnă că mi-a recunoscut paşii, mi-am spus cu uimire, avînd în vedere că nu avusese timp să înveţe zgomotul paşilor mei. Cum naiba o fi intrat în maşină ?...“

M-a primit cu o mutrişoară radioasă, dar expresia aceasta s-a transformat imediat în mirare. Şi am văzut că se uită la mîinile mele. Cînd la una, cînd la cealaltă. „Ham“, a lătrat supărat şi chiar cu o anumită enervâre, cu o anumită iritare în voce.

— Sperat-ai să-ţi aduc ceva ? l-am întrebat şi am zărit cu surprindere lîngă piciorul cuierului cei doi cremvurşti cumpăraţi de Ioana. Era încă o dovadă că fostul stăpîn al foxterierului se ocupase cît se poate de serios de căţel. Mănîncă ! l-am îndemnat.

S-a uitat la mine, apoi la cremvurşti, şi şi-a întors boticul, în semn de refuz.

Am inspectat casa, să văd cum se comportase în lipsa mea, şi am constatat că făcuse ce era de făcut pe balcon. Toate bune, lui însă îi era cu siguranţă teribil de foame. Am tăiat cremvurştii bucăţele, numai aşa i-a mîncat.

Odată rezolvată problema, am făcut repede un duş, după aceea am simţit că mi-ar prinde bine un pahar c-o tărie, m-am conformat fără inutile dileme şi, aprinzîndu-mi o ţigară, am sunat-o pe Ioana.

— Fetiţo, am zis auzind-o în receptor, uitasem să-ţi spun că radiocasetofoanele au microfonul încorporat în carcasă.

— Încorporat în carcasă ? s-a mirat.

Surprinderea era mai mare decît mă aşteptasem, şi mai ales nu mă aşteptasem ca ea s-o trădeze.

— Sigur... am continuat. Trebuie să fie o grilă micuţă în stînga sau în dreapta butoanelor. Apostol... cel de la care am cumpărat aparatul, ce-a zis ?

— Nu l-am găsit. L-am sunat de cîteva ori în seara aceea, dar n-a răspuns nimeni. Luni nu l-am putut suna, c-am fost toată ziua la Biblioteca Academiei ; l-am sunat însă marţi... N-a răspuns nici marţi.

— Ia uită-te la aparat, i-am cerut. Caută, aşa cum ţi-am spus, o grilă micuţă.

— Dar nu mai am aparatul.

— Nu mai ai aparatul ? ! Cum aşa ? am întrebat cu stupefacţie. Cu stupefacţie numai în voce, pentru că neuronii mei mi-au furnizat pe dată răspunsul. Ţi l-au furat ! am spus cu certitudine.

— Ei, mi l-au furat ? Te fură pe tine, că eşti prozator !

— Atunci ?...

— Am făcut un schimb. Un schimb foarte bun.

Undeva, în subconştient, îmi încolţise ideea să-i cumpăr Ioanei alt casetofon, iar cel pe care i-l făcusem cadou să-l montez la „Espada". Eram de-a dreptul pleoştit !

— Cum ai făcut schimb ?

— M-am dus la Consignația, așa cum m-a sfătuit Paula, să-i găsesc un microfon. Și pe stradă, chiar în fața magazinului respectiv, m-a oprit un tînăr care m-a întrebat ce vreau să cumpăr. I-am spus, cu gîndul c-o să mă ajute să aleg ceva bun, tinerii se pricep la lucruri din astea. S-a întîmplat însă ca un prieten de-al lui, care era și el acolo pe stradă, să aibă un minimagnetofon în cutie... adică nou-nouț... Japonez, „Nivico", și, bineînțeles, cu microfon. Lui îi trebuia unul pentru mașină... Și-am făcut schimb. Toată lumea știe că japonezii sînt neîntrecuți în electronică ! a adăugat Ioana, văzînd că rămîn tăcut. O să ți-l arăt, are role, nu casete, niște role micuțe... Oricum, e mult mai bun decît un casetofon. Nu ești în culmea entuziasmului, văd !

— Ai o intuiție genială...

— De ce, pentru că era cadoul tău ?

— Spune-mi, știi cumva cîți ani trebuie să stai în Africa pentru ca să devii negru ?

— Nouăspe ! Și nu mă mai sîcîi cu șaradele tale !

A doua zi dimineața, în timp ce mă pregăteam să mănînc, l-am auzit deodată pe foxterier mîrîind, apoi a pornit ca din pușcă în direcția vestibulului ; lătratul său furios a răsunat în toată casa. În clipa următoare, cineva a sunat la ușă. Gîndindu-mă că din pricina lui Max o să am neplăceri cu locatarii din bloc, m-am dus să deschid.

— Treci la bucătărie ! l-am gonit.

M-a ascultat fără să crîcnească și am deschis, zicîndu-mi că trebuie să fie ofițerul despre care Pascu îmi spusese — la despărțire — că o să-l roage să vină la mine.

Așa și era, s-a prezentat : „Locotenentul-major Milcău". Frumușel și solid, cu o față ce crăpa de sănătate, nu alta.

— Aveți un paznic ca ăsta și totuși v-au călcat hoții ? ! s-a mirat ofițerul. Înainte de-a suna, m-am uitat la broască și am încercat ușa. M-a simțit. A simțit că-i cineva afară.

I-am spus că îl am pe Max doar de cîteva zile și mi-am invitat musafirul în casă, propunîndu-i să bem o cafea.

— Beau, vă mulțumesc, dar după ce examinez ușa. Asta ar fi a treia pe ziua de azi. Cafea, bineînțeles, nu ușă, a precizat zîmbind.

— Dar de fumat, fumaţi ? am vrut să ştiu.

— Fumez. Am însă ţigările mele, „Mărăşeşti", şi nu le schimb cu nimic.

— Alcool ?

— De ce mă întrebaţi ? Doar n-oi fi adventist !...

— Păi arătaţi de parcă aţi fi ofiţer la curtea unei regine !

— Asta pentru că mă spăl pe dinţi de trei ori pe zi ! a zis izbucnind în rîs. Apoi, în timp ce deschidea o servietă tip diplomat, în care avea compartimentat de toate, a continuat : Tovarăşul maior m-a pus la curent cu cele întîmplate... O să vă spun de la bun început că aveţi o broască complet depăşită.

— Depăşită ? m-am mirat. E-un yale original.

— Al cărui zăvor poate fi împins cu o lamă subţire şi elastică de cuţit. De pildă, cu un cuţit pentru chit. Mai ales că între uşă şi toc există o diferenţă. Pe unde lama poate fi introdusă cu uşurinţă.

Între timp, locotenentul-major a scos o lanternă şi o lupă destul de puternică şi a început să cerceteze cu minuţiozitate zăvorul, iar în cele din urmă marginile uşii şi ale tocului din dreptul zăvorului.

— Nu vă pot spune cu certitudine, a început ofiţerul să vorbească, am însă impresia că pe aici s-a intrat. Lemnul tocului prezintă cîteva comprimări...

— Înseamnă că a operat un profesionist ? Ori...

— Nu, nu înseamnă, m-a întrerupt. Treaba asta cu lama de cuţit o ştiu şi copiii. Mă mir că dumneavoastră n-aţi auzit.

— Se spun tot felul de poveşti... De pildă, că poţi deschide o yală cu pîine bine frămîntată în mînă. Pînă devine pastă. Pe care o îndeşi apoi în gaura broaştei.

— Asta-i chiar o poveste ! În Occident, profesioniştii folosesc pentru broaştele de tipul yale, să zicem, un dispozitiv special format din sute de pătrăţele micrometrice pe care o pîrghie comandată le împinge în broască pînă la refuz. Iau astfel forma cheii respective. Sînt blocate apoi, sînt blocate în această poziţie, şi broasca se deschide la simpla învîrtire a dispozitivului. De aia şi vedeţi în filme pe cîte o uşă cîte trei feluri de încuietori, lanţuri

de siguranță. zăvoare... Aveți treburi urgente în oraș ? Pentru că ar trebui să iau cu mine broasca.

— Nu, nu am nici o treabă urgentă.

— Bine. În două ore cel mult v-o aduc înapoi, m-a asigurat ofițerul. Și a continuat, în timp ce scotea o șurubelniță din servietă : Ceea ce v-aș recomanda eu este să schimbați imediat broasca. Dacă nu doriți să aveți și alte surprize.

— O schimb, da' cu ce ? Cu una din astea făcute de nu știu care cooperativă ? Am auzit că se deschid cu orice cheie.

— Dacă vă interesați, o să găsiți și o broască mai ca lumea. În orice caz, nu cu un zăvor care se închide prin comprimare, ci cu zăvor lung și acționat printr-o dublă răsucire a cheii.

Am băut o cafea, Miclău a refuzat țigara pe care i-am oferit-o, mi-a împuțit casa cu încă o mărășească și mi-a cerut cheia de la ușă, ca s-o ia odată cu broasca.

— Cheia de ce ? m-am mirat.

— Dacă tot m-am apucat de-o treabă, vreau să știu tot ce se poate afla. La dumneavoastră — a continuat după o scurtă pauză, codindu-se, ca și cînd ar fi stat la îndoială dacă să-mi spună sau nu — ar fi greu de crezut că s-a luat un mulaj după cheie... Eu sînt obișnuit însă să verific și cea mai absurdă ipoteză. Așa-i la noi.

— Și există posibilitatea de-a stabili cu certitudine o treabă ca asta ?

— Există. O să vă spun, poate vă prinde bine la scris. Cînd se ia un mulaj, indiferent cu ce material, nu se poate să nu rămînă pe cheie urme din acel material. De cele mai multe ori, sînt imposibil de observat cu ochiul liber, dar la microscoapele noastre ele apar. În cazul de față este mai greu, pentru c-a trecut destul timp, ați folosit nu o dată cheia, ea s-a frecat de buzunar... Dar dacă ne spune totuși ceva ?

— Cheia a fost tot timpul la mine, mulaj nu avea cum să se ia... Și nici vizite care mi-ar putea da de gîndit n-am primit.

— Am avut un caz...

— Asta este, l-am întrerupt, la dumneavoastră cazurile au întotdeauna o mizã majorã. La mine, o asemenea mizã lipseşte.

— Indiscutabil, a acceptat locotenentul-major. Şi, aprinzîndu-şi o nouă ţigară, a continuat : Ceea ce mi-a dat de gîndit, ceea ce nu mi-a plăcut este că pe o suprafaţă destul de întinsă din jurul broaştei, mai bine zis în partea de jos, în partea de sub ea, praful este mult mai subţire decît pe restul uşii. Ca şi cînd vopseaua ar fi fost lustruită acolo. Lustruită de curînd. Aveţi o femeie în bloc... Şi mătură scările, culoarele... Se depune praf pe uşi. Nu se observă din cauza culorii închise a uşilor, pe culoar lumina e slabă... Şi-apoi, privirea nu cade pieziş, ca pe mobila din casă, ci perpendicular. Fascicolul lanternei mi-a arătat că praful n-are acelaşi strat peste tot. Pe restul uşii este mai gros, iar sub broască, pe o porţiune cu un diametru cam de patruzeci de centimetri, cu mult mai subţire. De ce ? Asta mă intrigă.

N-a plecat bine locotenentul-major, şi m-a sunat Pascu. I-am relatat cele constatate de colegul său de serviciu şi, în timp ce făceam aprecieri cu privire la acesta, Pascu m-a întrerupt :

— Ei, cum e cu microfonul ? E încorporat în carcasă ?

— Dacă vrei să-mi faci o plăcere, lasă baltă chestia asta. Iar dacă vrei să-mi faci încă una, sun-o pe Ioana şi întreab-o pe ea. Uite, notează-ţi numărul ei.

— Da' ce s-a întîmplat ?

I-am povestit cum s-a lăsat păcălită de unii care ştiu ce-i un radiocasetofon şi mai ales un radiocasetofon auto, primind în schimb nu ştiu ce minimagnetofon japonez.

— Trebuie să fi fost bişniţari. Roiesc în jurul Consignaţiei...

— Nu ştiu pe unde o mai fi Consignaţia... dar dacă a avut de-a face cu bişniţari, nu ei au fost cei păcăliţi...

Închizînd telefonul, m-am uitat maşinal la ceas. Îmi pusesem în gînd să caut prin magazine nişte cuie lungi şi solide în stare să pătrundă, din lipsă de ghilimele, cum le spusese Pascu, în cărămidă, iar apoi să mă duc la garaj şi să fixez cu ele de zid tocul uşii. O voi face, mi-am zis, după ce se va întoarce locotenentul-major. Pînă atunci era cazul să mănînc — simţeam de mult această

nevoie — și eram convins că și Max se întreba de ce întîrzii atîta cu micul dejun.

Mă aștepta cuminte la bucătărie. Ouăle erau pregătite, le-am mai bătut o dată, am pus în tigaie cîteva bucățele de mușchi țigănesc și, așteptînd să se rumenească un pic, ca să torn ouăle peste ele, m-am întrebat ce-aș putea să-i dau foxterierului de mîncare.

— Amice. i-am zis, mi-ai demonstrat, nu zic, că știi să păzești casa. Ieri, cu Ioana și Pascu, iar azi, cu arătosul ăla ai fost chiar la înălțime, dar să nu crezi cumva că din cauza asta o să stau eu dimineața la coadă ca să-ți iau ție lapte ! Nuuuuu, amice ! Mănînci ce mănînc și eu, O.K. ?

A făcut „ham-ham", s-a așezat pe poponeț și nu m-a slăbit cu privirea. În consecință, i-am pregătit același scrob de ouă și lui, l-am amestecat cu miez de pîine pe care i-l pusesem deoparte ; coaja îmi place mie, și cît mai bine prăjită. În timp ce-i răsturnam în crăticioară mîncarea, mi-am adus aminte de Lola. Așa că am luat veioza din camera mamei și, folosindu-mă de priza din vestibul, am început să examinez partea exterioară a ușii de la intrare. Locotenentul-major avusese perfectă dreptate, am depistat imediat porțiunea de care îmi vorbise și am constatat ceea ce constatase și el. Era un aspect nou, care modifica întrucîtva datele problemei și, deci, lucrurile trebuiau gîndite din acest punct de vedere. Am oscilat între o nouă cafea și o bomboană de mentă ; în cele din urmă am hotărît să-mi ofer și una și alta. Simțeam o imperioasă nevoie să-mi limpezesc mintea. Odată pregătită cafeaua și cești cuța adusă lîngă fotoliu, m-am instalat mai comod, mi-am aprins o țigară și, privind fumul albăstrui, am început să răsucesc în cap toate amănuntele celor trei furturi.

Nu știu cît timp a trecut, cîte bomboane de mentă am consumat și nici cîte țigări am fumat ; ceea ce știu este că senzația pe care o încercam era că mă aflu într-un tren tras pe linie moartă. Trenul stătea, iar eu fugeam prin vagoane încolo și încoace, prin vagoane care nu duceau nicăieri.

Și deodată, la capătul unui vagon, mi-a apărut din nou chipul Lolei ; în ochii ei ușor dilatați lucea o fixitate ciudată. Din păcate, n-am reușit să mă concentrez, căci

în aceeaşi clipă s-a auzit soneria. Mare păcat : gîndurile fug — se ştie prea bine — greu le mai prinzi ca să le aduci înapoi.

Iritat din această pricină, l-am trimis naibii pe Max şi l-am gonit la bucătărie, cu toate că, la drept vorbind, omu nu-şi făcea decît datoria. Ajunsese înaintea mea în vestibul, îl găsisem lătrînd cu furie, urcat cu lăbuţele din faţă pe scaunul cu care blocasem uşa. Am deschis — era ofiţerul de la curtea reginei din Saba.

— Am descoperit cîteva striaţiuni pe zăvor, mi-a făcut el cunoscut de cum a intrat. Şi a continuat : De unde concluzia că aşa s-a pătruns în casă. Prin împingerea zăvorului cu o lamă. Trebuie să vă schimbaţi imediat broasca !

— O s-o schimb, l-am asigurat. Tot am treabă pe la fierometale, o să caut şi-o broască.

— Întrebaţi şi pe la atelierele de lăcătuşerie... Sînt cîteva în Sfîntu Gheorghe. Dar de ce e lustruită vopseaua pe o porţiune a uşii ? Asta nu înţeleg. Am bănuit, mi-a mărturisit, c-au introdus ulei în broască, uleiul s-a prelins pe uşă, l-au şters... Dar nu este aşa. Am demontat vertaimurile — sînt uscate. Nici pe cheie n-au fost relevate urme care să ne conducă la ideea că s-a luat un mulaj de pe ea.

— Striaţiunile sînt însă o certitudine ? am vrut să ştiu.

— Da, sînt. Asociate cu urmele de comprimare de pe tocul uşii, mă fac să cred, cum v-am spus, că aşa s-a intrat la dumneavoastră în casă. Pentru că, veniţi să vedeţi, marginea blocului de metal în care alunecă zăvorul este perfect netedă, lustruită cu anii tocmai de această alunecare a zăvorului.

Aşa şi era, am examinat marginea la lumina lanternei, apoi l-am imitat pe ofiţer, trecînd buricul degetului peste ea.

— Deci, striaţiunile provin de la o lamă elastică de cuţit... am spus, mai mult pentru mine.

— După toate probabilităţile, da.

Locotenentul-major a montat broasca la loc, am coborît împreună în stradă şi aici, strîngîndu-ne mîinile, i-am mulţumit încă o dată pentru tot ce făcuse.

— Chiar acum mă duc să caut o broască, l-am asigurat.

Nu era adevărul curat, pentru că inversasem urgențele. Soneria îmi întrerupsese brutal gîndurile, dar revelația avută în trenul oprit pe o linie moartă în care fugisem de la un capăt la altul prin vagoane ce nu duceau nicăieri, revelația aceea — încă o dovadă că profunzimile minții omenești sînt cu adevărat insondabile — nu mă părăsise o clipă. Așa că, urcîndu-mă în mașină, m-am îndreptat spre Fîntîna Mioriței.

Năsucul ispititor nu se afla însă acolo. Nu l-am găsit nici la intersecția de la Podul Băneasa. Mi-am continuat drumul spre aeroport, apoi m-am întors și am luat la rînd stradă cu stradă. Nu mi-au scăpat cele două benzinării, *service*-urile de lîngă ele : fir-ar să fie, cînd ai nevoie de un agent de circulație nu-i nicăieri, în schimb, cînd îl dorești mai puțin, apare de unde nici nu te-aștepți ! O spun dintr-o experiență bogată.

La întoarcere, m-am oprit lîngă milițianul ce supraveghea circulația la sensul giratoriu din fața Casei Scînteii.

— Era înainte de două sau după două ? a cerut precizări.

— După două. Tocmai de aia am zis că săptămîna aceasta ar putea fi în tura de dimineață. Și i-am dat amănunte : O brunetă drăguță, cu ochi verzi și nas delicat.

— Da' de ce vă interesează ? m-a luat din scurt.

— E o chestiune particulară...

— Ei, dacă-i o chestiune particulară... a spus tărăgănat. Și deodată vocea i s-a asprit : Ați oprit nereglementar și blocați circulația !

— Stai, tovarășe, am oprit ca să-ți cer o mînă de ajutor ! am protestat.

— Dacă-i o chestiune particulară, vă adresați la Batalion. Și-acolo o să vă spună unde puteți s-o găsiți, și-a mai îmbunătățit el vocea. Și mi-a explicat : Eu fac de două zile postu aici... Poate că și pe ea au schimbat-o, or fi dat-o în alt post. La Batalion o să vă spună precis : știți unde-i Batalionul de circulație ?

— Colegii matale au avut grijă să aflu acest amănunt : acum știu drumul cu ochii închiși.

Miliţianul a rîs. Cu gîndul la şoferii de la diverse instituţii, şi nu dintre cele mai puţin importante, care zîmbesc cu gura pînă la urechi şi se salută cu agenţii de circulaţie, i-am oferit o ţigară, mi-am aprins şi eu una, şi ne-am despărţit amical.

În drum spre Batalion mi-am pregătit o minciună rotundă, vreau să spun, cît mai plauzibilă cu putinţă ; miliţianul de la poartă m-a descusut mai întîi şi apoi m-a îndrumat spre un căpitan care-ar putea să-mi spună ce voiam să ştiu ; în cele din urmă am nimerit într-un birou mic şi auster, în care un bărbat cu o faţă ascuţită, avînd înfipt în mijlocul ei un nas ca un mîner de tras apa la W.C., mi-a zis că da, el este căpitanul Dragotă.

I-am spus pe cine caut, am descris-o pe agenta de circulaţie fără să pomenesc că-i drăguţă şi are năsucul aşa şi pe dincolo, şi i-am dat amănunte cu privire la ziua şi ora cînd a făcut post la Fîntîna Mioriţei.

— Ce vreţi să vorbiţi cu dînsa ? a sunat întrebarea căpitanului în aerul greţos de bradolină al camerei.

Întrebarea nu m-a găsit nepregătit, am dat drumul minciunii :

— O „Dacia-1300“ avusese un accident... Nu ştiu ce se întîmplase la pivotul roţii din dreapta şi maşina intrase cu aripa în bordură... Am preluat, cu bagaje cu tot, pasagera care se aflase în „Dacia-1300“ şi care mergea la Ploieşti...

— Luaţi pasageri... a remarcat mai în glumă, mai în serios căpitanul, întrerupîndu-mă.

Nu m-am putut abţine :

— Da, nu-mi ajungeau cinci lei ca să-mi iau pachetul de „Dunhill“ din ziua aceea. Fapt este, am continuat, că ea şi-a uitat în maşină o sacoşă. Oprisem în Ploieşti lîngă o staţie de autobuz, o grăbisem să coboare, ca să nu încasez o amendă... Sacoşa alunecase, la vreo frînă probabil, de pe canapeaua din spate... Am descoperit-o abia cînd am ajuns la Sinaia. Agenta de circulaţie a încheiat desigur un proces-verbal de constatare a accidentului...

— Am înţeles, a spus cît se poate de binevoitor căpitanul. V-aţi gîndit că datele din procesul-verbal v-ar putea ajuta să daţi de urmele pasagerei. Agenta de cir-

culație se numește Amariei Elena și o găsiți pînă la ora două în Piața Universității.

Dacă n-aș fi tăiat drumul prin Dorobanți — Piața Rosetti aș fi găsit și singur năsucul. Dar eu evitasem dinadins bulevardul Magheru a cărui *undă verde*, atît de necesară, este ca și fața nevăzută a Lunii — mă entuziasmează de mult cît de rapid progresează dirijarea circulației în Capitală — și mai ales evitasem sensul giratoriu din chiar piața cu pricina, ca să nu pierd o grămadă de timp și să-mi fac o mulțime de nervi pînă să execut virajul la stînga. În orice caz, nu-i dă mintea afară din casă pe cei care au sistematizat circulația, cu rond de flori și café-bar în pasaj, în cea mai importantă intersecție a Bucureștiului!

Un sfert de oră mai tîrziu, reperînd o uniformă pe trotuar, am oprit lîngă ea. Nu era cel mai potrivit loc din lume pentru a purta o discuție, așa că am scos capul pe fereastră și am zis cît am putut de repede :

— Tovarășa Amariei, mă recunoașteți ? Vreau să vă spun cîteva cuvinte ; opresc lîngă Universitate, pe dreapta.

N-am mai așteptat să-mi răspundă, din spate s-a auzit un claxonat scurt, așa că m-am grăbit să deblochez circulația. Ajungînd la locul fixat, am urcat „Espada" cu două roți pe trotuar și am coborît s-o aștept. Venea în direcția mea, dar nu arăta c-ar arde de nerăbdare să afle pentru ce o căutam.

Mi-a răspuns la salut ducînd mîna la cozorocul alb care se armoniza atît de bine cu ochii ei verzi și, cu o voce ușor intrigată, a dat drumul întrebării la care se gîndise pe drum :

— De unde mi-ați aflat numele ? V-am recunoscut, dar de unde mi-ați aflat numele ?

— De la tovarășul căpitan Dragotă, i-am răspuns, convenindu-mi întrebarea, pentru că răspunsul dădea astfel o notă cvasi-oficială discuției. Și m-am grăbit să continui : M-ați avertizat atunci, lîngă Fîntîna Mioriței, i-am amintit, că oprirea m-ar fi putut costa o amendă. Și ați adăugat nuanțînd : „Și nu numai atît". Apoi mi-ați spus că duduia aceea abia a coborît dintr-o mașină. Privirile agentei de circulație căpătaseră sclipiri ușor malițioase, m-am disculpat și în același timp am pus-o în temă : Nu despre ce-ați avut dumneavoastră în vedere e

vorba, ci despre faptul că în seara zilei respective mi-a dispărut la Sinaia radiocasetofonul mașinii. Iar duduia aceea a coborît la Sinaia. Furtul este cercetat de miliție... Iată de ce v-aș ruga să-mi spuneți din ce mașină a coborît tînăra. Iar dacă ați ști și numărul mașinii, ar fi cu totul excepțional !

— Era o „Dacia-1300" de culoare albă...

— Formidabil ! am exclamat, întrerupînd-o. O „Dacia-1300" albă a fost văzută staționînd acolo unde cîinele miliției a pierdut urma !

— Și era o femeie în mașină ? m-a întrebat curioasă.

— Era chiar la volan. Iar felul cum a discutat ea cu mine în drum spre Sinaia despre mașină, motor, tracțiune și așa mai departe mă face să cred că fata știe să conducă. În timp ce staționa cu mașina, prietenul ei opera la a mea. Nu cumva vă aduceți aminte ce număr avea „Dacia" ?

— Nu l-am putut descifra bine... Eram încă pe celălalt sens de circulație... Fusesem să beau puțină apă la țîșnitoarea care-i acolo... Mașina a oprit, fata s-a dat jos și bărbatul și-a continuat drumul. Am vrut să-l opresc... După cîteva secunde ați venit dumneavoastră. L-am lăsat în pace... Cu 7-B parcă începea numărul... a zis ca gîndindu-se.

— Cu „7-B" ? am spus nevenindu-mi aproape să cred. Ei bine, cu „7-B" începe și numărul „Daciei" suspectate !

— Nu vă pot spune cu certitudine... Dar, după cîte îmi amintesc, parcă așa începea numărul : 7-B...

I-am mulțumit și am luat-o spre Sfîntu Gheorghe. Intrasem în posesia unor argumente puternice, i le voi pune în palmă lui Pascu, și dacă-l mai aud cu „A-ci-chiri, a-mi-chiri" sau „A-lu-lu, a-bu-lu" nu știu ce-i fac !

Călcasem dimineața cu dreptul, pentru că ziua îmi mergea din plin. Mă așteptam ca de la ferometalul din Sfîntu Gheorghe să fiu trimis la cel din Obor, de aici la Matache și așa mai departe. Ei bine, vă rog să mă credeți, am găsit chiar cuiele pe care le căutam. Mare minune ! Căci nu știu cum se întîmplă, magazinele sînt pline cu de toate, dar ce cauți nu găsești. Și, punîndu-mă bine cu vînzătorul de la raionul vecin, acesta a scos din funduri de tejghea o broască tip valiză, de fabricație chinezească,

cu zăvorul acționat exact cum mă sfătuise locotenentul-major să caut.

Acasă îl aveam pe Max, un păzitor straşnic şi, cum nu puteam schimba singur broasca, m-am dus la garaj, cu intenţia de a fixa de zid, cu ajutorul cuielor cumpărate, tocul uşii.

Odată dislocat, tocul se mişca destul de uşor. În timp ce constatam toate acestea, deplasîndu-l spre poziţia iniţială, Sanda, un ţîşti-bîşti de fată de la etajul doi, venind din stradă, a virat cu viteză pe patinele ei cu rotile pe sub bolta intrării şi a frînat zgomotos. Avea ghiozdanul pe spate şi am remarcat fără să vreau :

— Chiar şi la şcoală te duci pe patine ?

— Da, mama spune că patinajul o să-mi facă picioare frumoase. Singur reparaţi uşa ? m-a întrebat uşor intrigată şi a început să coboare panta spre mine.

— Păi, nu-i mare lucru.

— Aşa spunea şi unul din muncitorii care au ajutat femeile să scoată căruciorul de aici.

— Ce cărucior ? n-am înţeles.

— Aaa, nu ştiaţi ? s-a mirat. Un cărucior din alea, pe două roţi, în care femeile adună gunoiul. S-a oprit în uşă şi a mutat-o din loc.

— Căruciorul ?

— Da-da ! a confirmat dînd energic din cap.

— Cînd s-a întîmplat asta ?

— Acum cîteva zile. Veneam tot aşa de la şcoală... Şi am găsit aici două femei chinuindu-se să urce panta cu el. Una trăgea, cealaltă împingea... Apoi a trecut fiecare la cîte o roată... Şi ce blestemau !... Drăcuiau. Şi căruţul şi pe cel care a vrut să-l pitească, ziceau. Le-au ajutat doi muncitori să-l scoată în stradă.

— Te referi la femeile care mătură străzile, am simţit nevoia unei confirmări.

— Da, sigur. În căruciorul ăla scutură coşurile de gunoi după ce caută să vadă ce-i înăuntru, mi-a explicat Sanda, mirîndu-se oarecum că nu ştiu cum se petrec lucrurile astea.

— Nu poţi să-ţi aminteşti cînd s-a întîmplat ? am rugat-o.

— Cînd s-a întîmplat ? și a stat să se gîndească. S-a întîmplat acum trei, patru zile. Da, acum patru zile.

A fost rîndul meu să stau o clipă pe gînduri și, recapitulînd ce-mi povestise Sanda, am întrebat-o pentru a clarifica pe deplin lucrurile :

— Cînd te-ai întors de la școală, femeile se chinuiau, ziceai, să scoată căruțul... Atunci cum ți-ai dat seama că el a mutat ușa din loc ?

— Așa spuneau femeile. Una din ele spunea : „Hai, fa, că dacă vine ăsta care-i cu garaju și-o vedea ușa..." „Păi ce, tu i-ai dat drumu la vale ?!" a zis cealaltă și a drăcuit foarte rău. Apoi au chemat doi muncitori care treceau pe stradă, ca să le dea ajutor. „Lăsați, a zis cel cu cizme de cauciuc, că dacă are el garaj, are și bani să-și repare ușa !"

— Ia să vedem, am spus mai mult pentru mine, unde a izbit căruțul ușa ? Unde a izbit-o cu roțile ?

Am tras canaturile ușii, dar pe tăbliile lor n-am descoperit ce căutam. Ceea ce nu era chiar în regulă — forța căruțului dislocase tocul din zid. Și am simțit nevoia unei bomboane de mentă. Fir-ar să fie, le lăsasem în mașină. Sanda a înțeles deconcertarea mea, pentru că am auzit-o vorbind :

— Roțile căruțului au benzi de cauciuc... De-aia nu se văd urme. Și în ochii ei inteligenți și vioi s-au aprins, ca niște licurici, două luminițe de satisfacție ghidușă.

Am lăsat baltă treaba începută sau, mai bine zis, în curs de a fi începută, i-am mulțumit Sandei, gîndindu-mă că ar trebui s-o recompensez, am vrut s-o chem la mașină și s-o tratez cu o bomboană de mentă. M-am răzgîndit, spunîndu-mi că o să-i cumpăr de la „Nestor" o pungă cu trufe ; presimțirile mă avertizau — și ele nu m-au înșelat (o să se vadă, oameni buni, ceva mai departe) — că o să am nevoie de întreaga rezervă de bomboane pe care o păstrez în mașină la caz de Doamneferește. Cu comerțul nostru atît de organizat științific, nimic nu poți să mai știi ! Am abandonat, deci, fixarea tocului ușii și am plecat să caut femeile ce măturau străzile din acel perimetru.

N-a fost o treabă prea simplă, la un moment dat am avut impresia că joc „labirintul", dar nu cu creionul, ci

cu „Lamborghini Espada". După un timp, am zărit un căruț rezemat de zidul unei case — da, roțile aveau bandaje de cauciuc — și în scurt timp am găsit o femeie odihnindu-se la umbra unui boschet dintr-un scuar răpănos. Mîncase — se vedea după un rest de pîine — și acum își fuma țigara.

Zîmbindu-i prietenește, i-am dat bună ziua și am întrebat-o dacă măturăși strada pe care am garajul.

— Nu, a clătinat ea din cap, aia-i strada lui Sofița. Strada aia la ea-i trecută. Da' n-a venit azi. Așa-i ea : cînd se-mbată seara sau o bate bărbatu-su, nu vine la lucru.

— Ați luat leafa... am făcut loc întrebării care urma.

— Nu. Lichidarea-i pe opșpe... Da' o fi luat și ea un ban... O fi scos gunoiul din vreo curte și ăia au cinstit-o. Da' ce-ai matale cu ea ? m-a întrebat deodată, mutîndu-și privirile de pe mine, ca și cînd ar fi vrut să-mi arate că întreabă așa, ca să întrebe...

— N-am nimic, am negat cu convingere. Aș fi vrut doar să aflu cum de-a nimerit căruțul în ușa garajului. Ușa am reparat-o... nici n-am avut mare lucru de reparat... Am împins-o la loc. Dar cum dracu a ajuns căruțul din stradă tocmai în ușa garajului meu ? Dumneata n-ai auzit-o vorbind ?

Femeia se codea, stînd pe gînduri dacă să spună sau nu ce știa, și atunci am continuat :

— Treaba-i că un băiat din vecini e acuzat c-ar fi spart el garajul. Or nu-i așa. De ce să sufere cînd nu-i vinovat ? De asta întreb.

— Ia, niște bagabonzi... Că altceva ce să fie ? Au zis să-i pitească tomberonul. C-așa se veselesc ăștia...

— Și i-au dat drumul la vale ?

— Păi cum altfel ?! Că ea-l priponise de perete, lîngă intrare.

— Așa am auzit și eu... Da' a putut tomberonul ăsta să mute ușa din loc ?

— Dacă a luat viteză... Uite c-a putut. Că-i al naibii de greu. Iar roțile-s pe rulmenți !...

— Dumneata ai ajutat-o să-l scoată de-acolo ?

— Nț... a făcut ea a negare.

— A mai fost o femeie cu ea... am insistat.

— O fi fost... O fi fost care s-a nimerit.

Nu eram deloc convins că nu fusese chiar ea cea care o ajutase pe Sofiţa şi am întrebat-o :

— Sofiţa şi cum o mai cheamă ?

— Da' cine s-o ştie ?! Că nu-i de mult în sector. Cică ar porecli-o Saltea.

— Uite ce-i, am zis, eu ţi-am explicat matale că un băiat e acuzat de spargerea garajului... Nu-i o glumă o asemenea treabă, înţelegi şi singură acest lucru ! Şi deducînd din pasivitatea cu care femeia recepta tot ce-i spuneam că n-o să pot obţine ceea ce vreau, am întrebat-o deodată, cu voce autoritară : Unde aveţi biroul ?

Mi-a spus că ele ţin de strada Frîncului 23, aşa că m-am grăbit într-acolo. Au urmat întrebări şi răspunsuri, întrebările le-au pus mai-marii Sofiţei, eu le-am răspuns, explicîndu-le despre ce este vorba şi, în sfîrşit, un bărbat, cu „Kent"-ul pe masă — marca asta de ţigări o găseşti unde nici nu te aştepţi — şi cu un „Ronson" aşezat peste pachet, s-a apucat să caute într-un registru.

— Strada Prelungirea Zarafului şaisprezece ; Sofiţa Gheorghe, mi-a adus el la cunoştinţă. Şi m-a sfătuit : Dumneavoastră, însă, întrebaţi de Sofiţa Saltea : lumea aşa o cunoaşte.

— Asta-i de la o sminteală de-a ei... a intervenit, informîndu-mă, un bărbat cu capul chel ca o sobă. Apoi a adăugat rîzînd : Zice că nu poate dormi dacă n-are o saltea moale să simtă cum se scufundă în ea. Ficcare cu ţăcăneala lui...

M-am informat pe unde vine Prelungirea Zarafului şi m-am îndreptat spre Bariera Giurgiului, care îmi fusese dată ca punct de reper. N-a fost simplu să găsesc strada. Nimerisem în ce mai rămăsese dintr-o mahala sordidă a Bucureştiului, care mi-a amintit de *Groapa* lui Eugen Barbu. Iarba creştea şi aici. Numai că blocurile care înaintau de jur-împrejur semănau între ele ca şi paltoanele de la „Adam".

Îndrumat de un copil, am luat-o spre fundul unei curţi unde, în faţa unei coşmelii din paiantă, prăvălită într-o rînă şi acoperită cu carton bituminat, pe care pietre mari, albe, fuseseră aşezate ca să reziste acoperişul la vînt, o femeie spăla rufe într-o albie de tablă zincată.

Era cu spatele ; auzindu-mi pașii, s-a întors și m-a privit cercetător.

N-avea mai mult de 40 de ani, fața, suptă și mîncită de riduri, mai amintea încă de o frumusețe trecută, o frumusețe simplă, de ibovnică, cum întîlnești la femeile de acest gen, cu ochi mari, aproape negri, în care lucea acum o privire de cîine bătut. Ceea ce se păstrase erau genele, gene dese și lungi ca niște evantaie, gene pe care le-ar fi invidiat orice actriță din lume.

I-am dat bună ziua și, cu un zîmbet care să-i arate că vin cu gîndurile cele mai bune, am întrebat-o dacă ea-i Sofița Gheorghe. „Saltea" îmi fusese peste mînă să spun.

— Da' de ce ? a bufnit și și-a șters de fustă mîinile ude de spuma săpunului.

Am luat-o încetișor, spunîndu-i despre ce este vorba, i-am explicat că un tînăr din bloc este bănuit de spargerea garajului, și ea mi-a relatat fără nici o poftă și chiar cu o anumită îndărătnicie ce aflasem cu cîteva ceasuri în urmă. Se dusese, cu o altă măturătoare, să-și cumpere pîine, apoi trecuseră pe la alimentara și luaseră niște salam, mîncaseră oprindu-se pe drum, iar cînd se întorseseră, nu mai găsiseră tomberonul unde-l lăsaseră, adică în stradă, sprijinit de peretele casei.

După ce a terminat de vorbit, am revenit la acest amănunt.

— Poate că mata ai dus tomberounl în gang și-ai uitat ? am întrebat-o, gîndindu-mă că tomberonul o fi luat-o singur la vale.

Lucru foarte puțin probabil, deoarece de la intrarea sub boltă pînă unde începe panta garajului sînt cîțiva metri buni, șase sau șapte, dacă nu chiar și mai mulți, de suprafață absolut dreaptă.

— Cum o să uit, a protestat, cînd eu dinadins l-am lăsat în stradă ?! Să-l vadă tovarășu Zidaru dacă trece-n control. Că dacă nu-l vede, zice că sîntem la vrun ciubuc undeva și... Adică el de ce n-ar bea o țuică ? De ce n-ar bea o țuică și el ? „Că sîntem în orele de program", își zice el teoria. O fi orele, da'...

— Unul gras și chel ? am întrebat-o referindu-mă la cel din biroul mai-marilor Sofiței.

Dar nu pentru că eram curios să-l identific, ci ca să divaghez pe o temă care-i era apropiată, o temă care o durea chiar, și am făcut-o cu gîndul ascuns de a-mi deschide drum spre intrarea în cosmelia de casă. Cît timp vorbisem cu Sofița, în minte îmi stăruise obsedant imaginea unui pat cu tăblie înaltă de fier, ca de pe timpuri, cu o saltea groasă de puf, așa cum se obișnuiesc în Ardeal, pilote parcă le spune.

— Chel, da' numa piele și os. Un ăla sfrijit și cu ochi de broscoi. Cică i-o boală asta cu ochii lui...

— Mata însă ai fost o femeie frumoasă...

— Am fost, a zîmbit bucuroasă Sofița, aprobînd printr-o clătinare a capului, și brusc s-a întristat. Mai bine n-aș mai fi fost! Că bărbații... știi matale cum sînt... ei rivnesc la aia de-a făcut-o mă-sa frumoasă. Rivnesc și nu te lasă neam. Și mie mi se făcea milă... Nu zic... Da' mi se făcea și milă... Mă înduioșam. Ei... cum e scris fiecăruia. Că scrisu ăsta nu poți să-l ștergi cum ștergi cu cîrpa podelele. Ce-i scris — scris rămîne. Asta așa-i.

Întorcîndu-mă la garaj, ca să fixez tocul ușii, m-am oprit la expresul de lîngă casă, și în timp ce mîncam, am trecut din nou în revistă povestea cu tomberonul. Au rezultat de aici două întrebări cît se poate de clare. Prima: dacă să-l caut pe maiorul Hîncu chiar în dupăamiaza aceea, sau să încerc mai întîi să aflu singur cîte ceva? A doua: de ce parizerul ți-l taie în felii cît o bucată de rasol, iar rasolul — pentru că la felul doi asta mîncasem, rasol — cum ar trebui să fie o felie de parizer de groasă?

Mi-am dat răspunsurile fără să cer nimănui ajutor și am purces hotărît spre ieșire. Odată ajuns însă la „Espada", ca să-mi pun creierul în priză, știind că voi avea nevoie de el, mi-am oferit o bomboană de mentă, și, după ce-am terminat treaba la garaj, am trecut la investigațiile plănuite.

Peste drum funcționează o prestigioasă instituție culturală; în fața ei, deoarece strada se lărgește brusc, se admite parcarea — mare minune!, vine stația de autobuz, iar alături se vînd flori, înghețată, loz în plic. Cîțiva pași mai încolo, zid în zid cu instituția mai sus pomenită, se află două magazine: „Lenjerie femei" și

„Lenjerie bărbați" ; pe la 10 dimineața vînzătoarele scot mese pe trotuar și coșuri cu marfă pe care o expun, inclusiv *dessous*-urile cele mai intime, spre vînzare, în cadrul așa-zisului „comerț stradal" — în exhibiții terminologice sîntem prima-ntîi, pentru că el e, de fapt, tarabal — reînviat în capitala țării de o gîndire balcanică. Erau cele patru obiective vizate de mine.

Am luat-o întîi cu bătrînelul de la ghereta cu înghețată și dulciuri năpăstuite de soare.

— Domnule, am început după ce i-am făcut de trei lei vînzare, înfruptîndu-mă din paharul cu înghețată, garajul meu e chiar vizavi... Unde-i intrarea aceea cu boltă, i-am arătat. Ce credeți că s-a-ntîmplat ? Femeia care mătură străzile s-a dus să-și cumpere ceva de mîncare și a lăsat tomberonul pe troutar. L-a sprijinit de peretele casei. Ei bine, cineva l-a luat de-acolo și i-a dat drumul la vale pe panta garajului. De curiozitate, n-ați văzut cumva cine a făcut treaba asta ? Nu de alta, dar mi-a spart ușa garajului...

— Păi mata crezi că eu stau cu ochii pe stradă ?! s-a burzuluit bătrînelul. Eu n-am răspundere aici ? Încasări de aproape o mie de lei !

— Nu, m-am apărat, am zis că poate, întîmplător, l-ați văzut...

Dădusem peste un ciufut ; a bombănit ceva auzit numai de el și s-a apucat să-și aranjeze în raft pachețelele cu bomboane de diferite culori. Colorată era și înghețata pe care plătisem trei lei. Colorată și rece. E de recunoscut : diabetul nu-i o boală ușoară și, iată, fabrica nu produce doar înghețată, face în același timp și operă de profilaxie. Știința asta e tot mai vîrtos practicată în ultima vreme.

M-am mutat alături, am cumpărat un loz în plic și în timp ce tranzistorul de pe măsuța remizierului difuza *Leonora* de Beethoven, am pus placa. Povestea mea i-a stîrnit remizierului interesul tot atît cît și *necîștigătorul* pe care i-l arătasem și pe care îl aruncase într-un coș ținut la picioare.

— Se întîmplă tot felul de chestii, a spus el neutru. Și mi-a atras deodată atenția, arătînd printr-o mișcare

a capului în direcţia staţiei : la uitaţi-vă cum se pupă ăştia pe stradă ! Păi exista pe vremea mea aşa un dezmăţ ? ! Unde-o s-ajungem, domle ? a făcut revoltat, pălit brusc de grija viitorului nostru.

Am vrut să-i spun că o să ajungem unde trebuie chiar dacă nişte tineri se sărută pe stradă, dar a ieşit altceva :

— Pe Marte, am zis. După Lună, o s-ajungem pe Marte, am repetat văzînd că nu înţelesese.

S-a strîmbat cu dispreţ.

Eşuasem deci şi aici. Ca să nu dau din nou greş, ca să nu dau greş şi cu cele două florărese — ele erau ultima mea şansă — am încercat să procedez mai ştiinţific. Le-am aruncat o privire ; cea mai în vîrstă ţinea capul aplecat într-o parte, ceea ce, după *Semnătura astrală,* denotă invidie, trăsătură de caracter care la ea era vădit accentuată, deoarece aplecarea aceasta era şi spre spate. M-am îndreptat, aşadar, spre florăreasa mai tînără şi m-am apucat să-i explic despre ce este vorba.

— Păi ce, nu te cunosc eu pe matale ?! m-a întrerupt cînd am pomenit de garaj. Eşti cu maşina aia frumoasă de întoarce toată lumea capu pe stradă ! Da' o dată n-ai venit să cumperi flori de la noi ! Şi uite ce marfă avem ! Iei din altă parte, aşa-i ?

„Am dat-o-n bară şi-aici, fir-ar să fie !" mi-am zis şi am dat să mă apăr :

— Cumpăr şi eu din an în Paşti... Cumpără cei însuraţi... Să-şi spele păcatele.

— Păi, la gagică cu ce te duci, bre ? Că *şanelu*-i o sută cincizeci şi nici nu-l găseşti. Tot cu flori îţi speli cel mai ieftin obrazu ! Şi degeaba zici, nu eşti mata, conaşule, om să te duci fără flori !

Îmi luase piuitul cu „Chanel"-ul, dar am încercat s-o aduc la oile mele :

— Dacă-mi fura maşina din garaj... am aruncat.

— Aaa, la matale a venit miliţia ieri ? a priceput. Şi s-a întrebat, gîndindu-se pentru o clipă la ceva parcă ştiut : Zi aşa, au vrut să-ţi fure maşina ? Păi da...

— Au mutat uşa din loc cu tomberonul, dar maşina nu era în garaj, am dat drumul unui cîrlig.

— Dacă n-o fiăl de cerşeşte... a început florăreasa, întorcîndu-se spre cealaltă.

S-a oprit, admonestată de privirile acesteia. După priviri au urmat și cuvintele :

— Taci dracului, ce te-a găsit ? Scoate omu un ban.., Că-i bătrîn și-o fi singur pe lume !...

Trebuia acționat rapid și mai ales decisiv.

— Uite, am zis și am scos portvizitul. ai o sută de lei de la mine... Și-ți promit că nu va ști nimeni de la cine-am aflat. Mi-au furat o grămadă de lucruri ! Și i-am întins o hîrtie de-o sută.

Întîi s-a codit. dar în cele din urmă i-a aprobat sutei transferul.

— Dracu știe cu cine-o fi încurcat ăsta... a zis cu teamă și mai mult pentru sine; după ce a făcut să dispară bancnota într-un buzunar adînc de la fustă.

— Vrei să spui...

— Ce să spun, că numa așa trebuie să fie ! Dacă n-o fi ăla de le vinde ponturi la hoți. să-mi faceți ce vreți ! Stătea îngheboșat colea — a arătat florăreasa spre gardul instituției culturale — adică să li se facă milă la oameni de el, da' cu ochii trăgea încolo și-ncoace. S-a benoclat la mașină... Acu s-a mutat dincolo, la biserică. Acolo era cînd m-am dus după marfă. Stă iar la gineală...

Am luat cîteva informații despre înfățișarea vînzătorului de ponturi și am pornit spre biserică. N-am ajuns însă prea departe și am zărit venind pe trotuarul celălalt un bătrîn împutinat, cu mers tîrșit și greoi. Nu arăta ca un cerșetor de profesie și corespundea întru totul descrierii făcute de florăreasă. Mi-am văzut în continuare de drum, trăgînd cu coada ochiului înspre el.

Purta haine ponosite și roase, pantofi scîlciați ; basca, veche și ea, cu cîteva numere mai mare, îi cădea peste urechi, ca o oală. Inspira într-adevăr milă. Inspira milă în special fața lui îndurerată și tristă ; văzîndu-l sprijinit de zidul unei case — fiecare dintre noi are sau a avut un bătrîn în familie — aș fi dus imediat mîna la buzunar.

L-am lăsat să se îndepărteze puțin și, întorcîndu-mă, m-am luat după el. S-a oprit în stația de autobuz. Ca să fiu pe deplin sigur, m-am strecurat prin spate și i l-am arătat florăresei. Da, el era.

„Îl voi urmări și, dacă va fi cazul, mă voi duce pînă la capătul lumii și tot voi afla ce-i de aflat !" am hotărît cu unanimitate de voturi. Iar cînd iau o hotărîre — fie ea bună sau rea — n-o ascund în tufiș, oameni buni, o pun de îndată în practică.

Așa am și făcut, căci autobuzul intra chiar în clipa aceea în stație. Vînzătorul de ponturi s-a urcat prin ușa din față, așa că mi-am făcut loc cu coatele ca să fiu printre primii. Iar odată în autobuz, n-am stat degeaba — amenințarea că el ar putea să coboare chiar la stația următoare atîrna deasupra capului meu ca sabia lui Damocles. E un loc comun metafora asta, dar alta n-am găsit. Deocamdată !

Nu scăpam din ochi basca. La un moment dat, aceasta a dispărut însă, iar în locul ei s-a ivit un cap cu o chelie lucioasă ca o mașină ieșită de la „Ciclop". Apoi, deasupra capului s-a ridicat o mînă care a șters transpirația de pe chelie. Și eu, cu toate că n-aveam o bomboană de mentă în gură, am dedus că era chiar mîna lui !

Dar ceea ce m-a intrigat a fost altceva : operația aceasta vînzătorul de ponturi a executat-o cu o batistă ce contrasta izbitor cu hainele lui. O batistă de cea mai bună calitate, cu dungi în culori pastelate, împăturită și netedă de parcă o scosese chiar atunci din sertarul unui scrin.

A coborît la Ștefan cel Mare și, bineînțeles, l-am urmat. Numai că între cel ce coborîse și cel ce se urcase în autobuz era o diferență care m-a făcut să tresar. Statura împuținată și ușor gîrbovită se îndreptase și se înălțase ca prin minune, fir-ar el de pungaș ! Pașii greoi și tîrșiți deveniseră energici și repezi. Era clar că se grăbea undeva. Dar și mai clar era că vînzătorul de ponturi avea o bogată experiență infracțională, că de arta aceasta a deghizării, învățată desigur prin pușcării, se folosise nu o singură dată. În orice caz, cu ea ar fi putut aspira la un „Oscar". Și spun asta fără să fi văzut cum îi arăta acum fața ! Pentru că, indiscutabil, se metamorfozase și ea.

Urmărindu-l de pe trotuarul celălalt, ca nu cumva omul meu să simtă că are o coadă, gîndul mi-a zburat la

maiorul Hîncu. Un gînd plin de satisfacție. Doamne, ce ochi o să facă cînd i-l voi pune în palmă pe vînzătorul de ponturi !

A cotit pe strada Londra, formată, ca și străzile învecinate — Paris, Roma, Praga — din vile cu un etaj sau două, cunoscut cartier al protipendadei de pe timpuri. M-a cam descumpănit faptul — nu stau nici azi cei puțin avuți în perimetrul acesta de străzi ! Dar surprizele erau abia la început. N-a durat mult, și omul a deschis portița unei vile îmbrăcate în iederă, urcînd cele cîteva trepte, a băgat mîna în buzunar, a scos cheile și, cu un gest sigur, a descuiat ușa masivă a intrării.

„Ei, fir-ar să fie ! Întîi batista, apoi schimbarea la față, o schimbare totală, vila... Ce-ar putea să însemne toate acestea ?“ m-am întrebat și mintea a început să-mi lucreze febril. Au rezultat tot felul de supoziții, și pentru că imaginația mi se aprinsese pînă la incandescență, am hotărît să nu mă mulțumesc doar cu aflarea adresei, ci să merg mai departe. Adică pînă acolo unde îmi va permite situația mea de civil.

Așadar, am luat-o înapoi spre vilă și am refăcut traseul — portiță — scări — ușă — pe care omul meu îl străbătuse din stradă. După toate aparențele, vila era un duplex, cu *living*-ul și bucătăria la parter, o scară interioară ducea la etaj, unde se aflau dormitoarele și baia. Supoziția aceasta îmi era confirmată și de singurul nume, „Arh. Valentin Pîrvulescu“, înscris pe o tăbliță de alamă, prinsă deasupra vizorului.

Era prea de tot ! Așa că mi-am continuat acțiunea și am apăsat energic pe butonul soneriei. Una singură și ea. Și totodată mi-am extras din minte cuvintele pe care aveam să le rostesc la deschiderea ușii. Unele, în cazul în care în prag va apărea chiar vînzătorul de ponturi, altele dacă ușa va fi deschisă de altcineva.

Am așteptat un timp, și cum nu apărea nimeni, am mai sunat o dată. Misterul creștea. În cele din urmă, din vestibul a răzbătut zgomotul înăbușit al unor pași, am simțit apoi o prezență în spatele ușii, ca și cînd cineva s-ar fi uitat prin vizor, și o voce hîrșîită, care se voia energică, autoritară, m-a întrebat pe cine caut.

Era probabil bătrînul şi am dat drumul vorbelor pregătite :

— Pe tovarăşul arhitect Pîrvulescu. Vin de la institut.

Înfăţişarea mea şi cuvîntul „institut" i-au inspirat încredere, pentru că s-a auzit cheia acţionînd broasca şi uşa s-a deschis. A deschis-o chiar vînzătorul de ponturi.

Avea acum o faţă neutră şi inexpresivă, ochii îi erau decoloraţi şi apoşi, bărbia moale, teşită, trăda slăbiciune ; nu i-am dat mai mult de 65 de ani. Se schimbase, avea papuci în picioare, şi, în loc de cămaşă, o haină trei sferturi din mătase, destul de purtată, nu excesiv de curată şi, mai ales, prea largă.

— Tovarăşul arhitect este plecat în Libia, m-a informat şi a vrut să mă întrebe, se vede, de ce îl caut, dar nu i-am lăsat timp.

Întrebările trebuie să i le pun eu şi nu el !

— E fiul dumneavoastră ? am spus admirativ.

— Nu, e ginerele meu. Dar fiica mea e tot arhitectă ! a afirmat cu mîndrie. Şi a adăugat : Lucrează amîndoi acolo la un proiect. Sînt plecaţi pentru trei luni.

— Iar dumneavoastră cerşiţi pe la colţuri de stradă ! l-am acuzat brusc, cu voce ridicată. Fiica arhitect, ginerele arhitect, locuiţi în vilă şi cerşiţi bani de la trecători ! Şi văzîndu-l cît este de speriat, cum nu ştie încotro să se uite mai întîi, la mine sau să vadă dacă nu ne-a auzit cineva, am continuat, cu speranţa, deodată aprinsă, că aş putea obţine de la el ceea ce nu căpătasem de la vînzătorii de îngheţată şi loz în plic : Cerşiţi şi vindeţi ponturi la hoţi !

— Ce ponturi ? Ce hoţi ? Domnule... Tovarăşe... a făcut el, dezorientat. Dar poftiţi în casă... Că nu e adevărat ! Aşa ceva nu e adevărat ! s-a apărat.

Din vestibul am intrat într-un *living* cu mobilă veche, florentină ; tablourile, covoarele, vazele chinezeşti, cristalurile nu fuseseră cumpărate de ieri, de azi. Omul meu rămăsese să încuie uşa de la intrare ; a fost un răgaz în timpul căruia şi-a mai venit în fire, pentru că l-am auzit întrebîndu-mă :

— Vă rog, nici nu mi-aţi spus cine sînteţi !

— Sînt ziarist ! Degeaba negaţi, nu l-am lăsat, v-am văzut cu ochii mei cum cerşeaţi ! Cerşiţi şi vindeţi ponturi la hoţi !

— Este o calomnie. Cine v-a spus asta ? a protestat, gesticulînd cu mîini tremurînde.

— Dar cu cel care a luat tomberonul din stradă... Tomberonul pe care o măturătoare l-a lăsat sprijinit de peretele casei... L-a luat din stradă şi a spart cu el uşa garajului ! Cu el cum a fost ?

— L-am văzut pentru prima oară în viaţă ! Vă jur pe ce vreţi ! Cum a spart uşa garajului ? Care garaj ?

— Garajul la care se intră prin gang.

— Dumnezeule, dar cine ar fi putut bănui ?! Credeam că-i de la Securitate sau... Da, aşa am crezut. A stat două zile în maşină şi mi-am zis că urmăreşte ceva. Pe cineva care stă vizavi. Într-unul din blocurile de vizavi. Că supraveghează cine intră sau iese. Treburi din astea. Degeaba nu stă el în maşină, mi-am zis. Că cine are timp să piardă atîtea ore stînd nemişcat în maşină ? Şi chiar eram curios să văd ce se-ntîmplă.

— Şi ?

— Şi nu s-a întîmplat nimic. Dar cu tomberonul aşa a fost. La un moment dat nu l-am mai văzut în maşină şi atunci mi-am aruncat ochii spre blocurile de vizavi pe care le ţinea sub observaţie. Tocmai intra cu tomberonul în gang. Chiar m-am mirat, ce-i trebuia tomberonul. Dar nu ştiu cum a spart uşa, pentru că a ieşit imediat. N-a stat mai mult de o secundă sau două. Şi nici nu arăta să fie unul din ăia care să facă o spargere. Asta chiar că nu-mi vine să cred !

— Şi ce-a făcut după asta ?

— S-a întors la maşină. Apoi nu mai ştiu ce-a făcut, c-am plecat. Trebuia să cumpăr cîte ceva...

— Ce maşină avea ? am pus întrebarea care mă chinuia de cînd îmi spusese că tipul pîndise două zile stînd în maşină.

— O „Dacia“ ! O „Dacia-1300“.

— Ce culoare ?

— Albă. O „Dacia“ albă.

— N-aţi reţinut cumva numărul ?

— Nici nu m-am uitat. La număr nu m-am uitat.

— Dar pe el îl puteți descrie, nu ?

— Pe el, da. Înalt, voinic, bine îmbrăcat... Cam la 50 de ani, nu mai mult. Un domn prezentabil.

— Și era viu, am spus. Complet viu !

Bătrînul n-a sesizat ironia — ceea ce nu era prea în regulă — și pe față i-a apărut o expresie de adîncă nedumerire.

— Amănunte mai semnificative nu-mi puteți da ? Amănunte după care, să zicem, ar putea fi recunoscut ?

— Păi dacă stătea în mașină !

— Tot timpul a stat în mașină ?

— Tot timpul. Stătea în mașină și fuma.

— N-ați observat cumva ce fel de țigări fuma ? Românești sau străine ?... l-am ajutat, chestionîndu-l, cu gîndul că un chiștoc de țigară poate să spună uneori lucruri decisive, adică să furnizeze indicii absolut hotărîtoare într-o anchetă cum este asta întreprinsă de mine.

Și așa-i ; mi-am adus aminte chiar în clipa în care am pus întrebarea : un distins poet și prieten fumează strîngînd între dinți filtrul țigării, obicei deprins probabil în U.R.S.S., unde și-a făcut studiile universitare, și aceasta pentru că pe vremea aceea la sovietici țigările erau în exclusivitate aproape cu carton pe care fumătorii îl îndoiau la jumătate sau îl strîngeau între dinți. Sau și una și alta. Așa era moda. Născută demult, cînd lucrurile exterioare aveau cotă înaltă, iar stîngerea între dinți a cartonului semnifica sau voia să semnifice un stil proletar de-a fuma. Deci, întrebarea mea era cu adresă.

— N-am observat, mi-a răspuns. Mașina era trasă cu spatele la trotuar, iar eu stăteam mai departe. Mai depărtișor.

— Dar dacă l-ați vedea, l-ați putea recunoaște, nu ?

— Dacă l-aș vedea... Dacă l-aș vedea, sigur că l-aș putea recunoaște. Și chiar a spart el garajul ? a întrebat deodată.

— Asta-i o chestiune secundară, am spus. Și am adoptat un ton sever : Problema este că dumneavoastră practicați cerșetoria ! Fiica și ginerele sînt arhitecți, stați într-o asemenea casă... Casa e proprietatea dumneavoastră, nu ?

Mutase jenat privirea într-o parte și mi-a răspuns cu voce slabă și fără să ridice ochii spre mine, că este a ginerelui, făcută pe numele acestuia de părinți ; tatăl băiatului e arhitectul Horia Pîrvulescu, probabil că am auzit de el ; la pensionare s-a mutat cu soția la Breaza, unde mai are o vilă. Și vocea bătrînului a prins deodată vigoare :

— Așa a fost pentru unii. Viața mea n-a fost însă așa. Pe fată eu am crescut-o. De la doi ani. Că maică-sa a fugit în patru'ș șase cu un derbedeu peste graniță... Lucra cu mine la bancă... Era curieră. Eu la registratură... Așa ne-am luat. Da-i plăcea luxul și dusă a fost. N-am mai auzit despre ea. Pe Domnița eu am crescut-o, eu am spălat-o, eu i-am făcut de mîncare, eu am dus-o la școală... Și n-am lipsit o zi de la bancă. Treizeci și nouă de ani, o zi n-am lipsit ! O observație n-am luat ! Treizeci și nouă de ani, o observație n-am luat ! Și am ajuns statistician principal ! Să v-arăt, dacă vreți, cartea de muncă... s-a oferit și a dat să plece.

— Nu-i nevoie ! l-am oprit. Vă cred. Ceea ce nu înțeleg este de ce v-ați apucat de cerșit ! Cînd nu vă lipsește nimic !

— Nu, nu de asta ! s-a apărat. Sigur, nimic nu-mi lipsește... Dar n-am oprit un ban pentru mine. Nici un leu. Avem la subsol o femeie care, pentru cameră, dă focul la calorifer... Are un băiețel... S-a născut șchioapă și muncește cu ziua. A lăsat-o bărbatul... Dar nu, nu pentru ca să-i... dau ei banii... Astă-iarnă așteptam autobuzul la Colțea, în stație... E un curent acolo al dracului și pe deasupra bătea și-un vînt înghețat. M-am adăpostit lîngă biserică, care-i trasă mai înăuntru. Autobuzul nu mai venea și, la un moment dat, o doamnă mi-a întins cinci lei. I-am luat fără să vreau. Nici nu văzusem ce-mi dădea. Cînd mi-am dat seama ce-am făcut, inima a început să-mi bată cu putere în piept, cum niciodată nu mi s-a întîmplat să mai bată. Mă gîndeam că poate m-a văzut cineva. Un milițian chiar. M-am uitat, nu mă văzuse nimeni. Dar inima tot așa de tare bătea. Am știut că nu fac bine ce fac... Că m-ar putea recunoaște cineva... Că m-ar putea prinde miliția... Și ce rușine ar ieși de-aici. Și pentru mine, da' mai ales pentru copii... O rușine

cum nu se poate mai mare. Adică, s-ar putea bănui... Orice s-ar putea bănui. Dacă eu cerşesc... Fumam... Cînd a fugit nevasta, fumam. M-am lăsat, că banul trebuia socotit leu cu leu. Şi era foamete şi inflaţie. Să cumperi pîine şi încă acolo ceva cu leafa pe care-o primeai. Nici băutură n-am mai pus în gură... Colegii rîdeau... Pentru mine nu puteau fi decît munca şi corectitudinea, şi să nu supăr pe nimeni, şi să fac tot ce mi se dă să fac... Dar pe ei tocmai asta-i supăra : că nu ziceam „nu" niciodată şi eram apreciat. Aşa c-au scornit c-aş fi adventist. Adică, nici tu femei... nu nimica. Era s-aduc femeile peste fetiţă-n casă ?! Că atîta aveam : o cameră şi-o bucătărie la o mansardă. Pînă cînd vorbele au ajuns la cadre şi-ntr-o zi m-a chemat tovarăşa Moraru la ea. Femeie cumsecade şi om de-nţeles, cu toate că era şefa serviciului de cadre. Mi-a dat dreptate şi-am rămas în bancă. Acum, parcă mi-a luat cineva minţile. Mi-a luat minţile odată cu bătăile ălea de inimă. Şi, să spun drept, abia cu dumneavoastră aici mi-am venit în fire. M-am dezmeticit, cum s-ar spune. Şi de frică să n-ajung la ziar... Dar... M-am trezit din nebuneala asta a mea. Că mie-mi plăcea că era palpitant... O nebuneală curată.

O cucuvea fără cap

La secţia de miliţie am găsit o mulţime de lume aşteptîndu-l pe maiorul Hîncu şi am întrebat, ca la doctor, cine este ultimul. Mi-a răspuns o doamnă ale cărei forme se revărsau ca un sufleu peste marginile scaunului. Cu acest reper sigur, m-aş aşezat pe un capăt de bancă lustruită de funduri de pantaloni şi mi-am luat gîndurile în primire.

Pe drum mă oprisem la un telefon public, îl sunasem pe Emil la serviciu și îi pusesem în palmă rezultatul investigațiilor mele. Așa aveam de gînd să fac și cu Hîncu ; de asta și venisem la el. Pascu mă ascultase fără să scoată o vorbă, e posibil să fi avut chiar răsuflarea tăiată. În orice caz, n-a mai zis : „A-ci-chiri, a-mi-chiri", sau : „A-lu-lu, a-bu-lu". Dar — e drept — nici „Iabadabadu !" n-a strigat. Iar cînd m-am lansat în ipoteze, mi-a spus : „N-am loc de-ntors". Era cu cineva față de care nu putea să vorbească, am tradus după ce-am agățat receptorul, pentru că nici mașină și nici car cu boi nu putea să aibă sus în birou ; cu toate că la ei, știam bine, dacă trebuie, orice e posibil.

Mă așezasem pe așteptat, dar în scurt timp maiorul Hîncu a ieșit să conducă un bărbat plin de sine, și cum mă ridicasem ca să fiu remarcat, Hîncu, căruia îi lipsisem cu siguranță în ziua aceea, m-a poftit, peste rînd, în birou. În cameră mai lucrau doi ofițeri, fiecare din ei avea cîte un invitat, așa că, așezîndu-mă pe scaunul de lîngă masa maiorului, am scăzut vocea cînd i-am spus cuvintele pregătite special pentru el :

— Am o surpriză pentru dumneavoastră... și mi-am presărat zîmbetul cu mister.

— Și eu... s-a arătat vesel maiorul, cu toate că fața lui mare și lată era marcată de oboseală. Am și eu o surpriză. S-o auzim mai întîi pe-a dumneavoastră... a propus.

— Știți cu ce-a fost dislocată ușa garajului de n-a rămas nici o urmă ?

— Cu ce ? a întrebat curios.

— Cu un tomberon.

Și i-am zis cum mi-a revelat Sanda povestea cu tomberonul, ce mi-au declarat cele două măturătoare, i-am dat adresa Sofiței Saltea, i-am spus că am stat de vorbă cu bătrînul de la ghereta cu înghețată și dulciuri, cu remizierul de la loto-pronosport, pe florărese le-am omis, iar pe socrul arhitectului Pîrvulescu l-am substituit cu o țigancă ce ar vinde semințe chiar acolo lîngă stația de autobuz. Și am pus pe seama ei tot ceea ce aflasem de la aceștia.

Maiorul Hîncu m-a ascultat tăcut, n-a intervenit decît de două sau de trei ori pentru a cere mici precizări. După ce-am terminat, am vrut să-i spun că știu la ce se gîndește, pentru că gîndurile acestea erau și ale mele, dar el mi-a luat-o înainte și a remarcat nu fără oarecare ironie în glas :

— Cu alte cuvinte, ați făcut-o pe detectivul !...

Vocea a fost binevoitoare și din ea a răzbătut chiar o anumită simpatie, ceea ce m-a surprins.

— Ziceți-i și așa dacă vreți. Cînd am auzit de la fetiță cum s-a întîmplat cu tomberonul... Un lucru nu pricep : a stat tipul acela, care nu arăta a hoț, a borfaș... Nu din cauza mașinii, mașină are oricine acum !... „Un domn prezentabil și bine", a zis țiganca. Și lor le trece atîta lume prin față ! Sînt frecate de oameni, nu se-nșală ele cu una, cu două ! Și acest domn bine a pîndit două zile garajul ! Un garaj în care nu știa ce-o să găsească !

— Poate știa !... m-a contrazis Hîncu.

— Despre claxon și aprindere nu aflase decît Paraschiv. Iar pentru un cauciuc, două, care s-ar putea găsi într-un garaj, nu faci o spargere !

— Stați nițel ! Acum doi sau trei ani am avut un caz tot așa, c-un garaj. Dimineața, cînd să ia mașina, proprietarul a găsit lacătul tăiat. Avea un „Mercedes". Hoțul îi furase bara din față, masca, farurile, rezerva din portbagaj... O mulțime de piese de schimb noi-nouțe. Și un cauciuc tot așa, nou-nouț. Dă-i, sucește, învîrtește... Treaba era că în garaj se găsea și o haină de piele foarte frumoasă... Tovarășul de care vă spun fusese în cîteva țări din ăstea capitaliste și-și adusese de-acolo, să aibă pe-o viață. Și el, și copiii. Ce mai, se procopsise. Și haina asta hoțul n-a luat-o, a lăsat-o în garaj. De aici am pornit. Și-am mai pornit de la bara din față, de la mască și faruri... M-am dus la Circulație, m-am interesat cine a avut un accident cu un „Mercedes" în ultimul timp... Am zis c-o fi vreun șofer peste care a dat năpasta, l-au pus să plătească reparația la mașină, și-atunci el... Pe dracu ! Era un inginer, om în toată firea... Da' mort după mașini. Își cumpărase un „Mercedes" de la unu care-l adusese tot așa din străinătate... Da' peste cîteva zile a intrat

în fundul unui camion şi praf şi-a făcut faţa maşinii. Şoferul de pe camion frînase brusc la o trecere de pietoni, inginerul n-a fost atent... Dacă n-a păstrat distanţa, l-au găsit vinovat. Piese, de unde ? că nu există piese de „Mercedes". Faruri, mască, bară... Nu le poţi îndrepta piesele astea. Şi-atunci a dat lovitura. I-am făcut percheziţie la garaj... În cinci zile am rezolvat cazul. Aşa că vedeţi...

— O a doua „Lamborghini Espada" nu se găseşte însă în ţară ! am obiectat.

— De unde ştiţi ?

— Pentru că maşinile astea sînt foarte rare şi-n Occident. Sînt produse în serie mică şi doar la comandă. Actriţele, fiii de nababi... Cei putrezi de bani. Tocmai ca s-arate că-s putrezi de bani îşi iau o maşină din asta.

— Bine, o să lămurim noi... Dar să v-arăt şi eu surpriza. Surpriza mea, a spus şi, ridicîndu-se, s-a întors spre fişetul din spatele biroului.

Cînd a revenit, mi-a pus în faţă cutia cu aprinderea electronică. Am rămas perplex. În orice caz, dacă, în locul ei, mi-ar fi aşezat pe masă un elefant împăiat, aş fi fost surprins mult mai puţin ! Îşi bătuse joc de mine ! Ascultase, cu răbdare şi chiar cu bunăvoinţă, o bunăvoinţă simulată, tot ce-i relatasem, în bătaie de joc ! Căci găsind aprinderea, găsise, desigur şi hoţul ! „Aşadar, tot Paraschiv", mi-am zis disociind povestea cu tomberonul de furtul propriu-zis. Remarcase uşa mutată din loc, intrase în garaj şi furase de-acolo aprinderea şi claxonul pe care le ştia înăuntru.

Maiorul mustăcea : buzele-i pîrlite, striate, îi intraseră aproape cu totul în gură.

— Aşadar, tot Paraschiv ?... am întrebat, punînd gîndurile în cuvinte.

Cu toate că lucrurile erau cît se poate de clare şi întrebarea mea nu făcea altceva decît să-i dea satisfacţie maiorului Hîncu. Îl şi auzeam : „Cînd v-am spus eu !...", sau : „Eu v-am spus de la bun început cine-i hoţul, dar n-aţi vrut să mă credeţi !" În orice caz, ceva de genul acesta. Dar altele-au fost vorbele lui :

— Aşa am crezut şi eu, cînd am găsit aprinderea electronică. Dar să vedeţi... Azi-dimineaţă a sunat o

doamnă la secție și a vorbit cu ofițerul de serviciu. A zis că-i din blocul unde a fost spart garajul și c-a văzut o cutioară ascunsă în jgheabul din curtea interioară a demisolului. „Dacă este așa ce se vorbește, a zis, cutioara ar putea fi cea furată din garaj". Plutonierul-major care era ofițer de serviciu i-a cerut numele. Dar ea n-a vrut să și-l dea. „Să nu se răzbune pe mine", a zis, și l-a rugat să nu spunem nimic de telefon. Adică, am găsit singuri cutia. Cînd m-am întors de la un caz, plutonierul-major mi-a raportat despre telefonul primit, așa c-am pornit imediat într-acolo. Și am găsit cutia în jgheab. Pe la mijlocul jgheabului.

— Habar n-am că există acolo un jgheab, am mărturisit. Vă referiți la curtea interioară, unde sînt ținute cazanele pentru gunoi ?

— Exact. Unde începe scara de serviciu. E un acoperiș. Chiar deasupra capului, la intrare.

— În sfîrșit, n-are importanță. Și ?

— M-am înălțat pe vîrful picioarelor, am cotrobăit cu mîna prin jgheab și am găsit cutia. La Paraschiv nu răspundea nimeni... Că dacă-l găseam, îl luam. Îl luam la secție. Inginerul era însă acasă, am chemat-o și pe nevastă-sa, ca să am doi martori, și am încheiat un proces-verbal. Pe drum, însă, întorcîndu-mă la secție și tot gîndindu-mă la Paraschiv... „Mă, zic, cînd a ascuns ăsta cutia acolo, după percheziție sau înainte ?" Și mi-am adus aminte de ploaia de azi-noapte.

— Azi-noapte a plouat ? m-am mirat. Nu știu nimic.

— Și încă ce ploaie ! Rupere de nori. Nici eu n-am auzit, că era pe la două jumate și mă culcasem frînt, da' m-a sculat nevasta, să-nchid geamurile la balcon. „Dacă șuvoiu din jgheab, zic, n-a luat cutia — și-ar fi trebuit s-o ia, că aprinderea nu-i cine știe ce grea, și-a plouat, n-a glumit — cum de nu se cunoaște nimic la cartonul cutiei ? !" Uitați-l, e bine mersi ! a luat Hîncu cutia cu aprinderea electronică. N-arată să fi stat el în apă !... Și-i carton, nu-i altceva !... Chiar dacă a avut vreme să se usuce ! Să se usuce pînă și apa care a intrat înăuntru ! Tot se cunoștea că a stat o vreme în apă ! Și m-am întors înapoi. S-o caut pe cea care a dat telefon, ca să-mi spună cînd a observat ea cutia în jgheab. Da' cum s-o găsești ? Că nu

era să iau la rînd ușile ! Și chiar dacă le luam... „Nu, tovarășe, eu nu știu nimic... Habar n-am. Ce telefon ?" Trebuia să merg la sigur cu ea. Să merg la sigur cu doamna aia de-a dat telefon... Și-atunci am pus cutia pe locul unde fusese în jgheab și mi-am făcut socoteala de la care din ferestre ar putea fi văzută. Și-a ieșit că de la etajele doi, trei și patru. Iar ca să fiu mai sigur, l-am chemat în ajutor și pe inginerul Strejan. Apartamentele șase, nouă și doispe, astea erau cele cu ferestrele. Inginerul mi-a spus că ăi de la doispe sînt plecați în concediu... La nouă am găsit o bătrînă cu un ochi operat de albeață... Mama doctorului. Iar nevastă-sa-i internată în spital de-o săptămînă. Și m-am dus la apartamentul șase. Mi-a deschis o fetiță. Cred că asta e Sanda, de care mi-ați spus. Altcineva nu era acasă. M-am uitat pe fereastra din sufragerie : cutia se vedea. O lăsasem goală în jgheab, să controlez. Să fi telefonat de la serviciu mama fetiței ? Că așa mi-a spus plutonierul-major că era vocea — nici tînără, nici prea bătrînă.

— Cînd s-a-ntîmplat asta ?

— Pe la unu și ceva.

— Da, plecasem s-o caut pe Sofița Saltea. Și la ce concluzie ați ajuns ?

— Păi la ce concluzie să ajung ? Ce, Paraschiv e chiar așa de tîmpit să lase cutia acolo ? După ce i-am făcut percheziție și-a văzut că-i bănuit ? ! Dacă n-o arunca, o ducea dracului cît mai departe de casă ! Că-i corp delict, și el știe ce-i aia. Că-i foc corpul delict !

— Și atunci ?

Maiorul și-a ridicat bărbia de la care porneau fălci mari, puternice, și-a frecat-o cu mîna, într-un gest mașinal, ca și cînd ar fi stat la îndoială dacă să-mi spună sau nu.

— Și-atunci m-am gîndit la ce spunea Paraschiv despre taică-su vitreg. N-o fi telefonat chiar mă-sa ?

— Cum puteți crede ? O mamă să-și înfunde propriul fiu ? !

— Ei, tovarășe, cîte nu ne trec nouă sub ochi !... Sigur, așa-i cum spuneți : pentru o mamă, fiul, oricît ar fi de-ncărcat cu păcate, tot fiu rămîne ! Că-i trup din trupul ei ! Da' se-ntîmplă... Cîteodată se-ntîmplă și altfel. Vedem noi destule... Și l-am tras de limbă pe inginer cam cum e acasă la Paraschiv, ce fel de om e taică-su ăsta vitreg.

Mi-a zis că de trei ani de cînd s-a mutat ăla la ei, dacă l-a văzut o dată sau de două ori la față. Bine, și intrările sînt separate... Că-i un om rece. Ea vine cu banii pentru întreținere... Maică-sa. Mama lui Paraschiv. Sau cînd e de discutat cîte ceva. El nu se-amestecă. Nimeni nu-l vede, nimeni nu-l știe.

— Clar este că cineva îi vrea răul lui Paraschiv, am spus, scărpinîndu-mă în cap.

— Da, dar ăsta-i ăla care-a comis furtul !

Fiecare cu ce-l durea, cum s-ar spune. Eu, gîndindu-mă la Mihai, maiorul — să-l descopere pe autor, ca să nu rămînă „pe cap cu un caz". Un caz cu „autori necunoscuți". Ceea ce nu-i o notă prea bună — strică statistica. Iar statistica e o știință la modă. Și mi-am adus aminte de cuvintele unui cunoscut om de cultură francez : „Statistica ne poate da cifre foarte exacte. Ea ne poate furniza, de pildă, cîți oameni au intrat într-o biserică. Un singur lucru nu ne poate releva : cîți din aceștia cred cu adevărat în Dumnezeu și cîți nu." Cam așa ar fi, de pildă, și cu filmele noastre artistice.

— A comis furtul, a continuat maiorul, chiar dacă n-a spart el garajul și-a fost întîmplarea aia cu tomberonul. O s-o chem pe Sofița să-i iau o declarație... Dar înseamnă că-i cineva din bloc ! Asta înseamnă. Și telefonul, și cutia găsită și pitită în jgheab... Nouă-nouță și neatinsă de apă. Aș avea o rugăminte la dumneavoastră... a spus el deodată. Să-mi dați o mînă de ajutor.

— Da, cum să nu ? și în elanul meu, era să sar din pantofi.

— Vă puteți apropia altfel de Paraschiv. Luați-l mai pe departe : că una, că alta... m-a instruit Hîncu. Poate aflați ce-i acolo acasă la el...

— Asta și aveam de gînd să fac, i-am mărturisit întrerupîndu-l.

Dar maiorul a continuat :

— C-ar fi bine să-l poți lua pe fiecare cum scrie la carte... Da' nu te lasă lumea ! Nu vedeți ce-i aici ? Înainte se duceau de-aprindeau lumînări la biserică, acu vin și dau acatiste la noi !

N-a avut loc încă — sau poate n-am aflat eu ? — o întrecere patriotică „Pentru cel mai curat garaj din oraș",

dar dacă ar fi avut loc, vă asigur că nu eu aș fi cîștigat-o. Iată de ce curtea de serviciu în care sînt ținute cazanele de gunoi îmi era străină și, odată ajuns aici, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă uit unde se găsește jgheabul cu pricina. Cum în față nu era și nici în părți nu se vedea, m-am întors și l-am aflat chiar deasupra capului. Se putea ajunge foarte ușor cu mîna la el.

Acestea odată constatate, am sunat la ușa lui Paraschiv. Mi-a deschis maică-sa. După fața umflată și ochii roșii de plîns am înțeles că în casă avusese sau mai avea loc un conflict, așa că am întrebat de Mihai, cu gîndul de-a mă retrage apoi.

— A plecat. Și-a zis că dacă i se aruncă un furt în spinare, barem să-l facă... a spus și, podidind-o iar plînsul, a reintrat în casă.

Am priceput că e singură și, gîndindu-mă că poate dorește să-mi vorbească, pentru că altfel ar fi așteptat la ușă să plec, am urmat-o tăcut înăuntru. Aici, doamna Dobrescu, cum o cheamă după actualul soț, și-a șters nasul și lacrimile cu un prosop care era la îndemînă și care, după aspect, servise de curînd aceluiași scop, și s-a așezat pe un scaun. Am luat loc lîngă masă și deodată am auzit-o adresîndu-mi-se :

— Singurul meu ideal... tot ce-am dorit mai mult de la viață a fost ca Mihai să-și facă un viitor. Să termine o facultate. Poate Politehnica... Să devină inginer. Inginer, ca și taică-su. N-a fost însă să fie așa. Sînt eu vinovată ? Poate că sînt. Nu se poate să nu fiu vinovată. Cine altcineva ar putea fi ? ! Pentru că m-am recăsătorit... Dar și Mihai a zis că da, „mamă, ia-l, e un om potrivit pentru tine, eu zic să-l iei". Și l-am luat. L-am luat și-am devenit slabă. Am fost slabă, asta a fost. Acum, însă, gata ! I-am spus lui Dobrescu că nu se poate altfel, să se-ntoarcă la soră-sa. Să se-ntoarcă de mîine, pentru că are unde să stea.

Mama lui Paraschiv a făcut o pauză lungă, în timpul căreia a încercat de cîteva ori să continue, dar de fiecare dată și-a reprimat cuvintele, ca și cînd ar fi fost nemulțumită de ceea ce avea de gînd să vorbească sau mai curînd pentru că nu găsise o legătură firească cu cele spuse mai înainte.

— Am fost femeia unui singur bărbat, a reluat. Cu care m-am căsătorit cînd aveam şaptesprezece ani. Eram în ultima clasă de liceu... Iar el stătea cu chirie la noi... Ne luaseră o cameră. L-au mutat în scurt timp la Bucureşti. Am plecat cu el şi m-am căsătorit pentru că nu concepeam să stăm nici o singură zi unul fără altul. Era o mare diferenţă de ani între noi.... El împlinise treizeci şi nouă... Dar asta n-a avut nici o importanţă. Oameni ca fostul meu soţ se întîlnesc rar. Rar, foarte rar. A făcut infarct cînd Mihai abia împlinise trei ani. A fost prima lovitură, care a căzut ca un trăsnet. Despre durere nu mai vorbesc. Ei, dacă aţi şti prin ce-am trecut ! M-a ţinut gîndul la cei patru ani petrecuţi împreună şi mai ales gîndul că Mihai îi va semăna lui. N-aveam serviciu şi locuiam în casa cumnatului. Fratele soţului. Medici şi el şi nevastă-sa la Bacău. Ne imploraseră să stăm la ei, să nu ne căutăm altundeva, că altfel le bagă chiriaşi şi n-o să aibă cum să-i mai scoată. Au dat şi-au împins şi-au venit la Bucureşti. Au venit, şi imediat mi-au pus în vedere să plec de la ei. Să-l iau pe Mihai şi să plec. N-aveam nimic. Mobila era toată a lor... Nu vă spun de şicanele şi insultele zilnice... Doctorul mă pîndea şi atunci cînd credea că n-o s-audă vecinii cum strig, mă izbea cu spatele de zid. Ca să nu rămînă semne, să nu-l pot reclama. „Dacă nu pleci, o să mori de plămîni !“ mă ameninţa. Unde să plec ? Şi cu ce bani ? Aveam mamă vitregă ; acasă, la Sebeş, nu mă puteam întoarce... În Bucureşti nu cunoşteam pe nimeni... Prin nişte prieteni doctorul a găsit un şofer bătrîn, care locuia aici la subsol, şi care era dispus să-mi cedeze o cameră. Să mă primească în spaţiu contra a cinci mii de lei. Era o sumă foarte mare pe atunci. Iar ei îmi luaseră tot ce fusese al soţului. Obiecte... lucrurile de îmbrăcăminte. Chiar şi radioul pe care îl avusese la Sebeş. Petru lucrase mereu pe diferite şantiere din ţară şi era în stare să-şi dea şi haina de pe el dacă i-o cerea cineva. Strînsesem ceva bani, dar se duseseră cu înmormîntarea şi pînă a venit pensia de urmaş. Iar din ea ce să iei mai întîi ? Tot ce-am reuşit să ascund a fost ceasul lui Petru şi un clasor cu timbre, ca să aibă Mihai o amintire de la taică-su. Am vîndut lanţul şi cruciuliţa pe care

le aveam de la botez... Şi pînă la urmă a trebuit să vînd şi ceasul. Şi ne-am mutat aici. Cu o dormeză şi o masă de bucătărie pe care ni le-au dat ei. Un reşou... Şi cam atît. Hainele le ţineam agăţate pe cuie. Şi-am început să umblu din instituţie în instituţie după serviciu. Pînă m-am angajat casieriţă la alimentara. Aşa l-am crescut pe Mihai. Îi vorbeam mereu despre taică-su şi-ntotdeauna i-l dădeam ca exemplu. Seara răsfoiam împreună clasorul, examinam timbrele cu lupa... comentam fiecare timbru şi făceam tot felul de presupuneri. Şi nu era duminică să nu merg la cimitir. Îl învăţasem pe Mihai cum să-şi facă rugăciunea de seară... Cînd avea nouă ani, într-un concediu... Petru îmi povestise că lucrase la Bicaz... Acolo, însă, fusese politic. Cum se-ntîmpla pe atunci. L-am dus la Bicaz, apoi la Borzeşti, la Săvineşti şi i-am spus tot ce ştiam de la taică-su. Şi despre oameni, şi ce făcuse ca inginer... Pentru că lui Petru îi plăcuse să povestească. Mai ales despre oameni îi plăcuse să povestească. I-am descris cum mi-i descrisese Petru... Şi eram mulţumită că Mihai îi semăna lui. Că învăţa bine, că-i plăcea matematica, fizica, şi că are aptitudini la tehnică şi-n loc să bată străzile şi să-şi facă cine ştie ce prietenii, s-a apucat să picteze. Ca apoi să-l cunosc pe actualul meu soţ. Îl ştiam mai demult contabil la noi. Şi el mi-a zis într-o zi : „Sîntem amîndoi singuri, de ce nu ne-am căsători ? !“ Poate n-o să mă credeţi, gîndindu-vă cum sînt femeile azi, dar eu şi uitasem ce-i un bărbat. Îmi dădusem seama că-i plac... Pentru că încercase să-mi arate acest lucru, însă nu aşa cum făcuseră alţii, cum fac de obicei bărbaţii, îţi fac ochi dulci şi dau năvală. Lui îi fusese parcă teamă să nu mă supere, să nu mă jignească... Îl ştiam om serios, reţinut, sobru... Şi toată lumea vorbea foarte frumos despre el. „Asta într-adevăr domn.“ A cumpărat bilete şi m-a invitat cu Mihai la teatru. Adică, să-l cunoască şi băiatul. Să-l cunoască şi el pe băiat. Apoi a venit într-o duminică la masă... În altă duminică... Mihai ştia despre ce e vorba. Chiar de la bun început a ştiut. Îi spusesem mai mult în glumă. Ca între doi prieteni... Pentru că nici nu înclinasem să cred că o să iasă ceva. Mă obişnuisem singură şi deodată... Dobrescu a fost cu Mihai aşa cum e el, sobru şi reţinut, şi lui Mihai i-a plăcut că n-a încercat să i se bage în

suflet, să se dea, vezi Doamne, în prietenie cu el. Şi nu numai că a fost de acord, dar m-a îndemnat în fel şi chip să-l iau pe Dobrescu. Că el e de-acum mare... Şi cîtă vreme să mai rămîn snigură ? Că sînt încă tînără... Mai tîrziu o să fie greu să mă recăsătoresc. Că el, după facultate, o să fie repartizat undeva şi eu trebuie să am viaţa mea... Iar cu Dobrescu chiar că-i un noroc : un om fin, cult... Un intelectual. O să încep să trăiesc altfel, o să duc altă viaţă. Sigur, eu îi mai povesteam... Grijile de la serviciu le duci şi acasă. Îi spuneam de una, de alta... Că responsabilul a zis... Că aia a făcut şi cealaltă a dres... Că am avut un control şi cum a scăpat cutare... Despre Dobrescu ştiam doar că fusese avocat, că era de mult divorţat şi că stă la o soră mai mare de-a lui. Plecase şi lăsase totul soţiei, mi-a spus. Asta-i tot ce ştiam. Mă gîndeam în tot felul. Mă făcuseră responsabilă... M-am bucurat. Era şi-o avansare... erau şi altele... Se nasc plusuri... Unele se nasc, altele ies la cîntar... Lucram de atîţia ani, nu eram străină, pricepusem de mult şi ştiam cum se face şi cum se rezolvă, cui trebuie dat mai departe... Mă descurcam binişor. Mă descurcam şi tot timpul mă gîndeam, nu era zi să nu mă gîndesc că, dacă o păţesc, ce va face Mihai şi ce se va alege de el. Iar Mihai îmi spusese de la bun început să nu primesc, să nu mă bag, c-aş putea da de dracu. „Pîn' la urmă o s-o-nfunzi, mamă, o să vezi !" îmi spunea Mihai. Mă prevenise. Iar la noi ori mergi mînă-n mînă ori te dai deoparte. Asta şi eram hotărîtă să fac, să mă dau deoparte. Să trec îndărăt la casă. Eram hotărîtă, dar am vrut să văd ce zice Dobrescu. El cum gîndeşte ? Care sînt gîndurile lui? Te-ntrebi, nu ? Aşa m-a învăţat şi el şi mi-a spus cum să fac cererea şi ce să motivez ca să trec înapoi casieriţă. Apoi m-am căsătorit, şi el s-a mutat aici. M-a dus la prietenii lui... Sînt toţi pensionari, oameni trecuţi de şaizeci şi cinci de ani... Asta m-a cam mirat, pentru că el abia făcuse 50. Se întîlneau sîmbăta şi duminica şi jucau bridge. Am învăţat remy... Că asta jucau soţiile lor... Altfel de lume... De două ori pe săptămînă mergeam la teatru, la operă, la film... Aşa trăise şi pînă a ne căsători. Sigur, era bine... Dar cînd l-am rugat să-l luăm şi pe Mihai la cîte-un spectacol, s-a opus. „El trebuie să aibă viaţa lui, noi pe-a noastră", a spus hotărît. Şi am cedat. Îl rugasem pentru

că începusem să simt o răceală la Mihai... O înstrăinare. Nu mai aveam timp acum să vorbim amîndoi. Să-i spun eu şi să-mi spună şi el... Să vorbim aşa cum vorbeam. Ca doi prieteni. Şi nu numai asta. Au fost mai multe. Cînd nu ne duceam în oraş, Dobrescu îşi aducea de lucru acasă şi îi ocupa camera şi masa la care îşi făcea Mihai lecţiile. Băiatul se muta atunci în sufragerie, şi dacă intra să-şi ia ceva, Dobrescu se supăra că-i deranjat şi nu poate lucra. Nu-i spunea lui Mihai, mie-mi spunea. Şi mă punea să vorbesc cu Mihai. Principiul ăsta i l-a pus lui Mihai în vedere chiar în ziua mutării. „Trebuie să ştii, i-a zis, că eu în viaţa ta n-o să mă amestec. Pentru că n-am nici un drept. Tu trebuie să asculţi numai de mama, care te-a crescut şi este mama ta !“ Nu se amesteca, da' nici nu schimba cu el — dacă schimba — cîteva cuvinte pe zi. „Bună ziua“ sau : „Mihai, mama te cheamă la masă“. L-am rugat în cîteva rînduri să-l luăm şi pe Mihai cu noi la teatru, la film... L-am rugat să vorbească şi el cu băiatul... Despre una, despre alta... „Dar noi n-avem nimic comun unul cu celălalt ! Ce să vorbesc eu cu el ?“ zicea şi-mi făcea teoria importanţei cuvintelor. Mihai îi cam lingav, are felurile lui de mîncare... Lingav s-a nimerit şi Dobrescu. Dobrescu îmi aducea toţi banii în casă... Pe cine să împaci mai întîi ? Şi cînd ? Sîmbăta şi duminica, obligat, mergeam la bridge. Într-o seară sau două — ori la teatru, ori la film, ori la operă. Cînd să faci piaţa ? Cînd să găteşti ? Cînd să speli ? Cînd să calci, cînd să coşi ?... Şi trebuia să mă şi-mbrac, ca să fiu în rînd cu soţiile prietenilor la care ne duceam ! Şi-ntr-o seară, cînd Mihai s-a întors acasă, l-a găsit pe Dobrescu scoţînd timbre din clasorul pe care i-l păstrasem de la taică-su. S-a repezit, i l-a smuls din mîini şi-a venit la bucătărie să mă-ntrebe dacă eu i-am dat voie. Cum era să-i dau eu voie ? Şi în timp ce-i spuneam că nu, Mihai a observat că din clasor lipsesc o mulţime de timbre. Timbrele cele mai scumpe. S-a întors în cameră şi-am crezut c-o să-l omoare. Dar nu, s-a aşezat pe scaun şi l-a întrebat liniştit unde sînt timbrele care lipsesc. Dobrescu i-a explicat că peste cîteva luni contabilul-şef trebuie să iasă la pensie, că funcţia asta ar putea el s-o ocupe, totul depinde de

director, de tovarășul Avram. Lui i-a dus timbrele. Și i-a promis că o să-i facă rost de altele. Iar dacă o să-l numească contabil-șef, înseamnă c-o să ne fie bine la toți, va aduce mai mulți bani în casă. Mihai l-a ascultat fără să scoată o vorbă, și cînd Dobrescu a terminat, s-a întors spre mine și m-a întrebat că eu ce părere am. Am vrut să-i spun lui Dobrescu că timbrele astea sînt sfinte pentru Mihai, nu trebuia să se-atingă de ele, dar n-am putut. N-am spus nimic, am tăcut. Atunci Mihai s-a ridicat și-a zis : „Deci, vreți să ajungeți contabil-șef cu timbrele tatii ?" Și jap, jap, l-a plesnit de două ori peste față. Am crezut că vrea să dea și în mine. Mi-a întins clasorul și-a zis că-i al meu. „Fă ce vrei cu el", a zis și-a plecat. A plecat și dus a fost. Am aflat de el numai după ce l-au arestat. La vreo două luni după ce-a plecat, m-au chemat la miliție... Acum iar o să facă ceva. Precis o să facă ceva !

Și mama lui Mihai a izbucnit în plîns.

Am încercat s-o liniștesc ; nu, Mihai nu va face o altă prostie, am asigurat-o că maiorul Hîncu nu-l mai bănuiește pe el, chiar dacă a fost găsită în jgheab cutia cu aprinderea electronică, și am rugat-o să-i spună lui Mihai să mă sune îndată ce vine acasă.

— Îl cunosc, întîmplător, am continuat, pe inginerul-șef de la „Automecanica".... Este prieten cu o bună cunoștință de-a mea și sînt sigur că-l va putea aranja pe Mihai la un *service*.

Cînd m-am urcat în „Espada" ca s-o bag în garaj, am dat cu ochii de broasca chinezească cumpărată în acea dimineață și mi-am adus aminte de foxterier. Mă înjura în gînd și probabil chiar printre dinți că-l lăsasem nemîncat de azi-dimineață. I-am transmis prin telepatie că totu-i să fii optimist ! De-un optimism tonic și cît mai robust. Pe viitor, mă voi mobiliza, mă voi preocupa, mă voi strădui... Și tot cîntecul.

Îmi pusesem în gînd să mă duc la restaurantul scriitorilor pentru a afla ce mai e nou prin cetate (expresia e la modă), de una, de alta, ce se spune ce-au spus nespunînd unii din mai vajnicii ei slujitori și, odată cu aceste delectări intelectuale, să mănînc un creier dat prin mălai și făcut la grătar. Am renunțat, ca să-l pot suna pe Emil, și m-am abătut pe la alimentara.

Cînd m-am apropiat de casă, l-am văzut pe Mihai aşteptîndu-mă lîngă uşa de intrare în bloc. Un fel de presimţire îmi spusese că el m-ar putea căuta, şi iată aşa şi era. Luîndu-i-o înainte, i-am spus că a făcut bine că a venit şi l-am chemat sus, să vorbim.

— Nu ştiu ce se-ntîmplă, a zis în timp ce chemam liftul, dar parcă cineva e pus să mă-nfunde.

— Stiu, l-am întrerupt. vin de la miliţie. E altfel. Găsirea aprinderii electronice nu te inculpă, ci, dimpotrivă, e-n favoarea ta. Chiar maiorul Hîncu mi-a spus-o !

— Maiorul ? A spus asta maiorul ? nu i-a venit lui Mihai a crede.

— O să-ţi povestesc, i-am promis.

În timp ce descuiam uşa, am auzit telefonul sunînd şi am alergat să ridic receptorul. Era Pascu. Am zis : „Stai niţel la telefon" şi m-am întors în vestibul să-l conduc pe Mihai. L-am găsit vorbindu-i lui Max, care mîrîia rînjindu-şi dinţii la el.

— Ia pleacă la bucătărie ! l-am gonit şi nu m-am putut abţine să nu mă revolt în urmă-i. Ei, drăcie !...

— Mă mir, pentru că pe mine mă iubesc cîinii ! a făcut Mihai.

L-am invitat în camera mea şi am luat receptorul de pe măsuţă.

— Unde tot umbli ? Că te sun de-o oră ! Ia spune-mi, ce-i cu povestea aia cu tomberonul ? Te-ai apucat de scris ?

— Nu, e-o poveste adevărată ! Şi mai ales e o treabă descoperită de mine ! Una la mînă ! Doi, mai am şi alte noutăţi. Nu vii pe-aici ?

— Ba da, plec chiar acum.

— Foarte bine, e şi Paraschiv, te aştept. Cu un „Pasternak".

Mihai a preferat vodcă cu suc de roşii ; întorcîndu-mă de la bucătărie, de unde luasem piper, cuburi de gheaţă şi o cutie cu sue şi unde, bineînţeles, îi dădusem lui Max de mîncare, Mihai m-a întrebat cu neîncredere şi nerăbdare în voce :

— Şi a spus maiorul... A spus maiorul că nu m-ar mai bănui ?

— Mihai, maiorul n-are nimic cu tine... am încercat să-i explic. La început te-a cam luat repede, e adevărat. Dar și maniera ta de-a discuta cu el a fost deplasată ! Total deplasată ! Sigur, nu scrie nicăieri că n-ai voie să iriți un maior de miliție... Oricum, după părerea lui, aprinderea electronică a fost pusă în jgheab de cineva care-ți vrea răul. Nu cumva taică-tu vitreg ?

M-a privit cu surprindere, cum m-am putut gîndi la una ca asta, și a clătinat din cap.

— Nu, așa ceva n-ar face. N-ar face pentru nimic în lume ! E-un om rece, uscat, egoist, dar... Aici, Mihai s-a oprit și pentru o clipă m-a fixat cu privirea ca și cînd s-ar fi întrebat deodată dacă întrebarea mea n-a ascuns o capcană. A respins, probabil, ideea și a zis : V-ați gîndit c-a intrat în garaj ? Sau c-a spart chiar garajul ?

— De gîndit s-a gîndit maiorul Hîncu. Dar nu c-a spart garajul. Pentru că uite ce-a reieșit. Și i-am povestit întîmplarea cu tomberonul. Deci, am continuat, dislocarea ușii din zid este disociată de furtul propriu-zis. La impactul cu ușa, tomberonul a mutat tocul din loc ; cineva din bloc, presupun, a observat deschizătura, a intrat în garaj și a luat claxonul și aprinderea electronică. Claxonul a fost ușor de vîndut... Sau, eu știu, auzind c-a venit miliția să cerceteze, s-a debarasat pur și simplu de el... Și pentru că a auzit și despre faptul că tu ești cel suspectat, a pus aprinderea în jgheabul curții de serviciu, spunîndu-și că astfel...

— Că astfel mă înfundă definitiv ! m-a completat Mihai. Și s-a întrebat : Dar cine ar putea fi din bloc ?

Aranjîndu-și stomacul pentru ziua aceea și simțind nevoia de societate, Max venise în cameră și se instalase vizavi și la o anumită distanță între noi doi, ca și cum ar fi fost al treilea participant la discuție. Dar, ceea ce era și mai curios, ne urmărea ce vorbeam, mișcîndu-și capul ba spre mine, ba spre Mihai, ca și cînd ar fi ținut cu tot dinadinsul să nu-i scape nici un cuvînt. L-am văzut tresărind brusc, ca alertat de ceva, și în clipa următore s-a auzit sunînd la ușă :

— Șezi ! i-am ordonat, ca să preîntîmpin lătratul lui furios, și m-am dus să deschid.

Pascu a intrat rîzînd :

— Cum e cu tomberonul ?

Era într-adevăr cazul să mă supăr.

— Nu văd ce găsești de rîs ! Am făcut o prostie...

— De asta sînt sigur !

— Am făcut o prostie c-am fixat tocul ușii de zid ; altfel aș fi trecut la o experiență c-un tomberon.

— Și asistat de Hîncu...

— În orice caz, el a fost mai receptiv decît tine !

Am intrat în cameră. Pascu s-a salutat cu Mihai. Apucîndu-mă să prepar un „Pasternak", i-am povestit lui Emil cum fusese găsită aprinderea electronică.

— Deci, cea care a sesizat miliția despre existența cutiei în jgheab a rămas neidentificată... a reluat Pascu.

— Hîncu mai trebuie să stea de vorbă cu locatara de la apartamentul șase. Să nu fi telefonat de la serviciu. E mama Sandei, nu ? l-am întrebat pe Mihai.

— Da, doamna Cristea, a confirmat el. Și a adăugat : Eu însă nu cred, e ultimul om din bloc care ar fi putut face asta.

— Lucrurile or să se lămurească în cele din urmă... Problema este că nu poți să stai fără serviciu. Îl cunosc bine pe inginerul-șef de la „Automecanica", o să vorbesc chiar mîine cu el să te angajeze la o unitate de-a lor. La un *service*. Ce zici ?

— Da' de ce ? s-a opus Pascu. De ce să nu-l reprimească acolo de unde a fost scos pe nedrept ? Directorul l-a scos, tot el să-l și reprimească ! Cu el trebuie vorbit !

— N-o să vrea ! ne-a prevenit Mihai.

— Dar tu ai vrea să te-ntorci acolo la lucru ? l-a întrebat Pascu.

— Asta vreau, să mă-ntorc ! Dar directorul... Îl știu : n-o să admită. A vorbit pentru mine și secretarul organizației de partid, și tot n-a vrut s-audă.

— Trebuie s-audă ! Să mai încercăm.

Max își reluase locul de participant al discuției. L-am apostrofat, ca să închei capitolul Paraschiv.

— Ce te uiți în gura noastră ? Treci la treaba ta și te joacă ! i-am ordonat, arătînd spre bebelușul din cauciuc aflat pe covor, bebeluș pe care un prieten mi-l adusese de ziua mea, odată cu cele mai bune și mai calde urări.

A doua zi dimineață ne-am dus la directorul Întreprinderii de transporturi și reparații auto Dudești. Ne-a primit în scurt timp un bărbat cît un stîlp de înaltă tensiune, cu un aer grav, de om cu răspundere. Pascu m-a prezentat, și-a declinat calitatea, am fost invitați să luăm loc și Emil a intrat în subiect :

— Am venit în problema lui Mihai Paraschiv.

— Ce problemă ? ! Că nu-i nici o problemă cu el ! l-a întrerupt inginerul Ion Sandu, parcă lovit în autoritatea sa de director. Paraschiv a fost dat afară și gata ! a spus cu voce seacă, obișnuită să emită sentințe indiscutabile.

— Păi nu-i deloc gata. Și nici nu poate să fie. Paraschiv...

— Paraschiv e un hoț ! l-a întrerupt din nou directorul. Și eu n-am nevoie de asemenea elemente în întreprinderea mea ! Dar nu mi-ați arătat delegațiile ! a spus deodată, văzînd că notez într-un carnețel spusele lui, treabă care ținea mai mult de regie decît de intenția de a scrie ceva.

Îi propusesem lui Pascu să trec mai întîi pe la redacția unui ziar despre care știam că ar putea să fie interesat să publice un articol pe o asemenea temă ; aș fi spus că vin din partea ziarului respectiv. Emil a zis însă că n-are prea mult timp la dispoziție, o să ne descurcăm și așa. Iată că nu ne descurcam. Am intervenit și eu :

— N-am venit să ridicăm un camion reparat ! Am venit să discutăm despre soarta unui om ! A unui tînăr care abia pășește în viață... Să discutăm întîi... i-am lăsat o portiță de retragere. Dar dacă nu vom găsi înțelegere... Societatea nu poate rămîne indiferentă... am dat drumul lozincii.

— Lăsați-mă cu teoriile astea ! a izbucnit întrerupîndu-mă. Eu am plan aici de făcut ! Și nu societatea răspunde, a zis bătînd cu pumnul în masă, dacă nu-mi îndeplinesc planul ! Răspund eu ! Eu sînt tras la răspundere !

— Dar ce are planul cu Paraschiv ? s-a mirat Pascu.

— Are ! Pentru că eu nu pot să-mi îndeplinesc planul dacă nu-i ordine și disciplină în întreprinderea mea. Și ordinea asta eu așa o mențin : cum l-am prins pe unu cu ceva, cum l-am dat afară ! Societatea... Societatea noastră e din cale-afară de caritabilă ! Îi hrănim și pe puturoși, și

pe chiulangii, și pe beți, și pe derbedei... Ba-i hrănim la fel de bine cum îi hrănim pe cei care fac treabă și-s harnici !

— Asta-i altă poveste ! a intervenit Pascu. E puturos Paraschiv ?

— Nu-i puturos, da-i hoț ! Și eu n-am nevoie de hoți în întreprinderea mea !

— Cum e hoț Paraschiv ? i-am cerut să-mi explice. S-a stabilit... au stabilit organele de miliție c-a spart el lacătul ?

— N-au stabilit, că nici nu le-am chemat. Să fac de rîs întreprinderea pentr-un ceas furat de la unu ? ! E hoț pentru că a mai fost condamnat.

— Poate fi un accident !.... O întîmplare !...

Pascu rămăsese seara pînă tîrziu și eu îi relatasem ce-mi povestise mama lui Paraschiv, așa că Emil știa împrejurările în care greșise Mihai.

— Cine fură azi un ou...

— Dar în cazul lui Predescu ? În cazul lui Predescu n-ați judecat tot așa ! l-a luat Pascu din scurt. Pentru că-i neam cu contabilul-șef ! Paraschiv nu-i neam cu nimeni și, iată, la el se aplică proverbul !

— Da, e neam cu contabilul-șef. Care-mi ține de zece ani gestiunea fără să am măcar o dată o durere de cap ! Hatîrul ăsta i l-am făcut și eu lui : să-l aibă sub ochi pe nepotu-su. Am plan, am și dreptul să-mi aleg oamenii cu care să-l fac ! Așa am devenit întreprindere fruntașă pe țară — nu iert nimic ! Nu, nimic !

— Aici însă nu-i vorba de-a ierta ceva, ci de-a repune în drepturi un om !

— Tot ce pot face e să-i dau transferul... Să-i schimb articolul cu care i-am desfăcut contractul de muncă. Îi dau transferul ; să se ducă la Autobaza 3, că au nevoie de electricieni-auto !

— N-am venit să ne tocmim și nici concesii nu vrem ! Paraschiv a fost scos în mod abuziv ! Cu încălcarea Codului muncii ! Și trebuie să i se facă dreptate ! E dreptul lui !

— Să mă dea în judecată atunci ! a încheiat directorul și s-a ridicat de pe scaun în semn că întrevederea s-a terminat. Și dacă e — a adăugat, adresîndu-mi-se — să-mi puneți bețe-n roate cu vreun articol la ziar, puneți-mi-le,

n-o să mor eu din asta ! Se ştie ce treabă fac eu aici şi cum merge întreprinderea mea !

Pascu a mormăit ceva şi ne-am despărţit de director fără să ne mai dăm mîna.

— Poate era bun şi transferul... am spus cînd am ieşit din clădire. Decît contractul desfăcut cu nu ştiu ce articol sau literă... Se transferă la „Automecanica", am continuat văzînd că Emil nu spune nimic.

— Mergem la primul-secretar al sectorului ! a hotărît Pascu. Îl ştiu, e un om dintr-o bucată... Nu se poate să nu găsim înţelegere !

Am avut noroc, dacă mai întîrziam un minut sau două, nu-l mai prindeam : cînd am intrat în anticameră, primul-secretar tocmai ieşea din birou. Ne-a invitat la el, şi Pascu i-a povestit în cîteva cuvinte cazul lui Paraschiv.

— Ştiu, aşa-i... a dat din cap primul-secretar. E cam patron tovarăşul ăsta director... Îl iau eu acuş la telefon... Întreprinderea, însă, el a pus-o pe roate.

A intrat şefa de cabinet, primul-secretar i-a cerut să-i facă legătura cu directorul Sandu, şi în curînd „să trăiţi"-ul acestuia s-a auzit răzbătînd prin receptor.

— Ce-ai zice, tovarăşe Sandu, dacă noi ţi-am retrage avizul ? l-a luat din scurt primul-secretar. Ai zice probabil că te nedreptăţim. Că faci treabă bună, că munceşti bine, că întreprinderea e fruntaşă pe ţară... O să-ţi aduc aminte, însă, că anul trecut a trebuit să trimiţi optzeci şi cinci de camioane la strînsul recoltei ; ai raportat în şedinţa de comitet că exact atîtea ai trimis, dar realitatea a fost alta. Pe teren... Ştiu, ştiu, cunosc motivele. Fapt este că ne-ai indus în eroare ! Aşa că mă-ntreb dacă la dumneata nu s-ar putea repeta o asemenea treabă. Şi judec asta cu judecata dumitale ! Dacă dumneata spui că ăl care-a furat o dată o să mai fure, o să fure chiar şi un bou, atunci spun şi eu că ăl care a minţit o dată o să mai mintă ! Corect ? De ce taci, tovarăşe Sandu ?

— E vorba de Paraschiv ? s-a auzit întrebarea directorului.

— E vorba să ne ocupăm şi de oameni. Să facem planul, să-l depăşim, dar să ne ocupăm şi de oameni. Nu în sensul de-a tolera... Ştii foarte bine, nu-s eu chiar omul blîndeţii... Uite, ca membru de partid, ai sarcină de la

mine — și te rog să faci cunoscut asta la viitoarea ședință de partid — ai sarcină de la primul-secretar al sectorului să te ocupi de Paraschiv. Ai făcut întreprinderea să fie fruntașă, fă și din Paraschiv om ! Acordă-i încredere... Gîndește-te, găsește metode să te apropii de el... O să controlez. Vezi că băiatul a-ntrerupt școala din clasa a unsprezecea... Poate-i creezi condiții s-o_continue la seral. Bine ?

În timp ce ne îndreptam spre o adresă unde Pascu mă rugase să-l las, l-am auzit spunînd, ca și cum ar fi gîndit cu voce tare :

— Ce-ar fi dacă Paraschiv ar dispărea de-acasă ?

Am rămas surprins.

— Asta ce idee mai e ?

— N-ai înțeles ? m-a întrebat, continuînd să înoate în gîndurile lui.

— Nu.

— De unde nu-i, nici Dumnezeu nu cere și nici dracu nu se-nghesuie să dea ! Poate te ajuți c-o bomboană de mentă !...

— Haida-de !

— Vezi că pe prima la dreapta n-ai voie... Să dispară de-acasă ca și cînd ar fi fost arestat.

— Am priceput chestia.

— Progresezi. Ține-o așa !

— Te gîndești la cel care a pîndit garajul ?

— Da. Și dacă într-adevăr este așa...

— Aseară te convinsesem, nu știu ce mai caută condiționalul aici ? !

— Dacă n-ai adăugat nimic din imaginația ta, atunci treaba nu-mi place. Nu ca să se joace a trimis tomberonul în ușa garajului ! Sau s-o facă pe măturătoare să-l caute. Fantezist rămîne faptul că acest tomberon a mutat tocul din loc. Sau, mai bine zis, că omul tău și-a imaginat, a presupus asta. A scontat pe o asemenea treabă.

— Poate a examinat ușa... Timp a avut...

— Să construim puțin... Supraveghind garajul... Dar de ce ? În ce scop ? Care-i mobilul ? Să fure aprinderea și claxonul ! Prostii ! Nici nu știa că se aflau acolo ! Habar n-avea de existența lor ! Ca să faci o asemenea treabă, trebuie să ai un mobil foarte serios ! Sau cel puțin destul

de serios. Dar să lăsăm deocamdată mobilul. Supraveghind garajul, a văzut măturătoarea sprijinind tomberonul de peretele casei și părăsindu-l acolo. Și-atunci i-a dat prin cap să-i dea drumul pe panta garajului.

— Cunoștea deci topografia !... Că spre garaj coboară o pantă abruptă. Abruptă și lungă. Cunoștea prin urmare și situația ușii !

— Claxonează cînd termini !

— Ai propus să construim !...

— C-a făcut o recunoaștere prealabilă, asta-i de la sine înțeles. Așa și-a dat seama că lacătul chinezesc nu poate fi deschis, tăiat, spart decît făcînd zgomot. Iar el n-avea de unde să știe că încăperea a cărei fereastră dă spre panta garajului nu-i locuită. Că bătrîna nu stă acasă, că s-a mutat la un fiu. Zgomotul produs de tomberon la impactul cu ușa nu putea să trezească suspiciuni. Ziua, în amiaza mare... Cine l-ar fi auzit ar fi putut să creadă că meșterești ceva la garaj. Și chiar dacă, din curiozitate, s-ar fi uitat să vadă ce s-a întîmplat, ar fi văzut tomberonul. Apoi, se prea poate că el a mizat pe faptul că tomberonul o să disloce mai curînd o tăblie a ușii decît tocul din zid. Și poate că tocul nici n-a fost mutat atîta din loc. A fost dislocat doar, și el a desăvîrșit treaba. N-a fost o problemă să mai împingă puțin tocul pentru a lărgi deschizătura. A o lărgi cît să se strecoare prin ea. L-au tentat claxonul muzical și aprinderea electronică ? Ai spus că-i un bărbat în jur de cincizeci de ani... Vreau să stau și eu de vorbă cu pensionarul. Azi nu pot, dar mîine îmi fac neapărat timp. Dacă era unul mai tînăr, claxonul muzical l-ar fi putut, să zicem, tenta. Sau, a luat claxonul și aprinderea pur și simplu pentru a da un mobil spargerii ? Pentru a masca, a acoperi astfel adevăratul mobil ? Dar să construim mai departe. Să construim pe baza faptului că aprinderea electronică a fost găsită în jgheab. Descoperită acolo datorită unui telefon anonim. Cînd furi, nu te mai interesezi ce se întîmplă în urmă... Adică nu te-ntorci să vezi, să pîndești. Dar dacă el s-a întors ? A stat în mașină... Parcare... Stă un om în mașină... A stat, l-a văzut pe maior venind... Te-a văzut și pe tine așteptîndu-l pe maior... Într-un cuvînt, a văzut tot ce era de văzut. In-

clusiv că v-ați dus la subsol. Că ați ieșit mai întîi în stradă și prin intrarea de serviciu v-ați dus la subsol. Și m-a văzut și pe mine... Și nu i-a scăpat faptul că am rămas cu toții acolo o grămadă de vreme. De ce ? s-a întrebat. Nu cumva pentru o percheziție domiciliară ? „Așadar, lucrurile evoluează cum nu se poate mai bine, și-a spus. Există de-acum un bănuit... Iar acel bănuit locuiește la subsol." Dacă a mai stat în mașină, și probabil așa a făcut, atunci și-a dat seama și despre cine este vorba. Asta în cazul în care nu l-a văzut încă dinainte pe Mihai intrînd și ieșind de la subsol. Ceea ce lipsește unor bănuieli e o probă... Și s-a hotărît s-o servească. Lucru care a fost cel mai ușor de făcut. Prefăcîndu-se a căuta pe cineva la subsol, s-a uitat prin curtea de serviciu și-a văzut jgheabul. Și nu numai jgheabul. A văzut și dacă prezența cutiei în jgheab poate fi remarcată de la una din ferestrele etajelor. Pentru a justifica telefonul. Iar cînd s-a întunecat, a pus în jgheab cutia cu aprinderea electronică.

— Aici e greșit ! l-am întrerupt. Noaptea a plouat foarte tare... Ți-am povestit, asta l-a și făcut pe Hîncu să-ntoarcă lucrurile pe toate fețele. Dar dacă e așa cum spui, atunci a fost, cred, și mai prevăzător. Cutia-i de-un galben-aprins, iar ca mărime depășește sigur marginea jgheabului. Și lui i-a fost teamă că ea ar putea fi remarcată acolo. Remarcată dimineața, la plecare, de mama sau de tatăl lui Paraschiv. Dacă nu chiar de Paraschiv.

— Da, nu știu cum arată cutia.

— Și-atunci a pus-o cu puțin înainte de-a primi miliția acel telefon anonim. Adică, treaba a fost organizată așa. „Pun cutia și te sun să telefonezi la miliție." Dar de ce atîta rîvnă ? Atîta...

— Eu i-aș spune grijă. De ce atîtea precauțiuni ? E-o întrebare. Tocmai de aceea n-ar strica poate ca Paraschiv să dispară o vreme de-acasă. Să dispară chiar de azi. Și cine știe... O să vorbesc cu Dumitru... La un cămin de nefamiliști... Acolo ar putea sta un timp Paraschiv.

Am stabilit cu Emil amănuntele acestei mici puneri în scenă ; cînd să opresc, mi-a propus deodată :

— Ce zici, poate bem diseară un șpriț ?

— Ești omul meu ! am spus bucuros. Și-o iei și pe Aura.

— La ea m-am și gîndit. S-o scot din cîte i-au căzut deodată pe cap. Toate deodată. Și la serviciu, și cu Traian... Îi spun că tu ne-ai invitat, trebuie să mergem, nu te putem refuza. „La Rața", nu ?

— Să vin să vă iau ?

— Nu, îți mulțumesc. Găsesc o mașină sau iau un taxi... Fă altceva dacă vrei : ocupă din vreme o masă, pentru că înainte de opt n-o să am cum să scap

Mai întîi a fost femeia

Primul drum l-am făcut la socrul arhitectului Pîrvulescu, la pensionarul amator de emoții, de emoții tari la bătrînețe. Era acasă, dar n-aș putea spune că s-a bucurat că mă vede. I-am explicat cărui fapt se datora vizita mea.

— Am impresia că domnul despre care mi-ați spus că a stat în mașină, cel cu tomberonul, se află din nou în fața garajului. După descrierea pe care mi-ați făcut-o, el ar fi De asta am venit. Sînt cu mașina. Poate îl recunoașteți.

A acceptat, l-am așteptat să se schimbe și pe drum am încercat să scot de la el lucruri noi despre individul care a proiectat tomberonul în ușa garajului. Mi-a repetat cam tot ce-mi spusese data trecută. L-am instruit apoi ce are de făcut și cum să procedeze în cazul în care îl vede pe individ, unde să mă aștepte, am parcat „Espada" cu două străzi înainte de a ajunge la garaj și, lăsîndu-l pe domnul Ioachim Slătineanu, cum îl chema pe bătrîn, s-o ia înainte, l-am urmat, la o distanță oarecare, de pe trotuarul celălalt.

Ca să-i las timp, m-am oprit la ghereta cu dulciuri și, fără să-l scap din ochi, am cumpărat un pahar cu înghețată super-dietetică, din care am început să mă înfrupt. Bătrînul nu mi-a făcut nici un semn. Recunoscîndu-mă, florăreasa cea tînără mi-a zîmbit generos — probabil cu gîndul la suta de ieri —, mi-a zis : „Să trăiești, conașule !“ și m-a invitat să-mi dea niște flori ; după ce-am trecut de cele două tarabe ale magazinelor de galanterie, am luat-o pe o stradă laterală, așa cum stabilisem cu domnul Slătineanu.

— Vă propun, i-am zis, să vă mai plimbați puțin, poate apare. Și ne vedem peste o oră la mașină, ca să vă duc acasă. Bineînțeles, vă notați cu discreție numărul „Daciei“ lui. Am puțină treabă, într-o oră sînt la mașină. Și vă duc înapoi. Bine ?

A zis că da.

Mihai mă aștepta, am început prin a-i spune că dracul nu-i chiar atît de negru cum mi l-a descris el.

— În primul rînd, am continuat, directorul a vrut să trimită el după tine. Și-a dat seama că s-a pripit...

— Să trimită el după mine ? s-a minunat Mihai. Asta v-a spus-o chiar el, directorul ?

— Păi cine altcineva ?! Te prezinți mîine la lucru. Nici n-am avut ce discuta prea multe cu el. „Să se prezinte mîine dimineață la mine“, a zis, și cam asta a fost tot. Așa că mîine...

— Ați fost împreună cu prietenul dumneavoastră ? s-a interesat.

— De ce ? Da, am fost amîndoi.

Paraschiv m-a privit gînditor, parcă trecînd în revistă niște lucruri știute.

— Mare minune ! Asta cu directorul.

— Nu-i nici o minune. Poate fi impulsiv, coleric, cum ai spus, și în același timp să nu fie un om rău !

— Nu vă supărați că vă-ntreb : ce-i prietenul dumneavoastră ?

— Profesor de dans.

Mihai a izbucnit în rîs, amuzîndu-se ca de un banc reușit.

— Da, cam așa arată... Se-mbracă în genul *Play-boy*... Că-i maior la Interne, asta știu...

— Ţi-am zis : predă dansul. Au o echipă de dansatori...

— Pe sîrmă...

— Să lăsăm asta... Treaba cu serviciul s-a rezolvat. Dar faptul că cineva a vrut să te-nfunde cu aprinderea electronică ar putea fi real. Ai vreun duşman ? Cineva care-ţi vrea răul ?

Mihai a stat să se gîndească şi a negat printr-o clătinare a capului. A clătinat, ezitînd însă, ca şi cînd s-ar fi îndoit el însuşi de răspuns, ca şi cînd ar fi fost ceva la care trebuia să mai reflecteze.

— Poate ţi-ai făcut un duşman la corecţie... Sau înainte, cu ocazia cercetărilor...

Mihai a rămas pe mai departe tăcut, şi am continuat :

— Problema este că acel cineva a spart garajul. A spart garajul şi a vrut să-ţi arunce furtul în spinare. Ce-ai zice dacă am crea impresia că lucrul acesta i-a reuşit ? Şi că descoperirea aprinderii electronice în jgheab a dus la arestarea ta ?

— Adică să fiu reţinut de miliţie pentru un timp ? a întrebat cu suspiciune Mihai.

— Ei, nu !... Cred că nici n-ar fi posibil... Să nu vii o vreme acasă. Dar toată lumea din bloc să ştie că ai fost arestat. Ai unde să stai cîteva zile ?

— Aş avea, a spus după o clipă de gîndire. La Giony. Numai că-i bişniţar şi... Face căminele şi să nu dau de dracu dacă...

— Ce face ? Căminele ? A, căminele de studenţi... m-am luminat.

— Cu studenţi străini. Am fost cu el la corecţie.

— O zi sau două... Pînă se aranjează să stai la un cămin de nefamilişti.

— Cine aranjează ? Prietenul dumneavoastră ?

— Da, am vorbit şi eu cu cineva la telefon... Şi mi-a promis un răspuns pentru mîine.

— Şi credeţi c-o să ducă la ceva ?

— O să vedem. Ar putea să ducă.

— Eu nu prea văd cum... Dar dacă ziceţi... Bine. Sînt de acord. Şi eu aş vrea să ştiu cine ar putea fi. Dar ce-i spun mamei ? Ei trebuie să-i spun, că i-am făcut destule... Acum se desparte de Dobrescu... I-am spus că nu face bine. Nu bea, nu fumează, nu vorbeşte urît, ţine la ea...

Ce să-i faci dacă-i posac și n-ar zîmbi o dată măcar ? Că în loc de suflet are principii ! Principiile lui ! Trebuia să fi cedat. Eu să fi cedat. Pentru ea, pentru marna. O s-o rog să spună la toți c-am fost arestat. Și-o să-i explic de ce. O să trec pe la serviciu și-o să-i spun.

I-am cerut voie lui Mihai să dau un telefon și l-am sunat pe Emil. A răspuns chiar el.

— Cu bătrînul n-am făcut nimic, l-am informat. Dar optimismul nu m-a părăsit. Sînt la Mihai...

— Am înțeles, m-a întrerupt. S-a vorbit cu șeful maiorului Hîncu. Dacă n-a venit pînă acum, înseamnă că trebuie să sosească din clipă în clipă. Am rugat pe cineva să se ocupe și de cămin.

S-a auzit sunînd la ușă. În timp ce Mihai se ducea să deschidă, bănuind că este vorba de maior, am încheiat convorbirea cu Pascu.

Maiorul nu era singur, adusese și un plutonier-major. Cum a intrat în cameră, ne-a grăbit, adresîndu-mi-se :

— Haideți, că n-am prea mult timp ! Ieșim și mergem la garaj, să facem puțină panaramă. Nu pricep, a bombănit, de ce-i nevoie de ea, dar dacă-i ordin, cu plăcere !

Așa am și procedat. Odată ajunși la garaj, maiorul l-a trimis pe plutonier după inginerul Strejan, după care mi-a explicat :

— Nu plecăm bine, și toată lumea o să știe că l-am reținut pe Mihai Paraschiv. Că el ce altceva are de făcut ? Mănîncă pensia, se plimbă... Eu cred că nu mai apuc să mă văd pensionar... Am o casă la țară... Gîndurile maiorului zburau undeva departe, spre lucruri idilice.

— Tovarășe maior, am spus, aducîndu-l pe pămînt, cu spargerea casei, cu prima spargere... o să le numerotez, nu se mai aude nimic, nu ?

— Toate au mersul lor... m-a liniștit.

— Cum, v-au spart și casa ? s-a mirat Mihai.

În timp ce-i răspundeam, au venit plutonierul și inginerul Strejan.

— Tovarășe inginer, i s-a adresat Hîncu după ce ne-am salutat, v-aș ruga să spuneți, să spuneți, s-audă și Paraschiv, unde-am găsit noi cutia cu aprinderea aia.

— În jgheab. În jgheabul de la subsol.

— Asta-i, mă Paraschive ! s-a întors Hîncu spre Mihai. Faptu-i fapt şi corpu delict e corp delict ! Poţi să spui tu „nu" cît ăi vrea !... Să mergem ! a dat maiorul plecarea. Şi-a luat rămas bun de la inginer şi a adăugat la despărţire : De-acu încolo o să fie linişte, v-am scăpat blocul de Paraschiv !

Am rămas să închid uşa garajului. În acest timp, însoţindu-l pe Mihai, Hîncu şi plutonierul au ieşit în stradă. Am întîrziat special, ca să fie văzuţi. Asta presupunînd că cel interesat să urmărească o asemenea scenă se găsea prin preajmă, ceea ce mă îndoiam. Dar eu învăţasem, asistîndu-l pe Emil, că nimic nu trebuie neglijat, că şi cea mai neverosimilă ipoteză, cea mai absurdă versiune trebuie luată în considerare.

I-am însoţit un timp pe cei trei, am stabilit cu Mihai că-l voi căuta la serviciu şi m-am întors la „Espada". N-a trecut mult şi a venit şi domnul Slătineanu.

— Nu-i. Azi n-a mai venit, mi-a comunicat urcîndu-se în maşină.

Conducîndu-l acasă, m-am întrebat la un moment dat dacă nu cumva bătrînul mă minte ; l-a văzut pe individ, dar nu mi l-a arătat, gîndindu-se că în felul acesta se va încheia povestea care, din punctul său de vedere, era în primul rînd o poveste a lui. Şi mi-am zis că ar putea să fie şi aşa. Bătrînul nu ştia însă că şi Pascu dorea să stea de vorbă cu el.

Mă necăjea portiera cîrpită cu chit. După ce m-am despărţit de bătrîn, m-am dus la *service*-ul din Giurgiului, unde ştiam că lucrează vopsitorul care potrivise perfect culoarea la maşina unui prieten. Am avut noroc, era în tura de dimineaţă, i-am spus despre ce este vorba, şi Ciocan, Nelu Ciocan, cum îl cheamă pe vopsitor, a venit cu mine în stradă, unde lăsasem maşina, ca să vadă despre ce este vorba.

A cercetat admirativ „Espada", mi-a spus că are şi el un „Opel-Manta", cumpărat de la un şofer de la TIR, care l-a adus din Germania Federală, a examinat apoi vopseaua, trecînd de cîteva ori mîna peste capotă, a făcut umbre cu palma, ca să-şi dea seama probabil de reflexe, şi a dat verdictul :

— E-o vopsea cu cîntec asta, dar eu îi ştiu cîntecul. Aveţi timp după-masă ? Pe la şase...

I-am spus că am. Mi-a zis să vin acasă la el, are tot ce-i trebuie, într-o oră sînt gata.

— Tabla-i bine îndreptată, chitu-i uscat, îl şlefuiesc cu apă... Durează doar pînă potrivesc culoarea şi metalizarea vopselei. Cînd oi da-o cu pistolu, să nu se mai vadă c-a fost ceva la vopseaua maşinii !

Era tot ce doream, i-am luat adresa şi i-am zis că o să fiu la 6 la el.

Urcîndu-mă în maşină, m-am uitat la ceas şi, ca şi cînd nu mi-ar fi ajuns treburile pe care le făcusem de azi-dimineaţă, am zis să rezolv şi celelalte două probleme care se cereau rezolvate. Probleme, de astă dată, domestice. Pentru că, trebuie să ştiţi, oameni buni, sînt un om gospodar, sînt... Dar n-o să mă apuc acum să vă înşir toate calităţile mele. Fapt este că din centru am luat-o spre Piaţa Matache, în preajma căreia văzusem un atelier de confecţii metalice şi, din cîte îmi aminteam, peste drum era şi un atelier de lăcătuşerie.

În primul se lucrau rame pentru închiderea balcoanelor. Mi s-a spus că au comenzi pînă în luna noiembrie, că iarna nu prea este de lucru, poate aştept pînă atunci : nu, ei nu ştiu cine ar putea să-mi pună mai repede un grilaj la fereastră. Arătam probabil dezorientat ; ca să mă ajute, mai-marele atelierului mi-a dat o sugestie :

— Doar să găsiţi din ăia care fac fuşerai. Că un grilaj nu-i mare lucru... Îl face din fier beton şi ştie el cum să-l scoată pe poartă. Îi dă de-o ţuică portarului şi l-a scos.

Am trecut peste drum, dar nici la atelierul de lăcătuşerie n-am avut mai mult noroc. Degeaba l-am îmbiat pe meşter că-l duc şi-l aduc cu maşina. A zis, vorbind de parcă şi-ar fi sprijinit falca în pumni, că nu se deplasează pentru o asemenea treabă, poate să iasă cu bătaie de cap, în timpul ăsta dă la manivelă şi-a făcut zece chei.

— A zece lei cheia... fă şi dumneata socoteala... mi-a propus.

— Bine, am acceptat, gîndindu-mă că îmi face un preţ, atîta ai să încasezi şi de la mine.

Preţul mi se părea piperat, dar n-aveam ce face, trebuia să plătesc.

— Păi una-i să lucrez aici, și alta-i deplasarea... a obiectat cu voce clocită.

— Poftim, am urcat prețul, îți dau matale broasca cea veche. E-un yale !

— Păi ce să fac eu cu ea ? a zis, căutîndu-și peri în palmă. Treaba-i că asta chinezească s-ar putea să nu se potrivească la gaură. Chinezeasca să nu pice la gaura ăleia vechi. Încearcă și matale la alt atelier.

Nu era prima dată cînd, în materie de „servirea populației" — cam ăsta ar fi termenul pe care-l citim în ziare — banii nu-mi foloseau la nimic. Alături de ei mi-ar fi trebuit și-o cărticică de rugăciuni. Uite-așa o să ajungem și la dispariția banilor.

În frigider, tot ce se mai afla erau tăvițele pentru cuburi de gheață. Trebuia să mănînc undeva, să-i duc și lui Max de-ale gurii, apoi să mă apuc să-i fac și frigiderului plinul. Lucrurile s-au desfășurat întocmai, cumpărăturile mi-au luat toată după-amiaza. Aici sar peste amănunte. De ce să scriu, ca apoi să tai și să scot ? O să se spună că romanul a început să treneze, genul ăsta de literatură are specificul său, particularități proprii, cu alte cuvinte sînt niște treburi inutile.

Strada pe care stă vopsitorul se află în cartierul Băneasa, a doua imediat după pod, cum mi-a explicat el, ceea ce era perfect : prin Șoseaua Nordului o să pot ajunge în cîteva minute „La Rața". Am fost punctual, dar l-am găsit lucrînd la un „Renault-16" căruia îi făcea un retuș la o aripă ce fusese lovită.

M-am uitat, omul nu stătea rău : garaj pentru două mașini, construit probabil cu gîndul la un viitor atelier, pentru că „Opelul-Manta" lăsa în jur loc berechet, grădină cu pomi fructiferi și în fund casa. Nu prea mică nici ea. Știam că vopsitorii auto, și îndeosebi cei foarte buni, cîștigă bani grei, automobiliștii sînt preocupați foarte tare de estetica automobilului lor, care, așa cum se spune, e cea mai frumoasă jucărie inventată pentru adulți, dar nu mi-aș fi închipuit că Nelu Ciocan e chiar atît de prosper.

Am fost nevoit să aștept aproape o oră pînă a terminat treaba începută. Se făcuse 7 fără ceva cînd a trecut la „Espada". Și aici trebuie să-i dau cezarului ce-i al cezarului. La a treia probă, culoarea preparată de el nu s-a

mai deosebit cu nimic de cea originală. Aceeași intensitate, aceeași difuziune a avut-o și ceea ce se cheamă metalizarea vopselei. Iar „Lamborghini Espada" nu are o vopsea oarecare, o vopsea ce s-ar găsi chiar în Occident în mod obișnuit în comerț. O „Lamborghini Espada", ca orice mașină de talia ei, ca orice mașină de serie mică, trebuie să se deosebească prin toate, inclusiv prin vopsea. Era și motivul pentru care în sinea mea am fost oarecum sceptic că lucrurile or să se aranjeze atît de bine. Știam care este locul, mă uitam cu atenție și, cu toate acestea, aproape că nu reușeam să deosebesc noua vopsea de cea veche.

L-am întrebat ce-i datorez, cît mă costă.

— E-o treabă de-o sută de lei. Și chiar o sută e mult. Dar pentru potrivirea culorii trebuie să mai dați încă două. În total trei sute de lei.

I-am dat, și încă fără nici un fel de regret.

Întîrziasem, am vrut să plec, dar vopsitorul m-a rugat să mai aștept un sfert de oră ca să se usuce vopseaua mai bine. N-am avut încotro, am rămas, sfertul de oră adăugat a însemnat 8 ; cînd am ieșit pe Șoseaua Nordului am băgat în draci herghelia de cai a „Espadei".

Restaurantului îi spune „Parc", dar cum chiar alături, pe un piedestal generos, se înalță o rață de bronz ce aduce a hipopotam — este exact statuia care lipsea Bucureștiului — am botezat localul „La Rața". În fața lui se afla un număr destul de redus de mașini, asta m-a liniștit întrucîtva. Ca să nu pierd timp, am renunțat la manevrarea „Espadei" și am băgat-o cu fața spre pădure, parcînd-o, cum s-ar spune, dintr-o bucată. Încuind însă portiera, am aruncat o privire spre ușa intrării și nu mi-a plăcut ce-am văzut : lumea intra și ieșea ca dintr-o biserică în seara Vinerii Mari.

Fusese o zi excesiv de călduroasă, oamenii erau dornici de răcoare și restaurantul era plin. Dar cum totu-i să fii optimist, am pornit printre mese cu speranța că unii mai harnici și-or fi făcut de-acum plinul și au de gînd să cheme ospătarul la plată. Aspecte din prima ipostază am remarcat cîteva, dar nu și din cea de-a doua. Cu alte cuvinte, convivii erau cît se poate de ferm hotărîți să rămînă în schimb prelungit.

Şi, deodată, acolo unde mă aşteptam mai puţin, în partea dinspre lac a localului, partea cea mai căutată de toţi, motiv pentru care nici nu o prospectasem, am zărit o masă liberă într-un separeu format din arbuşti. Numai că în stînga şi în dreapta intrării aşteptau două grupuri a cîte două perechi, pregătite să asalteze masa odată cu apariţia chelnerului.

Perspicace cum sînt şi trecut prin cîteva reciclări, nu mi-a fost greu să-mi dau seama cum devine cazu cu respectiva masă. Am făcut repede un ocol strategic, ca să las impresia că vin pe un traseu sigur şi mai ales un traseu dinspre intrare, mi-am agăţat pe faţă un aer de siguranţă degajată şi am pornit la atac.

Odată ajuns în faţa celor două grupuri, le-am aruncat cîte o scurtă privire, aşa cum ar arunca o privire directorul Operei Române unor spectatori gata să pătrundă în loja lui personală, şi tot cum ar face acesta m-am aşezat pe un scaun. M-am aşezat, am examinat cu ochi critic tacîmurile puse pentru patru persoane, sticlele cu vin din frapieră, era Riesling de Tîrnave, mă puteam declara mulţumit, dar am strîmbat uşor din nas. Am mototolit apoi în pumn cartonul pe care scria „Rezervat" şi care se sprijinise de glastra cu flori şi m-am uitat nerăbdător după chelner. Am văzut cele două grupuri pornind, fiecare în altă direcţie, în căutarea unei mese mai puţin „ocupate", decît cea la care mă aşezasem.

Prima parte a bătăliei fusese cîştigată, urma cea mai grea. Aerul de siguranţă degajată l-am înlocuit cu unul de importanţă guşată, dar ştiind că el nu prea mă prinde şi că nu dispun nici de atributele necesare, am pregătit la îndemînă un argument mai concret.

N-am terminat bine operaţia, şi am văzut un ospătar tinerel venind glonţ în direcţia mea. L-am chemat cu degetul, ca pe un ţînc. Gestul l-a descumpănit, căci pe faţa rigidă ca o baionetă o apărut deodată un zîmbet profesional.

— Ascultă, i-am zis luîndu-i-o înainte, pentru că şedinţa asta trebuia s-o conduc eu şi nu el, ai pus aici un „Rezervat" cu intenţia de-a obţine nişte parale. Uite-le ! i-am pus pe masă hîrtia (bancnotă ar fi prea mult spus) de douăzeci şi cinci de lei. Şi am continuat ; Aştept doi prieteni, aşa că va fi o masă bogată, de pe care vei culege o

mulțime de stele din Calea Lactee ! Vinul îmi place, mai adu cîteva sticle de pepsi. Peşte aveți ?

— Morun la grătar, a răspuns şi a scos carnetul să-şi noteze comanda.

— Îmi dai, da-mi aduci şi un doctor la nota de plată ! Să-mi ia tensiunea cînd tragi linia adunării.

— Vă fac atunci o saramură de crap. Cu mămăliguță !

— Sună bine ! am zis. Dar e crap get-beget sau din paiantă ?

— Din ăsta...

— Nu, amice, eu țin cu peştele românesc ! Trei porții de morun. Două cînd vin prietenii mei, una acum. Ai grijă să nu mi-l usuce. şi adu-mi şi-o jumătate de lămîie la el !

— Altceva ?

— Restul îl comand mai tîrziu. Fii cu ochii pe masă, ca să nu-mi tremure mîna la nota de plată ! Poți să-i furnizezi şi picoliței informația asta ! i-am cerut sec, aşa cum sec a sunat şi avertismentul cu nota de plată, pentru că ei ştiu, au învățat de la noi că bacşişul — un obicei nu doar balcanic, altfel nu s-ar numi *pourboire, tip, trinkgeld* şi aşa mai departe — îl primesc indiferent dacă servesc bine sau prost. Răul principal, zic eu, în asta constă, şi mai puțin în faptul în sine. De condamnat şi el, fără discuție, la noi mai ales, prin crearea de inechități sociale. L-am combătut într-o campanie dezlănțuită cu articole în ziare, afişe, lozinci pe pereți, dar cum o minune — ca orice minune — nu ține decît trei zile, conținutul acestora a devenit nu după mult timp pretext de butade şi calambururi transmise apoi şi pe micul ecran. Şi oamenii continuă să dea încriminatul bacşiş, să-l dea chiar celor care nu-l merită. Este aici undeva şi nevoia unora de-a arăta, de-a se făli în acest fel primitiv că ei, iată, dispun, deci sînt cineva, un mod de-a se diferenția, de-a ieşi în evidență în raport cu ceilalți. E aici o sociologie asemănătoare cu cea a pachetului de „Kent" pe care cei mai mulți îl manevrează ca pe un steag. Ca pe un steag şi-l procură, şi nu puțini, după zicala că „burta n-are oglindă", şi-şi dau ultimul ban pe un „Kent".

Orchestra a intrat într-o pauză şi clipocitul apei a răzbătut pînă la mine. Copacii foşneau... Mi-am spus că

Emil avusese o idee foarte bună alegînd acest local ca s-o scoată pe Aura, şi gîndul mi-a zburat la Traian, la plecarea lui de acasă, la abandonarea şcolii, cu toate consecinţele ce puteau decurge de aici. Ştiam cît îl măcina pe Emil treaba asta ; aseară, după ce-i povestisem cele petrecute în familia lui Mihai, împrejurările în care călcase acesta alături, Emil rămăsese cîteva clipe tăcut, ca apoi să-mi spună deodată : „Am făcut aceeaşi greşeală pe care a făcut-o şi mama lui Paraschiv. Nu trebuia să mă fi căsătorit cu Aura. Cînd ai un copil !... Cînd ai un copil, soarta lui este tot ce contează."

Chelnerul n-a întîrziat prea mult (mă vizitase şi picoliţa), morunul s-a dovedit tocmai bine făcut, dar să mănînci morun la grătar şi să bei pepsi e ca şi cînd ai mînca banane cu hrean. Dar ce să fac ? Conştiinţa mea de om nou îmi spunea că, pentru o plăcere olfactivă şi de moment, n-aveam voie să risc o suspendare pe două luni a carnetului de conducere. Mai ales că vara abia începuse.

Mă găseam la a cincea sticlă de pepsi şi nu mai speram ca Pascu şi Aura să vină — ceva neprevăzut şi de ultim moment, aşa cum se întîmplă la ei, îl reţinuse probabil la slujbă — cînd din senin s-a stîrnit o furtună. În clipa următoare, un fulger a luminat cerul chiar deasupra capului meu şi, în timp ce acesta se pierdea urmat de un bubuit asurzitor în apa lacului Herăstrău, de sus au început să se reverse torente de apă.

M-am salvat odată cu ceilalţi, luînd cu asalt partea acoperită a restaurantului. Chelnerul care mă servise se refugiase şi el, şi se uita cu disperare să-şi descopere clienţii în mulţimea de lume. I-am făcut semn că vreau să-i plătesc. Nu mai avea sens să rămîn, dispăruse şi ultima speranţă ca Pascu şi Aura să mai vină.

După ce am achitat nota de plată, mi-am făcut loc spre ieşire. Ajuns însă aici, am ezitat o clipă dacă să-mi continui drumul sau nu : ploaia cădea cu aceeaşi furie, ridicînd băşici mari pe asfalt. Dar cum nu existau semne să înceteze curînd. iar eu eram gata udat, am sprintat în direcţia „Espadei". Distanţa nu era mică, am ajuns murat, şi pînă am descuiat portiera, ploaia m-a pătruns şi mai vîrtos.

Adăpostit în mașină, am scos haina, pe care o simțeam udă pe spate, mi-am șters fața și părul cu batista și nu mi-am crezut ochilor ce-am văzut. Din desișul de pomi și arbuști apăruse în perdeaua de ploaie, ca ieșind chiar atunci din apa lacului Herăstrău, o ființă feminină într-un furou cît se poate de fidel prin lipire. Nu, nu era o nălucire, pentru că făptura s-a repezit la portiera mașinii.

Am deschis, și înăuntru a pătruns o mînă ținînd o poșetă ; poșeta nu mi-a făcut nici o impresie, dar cînd a intrat și restul, am simțit furnicături din creștet pînă-n tălpi și mi s-a tăiat respirația.

— Vă rog să mă iertați, sînt într-o situație groaznică... s-a scuzat tînăra, gata să izbucnească în plîns.

— Un bal mascat n-am auzit să fie în jur... Așa că vă cred, am spus rîzînd.

M-a privit surprinsă o clipă și a izbucnit în rîs. Într-un rîs din ce în ce mai degajat, cu inflexiuni care trădau o fată plină de temperament. Era de fapt o confirmare a primei impresii, cînd remarcasem tot ce fusese de remarcat : picioare triumfătoare, un mijloc cum scrie la carte, sîni orgolioși, mari, explozivi, carne pietroasă, să omori un purice cu unghia, gura rotundă... Ce mai, fata era grandioasă !

S-a oprit deodată din rîs și a spus cu o voce la auzul căreia și un crocodil s-ar fi lăsat mîngîiat.

— Mi-e tare frig... Vreți să puneți caloriferul în funcție ?

— Da, cum să nu !

Am pornit motorul și am acționat maneta de la preîncălzitorul electric al suflantei caloriferului, după care, făcîndu-mi curaj, m-am repezit la portbagaj să aduc pielea de căprioară. Luînd-o, am văzut pătura și mi-am adus aminte de sticluța de „Queen Anne“ (e plată, iar capacul poate servi drept pahărel), pe care o păstrez acolo plină cu „Pasternak“ — nu știi cine-ți intră în mașină, nu ? M-am întors cu toate trei în habitaclu și, întinzîndu-i sticla, am invitat-o să bea.

— Altfel nu scăpați de răceală ! am îndemnat-o.

A băut, am insistat să mai bea, m-a ascultat fără să spună nimic și i-am dat pielea de căprioară.

— Ștergeți-vă cu asta, suge apa ca un burete. E-o piele de căprioară, nu-i prea curată, dar n-aveți ce face, nu puteți rămîne udă în asemenea hal ! Și vă înfășurați după aceea în pătură.

Spunîndu-i toate acestea, mi-am aprins o țigară și, preluînd sticla, am făcut-o să ajungă la propria-mi gură. Întîi, că pe o asemenea vreme dispăruse riscul de-a mă întîlni cu un agent de circulație, așa că puteam face rabat conștiinței ; doi, era un antidot contra răcelii, căci eram și eu ud ; trei, pentru că fiorul care mă cutremurase la preluarea sticlei și în care se regăseau și senzația nesigură a unei atingeri, și certitudinea ei materială continua să mă domine. În timp ce dădeam pe gît înghițitura, am auzit-o adresîndu-mi-se :

— Nu știu cum să vă mulțumesc...

— Vă spun eu : nu-mi mulțumiți ! O cunoștință de-a mea, un chirurg foarte bun, atunci cînd un pacient se desparte de el cu astfel de cuvinte : „Vai, domnule doctor, nu știu cum să vă mulțumesc...", îi sare imediat în ajutor : „Dar nu-i nici o problemă ! Vă spun eu : beau *whisky*, fumez «Kent»..." Eu nu sînt medic... am adăugat rîzînd.

Și am conectat faza de întîlnire a farurilor. Fascicolele lor au pus deodată în evidență furia dementială a ploii.

Am auzit-o vorbind.

— Știu, ați fi putut încerca — pentru un bărbat este o ocazie... și un pretext totodată... În situația mea aș fi fost obligată să accept, să nu spun nimic. Mă simt penibil... Ca și cînd aș fi goală, ca și cînd aș sta complet goală aici... Lăsați-mă să vă mulțumesc cel puțin pentru faptul că nu mă priviți, că nu m-ați privit.

Era o afirmație adevărată (aproximativ), dar acest mulțumesc mi-a dat impresia de eschivă, de alunecare într-o direcție contrară fiorului care mă cutremurase cu puțin înainte.

— O să vă fac o mărturisire, am spus rîzînd. Am trecut de vîrsta școlii elementare și am mai văzut femei dezbrăcate. E adevărat, nu toate erau atît de... ca dumneavoastră... Și am adăugat pe un ton cîntat și ușor insinuant : Dar asta-i altă căciulă...

— Întotdeauna glumiți așa ? s-a interesat și s-a înfășurat în pătură.

— Întotdeauna. Numai că nu întotdeauna cu atîta plăcere !

— O să vă povestesc imediat, a spus după o pauză, şi-o să vedeţi. Sînt ghidă la O.N.T. şi azi-dimineaţă am fost ataşată pe lîngă un francez. Un importator de cherestea din Marsilia. Venit ca turist. După ce-am ieşit de la Muzeul Satului, i-am arătat partea aceasta cu lacuri, a Bucureştiului, şi cînd am ajuns aici — era şase şi ceva — mi-a spus că i s-a făcut foame. M-a invitat în restaurant... Şi s-a pus pe băut ţuică de Turţ. Complimente, tot felul de poveşti, şi în timpul ăsta şi-a pus mîna peste a mea. Mi-am retras-o. Ca ghidă, trebuie să ştii s-o faci pe inaccesibila... S-o faci la perfecţie. Îi sugerasem acest lucru, dar el a insistat cu avansuri. Îmi daţi şi mie o ţigară ? mi-a cerut deodată, întrerupîndu-se.

I-am oferit o ţigară ; aprinzîndu-i-o, am remarcat candoarea gropiţelor din obraji, şi ea a continuat :

— E buzat. Voluminos şi buzat. Şi cum ne-am urcat în maşină — aici o parcase şi el — a încercat să mă sărute. M-am ferit şi l-am dat la o parte. L-am dat ferm la o parte. A tăbărît cu mîinile ca un dement. Ca un apucat. Se ţinuse destul de bine, nu păruse beat... Am deschis portiera, să fug, dar m-a prins de breteaua rochiei ! Ziua se anunţase călduroasă, îmi pusesem o rochiţă uşoară de voal... Iată ce-a mai rămas din ea, a spus, ridicînd de jos o bucată de mătase îmbibată cu apă. S-a desfăcut întîi fermoarul... Cealaltă jumătate a rămas în mînă la el. M-am ascuns printre copaci... Şi-n scurt timp a început să plouă torenţial. A trăsnit chiar lîngă mine. Am crezut c-o să mor de frică...

— Nici nu-i de mirare ! Unde locuiţi ? am întrebat-o punînd în mişcare „Espada".

— Lîngă Parcul Libertăţii. Dar cum să mă prezint în halul ăsta acasă ? Şi-aşa-i tot timpul scandal că sînt ghidă şi... A adăugat după o pauză : Aş telefona unei prietene... Unei colege de facultate...

— Puteţi merge la mine... am spus egal, fără să-mi dezlipesc privirea de pe parbriz, conducînd, vezi Doamne, atent. Şi am îmbunătăţit imediat propunerea : Puteţi telefona de la mine....

Am simțit cum întoarce capul în direcția mea. L-am întors și eu pe al meu.

— Merg, a spus simplu și franc cînd privirile noastre s-au întîlnit.

Gura ei cărnoasă și umedă a schițat un zîmbet reținut și subțire, marcat de un tremur ușor al buzei de sus. Un tremur de-o clipă, dar care putea să corupă și-un pluton de execuție cu arma la ochi. La mine nu se punea o problemă ca asta, eram de partea ei de cum văzusem tot ce era de văzut.

Trebuia să spun ceva, și încă repede, pentru ca acest „merg" să rămînă în urmă, să se piardă ca un cuvînt oarecare printre alte cuvinte.

— V-aș sfătui să mai folosiți antidotul din sticlă... i-am propus, negăsind altceva la îndemînă.

Fir-ar să fie, parcă aveam mintea blocată, înfundată cu ziare !

— Florina, a zis. Așa mă cheamă, Florina Mirescu. Da, vă mulțumesc, o să beau.

I-am spus la rîndu-mi numele și, oprind mașina, i-am întins sticla pe care o pusesem în buzunarul portierei.

— Dacă vă este incomod, dacă nu puteți bea direct din sticlă, capacul poate fi folosit ca pahar.

— Nu, nu este nici o problemă.

Privind înainte, am așteptat-o să bea, am preluat apoi sticla, am tras și eu o înghițitură și am repus mașina în mișcare. Felul cum pronunțase „merg", cum își spusese numele, apoi cum acceptase să mai bea m-a făcut să intuiesc o fire nesofisticată, sinceră, directă, deschisă, o fată cu siguranță tonică, veselă. Ce mai încolo-încoace, îmi cîntau greierii în odaie.

Și deodată, în lumina farurilor, a apărut mașina unui echipaj de circulație ce staționa pe Șoseaua Nordului chiar în dreptul ieșirii din parc. Fără să-i spun nimic, piciorul s-a ridicat de pe accelerator L-am trimis repede înapoi, căci altă soluție nu există decît să-mi continui drumul spre cei care așteptau să mă înhațe.

— Dacă vedeți ce văd și eu, m-am adresat Florinei, atunci să știți c-am încurcat-o ! Am încurcat-o cît se poate de rău !

— Vă gîndiți c-ați băut ?

— Cam așa.

— Asta din cauza mea... a spus c-o voce vinovată.

— Din cauza lor. Am zis că pe-o asemenea vreme n-o să-mi dea nimeni onorul. Făceți-vă mică ! i-am cerut deodată și am acționat maneta semnalizatorului de schimbare a direcției.

Mă apropiasem, dar ocupanții mașinii alb-albastre nu ieșiseră să mă întîmpine. N-au ieșit nici cînd am oprit să mă asigur, cel de la volan se scobea cu aplicație în nas, și am virat la dreapta, răsuflînd ușurat.

— La scene din astea ar trebui să se vîndă bilete ! am zis, gîndind cu glas tare. Și am continuat comentînd : „Nu consumați alcool în timpul conducerii !"... „Nu depășiți viteza legală !"... „Nu !" „Nu !" și iar „Nu !" Poate ar trebui altfel... „Pe accelerator știe să apese oricine, pentru asta nu-i nevoie de minte !" Sigur, improvizez... Ceva gîndit în genul acesta. Ar fi cu siguranță mai eficient !

— Au văzut probabil forma impunătoare a mașinii..

— Am luminile de întîlnire aprinse, n-au avut cum să distingă ce fel de mașină vine spre ei. Ploaia... Asta mi-a salvat mie carnetul...

— Atunci n-ar mai fi stat ! Ar fi plecat cînd au văzut că plouă atît de puternic, că ploaia n-are de gînd să se oprească curînd.

— Fac profilaxie.

— Daaa, a zis Florina ironic. I-ați găsit... Ei știu doar să pîndească ! Dar de ce n-ați vrut să fiu văzută de ei ? m-a întrebat ușor intrigată.

— Un bărbat singur nu spune mare lucru... Cînd este însoțit însă de-o femeie și vine și din direcția unui local... Și dacă în plus femeia arată așa cum arătați dumneavoastră...

— Dezbrăcată, vreți să spuneți...

— Nu, am vrut să spun altceva... Dar v-au spus-o probabil atîția, încît, de teamă să nu fiu banal, mă abțin.

— Dar nici nu v-ați uitat bine la mine ! a remarcat cochetînd.

— Atenție, vă pot lua în serios !

A izbucnit în rîs, într-un rîs sincer și spontan.

— Nu puneți muzică ? m-a întrebat deodată. Și a continuat : Poftim, cu un sfert de oră în urmă credeam c-o

să mor de frică, că o să înnebunesc pur și simplu, eram într-o situație disperată, și-acum rîd și vreau s-ascult muzică ! Sînteți un om reconfortant !

— Dumneavoastră ați spus-o ! am făcut-o atentă printr-un gest semnificativ.

— Îmi asum toată răspunderea ! a glumit. Vesel și reconfortant. M-ați scos, m-ați smuls aș putea spune, chiar din prima clipă, din situația mai mult decît penibilă în care mă găseam. În care mă găsesc. În care mă găsesc încă. Dar iată, curios, situația asta n-o realizez decît vorbind despre ea.

— Îmi pare rău că nu vă pot pune muzică, mi s-a furat radiocasetofonul mașinii. Mi l-au furat cu cîteva zile în urmă în timp ce eram la Sinaia.

— Ei, cum așa ?

— Bine. Au forțat portiera la încuietoare și au luat aparatul.

— Și nu i-au putut prinde ?

— Nu, și era aparatul original, aparatul mașinii.

— Chiar voiam să vă-ntreb : ce mașină e asta ? E ceva formidabil ! a exclamat, și privirile i s-au prelins pe bordul „Espadei".

I-am spus, și i-am plasat minciuna obișnuită, cum că aș fi avut o bursă pentru mai mult timp în R.F. Germania și că aș fi cumpărat „Espada" de la cineva care voia s-o schimbe cu ultimul tip de „Lamborghini", cu „Lamborghini Countach", de patru sute cincizeci de cai.

— Dar unde lucrați ? m-a întrebat cu o voce ușor intrigată.

— Sînt scriitor.

— A, sigur... Sigur, din cauza asta mi s-a părut cunoscut numele dumneavoastră ; v-am citit mai demult o carte...

Dar nu mi-a spus și dacă i-a plăcut sau nu, pentru că ajunsesem acasă. Pe drum mă gîndisem cum să procedez — doar nu era să intru în bloc cu Florina înfășurată în pătură — am urcat, am luat balonzaidul din cuier, m-am repezit înapoi la mașină și i l-am dat să-l îmbrace.

— O să vă compromit, arăt probabil de groază, a spus ieșind din mașină.

— Dimpotrivă, arătați foarte bine. Dacă v-ar vedea Cardin, sînt sigur c-ar crea un nou stil ! Dumneavoastră — am spus în timp ce alergam spre intrarea în bloc — cred că v-ar sta bine și îmbrăcată într-un sac de hîrtie !

Lăsasem ușa liftului deschisă, n-o încuiasem nici pe cea a apartamentului și am ajuns în casă fără să ne întîlnim cu vreun locatar. Max a privit-o și a adulmecat-o de la distanță, Florina a remarcat că e un cățel foarte frumos și mi-am adus aminte de resturile de fripturi pe care mi le adusese picolița într-o hîrtie. Le uitasem în mașină.

— Aș zice că în primul rînd ar trebui să faceți un duș... Sau, și mai bine, o baie fierbinte. Ca să scăpați de răceală, dacă nu chiar de-o pneumonie !

De-o asemenea treabă aveam nevoie și eu, toate erau ude pe mine, dar eu, oameni buni, așa sînt de cînd mă cunosc : întîi am grijă de alții, într-o uitare de sine ce-ar trebui să-mi dea de gîndit !

— Da, aveți dreptate, m-a aprobat, o să fac o baie fierbinte. Stați singur ?

I-am spus că stau cu maică-mea, dar ea e plecată la Govora, și i-am arătat unde-i baia.

Trebuia să mă schimb, am zis însă să mă reped mai întîi la mașină ca să-i aduc pachetul lui Max. Întorcîndu-mă în vestiar, l-am găsit mirosind pantofii plini de noroi ai Florinei.

— Ei, fir-ai să fii ! l-am apostrofat. Te pomenești că-i fi fost vreun Don Juan într-o viață anterioară ! Tu să-mi spui cum ai intrat în mașină ! Asta să faci ! Nu...

Nu mi-a spus, m-am schimbat, am băut o tărie și m-am dus să pun vinul la fiert. După-amiază, colindînd prin magazine, constatasem că aduseseră Cabernet bulgăresc, vinul mi se pare reușit și-mi făcusem o rezervă. În timp ce căutam borcanul cu scorțișoară, din baie a răzbătut clipocit de apă. N-aș putea să afirm însă — v-o spun cît se poate de sincer — că zgomotul ăsta m-a deranjat.

Vinul fiersese, îl dusesem în casă, pregătisem tot ce fusese de pregătit, inclusiv atmosfera, scoteam cuburi din tăviță pentru „Pasternak"-ul meu, căci vinul îl rezervasem Florinei din grijă pentru sănătatea ei, evident, cînd i-am auzit vocea în spatele meu :

— Bună seara !...

M-am întors și am constatat că se descurcase fără să mă cheme în ajutor.

— Miroase foarte frumos, a zis, băgîndu-și nasul în gulerul halatului meu de baie, dar nu pot să-mi dau seama ce parfum e.

— Sînt mai multe... Cred că-i al spumei de ras... am presupus, și am invitat-o în casă.

Avea un mers, pe care să-l tot admiri. Era în picioarele goale, i-am propus să-i dau niște papuci de casă, dar n-a vrut, a zis că așa umblă și acasă, desculță.

— Am auzit că-i foarte sănătos... Că prin intermediul tălpii goale se produce un schimb de biocurenți.

Auzisem și eu de teoria asta, i-am spus că am fiert vin roșu cu zahăr și scorțișoară, e foarte indicat contra răcelii, și am invitat-o să ia loc. S-a întors deodată și m-a privit în ochi. Așa am remarcat că ai ei erau de culoarea alunei, umezi și blînzi ca ai unei căprioare, dar nu și speriați. Erau chiar foarte lucizi...

— Nu „luați loc", ci „ia loc" ! m-a corectat. E puțin caraghios... Sînt în halatul tău de baie... Și m-a sărutat fugitiv pe obraz, într-un elan spontan și sincer.

N-am făcut nici un gest de protest. Și nici n-am combătut propunerea ei de a trece la persoana a doua. Am constatat în schimb că Max, care venise după noi de la bucătărie, urmărind, neîndoios, și el mersul îmbietor al Florinei, a făcut stînga-mprejur și-a părăsit camera.

„Discret tipul !" mi-am spus în timp ce Florina lua loc pe canapea în partea unde se găsea măsuța cu telefonul. S-a așezat, a ridicat receptorul și a rămas cu el în mînă, gîndindu-se la ceva, probabil la ce să spună acasă sau colegei.

Am luat paharul cu „Pasternak" și am îndemnat-o să bea pînă nu s-a răcit încă vinul.

— Pentru importatorul de cherestea ! am toastat.

— Să-l ia dracu ! a bufnit.

— Acum poate să-l ia, am concedat.

— Dar ce-i zic Mirelei ? s-a întrebat.

— Întîi bea și-ai să găsești tu ceva...

— Bine, beau, ca să nu crezi că manifest apriori vreo anxietate vizavi de pahar !

Hodoronc-tronc ! Am vrut să zic : „Aud ?“ şi s-o rog să mai spună o dată, dar, bineînţeles, m-am abţinut.

— Dar nici n-am crezut aşa ceva...

Pusese receptorul pe canapea, l-a luat şi, hotărîndu-se deodată, a început să formeze un număr. Am dat „Uher“-ul mai încet şi am vrut să urmez exemplul lui Max, fără să fiu însă chiar atît de habotnic, dar Florina m-a oprit printr-un semn şi m-a întrebat de adresă. În timp ce i-o scriam pe o hîrtie, cea chemată de ea a răspuns.

— Te culcaseşi ? Te rog să mă ierţi dacă te-am trezit, dar mi s-a întîmplat ceva foarte neplăcut şi a trebuit să te sun. Am fost la restaurantul „Parc“ c-un francez căruia i-am fost ataşată, tipul s-a îmbătat şi-n maşină, la plecare, a tăbărît asupra mea ca un dement. Aveam o rochiţă de voal, cînd să cobor, ca să scap, m-a apucat de bretea şi o bucată din rochie a rămas în mîna lui. Pe ploaia asta... Noroc că m-a văzut o familie care era acolo cu maşina. De la familia asta îţi şi telefonez. Acasă nu mă puteam duce... Dacă apăream numai în furou, îţi dai seama ce-ar fi ieşit ! Uite ce te rog : scoală-te mîine mai devreme şi adu-mi o rochiţă de-a ta... Adu-mi rochiţa ta sac, ca să nu am nici o problemă. Familia de la care îţi vorbesc stă chiar în drumul serviciului tău.

Mirela a fost de acord şi Florina i-a dictat adresa de pe hîrtia pe care i-o pusesem la îndemînă pe măsuţă. A format apoi numărul de acasă şi, vorbind cu maică-sa, i-a spus că o sună, prin automat, de la Braşov, unde a ajuns cu un autocar cu turişti, se întoarce a doua zi la prînz, i-a telefonat să nu-şi facă griji.

Cîteva minute mai tîrziu m-a sunat Pascu.

— Eşti supărat ? m-a întrebat cu voce spăşită.

— Cine ţi-a spus că sînt ?... Dimpotrivă. Sînt chiar foarte vesel !

— Te rog să mă ierţi, eu te-am rugat să ieşim... A intervenit o treabă şi n-am mai avut cum să vin. Aud muzică, nu eşti singur...

— Nu, sînt cu cineva.

— Am înţeles...

— N-ai înţeles nimic !... Ca să-nţelegi, trebuie să-ţi spun că sînt cu cineva de pe care nu pot să-mi iau ochii !

Florina a rîs, şi Pascu a remarcat :

— Rîde frumos !
— Ca un vînt cald...
Florina m-a privit cu surprindere, măgulită, şi am adăugat :
— Dar asta-i partea cea mai puţin tulburătoare la ea !
— Chiar aşa ?
— Chiar aşa !
— Bine, te caut mîine.

Fără ieşire

A doua zi, însă, întîi şi întîi m-a căutat altcineva.

Cu toate că era sîmbătă, ploaia încetase şi se făcuse frumos. Florina sunase la serviciu şi povestise ce păţise cu Monsieur Chapron, declarîndu-le că nu mai e dispusă să-l însoţească, să-i dea ca ghid un bărbat, şi-mi spusese cu această ocazie că are statut de colaboratoare permanentă, e plătită cît lucrează, ceea ce, pe de o parte, e bine, pentru că n-are obligaţiile unei angajate permanente.

Mirela îi adusese rochia, sunase pe la 6 şi jumătate, eu însă nu auzisem nici soneria şi nici pe Max nu-l auzisem lătrînd, mă mirasem în special că nu-l auzisem pe Max. De obicei nu dorm greu, iar la 7, chiar dacă mă culc mai tîrziu, sînt de-acum în picioare. Cînd nu lucrez, citesc : citesc cel puţin două ore, e o treabă pe care mi-am impus-o şi care a devenit un program al dimineţii.

Mîncasem şi tot restul, Florina nu se grăbea însă să plece, probabil pentru faptul că-i spusese maică-si că se va întoarce de la Braşov pe la prînz. Continua să rămînă în halatul de baie, de gulerul căruia îşi apropia din cînd în cînd nasul şi, simţindu-se bine, se apucase să-şi foarfece colegii de serviciu.

Aşa cum intuisem, era o fată nesofisticată, deschisă şi veselă, dar iată că se întîmpla cu ea un lucru foarte ciudat. Totul se desfăşura normal, părea destul de inteligentă, inteligentă în accepţiunea curentă a acestui cuvînt, cu o minte permeabilă, şi de multe ori spunea lucruri cu haz, şi tam-nesam o scrîntea, dădea pe neaşteptate în gropi.

Seara băuse tot vinul fiert, fără ca măcar în priviri să-i fi apărut acel luciu uşor pe care îl dă puţin alcool, mă oferisem să-i mai fierb vin sau, dacă nu, să-i prepar şi ei un „Pasternak". „Ce, crezi că n-am mai băut vin fiert ? !" mă apostrofase jignită. Sau : „Unde vrei s-ajungi cu muzica asta ?" mă întrebase pe neaşteptate cu voce uşor iritată, şi mă întrebase mai ales cînd întrebarea nu mai avea nici un sens. Na de mai spune ceva ! Şi avea ce avea cu „vizavi". „Vizavi de părerea mea", „Vizavi de ce spuneai tu", „Vizavi de ce cred eu"... „Vizavi" şi iar „vizavi". Mă înnebunise cu aceste „vizavi". Acum îmi vorbea aiuritor despre colegi şi colege şi, încercînd să facă impresie, plasa cîte o preţiozitate care se potrivea în context ca nuca-n perete. Semn de prostie sau numai de incultură ?

O lăsam în dodiile ei, acompaniind-o monosilabic. Şi în acest timp, mă gîndeam unde o să ieşim şi ce o să facem duminică, Florina merita arătată. La cîţi duşmani îmi făcusem cu „Lamborghini Espada", şi cum îmi apăruse şi o carte în primele luni ale anului, dacă eram văzut şi cu ea, puteam fi sigur că la „bună ziua" mea o să-mi răspundă şi mai puţini. Nu sînt genul care se vaită, întotdeauna mi-a plăcut să irit. Nu-i prea înţelept, chiar şi-n *Biblie* scrie... N-o să m-apuc însă să vă spun şi ce scrie în *Biblie !*

Fapt este că în timp ce admiram conturul delicat al buzelor ei, a sunat telefonul. Credeam că erau Pascu, mă înşelasem.

— La telefon este cineva care vă cunoaşte foarte bine, a început cel care mă chemase, vorbind înăbuşit, rar şi fără grabă, cu o voce parcă gresată, cu care delimita fiecare cuvînt.

Nu mă perpelesc după convorbiri cu anonimi sau glume stupide care încep cam aşa, însă vocea asta în surdină şi preocupată m-a făcut să elimin ideea unei farse ; vocea prevestea o primejdie. Şi ea a continuat :

— Şi vă cunoaşte şi o anumită activitate care ar interesa foarte tare organele de stat !

— Asta ce glumă mai e ? am zis, căci individul făcuse o pauză ca pentru a aştepta efectul cuvintelor sale. Simţisem, nu erau vorbe goale, în spatele lor se afla o ameninţare potenţială. Şi am adăugat : Mor de rîs !

— Nu v-aş sfătui ! a mîrîit vocea ca dată prin sacîz. Eu deţin şi dovezi care ar putea să ajungă la acele organe ! De pildă, radiocasetofonul pe care l-aţi avut la maşină ! Şi a făcut o nouă pauză.

Uluit de-a binelea de cele auzite, am rămas tăcut. Prelungind tăcerea, am încercat să realizez ce se întîmplă.

— Deci, dumneavoastră... am spus fără să vreau.

Dar vocea m-a întrerupt :

— Un radiocasetofon construit special — să spunem lucrurilor pe nume ! — pentru activităţi de spionaj !

— Asta de unde-aţi mai scos-o ? am protestat neconvingător, devenindu-mi acum foarte clar că se pregăteşte un şantaj şi, bineînţeles, nu fără motiv.

— Ştiţi foarte bine de unde !... Uitîndu-mă în aparat. Pe care sînt gata să vi-l restitui. Să vi-l restitui în schimbul radiocasetofonului pe care l-aţi cumpărat de la domnul Apostol. Evident, cu condiţia să nu lipsească nimic dinăuntru. E un avertisment !... a sunat dur vocea.

— Dar nu-l mai am ! am spus, înţelegînd deodată cum stau lucrurile cu cele trei ceasuri chioare ale mele.

— Cum nu-l mai aveţi ? a întrebat surprins. Lăsaţi glumele ! m-a apostrofat iritat.

— Nu-i nici o glumă. Din păcate !... am zis înciudat şi m-am hotărît să spun adevărul, căci în cazul de faţă era riscant să improvizez ceva, şi, sincer să fiu, nici nu mă simţeam în stare să inventez o minciună care să aibă cap şi coadă, adică o minciună rotundă. În ziua în care am cumpărat aparatul, am continuat, l-am şi făcut cadou. În acest scop îl şi cumpărasem. Am lipsit din Bucureşti, persoana care l-a primit s-a dus cu el la Consignaţia ca să-i potrivească un microfon portativ şi a încăput pe mîna unor bişniţari care se învîrt pe acolo. În schimbul radiocasetofonului i-au dat un minimagnetofon japonez.

— Trebuie să recuperaţi aparatul ! a spus supărat şi imperativ. Să faceţi tot ce este posibil ca să recuperaţi

aparatul ! E-n primul rînd interesul dumneavoastră ! Sînt sigur că înţelegeţi de ce !

— Da, aşa voi face, am spus.

— Neîntîrziat ! Şi nu încercaţi să trişaţi. Ştiţi cum se plăteşte o treabă ca asta !... O să revin. Şi-o să încep prin a vă spune că sînt... Radu-de-la-Afumaţi, s-a hotărît el asupra parolei. A zis apoi „bună ziua" şi s-a auzit declicul telefonului.

Florina . stătea în fotoliu şi răsfoia un *L'Express ;* aproape că uitasem de ea. Nu, ea nu avusese cum să-şi dea seama despre cele discutate, vorbise mai mult acest Radu-de-la-Afumaţi, vorbise încet, probabil de la un telefon public, pentru că în receptor răzbiseră zgomotele străzii, şi el se ferise să nu fie auzit. Trebuia să-l sun imediat pe Emil, să-i spun să vină la mine, să găsesc un pretext şi s-o expediez pe Florina, apoi, aşezîndu-mă la orizontal, să mă gîndesc în linişte şi pace la întorsătura asta neaşteptată de lucruri.

Şi deodată, amintindu-mi cum procedase Suzanne, mi-am dat seama că eram pe punctul de-a săvîrşi o prostie enormă. Individul care mă sunase nu-mi spărsese numai maşina, tot el operase şi în casă ! Căutase mai întîi radiocasetofonul în apartament ! De aia şi găsisem peste tot răscolit, toate lucrurile răvăşite... Iar odată aflat în apartament şi constatînd că radiocasetofonul nu-i nicăieri, poate că a plasat pe undeva vreo drăcie. Aşa că Emil trebuia să fie ultimul om din lume care să-mi vină în casă. Şi nici eu n-aveam voie să-l sun de la mine.

„Da, mi-am spus, de-acum înainte, fiecare cuvînt, fiecare gest se cere judecat. Fir-ar să fie, iar am dat de belea ! Ce chestie !... Eu ce naiba caut... ?" Şi am încercat să mă concentrez.

Gîndurile fugeau ca firele de la ciorapii „Adesgo".

— Te-a indispus telefonul primit... am auzit-o pe Florina. Îmi pare rău...

— Da, oarecum. O încurcătură... Făcută de altcineva şi din care, iată, ies eu foarte prost ! am spus cu năduf.

Am spus, şi a sunat telefonul. „Dacă-i Pascu, m-am ars !" mi-am zis. Nu, nu era Pascu, suna, telepatic, Ioana. De azi înainte, în loc de „Pasternak", o să-i dau *juice* de ardei, numai din cauza ei eram intrat la apă din nou.

— Vreau să-ți vorbesc, m-a anunțat.

— Ești prima pe listă... Dă-i drumu !

— Te-a întors pe dos cineva ?

— N-a mințit cine ți-a dat informația asta ! Este exactă ! Și cine m-a întors pe dos, cum ai spus, nu era înscris la cuvînt. Așa că grăbește-te, să nu-ți ia altul rîndul !

— Am o rugăminte pentru nepoțica mea, dar nu-i momentul cel mai bun să-ți ceară omul ceva.

— Ai spus un lucru adevărat ! Dar și mai adevărat este că momentul ăsta ți-l datorez ție ! mi-a sărit țandăra. Ce ți-o fi venit pe chelie să te duci cu radiocasetofonul la Consignația, nu știu !

— A-ho, a-ho, copii și frați !... Era aparatul meu ! Nu mi l-ai cumpărat mie ?

— Ba ție ți l-am cumpărat... Dar acum l-aș fi pus la mașină ! L-aș fi pus la mașină în locul celui furat ! Iar ție ți-aș fi cumpărat altul. Cu microfon, așa cum ai vrut ! Ai dat un radiocasetofon splendid pentru nu știu ce mininimic !

— Da, nu-i prea grozav, a recunoscut cu jumătate de gură.

— Tu credeai că-i o pleașcă ? Pleașcă de la bișnițari ?...

— Eu de unde să știu că-i bișnițar ? ! Un tînăr finuț...

— Și „la-la, la-la"... ți-a pasat mininimicul în schimbul radiocasetofonului tău !

— Bine, ia-mi capul !

— Ce să fac eu cu el ? Să-l pun la mașină să cînte ? !

— Atunci ce ți-a cășunat ?

— E-o-ntrebare !... De unde vorbești ?

— De la institut.

— Și cînd pot să vin să te iau ? Vreau să mergem la Consignația, poate-l recunoști pe tipul acela finuț. Și-i dai drumul și la rugămintea pe care vrei să mi-o faci.

Ioana mi-a spus că înainte de 12 nu poate să scape, ne-am înțeles unde o voi aștepta cu mașina și, încheind convorbirea, m-am adresat Florinei :

— Te rog să mă scuzi, dar trebuie să rezolv o problemă care... Ce faci diseară ? am întrebat-o ca să schimb vorba și în același timp să nu iasă că mă debarasez pur și simplu de ea.

— Azi e sîmbătă, nu ? Sînt invitată la o prietenă. La o prietenă care-şi serbează ziua. Dar poate te sun. Chiar, să-mi notez numărul tău.

Şi l-a notat, s-a dus să se schimbe, n-aş putea spune însă că s-a grăbit foarte tare. În timp ce făcea duş, mi-am pus de cafea, pe care am băut-o la bucătărie, apoi, ca lucrurile să fie şi mai în regulă, mi-am oferit o bomboană de mentă. Cînd Florina a reapărut gata de plecare, măsuram camera în lung şi în lat şi-mi spuneam mereu şi mereu că totu-i să fii optimist. De-un optimism viguros şi fotogenic, care trebuie să ne caracterizeze pe toţi.

M-am uitat, rochia-sac îi venea foarte bine şi, fir-ar să fie, privind rochia, am văzut de fapt ce încerca ea să ascundă. „Poftim ! mi-am zis surprinzîndu-mă în această ipostază, am dat iar de belea, în loc să stau să mă gîndesc şi să judec, mă prostesc şi umblu cu mintea aiurea ! Zît !"

— E un model care mă prinde, nu ? m-a întrebat cu cochetărie Florina şi, făcînd un pas înapoi, şi-a aranjat părul lung printr-o mişcare unduioasă a mîinii.

— Eşti ca vîntul de miazăzi ! am spus cu admiraţie.

— Aşa mă vezi tu ! şi a venit să mă sărute pe obraz.

Ochii mari, de culoarea alunei, erau proaspeţi, lipsiţi de orice şiretenie, şi asta mi-a plăcut.

Max venise în vestibul s-o conducă şi el pe Florina. Întorcîndu-mă în cameră, mi-am adus deodată aminte şi l-am luat din scurt pe foxterier :

— Mă ! paştele tău de şnapan, tu să-mi spui cum ai pătruns în maşină ! Că nu-i vorba numai de furt ! Acum nu-i vorba numai de furt !

În liniştea care a urmat am auzit deodată glasul Lolei în spatele meu : „Mie-mi place să fiu o enigmă". M-am întors şi, bineînţeles, n-am văzut nici o Lola în cameră.

— La naiba, am început să am iluzii auditive ! m-am apostrofat şi m-am îndreptat spre o bomboană de mentă.

N-am mai apucat să ajung la ea, căci a sunat din nou telefonul. De data aceasta era precis Pascu, l-am lăsat să sune, am luat bomboana şi am încercat să găsesc ce să-i spun lui Emil în aşa fel încît el să înţeleagă mai multe lucruri deodată. Întîi, că a intervenit ceva foarte important. Doi, că nu pot vorbi. Trei, că trebuie să-l văd cît mai urgent cu putinţă. Şi Pascu se va pune pe roate şi va

inventa el un mijloc, o modalitate — era meseria lui, nu a mea, pentru asta lua leafă ! — de a stabili o cale de contact cît mai discret cu putinţă.

Pînă să găsesc însă cuvintele necesare, soneria a încetat să mai zbîrnîie. Mi-am făcut imputări că nu mi-am supravoltat îndeajuns creierul, Pascu a crezut probabil că am ieşit în oraş. Nu m-am frămîntat însă prea mult, mi-am zis că o să iau legătura cu el prin intermediul Ioanei. O să-l caute de la un telefon public şi-o să-i spună ce mă păştea.

„Doamne, cine m-a pus să mă uit la anunţuri în duminica aceea ploioasă ? !“ Şi am hotărît că, de aici înainte, în loc de *România liberă,* să cumpăr *Scînteia.* „Da, dar ce mă fac fără Matty ?“ Asta era întrebarea !

Nu mi-am răspuns, căci telefonul a început iarăşi să sune. Aveam cuvintele pregătite, am ridicat receptorul, dar în locul vocii lui Pascu, am recunoscut-o pe cea a prietenului meu, Ştefan, la care încercasem să mă invit la masa de prînz în duminica aceea ploioasă. Poftim, oameni buni, cum vine de se leagă !

— Tot tu ai sunat şi puţin mai înainte ? m-am interesat.

Mi-a spus că da, el a sunat ; văzînd că nu răspund, şi-a zis că poate a format greşit numărul şi a încercat încă o dată. Mi-a reproşat apoi că m-am dat la fund şi tot cîntecul, ca în cele din urmă să mă întrebe dacă pot să-i fac un serviciu.

— Da, cum să nu ? ! ! m-am oferit, cu toate că nu prea vedeam cam ce serviciu i-aş putea face.

Cu bani mă împrumută de obicei el pe mine, şi nu eu pe el... Un vin bun tot prin el îl procur... Tot ce putea să mă roage era să-i dau vreo carte din bibliotecă.

Nu, n-a vrut o carte, mi-a cerut cheia apartamentului în după-amiaza aceea. Nu ca să se reculeagă mi-o cerea. Îmi displac totalmente asemena împrumuturi. În timp ce-i spuneam că-i sîmbătă, am pe cineva invitat, m-am gîndit că poate n-ar strica să i-o dau. În afară de vreo drăcie plasată în apartament, acest Radu-de-la-Afumaţi sau altcineva îmi supraveghea şi casa probabil. Îmi supraveghea casa aşa cum mi-a supravegheat garajul, cum m-a urmărit la Sinaia. . Cum m-a urmărit, probabil, prin Lola...

Au văzut-o pe Florina, sau dacă nu, or s-o vadă mîine cu mine, o să-l vadă și pe Ștefan venind cu o tipă, în cazul în care voi fi urmărit, or s-o repereze și pe Ioana... Și ei își vor forma o părere care mi-ar putea folosi ; eram sigur că lui Emil o să-i convină ipostaza asta în care le-aș putea apărea. Căci era cît se poate de limpede ce rol aveam de jucat, fir-ar să fie ! Oameni buni, mă omor după roluri din astea !

Nu mă așteptam ca Ștefan să insiste, dar el a făcut-o :

— Știi că nu te-am rugat niciodată în acest sens... Acum te rog, pentru că asta e situația. Contramandează și tu toată treaba !

— Bine, am spus ca sub presiunea insistențelor lui.

Dar nu sînt convins că n-aș fi cedat chiar și fără motive strategice ; inima mi se înmuiase de tot.

Cum am pus receptorul în furcă, a sunat Pascu. Recunoscîndu-i vocea, am dat drumul la ce pregătisem :

— Salut, Virgile ! am început exuberant, luîndu-i-o înainte, și nu m-am mai oprit pînă n-am spus tot. N-ai mai dat un semn de viață de cînd ne-am văzut pe litoral, la Neptun. S-au întîmplat o mulțime de lucruri, am fost în Austria, din Salzburg am trecut în Germania Federală ; o să-ți povestesc, acum o să te rog să mă ierți, tocmai ieșeam pe ușă și sînt așteptat în vestibul ; te sun eu, te sun neapărat, bine ?

— Bine ! s-a molipsit Pascu de exuberanța mea. Și bem un șpriț ca atunci la Neptun ! a zis, semn că-i căzuse fisa. (Lui să nu-i cadă ?)

— Și bem un șpriț ca atunci la Neptun ! l-am aprobat și am închis telefonul.

Îndreptîndu-mă spre locul întîlnirii mele cu Ioana, am încercat să verific discret dacă nu aveam vreo coadă. În oglinzile retrovizoare ale „Espadei" a apărut nu o singură „Dacie" albă, dar ce număr aveau, începeau sau nu cu 7-B, asta n-am mai avut cum să constat. Fapt este că intrasem în rolul așteptat. Știindu-mi pielea în joc, începusem să gîndesc altfel ; mi-am spus că nu-i exclus ca și în mașină să fi fost plasată vreo drăcie micronică. Tocmai de aceea am parcat în altă parte „Espada" și m-am dus pe jos s-o întîlnesc pe Ioana.

Mă aştepta în faţa institutului. M-am apropiat săltînd de bucurie şi mîncînd-o din ochi. M-a privit perplex şi m-a întrebat :

— Ce e, ai înnebunit ?

Dar n-am lăsat-o să continue, i-am povestit ce se întîmplase şi am rugat-o să-l sune pe Emil de la telefonul public din hol. N-am urmat-o, am rămas în stradă, ca să protejez convorbirea Ioanei.

— Pascu e-n oraş, m-a informat întorcîndu-se, dar a lăsat vorbă şi mi l-au dat pe colonelul Dumitru. M-a întrebat de unde telefonez, i-am spus, i-am spus apoi ce s-a întîmplat, chestia cu Radu-de-la-Afumaţi, şi că ne ducem la Consignaţia, poate dau cu ochii de bişniţar. A zis „Foarte bine, bişniţarul ăsta ne interesează şi pe noi în cel mai înalt grad", şi m-a învăţat ce să fac dacă-l văd.

— Ce să faci ? Ce te-a învăţat ?

— Mi-a zis să mă comport cu el ca şi cînd ar fi o cunoştinţă mai veche. Să-i întind mîna la sărutat, apoi să-l iau afabil de braţ ca pentru a-i spune ceva între patru ochi. Să-i spun că m-ar interesa, pentru o prietenă, o piesă în genul aceleia pe care am luat-o de la el.

— Curat piesă !... Am înţeles, oamenii colonelului vor fi prin apropiere. În regulă. Şi altceva ? Eu ce trebuie să fac ? Nu m-a chemat la o întîlnire cu el ?

— Ba da. Mi-a dat o adresă şi mi-a spus că te roagă să vii la ora trei, o să te aştepte.

Cînd ne-am apropiat de maşină, am văzut lîngă „Espada" un agent de circulaţie, tinerel şi chipeş, puteam să jur că se afla acolo nu pentru că-şi dăduse întîlnire c-o fată în dreptul „Espadei". M-a salutat milităreşte — sînt exact primirile care-mi plac, mai lipsea o fanfară — şi mi-a cerut să-i prezint actele pentru control.

Le-am prezentat, le-a examinat fără nici o grabă şi, după felul cum ţinea buzele strînse, am fost sigur c-o să încasez o amendă. Cu toate că nu vedeam ce-ar fi putut să-mi găsească. „A văzut, mi-am zis, «Lamborghini Espada» cu număr de circulaţie românesc, cu un număr de circulaţie oarecare, aşa că fără o amendă nu scap." La «Renault-16» avusesem, printr-o întîmplare, număr mic, 1—B—2022 ; după număr te poate lua drept mărime, o

mărime chiar dintre cele mai mari, din pricina asta e-o adevărată vînătoare de numere mici.

— De ce-aţi oprit aici ? m-a chestionat, reţinînd actele.

— Dar nu-i nici o tablă indicatoare care să interzică acest lucru ! Care să interzică oprirea !

— Daaa ? a ricanat şi m-a invitat să-l urmez : Ia poftiţi !...

M-am dus după el gîndindu-mă c-o fi vreun semn şi nu l-am observat eu. M-am uitat, n-am văzut însă nici o tablă indicatoare care să interzică oprirea.

— Nu văd nimic... am spus.

— Nu vedeţi ?... Dar cîţi metri sînt de-aici, de la colţ, de la colţul intersecţiei, şi pînă la maşina dumneavoastră ?

— Sînt într-adevăr puţini, am recunoscut. Ce amendă trebuie să plătesc ? am întrebat, agasat de căutarea nodului în papură. Şi m-am căutat după bani.

— Un moment ! m-a oprit şi a păşit înapoi spre maşină, bănuiesc din cauza mai multor pierde-vară ce se opriseră lîngă noi. Mai este ceva, a adăugat, deschizînd permisul de conducere şi extrăgînd tichetul din el. De ce n-aveţi viza medicală periodică ? Unde să scrie că sînteţi apt pentru conducere auto ?

— Drept să spun, am şi uitat că există o asemenea obligaţie.

Era adevărul curat.

— Există ! Şi scrie şi-n tichet ! a zis. Şi a continuat metodic : La cei pînă-n patruşcinci de ani, din cinci în cinci ani ; între patruşcinci şi şaizeci — din trei în trei ani. Iar peste şaizeci — în fiecare an. Examenul vederii... Examenul psihic e cel mai important !

— Asta ca să conduci o maşină... Dar ca să conduci, să zicem, o întreprindere, o centrală industrială, un ministeri... nu trebuie să te vadă nici un doctor, nu ? Nici la început şi nici periodic !

M-a privit gînditor pentru o clipă şi mi-a înapoiat actele.

— Altă dată vă rog să aveţi grijă unde opriţi ! Şi duceţi-vă la policlinică pentru examenul periodic ! Aşa scrie în lege !

Am spus că o să mă duc, agentul de circulaţie m-a salutat cu mîna la chipiu şi cu un zîmbet care mi-a priit şi

am trecut de cealaltă parte a „Espadei", ca să-i deschid Ioanei portiera, așa cum văzusem că se face în filme.

— Trebuie să ajungem la Hanul lui Manuc, mi-a explicat Acolo parchezi și imediat încep magazinele Consignației. Sînt pe strada Covaci, dar acolo e interzisă circulația pentru mașini.

Cînd am ajuns, nu mai era mult pînă la ora închiderii, ne-am dus direct la magazinul de specialitate. Înăuntru am găsit o mulțime de lume, în marea majoritate tineri, care asaltau pur și simplu tejgheaua. În rafturi însă se aflau obiecte puține, mai mult radiotranzistoare sau magnetofoane uzate și două sau trei casetofoane, vechi și acestea.

În timp ce Ioana se uita după bișnițarul ei, mi-am dat seama că dintre toți cei care se aflau în magazin, doar unul sau doi se arătau a fi interesați să cumpere cu adevărat ceva. Ceilalți erau chibiți, iar dintre aceștia mulți probabil vînători de clienți, bișnițari. De aici își recrutau prada.

Pe drum, descriindu-mi-l pe cel pe care îl căutam, Ioana îmi spusese că tînărul are în jur de 20 de ani și în nici un caz nu putea fi luat drept un golan oarecare, un tip care să piardă vremea pe străzi. Dimpotrivă, avea o ținută îngrijită, lucruri de calitate pe el, lanț de aur la gît, ceas modern cu afișare electronică, trăsături finuțe. L-ar putea recunoaște fără greutate dacă l-ar vedea.

Nu l-a descoperit nici în magazin și nici în timpul cît ne-am învîrtit în jur, prefăcîndu-ne preocupați ba de o vitrină, ba de alta. Urcam din nou strada, cînd am zărit-o pe Florina ieșind dintr-un magazin de cosmetice. În aceeași clipă aproape m-a văzut și ea și s-a apropiat surîzîndu-mi.

Am prezentat fetele una alteia și Florina mi-a explicat :

— Caut o cremă pentru maică-mea, dar n-au primit. „Încercați săptămîna viitoare." Așa spun mereu. Am plecat, a zis zîmbind. I-a întins mîna Ioanei, după care mi-a spus : Te sun diseară. Și genele ei au clipit tendențios.

— Bine, am zis.

Florina a plecat, și Ioana, obiectivă, a remarcat :

— Are stil fata ! Și-a adăugat după ce și-a întors privirile după ea : Și se mișcă frumos.

— Restu e și mai grozav !

— Este exact genul tău ! Bănuiesc că n-o obsedează ideea virtuții ! Tu ai noroc la „jocurile" astea...

— Știi ce se spune : femeia este ca o vioară, la ea poate cînta un lăutar sau un Paganini ! Și-apoi, a fost vrerea ta ! „Putem rămîne foarte bine prieteni..." Și tot descîntecul. Ți-ar fi plăcut să mă vezi pe patul lui Iov ? Și am ordonat deodată : Pe loc repaos ! Hai să vedem ce facem cu bișnițarul.

Ne-am întors și am luat-o la vale, și Ioana a spus :

— Am impresia c-o să scrii iar o carte...

— Asta a început să fie și impresia mea. De azi-dimineață asta a început să fie și impresia mea. Dar zău dacă-mi trebuia o poveste ca asta pe cap !

— Abia mă abțin să vărs o lacrimă...

— Vars-o ! E-o poveste în care am intrat din cauza ta ! Întîi, cumpărîndu-ți radiocasetofonul ; apoi, prin faptul că nu l-ai păstrat.

Ioana n-a spus nimic și am adăugat supărat :

— Că ți-a venit bîzdîcul să-l schimbi !

Nu mi-a răspuns nici de data aceasta, continuînd să meargă tăcută.

— Ți-a intrat apă-n urechi ?

— Tu ai să scoți înc-o carte, și eu sînt vinovată !... a răbufnit. Nu-i rău... De altceva de ce mă mai fac vinovată" ?

— Gîndești șașiu. Puteam să scriu încă o carte și fără s-o trăiesc pe viu ! Mi-am agățat de două ori cite un cartuș la butonieră, a treia oară nu-mi mai trebuia !

— Dar îl ai !...

— Asta cam așa e... am recunoscut. Și iar m-am întors împotrivă-i : Pentru că mi l-ai pus tu !

— Bine, eu ți l-am pus, să-l porți sănătos !

Era exact urarea care-mi lipsea.

Ajunsesem în dreptul cafenelei care-i pe colț, i-am propus Ioanei să dăm cu ochii prin ea și apoi să bem și noi cîte o cafea. Era prima dată cînd intram acolo, dar am jurat să fie și ultima. N-aveau nici pepsi, nici borviz, apa ni s-a zis că e caldă, și-am ales „oranjadă". O băutură gălbuie, un fel de cico îndoit cu apă, care la plată a costat șaisprezece lei un pahar. Cică era din cutie.

Trecuse o oră de cînd îl căutam pe bișnițar, era sîmbătă, ne-am spus că omul dăduse cu pasu ca să-și facă *week-end*-ul și am hotărît să ne retragem. Am mîncat împreună la „Cina" în grădină. Ioana avea de învățat pentru teza de doctorat, am condus-o acasă și m-am îndreptat spre adresa pe care i-o dăduse colonelul Dumitru.

Măsuri de precauțiune nu mi se transmisese să-mi iau, era probabil o adresă „curată". În spatele meu se aflau cu siguranță oamenii colonelului, interesați să vadă dacă eram sau nu urmărit și dacă da, de cine anume. Dar eu, pe cît posibil, nu scăpam din priviri oglinzile retrovizoare.

Ca să înfloresc lucrurile și să mă dau formidabil, aș putea afirma că da, am remarcat o mașină urmăritoare, am făcut și am dres. Dar asta ar fi inexact.

La adresa pomenită se afla un bloc cu opt nivele, trebuia să ajung la al patrulea. Ca să induc în eroare, pentru că niciodată nu poți să fii sigur, iar în rolul în care fusesem din nou distribuit se impunea maximum de prudență, am urcat pînă la șase, apoi am coborît încet pe scări două etaje. Am coborît și am sunat la apartamentul 16.

Mi-a deschis Pascu. Avea pregătite o pereche de pantaloni și o cămașă, doi bărbați au așteptat să mă dezbrac, mi-au împachetat hainele într-o pînză neagră cît un cearceaf, le-au introdus într-un geamantan și au plecat cu ele la „deparazitare".

— Crezi că era nevoie? l-am întrebat pe Emil în timp ce mă conducea în camera în care mă aștepta colonelul Dumitru, împreună cu alți trei ofițeri.

— Pentru o mai mare siguranță, da, mi-a răspuns în timp ce intram.

Colonelul m-a întîmpinat cu brațele deschise și cu un zîmbet amuzat.

— Îmi pare bine că vă văd!

— Mie nu! am spus rîzînd.

— Îmi închipui!... a izbucnit și el în rîs și m-a prezentat colegilor săi. Apoi, în timp ce ne așezam, s-a interesat, adresîndu-se lui Pascu: Despre ce era vorba?

Pascu i-a raportat, am întrebat dacă am fost sau nu urmărit, maiorul Pleșan mi-a spus că nu, nici în timpul cît m-am aflat pe strada Covaci și nici după aceea. Și am reluat:

— Aflîndu-se în casă, intrînd în mașină, individul a avut într-adevăr posibilitatea — m-am gîndit la asta — să-mi plaseze vreo drăcie micronică în genul aceleia cu care mă înzestrase Suzanne... Dar asupra mea ? Nu m-am întîlnit doar cu el !

— A avut însă la dispoziție șifonierul dumneavoastră cu haine !... mi-a amintit colonelul.

— Da, la asta nu m-am gîndit, am recunoscut.

— Deci, iată cum stau lucrurile cu cele „trei ceasuri chioare", cum le-ați spus dumneavoastră, a intrat Dumitru în subiect. Nu sînt deloc chioare !... Știu de la maiorul Pascu cum s-au petrecut lucrurile... Acum v-aș ruga să ne redați cît mai exact cu putință convorbirea pe care ați avut-o azi-dimineață cu individul care v-a chemat la telefon.

Le-am redat-o întocmai, am povestit apoi cum am cumpărat radiocasetofonul de la Apostol și mi-am amintit deodată :

— Stați puțin... La cîteva ore după ce-am venit acasă, m-a sunat o voce feminină. Mi-a spus că este doctorița nu știu cum, mi-a turnat o poveste despre un frate de-al ei, student, sau așa ceva, care a împlinit douăzeci și unu de ani... În rezumat, voia să-i vînd radiocasetofonul cumpărat de la Apostol. Căci fratele ei își dorește exact un asemenea radiocasetofon, un radiocasetofon ca ăsta are și-un coleg de-al lui. M-a ademenit întîi c-un cîștig substanțial, parcă o mie de lei, ca în cele în urmă să-mi ofere aproape dublul sumei pe care i-o plătisem lui Apostol.

— Tot o voce de femeie, a intervenit Pascu, adresîndu-se colonelului, a fost cea care a anunțat circa de miliție că în jgheabul de la subsol, de la subsolul unde locuiește Paraschiv, se afla ascunsă o cutie. Iar cutia asta ar putea să provină din furtul de la garaj !

Colonelul Dumitru și-a făcut o însemnare în carnet și a propus :

— Să încercăm să schițăm primul tablou. Ca apoi, pe puncte, să vedem ce-i de făcut, care sînt direcțiile de acționat. Deci, acum circa trei săptămîni, cuiva îi dispare un radiocasetofon. E de presupus că i-a dispărut din mașină. Nu cred c-a reclamat furtul. Chiar dacă i-au dispărut odată cu radiocasetofonul și alte obiecte. Dar noi, tovarășe

maior, l-a vizat Dumitru pe unul din ofiţeri, să vedem ce furturi de acest gen au fost reclamate de români sau străini !... Am spus că nu cred c-a reclamat furtul pentru că ne putem imagina fără greutate ce fel de radiocasetofon e. Obişnuit ca înfăţişare, dar dublat de o aparatură de spionaj. Şi ei îşi ies din piele pentru a-l recupera, ca să folosesc termenul acestui Radu-de-la-Afumaţi. Le este atît de preţios aparatul ? Nu, vor să ştie ce se află înregistrat în el. Iar ce se află înregistrat acolo e foarte preţios pentru noi ! Dar să mergem mai departe. Aparatul ajunge la Apostol. Iată un punct principal. Cum ? Fiţi amabil, mi s-a adresat colonelul, unde locuieşte acest individ ?

Am stat să mă gîndesc, dar nu mi-am amintit strada.

— Îi aveam notată adresa... telefonul... Am aruncat cu siguranţă hîrtia. Dar ştiu blocul, ştiu cum s-ajung. Cînd plec de-aici...

— V-aş ruga foarte mult, este o chestiune de primă urgenţă.

Am spus că este în regulă, şi colonelul a continuat :

— Posibil să nu fi ştiut că aparatul provine din furt. Altfel n-ar fi dat adresa de-acasă. În acelaşi timp, însă, s-a folosit de-o mică stratagemă pentru a-l vinde. Rugînd o doamnă care avea anunţ în ziar să-i pasceze cumpărători. L-a cumpărat ca pe-un chilipir... De la cine ? Tovarăşe Vlad, este chestiunea pe care trebuie s-o rezolvi dumneata. Încă astăzi.

— Nu ştiu, am spus, care este ocupaţia acestui Apostol şi unde lucrează... Mi-a oferit colonie franţuzească... Şi odată cu aparatul am cumpărat de la el şi un cartuş de „Kent". A zis că-mi face rost şi de *whisky*... Vreau să spun că portretul lui s-ar apropia de ceea ce aţi spus cu chilipirul.

— Şi v-a făcut rost de *whisky* ?

— Nu, nu m-a sunat. E drept, am plecat imediat, în aceeaşi după-amiază, la Govora şi-am lipsit cîteva zile din Bucureşti... În timpul ăsta mi s-a spart casa.

— Deci i-aţi dat numărul dumneavoastră de telefon ?

— I-am dat o carte de vizită.

— Şi mai bine !... Dar să schiţăm mai departe. Urmăreau anunţurile din *România liberă* — şi le urmăresc pro-

babil şi acum — şi cei interesaţi să recupereze aparatul. Nu este exclus să fi dat şi un anunţ la ziar : „Cumpăr radiocasetofon «Mayer»". Cu răspunsuri la căsuţa poştală. Tovarăşe maior, să verificăm ! s-a adresat colonelul Dumitru unuia din subalterni. Şi a reluat : Urmărind anunţurile din ziar, au sunat-o pe doamna aceea şi ea le-a dat şi lor numărul de telefon al lui Apostol. Numai că a fost prea tîrziu : Apostol vă vînduse dumneavoastră aparatul. De obicei, după ce lichidează vînzarea, cel chemat spune scurt : „S-a vîndut", sau : „Nu mai este de actualitate". Nu se apucă să dea amănunte cu cît şi mai ales cui l-a vîndut. Ei au insistat, se vede. Au insistat, i-au tras o minciună în genul aceleia cu fratele... Poate i-au promis şi o recompensă... Fapt este că el le-a dat şi telefonul şi adresa dumneavoastră. Încă un punct de clarificat, tovarăşe căpitan Vlad ! Furioşi că au fost la un pas de aparat şi l-au pierdut, s-au hotărît ca de data aceasta să nu le mai scape. Posibil că aşa-zisa doctoriţă v-a mai sunat la telefon. N-aţi răspuns pentru că eraţi plecat la Govora. Dar ei au revenit, sînt sigur, mereu. Au revenit, şi-au pus întrebări şi au constatat în cele din urmă ce era de constatat.

— Nu. eu nu cred că doctoriţa a mai făcut o tentativă de-a mă convinge să revînd aparatul. Nu numai că am refuzat-o cît se poate de categoric, dar am şi pus-o la punct. Altceva ar fi însă.. Ar fi de reţinut cînd anume le-a dat Apostol adresa mea. Fiindcă în după-amiaza aceea am încărcat maşina cu sticle goale şi cărţi, intrînd şi ieşind de cîteva ori din bloc... Apoi m-am dus la garaj şi am făcut ordine şi acolo. Deci, m-au putut repera foarte bine !

— Cum ? s-a mirat colonelul. Nu ştiau cum arătaţi ! Chiar dacă v-a descris Apostol...

— Nici n-a fost nevoie să mă descrie. A fost sucifient să le spună că am o maşină grozavă, aşa şi aşa. Maşina se afla în faţa blocului, au remarcat-o imediat şi apoi m-au văzut încărcînd-o cu sticle şi cărţi.

— Da, e adevărat, m-a aprobat colonelul.

— Mai mult decît atît ! M-au văzut plecînd valvîrtej cu maşina. Cînd am auzit că maică-mea s-a accidentat...

— În cazul acesta, a intervenit Pascu, ar fi văzut-o şi pe Ioana ! Care era la tine !...

— Nu, n-am ieşit odată cu ea. Am lăsat-o în urmă, coborînd pe scări cîte trei trepte deodată. Şi n-au făcut legătura între mine şi ea pentru că altfel ar fi căutat şi la ea aparatul. Negăsindu-l la mine, l-ar fi căutat după aceea la ea. Chiar dacă au văzut-o ieşind... A fost la cineva în bloc. Pentru radiocasetofon îi dădusem o pungă de plastic pe care o aveam în vestibul...

— Explicabil atunci, a spus Pascu. Şi, cerîndu-i permisiunea colonelului, a continuat, adresîndu-mi-se : I-am raportat tovarăşului colonel amănuntele aşa-ziselor furturi de la tine de-acasă, de la garaj... Cum a fost înfundată cu beţe de chibrit broasca de la uşa intrării în bloc, c-ai fost căutat de o tipă care a descusut-o pe portăreasă... Un lucru este neclar : de ce n-au încercat să deschidă la Sinaia şi portbagajul maşinii ?

— La asta nu m-am gîndit. Dar există un răspuns. În noile condiţii, acum, cînd ştiu despre ce este vorba sau, mai bine zis, despre ce fel de autor este vorba, pot să-mi dau seama cum s-a întîmplat. Întîi au intrat în vilă, în camera mea, şi de-abia după aceea au forţat portiera maşinii. La majoritatea vilelor, uşile de la intrare rămîn descuiate... Iar cheia de la uşa camerei, cel puţin eu, o pun de obicei sub preş. Sub preşul de pe coridor. O cheie banală care poate fi înlocuită cu cel mai banal şperaclu. Doi, au avut drum liber pentru că întreaga seară mi-am petrecut-o cu mai mulţi confraţi la cabana-restaurant. Apoi, vila în care am stat nu are televizor şi vecinii mei de cameră erau cu siguranţă pe la alte vile. Cît îţi trebuie să cauţi într-o cameră ca de hotel ? S-au uitat în dulap, prin bagaje... N-au găsit radiocasetofonul şi şi-au zis că l-am lăsat în maşină. În cutia bordului sau pe poliţa de sub bord... Dar despre Lola i-ai raportat tovarăşului colonel ? l-am întrebat, aducîndu-mi aminte.

— Da-da, a confirmat Pascu.

Însă acest „da-da" mi s-a părut grăbit, ca un fel de expediere a problemei. Ceea ce nu mi-a plăcut. Am vrut să-i spun colonelului, dar el şi începuse să vorbească.

— Să vedem cealaltă direcție... După părerea mea, cam în trei direcții trebuie să se îndrepte acțiunile noastre. S-o vedem pe-a doua. A doua ar fi găsirea radiocasetofonului. Aici, tovarășa Ioana ne-ar putea da o mînă de ajutor.

— Din păcate, am intervenit, are foarte puțin timp liber. Își pregătește teza de doctorat. O dată sau de două ori o mai scot eu din casă, dar mai mult n-o să pot.

— Bine, a zis colonelul. Și s-a adresat lui Emil: Ia desenatorul, rugați-o pe tovarășa Ioana să vi-l descrie, să-l corecteze apoi pe desenator pînă cînd îl va recunoaște pe bișnițar. Și multiplicați desenul...

— Eu aș avea o propunere, tovarășe Pascu !... am intervenit deodată. Ce-ar fi să vorbim și cu Mihai Paraschiv. Mi-a spus c-o să doarmă la unul, Giony, care se ocupă cu bișniță și „face" căminele cu studenți străini. L-a cunoscut la corecție. Și mă mai gîndesc la ceva... Ar putea să-i știe pe ăștia care s-au specializat în furturi din mașini... El altfel ar sta de vorbă cu ei !...

— Ai rezolvat pentru Paraschiv la cămin ? l-a chestionat colonelul pe Emil.

— Am rezolvat. Luni după-masă se poate muta. Dacă-mi permiteți, cred c-ar fi o idee...

— Bine, vorbiți cu Paraschiv. Și s-ar mai putea face ceva, mi s-a adresat Dumitru. De ce n-am da un anunț la *Mica publicitate ? !* „Cumpăr urgent radiocasetofon «Mayer»." Atît. Cu numărul telefonului dumneavoastră. Le demonstrați astfel că întreprindeți tot ce este posibil ca să recuperați aparatul... Și, cu voia dumneavoastră, o să fim și noi pe... firul telefonului. Mai știi... Cînd cineva caută, înseamnă că-i dispus să plătească !...

— Pe firul telefonului meu, m-am gîndit, oricum trebuie să fiți ! Pentru acest Radu-de-la-Afumați ! Cu această ocazie s-ar putea să aflați și ultimele noutăți în materie de bancuri ; vă rog frumos să nu le difuzați ! S-ar putea să fiți întrebați de la cine le-ați auzit !

S-a rîs și colonelul a continuat :

— Așa cum am înțeles, există un pensionar care, apucîndu-se de cerșit — scleroza, fir-ar să fie !... — l-a văzut pe cel care v-a supravegheat garajul. Ar putea fi Radu-de-la-Afumați !... În felul acesta, pensionarul respectiv a devenit un om foarte valoros pentru noi ! Pascu ! Din nou

desenatorul, din nou portretul vorbit. Pînă cînd pensionarul îl va recunoaşte pe cel care a pîndit din maşină garajul.

— Să-i facem şi Lolei portretul vorbit, tovarăşe colonel ! am propus deodată. Propunere prin care am încercat, pe de o parte, să canalizez cercetările şi în această direcţie, iar pe de alta, să-mi dau seama dacă Pascu l-a pus la curent pe colonelul Dumitru asupra tuturor punctelor fierbinţi ale cazului. Şi Lola era un asemenea punct !

— Dacă este cazul, desigur... a spus colonelul.

— Am avut în vedere „Dacia-1300" albă... am dat să-i explic, străduindu-mă în acest timp să ajung la o concluzie în ce priveşte sensul spuselor lui Dumitru.

M-a întrerupt :

— La ea voiam şi eu să mă refer. Maşina pe care a văzut-o chelnerul de pe Cumpătu era o „Dacia-1300" albă şi al cărei număr începea cu 7—B. O „Dacia" albă are şi cel care v-a supravegheat garajul...

— Dintr-o „Dacia" albă, l-am întrerupt de data aceasta eu pe colonel, a coborît Lola la Fîntîna Mioriţei ! Iar la Sinaia, la un sfert de oră după ce s-a despărţit de mine, s-a urcat tot într-o „Dacia-1300" albă !

— Aveam în ţară mii, dacă nu zeci de mii de „Dacia" albe ! Dar avem şi un reper — acel început de număr, acel 7—B. Şi colonelul îi ordonă unui subaltern să ia legătura cu Serviciul de circulaţie, după care continuă : Aici s-ar potrivi zicala cu a căuta acul în carul cu fîn... Dar cînd o să obţinem un nou amănunt, avînd şi lista, o să coroborăm amănuntele şi în cele din urmă o să ajungem la posesorul acelei „Dacia-1300". Cea de a treia direcţie sînteţi dumneavoastră, mi s-a adresat deodată colonelul.

— Sînt încîntat ! am exclamat. Este tot ce-mi doream — să fiu o direcţie !

— Şi încă nu orice direcţie ! a subliniat colonelul zîmbind. Direcţia a treia !

— Înseamnă că sînt piesa de rezistenţă din moment ce aţi lăsat la urmă direcţia asta...

— Am lăsat-o la urmă pentru că aici pot fi două situaţii. Una-i fără ieşire. Cea de a doua este la latitudinea dumneavoastră. Dumneavoastră veţi hotărî dacă da sau nu.

— La Neptun, a intervenit Pascu, reproşîndu-mi, l-ai căutat pe dracu cu lumînarea ! Acum îl ai, şi te vaieţi !...

Am vrut să protestez, dar colonelul Dumitru a izbucnit pe neaşteptate în rîs. A izbucnit în rîs aducîndu-şi aminte probabil cum mă băgasem la Neptun într-o treabă care putea să sfîrşească cît se poate de prost.

— Da, era s-o fac fiartă !... am recunoscut rîzînd.

— Să revenim la situaţia de acum, a propus colonelul. Şi a continuat : Pentru a motiva forţarea uşii de la „Lamborghini Esapda"... şi se prea poate şi pentru a vă determina să scoateţi astfel la lumină radiocasetofonul cumpărat de la Apostol, au luat aparatul maşinii. L-au luat şi au văzut buzunarul secret. Ascunzătoarea folosită de Suzanne pentru cel de-al doilea aparat de fotografiat. Pentru aparatul ei. Au văzut buzunarul secret a doua zi sau ceva mai tîrziu, asta nu mai putem şti. Fapt este că l-au văzut, şi el le-a dat de gîndit. Dacă specialistul lor este aici, atunci acesta l-a desfăcut şi şi-a dat imediat seama despre ce fel de aparat este vorba şi căror scopuri serveşte. Aparatura a fost neutilizată de noi, dar tocmai asta i-a făcut să se gîndească că sînteţi un om prevăzător, nu lăsaţi nimic, nici un cuvînt înregistrat... „Deştept tipul, şi-or fi zis, nu lasă probe. Iar dacă i-l fură, n-are prea multe bătăi de cap, cum, iată, avem noi." Este posibil însă ca specialistul lor să nu fie aici. Să vină doar pentru a prelua înregistrările. Şi cred că aşa stau lucrurile. Întîi, pentru că în „Mayer"-ul lor se găseşte materialul după care aleargă turbaţi... Doi, n-ar fi reacţionat aşa de tîrziu. Au chemat specialistul, omul a venit aici... După-amiază sau...

Aici colonelul s-a întrerupt şi, întorcîndu-se spre ofiţerul care stătea în dreapta lui, l-a întrebat dacă a înţeles. Acesta a răspuns că da, şi colonelul i-a dat permisiunea să plece. Odată cu ieşirea acestuia, Dumitru a reluat :

— Omul lor a venit, a constatat ce era de constatat, şi ei au acţionat azi-dimineaţă. Au trecut la şantaj, convinşi că vă au la mînă, că vă pot compromite. După cum mi-aţi spus, vestea că radiocasetofonul a dispărut, că a plonjat din nou în neant, cumpărat de nu ştiu ce bişniţar, a constituit o adevărată surpriză pentru acest Radu-de-la-Afumaţi.

— Da, așa este, am confirmat. „Cum, nu-l mai aveți ?" nu i-a venit lui a crede. Și m-a apostrofat iritat : „Lăsați glumele !"

— N-au, bineînțeles, intenția de-a face schimb... Vor aparatul lor și în același timp vor să-l păstreze pe cel al „Lamborghinei Espada". Nu putem ști cum s-au gîndit s-o facă. Dar, în asemenea situații, este nepermis să pierzi, să scapi un atu ca acel pe care au pus mîna !

— Cu alte cuvinte, își închipuie că lucrez pentru o agentură de spionaj și vor încerca să mă forțeze să trec, cum s-ar spune, cu arme și bagaje la ei ?

— Exact ! Dar nu dintr-odată. Vor înainta pas cu pas, pînă cînd nu veți mai putea da înapoi.

— Asta în cazul în care situația imaginată de ei ar fi reală. Dar așa ? Tot ce pot face la modul așa-zis real este să le recuperez aparatul. În cel mai bun caz !

— Este situația pe care am denumit-o „fără ieșire". Din punctul lor de vedere, fără ieșire.

— De ce ? Dar dacă aparatul nu poate fi găsit cu adevărat ?

— Vom regiza găsirea lui și vom aduce din străinătate un „Mayer". Pentru că altfel nu se va putea realiza o întîlnire concretă. O întîlnire între dumneavoastră și ei. Iar fără o întîlnire concretă... Nu sînt niște naivi... Să sune de la același telefon public. Sau de la telefoanele publice dintr-un singur cartier. În romane sau în filme, o asemenea rezolvare iese foarte frumos. Poliția stă pe ascultare, un suspens, altul, se procedează prin eliminare, și individul este prins în timp ce părăsește cabina unui telefon public. Mașinile poliției blochează, în urlete de sirenă, perimetrul de străzi... Un divertisment de sîmbătă seara. De multe ori bine făcut și mai ales bine jucat. Sigur, o să fim și noi pe recepție... Îi vom auzi vocea... Particularitățile ei nu sînt de neglijat... După cîteva apeluri vom realiza ce traseu străbate... Știm că „Dacia-1300" albă are un număr care începe cu 7—B... Toate acestea necesită timp, forțe umane... Și mai ales se pot dovedi insuficiente. Le arde buza după „Mayer"-ul lor, să le servim „Mayer"-ul !

— Nu înțeleg... am spus. Dar ei își vor da seama că i-am tras pe sfoară ! Își vor da imediat seama că nu este „Mayer"-ul lor !

— Că nu este „Mayer"-ul lor își vor da seama ; numai că asta nu presupune că n-ați fost de bună-credință. „Mayer" este o marcă ca oricare alta. Cum este „Gründig", „Philips", „Schaub-Lorenz"... Dar de serie mai mică. Ați căutat un „Mayer" — un „Mayer" ați găsit. Că nu-i cel care le-a dispărut lor, asta nu mai aveți de unde să știți ! Se înțelege, va fi același tip de aparat, și cu ajutorul dumneavoastră îl vom face să semene cît mai bine — cît mai bine, dar nu perfect ! — cu cel pe care l-ați avut în mînă. Și noi vom dispune de o dublură. Nu numai pentru a provoca o întîlnire concretă... O dublură care să nu vă expună cu ocazia întîlnirii concrete.

— Am înțeles. V-ați gîndit la toate ! am exclamat admirativ fără să vreau.

O exclamație care nu decurgea atît din cele auzite, cît din felul lui dezinvolt, degajat, relaxat de-a vorbi, ca și cînd ne-am fi aflat la o șuetă, la o șuetă de bărbați, și, iată, el povestea, subliniind din cînd în cînd cuvintele prin gesturi, o întîmplare care ne stîrnise la toți interesul. Degajată era și poziția colonelului în fotoliu, picior peste picior, și doar carnețelul în care își nota unele lucruri arăta că nu-i vorba chiar de-o șuetă ; tot așa degajat era și îmbrăcat : mocasini în picioare, costum ușor din alpaca bej, dintr-o alpaca veritabilă ; avea o cravată de vară la care făceam zîmbre.

— Ne-am gîndit, a spus, datorită experienței, a cazurilor întîlnite... Ne vom gîndi în continuare... Este foarte posibil să ne fi scăpat destule lucruri... Și iată la ce m-am mai gîndit și ce vreau să vă propunem... Ne-am gîndit să-i ajutăm să facă pași spre dumneavoastră. Să le servim acești pași. Adică să vă compromitem. Să vă compromitem din punctul lor de vedere. Să vă compromitem și mai tare și să vă dăm „legat" în mîinile lor.

— Hm, am făcut, nu-mi surîde perspectiva.

— Ce se-ntîmplă ? a continuat colonelul. Nu știm nici cine sînt... Mă înțelegeți, nu ? Nici obiectivul. Sau obiectivele... Nici numărul lor. Nici sistemul de lucru, de legături... Și așa mai departe. Nu putem ghici așadar, cum vor organiza întîlnirea... Ce se va întîmpla mai departe...

— Să vă spun cum mi-am imaginat eu lucrurile, i-am propus. Avînd „Mayer"-ul... Indiferent care, cel real, cel

căutat de ei, sau cel pregătit de dumneavoastră, voi juca tare. Va fi rîndul meu să joc tare. Adică voi pune condiţii. Condiţii care să-mi dea certitudinea schimbului. Sigur, aceste condiţii nu vor fi elaborate de mine, vor fi condiţiile dumneavoastră... Ele vă vor da posibilitatea de-a-l afla. Şi tot restul...

— Ar fi foarte simplu. Ar fi de-a dreptul ideal. O schemă ca la carte. Schema asta o ştiu însă şi ei !... Şi vor lua toate măsurile... Măsuri absolut obligatorii în asemenea activităţi ! Vor lua toate măsurile ca la acel „rest" să nu se poată ajunge. Iar „restul" acesta, de-abia acest „rest" are pentru noi importanţă !

— Normal... am spus.

— Vor lua toate măsurile nu pentru că-şi pun problema că aţi fi putut lua legătură cu noi. Împrejurările în care au dat peste dumneavoastră exclud totalmente asemenea gînduri. Este ultimul lucru la care s-ar putea gîndi. Asta-i atuul nostru cel mare ! Sau, mai corect spus, ar putea fi. Nu pentru că sîntem noi deştepţi... Aşa s-au potrivit lucrurile. Un joc al întîmplării. O să vă povestesc... A existat propunerea ca radiocasetofonul „Lamborghinei Espada" să fie scos de la maşină. S-o primiţi fără el. „De ce ? a spus generalul. Neutralizaţi aparatul..." Vă dădeam maşina, dar îi scoteam radiocasetofonul... Eh !... Dar să revenim ! Ce pot gîndi ei, în sensul măsurilor de precauţie, este că faceţi parte dintr-o reţea. Şi de aici toate problemele.

Colonelul Dumitru şi-a aprins o ţigară, prima de cînd ne găseam împreună, şi privind-o pentru o clipă în timp ce-o învîrtea între degete, ca şi cum l-ar fi preocupat marca ţigării, a continuat :

— Există două soluţii. Prima, să încercăm să ne imaginăm cum vor proceda ei. Cum vor proceda în cazul situaţiei „fără ieşire". Întîi că riscăm să dăm greş. Una ne vom imagina noi şi alta vor face ei. Apoi, înseamnă că stăm în expectativă. Cealaltă soluţie ar fi să luăm iniţiativa. Să-i ajutăm, aşa cum am zis, să facă paşi, să-i servim cu aceşti paşi... În baza acelui atu. A acelui atu care de fapt sînteţi dumneavoastră ! La asta mă referem cînd spuneam că puteţi hotărî...

— Acum totul e clar... Bine. *O.K.* !

— Eu vă mulțumesc pentru acest *O.K.* ...În același timp, însă, trebuie să vă fac atent că asta înseamnă să „trișați" ! Să „trișați" în sensul în care v-a amenințat acel Radu-de-la-Afumați !

— Aflîndu-mă aici nu „trișez" ? S-o fac cel puțin pentru potul cel gras !...

— Atunci să pregătim pachetul de cărți !... a spus zîmbind colonelul. Maiorul Pascu va fi prietenul dumneavoastră... Asta și este de fapt !... Lucrează ca inginer la Institutul de mecanica fluidelor, în cadrul unui colectiv ale cărui lucrări au stîrnit interes peste hotare. Și veți mai primi ca prieten un medic... Rămînem însă la Pascu. Nu-i nimic c-a fost văzut venind la garaj sau la dumneavoastră acasă. A venit ca prieten. Cum s-a și întîmplat. Despre adevărata lui calitate știu Paraschiv și acel inginer pensionar... Poate să ducă asta la descoperirea lui ? Nu.

Eram bucuros că Emil avea să fie în apropierea mea și sînt sigur că Dumitru și-a dat seama de asta. S-ar putea însă, îmi spuneam în timp ce continua să vorbească, și probabil așa și era, ca el să fi avut în primul rînd în vedere anumite situații critice în care singur nu m-aș fi putut descurca.

Cine pe cine leagă mai bine la ochi

Cînd am ajuns acasă, se făcuse 6 și un sfert și l-am găsit pe Ștefan așteptîndu-mă lîngă intrarea în bloc. M-am scuzat că întîrziasem, am urcat să-i deschid și să-l liniștesc pe cățel : „Domnul e cu mine", după care am plecat să-mi pierd vremea două ore pe străzi.

Am cumpărat *Informația Bucureștiului* și am citit-o pe banca unui scuar de la titlu pînă la numele întreprinderii

poligrafice imprimat la sfîrşitul ultimei pagini, am căscat apoi ochii pe la vitrine, treabă pe care n-o mai făcusem de mult, şi ce-am văzut nu m-a umplut de regrete, am intrat ba într-un magazin, ba în altul şi, de fiecare dată, am ieşit copleşit de amabilitatea vînzătorilor şi cu banii intacţi. În cele din urmă tot am găsit ce să cumpăr şi mi-am făcut o rezervă pe doi ani de pastă de dinţi chinezească, „Maxam". E formidabilă.

Crezusem că două ore vor trece uşor, dar n-a fost aşa. La capătul lor, m-am apropiat de casă şi am sunat de la un telefon public — aşa stabilisem — ca să-mi dau seama dacă drumul e liber. În receptor a răsunat un „alo" răstit şi am înţeles că Ştefan e supărat şi nervos.

— M-au înnebunit telefoanele ! s-a plîns. Te-a căutat o mulţime de lume !

— A lăsat cineva vreo vorbă ? m-am informat, întrebîndu-mă cine m-ar fi putut căuta.

— Nu, nu, a negat grăbit. Mai sună-mă peste o jumătate de oră.

Asta m-a scos din sărite. După o asemenea zi, tot ce doream era să stau acasă la mine, să beau un „Pasternak" şi, uitîndu-mă la televizor, să-mi alung gîndurile de sub ţeasta pe care o simţeam ca un stup de albine.

— Dac-ai epuizat rugăciunile, i-am zis, am în bibliotecă o *Biblie,* citeşte-i din ea ! Îţi explic imediat cum s-o găseşti.

Mi-a închis telefonul.

„Teleenciclopedia" nu mai este de mult cea care a fost la început, nu-mi părea rău c-o pierdeam, îmi părea rău de picioarele mele învăţate, fir-ar să fie, să schimbe scaunul mesei de lucru doar cu cel al maşinii. În orice caz, nu-i deloc o plăcere — o spun cu toată sinceritatea — să ai picioarele obosite. Dar cum altele nu aveam de unde lua, am pornit cu ele încă o jumătate de oră pe străzi, să-mi stîrnesc entuziasmul în faţa vitrinelor.

Punctul forte din această a doua parte a programului pe care mi-l făcuse Ştefan n-au fost însă vitrinele, ci amintirea dexterităţii de-a dreptul uluitoare a vînzătoarei de la magazinul de parfumerie. Reuşise — numai Dumnezeu ştie cum — să împacheteze cele douăzeci de tuburi cu pastă de dinţi într-o bucată de hîrtie în care eu n-aş fi reuşit să împachetez nici jumătate din numărul lor.

Am încercat să cumpăr o pungă de plastic. Magazinele cu produse industriale se închiseseră, am intrat într-o alimentară. Mi s-a spus că nu mai au pungi, se terminaseră. Același lucru l-am auzit și în alte două. Purtam așa-zisul pachet cum ai purta un copil de leagăn și mereu cădeam în admirația vînzătoarei.

Dar a venit și sfîrșitul jumătății de ceas și am sunat de la același telefon public în apropiere de casă. Vocea lui Ștefan n-a mai fost iritată, dar nici nu pot să afirm că am descoperit vreo notă de bucurie în ea.

— Măsori timpul cu cronometrul ? m-a chestionat.

— Nu, dar a trecut jumătatea de oră ! Și începe acuși *Un șerif la New York !*

— Ei, cum poate să-ți placă o comicărie atît de stupidă ? ! s-a mirat revoltat. În sfîrșit, treaba ta, însă trebuie să mai întîrzii o jumătate de oră. Bea și tu o bere... m-a sfătuit și s-a auzit declicul telefonului.

Sîmbăta seara; și bere ! Ca să mă pot servi de telefon, umplusem toate buzunarele hainei, ale pantalonilor cu tuburi cu pastă de dinți. Primul drum l-am făcut la garaj, am golit buzunarele în „Espada" și apoi mi-am stimulat picioarele, promițîndu-le o tărie la cafe-barul unui hotel situat nu prea departe. Își cam face veacul acolo un dramaturg cunoscut ; dacă-l găsesc, mi-am spus, trece timpul mai repede.

Localul era plin la refuz. Căutîndu-l pe dramaturg prin fumul în care puteai scrie cu degetul, am zărit un scaun liber la o măsuță. Oamenii au fost amabili, mi-au dat voie să mă așez și am răsuflat ușurat că nu mai stăteam pe picioarele mele. În zadar am pocnit însă din degete după chelner, n-am putut risipi nici un ban.

La noul sondaj telefonic, Ștefan mi-a spus : „Hai, vino", numai că aceste două cuvinte au sunat ca și cum m-ar fi trimis dracului. N-am stat să-mi împovărez mintea cu gînduri inutile și m-am grăbit să urc.

Am sunat cam mult pînă mi-a deschis. Mi-a deschis și a ținut să mă prevină, răspîndind efluvii spirtoase :

— E-ncurcată rău !...

— Ce-i încurcată ? am întrebat nedumerit.

— Toată treaba.

Cînd mi-a răspuns, intrasem în holul-sufragerie, mi-am dat seama dintr-o privire că din toate cumpărăturile pentru care stătusem la cozi peste cozi nu mai rămăsese aproape nimic. Masa arăta ca după un adevărat zaiafet, se mîncase și se băuse pe rupte ; cea cu care se întîlnise prietenul meu nu era în nici un caz o ascetă. Televizorul mergea...

— Văd c-ați făcut Revelionul ! am remarcat fără să vreau.

— Tocmai, mi-a răspuns Ștefan cu vorba unui reputat critic. Femeia s-a amețit și nu mai vrea să plece acasă.

— Cum nu vrea să plece acasă ? am luat foc. Unde-i ?

— În camera maică-tii. Doarme. Iar eu nu mai pot sta, am întîrziat și așa foarte mult.

— Treaba ta ! Hai, scoală-ți prințesa adormită și scoate-o de-aici ! i-am cerut categoric.

— Măi omule, înțelege-mă ! s-a rugat. O să am scandal cu Mioara. I-am zis că-s la tenis, a urmat un șpriț cu băieții... Da-i zece aproape !

— Asta nu înseamnă însă să-mi lași tipa pe cap !

— Poate ascultă de tine !... mi-a sugerat.

— O s-asculte ! am spus ferm și am pornit spre camera maică-mii.

În pat se desena sub cearceaf o formă feminină al cărei șold se reliefa insolent. Sau așa l-am văzut eu, fiindcă nu știam cum și de unde să încep.

— Duduie ! am spus și am dat să-i ridic cearceaful de pe față.

În aceeași clipă, forma a izbucnit în hohote de rîs, din spate a început să rîdă homeric Ștefan și de sub cearceaf a apărut Mioara. Mi-o făcuseră !

— Altădată să nu mai dai cheia !

— Fir-ați voi să fiți !... am reușit în cele din urmă să spun.

Am spus, și a sunat telefonul.

Era Florina, după vocea ei am simțit că nu era în cea mai bună dispoziție. Ștefan și Mioara mă urmaseră în cameră, le-am cerut să rîdă mai încet, ca să pot vorbi la telefon.

— Ai o petrecere !... a remarcat Florina. Am fost la tine, dar mi s-a spus că nu ești acasă.

— Cînd ai fost ? am întrebat surprins.

Soţii Butnaru au reizbucnit în hohote de rîs ; erau cercheliţi, n-aveam ce să le fac.

— Pe la opt şi ceva. Am renunţat la invitaţia aceea, ca să fim împreună. Nu vreau să spun cu asta că am făcut un *sacrilegiu*...

„Sacri... ce ?" am fost gata-gata s-o întreb, dar m-am abţinut. Vrusese probabil să spună sacrificiu, aşa cum spusese ieri „tur de scrutin" în loc de „tur de forţă".

— Îmi pare foarte rău că s-a întîmplat aşa, m-am scuzat şi am hotărît să-i spun adevărul, ca să nu creadă c-am fost acasă şi l-am pus pe Ştefan să spună oricui ar veni că sînt plecat în oraş. Am dat cheia unui prieten...

N-am mai putut continua din cauza rîsului celor doi care se distrau în hohote pe seama mea.

— La asta m-am gîndit şi eu la un moment dat, a spus Florina. Pentru că duduia care mi-a deschis a avut un surîs nu ştiu cum vizavi de mine. Am sunat toată după-amiaza, dar n-ai răspuns. Eram în oraş, fise nu mai aveam şi am urcat. Văzînd că-i lumină la tine.

— A fost un contratimp, îmi pare rău. Dacă mîine după-amiază eşti liberă, sună-mă pe la cinci, cinci şi jumătate. Sînt invitat la un prieten la prînz, dar sper să scap pînă la cinci.

A zis c-o să mă sune.

Am băut apoi un păhărel cu cei doi amici, Ştefan era pus pe fapte mari, în alte împrejurări i-aş fi ţinut isonul... I-am trimis acasă, mai aveam de făcut ordine, de spălat farfurii, tacîmuri, pahare, mă perpelesc după treburi din astea.

A doua zi dimineaţă m-a trezit lătratul furios al lui Max. Suna cineva la uşă. M-am uitat la ceas, arăta abia 6 şi un sfert. L-am trimis la bucătărie pe Max şi m-am dus să văd cine sună aşa de cu noapte. Era Pascu. Mi-a spus în şoaptă şi fără să intre :

— Hai, să n-o scăpăm pe mama lui Paraschiv.

— Stai, domle !... Să beau o cafea !... Să mă spăl !... am protestat.

„Fir-ar să fie, mi-am spus, ce sînt eu, angajatul lor ! ?..."

— Apostol e mort... mi-a strecurat Emil. Şi a continuat : Află unde stă Paraschîv, scoate maşina şi vino

în spate la tutungerie. Te aștept acolo. Dar repede, nu pierde timpul ! Și-a plecat.

Am stat o clipă în ușă să adun în minte ce auzisem. „Apostol e mort"... Adică, a fost omorît ? Asta de ce naiba ? Nu m-am putut descurca în năvala de gînduri, m-am repezit să mă îmbrac și din fugă am luat o bomboană de mentă. Ar fi fost indicată întîi o cafea... De !...

Emil avusese dreptate, mama lui Paraschiv ieșea tocmai pe ușă să se ducă la piață. Mi-a mulțumit că se aranjase cu serviciul băiatului și mi-a adus din casă hîrtia pe care Mihai îi notase adresa la care să-l caute dacă ar fi avut nevoie de el.

— Cît timp credeți că trebuie să stea Mihai plecat de acasă ? m-a întrebat deodată în șoaptă.

— Cîteva zile, nu mai mult, am liniștit-o, după care ne-am despărțit.

Tuburile cu „Maxam" se aflau pe scaunul de la volan, le-am aruncat pe canapeaua din spate și am scos „Espada" din garaj. Așa cum ne înțelesesem, Pascu mă aștepta la tutungerie. Urcîndu-se în mașină, i-am spus că este în regulă și l-am prevenit că am putea fi văzuți. Mă gîndisem la asta de cînd ieșisem de la subsol.

— Aș fi știut, mi-a răspuns, oamenii noștri sînt în spate. Și, aplecîndu-se, a desfăcut cu un deget buzunarul de la butonieră.

Am văzut o antenă telescopică cu o sferă micuță și neagră în vîrf, antena aparatului său de emisie-recepție. Am spus că-i perfect, și cum la ora 10 „Espada" urma să intre la control, l-am întrebat ce-i cu Apostol.

— Cînd ai cumpărat radiocasetofonul de la el ? În șase iunie, nu ? În duminica aceea a murit Apostol. În jurul orei trei după-amiază. Luni seara a venit soră-sa s-o împrumute cu o mie de lei, cum îi promisese... Îi promisese să-i dea banii duminică după-amiază. Apostol n-a răspuns însă la telefon, și-atunci ea a venit luni acasă la el. L-a găsit mort, jos, pe covor. „Stop cardiac." Asta-i concluzia medicală. Și s-a stabilit că decesul a survenit duminică în jurul orei cincisprezece.

— Și ea ce spune ?

— Se miră ; nu l-a știut bolnav. Frate-su nu i-a spus niciodată nimic și nici n-a fost vreodată bolnav de ceva.

Nu-i primul caz. Un fel de rudă de-a mea, om la patruzeci şi ceva de ani şi-n toate puterile, a murit tot aşa, după ce înainte c-o săptămînă îşi făcuse o electrocardiogramă. Nu s-a văzut nimic. Şi fusese la medic, o cunoştinţă, nu pentru că se simţea rău. Îşi zugrăvea casa şi voia un concediu. Bun... Dar de ce tocmai duminică ? Iar o coincidenţă ? Se poate. Căpitanul Vlad a rugat-o să-i deschidă garsoniera, s-au dus amîndoi la Apostol acasă... N-a găsit cartea de vizită. Iar soră-sa se jură că n-a văzut nici o carte de vizită. Nici în buzunarele lui, nici pe masă, nici în portvizit. Este adevărat, în casă au intrat procurorul, medicul legist, un ofiţer de miliţie... A luat unul din ei cartea de vizită ? O să stabilească Vlad acum, dimineaţa.

— Emile, da-i un stop cardiac !... Pentru că tu, văd... Ce vrei să spui, că-i o crimă ?

— Nu spun că-i o crimă... Dar prin moartea lui Apostol ne-a fost blocată calea spre cel care i-a vîndut aparatul. Iar calea asta putea să ducă la Radu-de-la-Afumaţi ! Şi încă ceva... Sora lui Apostol, care-i o femeie simplă, femeie de serviciu la nu ştiu ce instituţie...

— Dar el, Apostol, ce era ?

— Chelner la restaurantul „Bulevard". Vlad se va duce şi-acolo. Dar stai să continui. Soră-sa i-a spus că Apostol avea ochii speriaţi. Au constatat asta şi organele de anchetă. „Cică a dat în spaimă cînd a văzut că moare", i-a tradus ea lui Vlad părerea acestora. Bine, atunci de ce n-a ajuns pînă la pat ? Pînă la fotoliu ? Pînă la un scaun ? Toate astea se aflau în apropierea lui, mi-a explicat Vlad. L-au ameninţat cu ceva, şi el era cardiac... Cardiac fără să ştie...

— A-lu-lu, a-bu-lu !...

— A-ci-chiri, a-mi-chiri. Asta zic şi eu... Vorbesc...

— Şi de ce să-l ameninţe ?

— Motive ar fi existat... Dar numai ameninţarea cu o armă este în stare să sperie în asemenea hal ! Or, asta este exclus !... Nu se procedează aşa. Uşa garsonierei era încuiată, însă are o broască în genul yalei de la tinc — tragi uşa şi ea se încuie.

— O să cereţi deshumarea cadavrului, nu ?

— Uite, o idee senzațională !

— Nu, eu vorbesc serios !

— Bineînțeles c-o să cerem ! În primul rînd pentru ochi !...

— Pentru ochi, de ce ?

— Cum de ce ? Retina păstrează, ca pelicula unui aparat fotografic, tot ce s-a aflat în clipa morții înaintea privirilor.

— Astea nu-s cai verzi pe pereți ?

— Sută-n sută cai verzi pe pereți. Inventați de scriitori. Construiesc o crimă sau o iau din vreun ziar și încep să încurce lucrurile. Aruncă bănuielile asupra unuia, asupra altuia, apoi mai apare un suspect, încă unul, al treilea, le găsesc la toți alibiuri, ar reieși, cum ar veni vorba, o crimă perfectă, dar au încurcat așa de tare lucrurile și crima e așa de perfectă, încît nu mai au cum s-o scoată la capăt. Și atunci, trosc, retina ! Adică o probă indubitabilă. Și cititorul crede și zice : „Da, domle, este". În cazul ăsta, ce facem, deshumăm cadavrul lui Apostol sau nu ?

Mă simțeam în dimineața aceea tot atît de inteligent ca un borcan de iaurt, mă rodea senzația că-mi scapă ceva, ceva important care trebuia neapărat spus : aceeași senzație o avusesem tot timpul cît stătusem de vorbă ieri cu Dumitru. Iar acel ceva nu voia să iasă la suprafață, nu se lăsa prins. „Nu sînt bun decît de condus mașina !" m-am blamat, înciudat.

— La ce te gîndești ? m-a întrebat Pascu văzînd că nu spun nimic.

— Cine ți-a spus că mă gîndesc la ceva ?

— Da' ce faci ?

— Te duc pe tine în Giulești. Mie benzina asta cine mi-o plătește ?

— N-ai să scrii o carte ? M-am abținut să ți-o spun ieri față de colonelul Dumitru...

— Și pe Ioana tot asta o macină...

Am vorbit despre Ioana. Cînd am ajuns în dreptul cinematografului din cartier, am oprit să mă interesez unde vine strada Buestrului. (Iată, există o stradă Buestrului, dar nu există nici una Grigore Moisil, o fi existînd și una Zăbalei, cum există un bulevard Macaralei, dar

n-am auzit de nici o arteră să-i poarte numele lui Coandă sau al lui Minulescu ! Stranie treabă !) Mi s-a spus să întreb ceva mai departe, spre capătul liniei de tramvai.

Am găsit în cele din urmă strada și casa și, lăsîndu-l pe Emil în „Espada", m-am dus să-l chem pe Mihai. Mi-a deschis o femeie, probabil mama lui Giony ; i-am zis că-l caut pe Paraschiv. Băieții dormeau, am rugat-o să-l scoale pe Mihai și să-i spună că-l aștept la mașină.

A apărut în scurt timp. Cînd a dat cu ochii de Pascu, pe față i s-a întipărit o expresie de prudență.

— A zis mama ceva ? s-a interesat după ce m-am scuzat că am venit cu noaptea în cap.

I-am spus, și cum în noua situație era de dorit ca el să rămînă în societatea lui Giony, l-am întrebat dacă îi este greu să stea la aceasta.

— Nu-i moarte de om... Cîteva zile, nu-i moarte de om Atît doar, să iasă ceva din șmecheria asta a noastră...

— Să sperăm c-o să iasă... m-am arătat optimist, și spunîndu-i că vreau să-i vorbesc, l-am invitat printr-un gest în mașină.

A urcat, a dat mîna cu Emil și am intrat în subiect :

— Mihai, te rugăm să ne-ajuți într-o chestiune legată de furtul de la garaj. Acum, tu ești scos totalmente din cauză... Apropo, ce-a zis directorul ? am schimbat vorba, observînd că Mihai a devenit circumspect.

— Aaa, e de milioane cu el ! Nu m-a primit, a trimis vorbă prin secretară să mă prezint la maistru, dar pe la unsprezece a apărut în hală și m-a chemat la el. M-a luat de gît și-am plecat în curte, și m-a pus să-i povestesc unde-am făcut liceul, cum am ajuns la corecție, ce-am de gînd... Și-a zis să pontez zilele cît am lipsit, pentru că n-am lipsit c-am vrut eu. Să vezi și să nu crezi ! Ce i-ați făcut, tovarășe maior, s-a adresat Mihai deodată lui Emil, că era numai fiere și-acum e numai miere cu mine ?

— Nu i-am făcut nimic. Scoaterea ta din întreprindere a fost arbitrară ; ne-am dus împreună, a spus Emil arătînd în direcția mea, la primul-secretar al sectorului și i-am supus cazul. Dar dumneata nu trebuie să știi asta. Trebuie să te faci că nu știi nimic. E mai cuminte așa

— Aveţi dreptate, l-a aprobat, aşa o să fac. M-au şi întrebat unii văzîndu-mă cu el prin curte : „Ce, mă, te-nfiază «Balauru» ?" Aşa-i spun toţi, „Balauru". Am strîns din umeri. Ce-aţi spus că vreţi să mă rugaţi ? m-a întrebat Mihai şi s-a retras uşor, ca şi cînd ar fi vrut să se pună în gardă, să se apere de ceea ce ar fi putut să urmeze.

— Mi-ai zis că Giony e bişniţar şi m-am gîndit... M-ar interesa cei care se ocupă cu radiocasetofoane. Caut un radiocasetofon marca „Mayer", şi i-am descris aparatul.

— De ce anume ăsta ? Cînd poate fi găsit altul... un „Philips", un „Nordmende"...

— Uite, Mihai, a intervenit Emil, avem nevoie de aparatul ăsta şi nu de altul, pentru că e o treabă cu el...

— Aşa e mai bine, daţi-o pe bune ! a zîmbit ironic Mihai.

— Aparatul l-a avut o duduie, o prietenă de-a mea, i-am explicat, s-a dus cu el la Consignaţia să-i potrivească un microfon portativ, a agăţat-o un bişniţar şi i-a dat în schimbul radiocasetofonului un minimagnetofon japonez. Vreau înapoi aparatul. „Mayer"-ul. Plătesc cît se cere pe el. Şi cu ce ştiam de la Ioana, i l-am descris pe bişniţar. Poate îl ştie Giony, poate îl ştiu alţii... am adăugat.

— Dar tovarăşul maior mi-a zis că-i o treabă cu aparatul.

— Da, pentru că proveniența lui este oarecum dubioasă, i-a explicat Emil. A fost sustras, furat dintr-o maşină... Ne interesează *nu cine* l-a sustras, ci *de la cine*. Cine l-a avut ? Cine a fost proprietarul lui ? Ăsta-i răspunsul pe care vrem să-l aflăm.

— Dar nu de la mine ! a spus categoric Mihai, clătinînd din cap. V-aţi înşelat, tovarăşe maior, dac-aţi crezut că eu, pentru că m-aţi ajutat cu serviciul...

— Mihai, l-am întrerupt, dar n-au nici o legătură una cu alta !

— Înseamnă c-am avut noroc. Mare noroc. N-am auzit încă să-ţi dea cineva ceva fără să-ţi ceară în schimb altceva ! Ca să nu pierd serviciul, puteam să accept, şi după aia să spun că nu iese nimic. Nu-s o jigodie... Sau să mă dau în lături că nu-i ştiu. Cu toate că n-am avut

nimic cu lumea asta și nici nu am. Aia a fost o prostie, o întunecare a minții.

— Tocmai de aceea ne-am hotărît să-ți vorbim ! am mai încercat.

— Tocmai de aceea am zis și eu nu.

— Bine, Paraschiv, i s-a adresat Pascu, dar păstrezi tot ce-ai auzit pentru tine !

— De asta să fiți sigur ! Acum mă pot întoarce acasă ?

— Nu, te-aș ruga să mai ai răbdare cîteva zile.

— Iar după aceea, m-a completat Pascu, dacă te întreabă cineva, spune că te-au eliberat pînă la proces.

— Pot să spun, am de-acu carte de vizită... Și a dat să coboare.

— Mihai. am mai spus, acum, cînd am pus punct, vreau să știi că eu am fost cu ideea să apelăm la tine.

— N-ați avut o idee prea bună, m-a dezaprobat clătinînd din cap.

— Și eu sînt de aceeași părere, l-a aprobat Pascu.

Mihai s-a uitat cîteva clipe în ochii lui Emil ca și cînd ar fi vrut să afle în ei adevărul și, cu un : „Să trăiți !" căutat și sonor, s-a strecurat prin spatele scaunului meu.

Întorcînd mașina, i-am spus lui Emil că am dat-o în bară cu băiatul.

— Nu sînt convins...

— Ce vrei să spui ? l-am chestionat, știind că Emil ascultă adesea mai mult vocea interioară a partenerului decît vorbele acestuia.

— Am zis eu că vreau să spun ceva ? Așa mai fi întrebat tu. Sînt multe de spus, tovarășe scriitor ! Dar discuția asta s-o lăsăm pentru altă dată. Gîndește-te doar la Hîncu... Pînă atunci, dă-mi adresa exactă a cerșetorului-pensionar.

— Emile, să bem întîi o cafea, omu lui Dumnezeu ! m-am rugat. Să mă spăl, să mă rad... Nu m-am spălat nici pe dinți ! Dar în primul rînd, să beau o cafea ! Fără o cafea dimineața, nu pot gîndi !

— Dar cine ți-a cerut asta ?

— Cu Mihai... N-am găsit tonul cel mai potrivit, aici a fost buba !

— Nu, nu l-ai găsit. Dar s-o lăsăm baltă, a propus el și a scos din buzunarul de la butonieră aparatul de emisie-

recepție, un aparat de mărimea unei cutii de chibrituri, numai că mult mai subțire, mai plat. Trei-trei-patru ! Aici trei-trei-unu ! a început el apelul. *Londrei* ce număr ? m-a întrebat, rîzîndu-și în barbă.

I l-am spus. Emil l-a comunicat celor pe care-i chemase și a cerut să fie așteptat în fața casei. Așa s-a și întîmplat. M-am mirat în sinea mea, condusesem destul de tare, străzile erau puțin circulate și alesesem și drumul cel mai drept : Podul Grand — Depozitul Sanitar — Arcul de Triumf — Televiziunea — Piața Dorobanți.

— Aveți elicoptere de buzunar ? nu m-am putut abține cînd am văzut un bărbat subțirel și înalt ce se plimba prin fața casei arhitectului Pîrvulescu de parcă s-ar fi plictisit de atîta așteptare. Era probabil desenatorul, pentru că ținea o servietă în mînă, mai rămînea să raporteze că a discutat cu bătrînul, e gata și portretul vorbit, ca să spun că frații umblă cu farmece. Iar dacă-i așa, să-mi spună și mie cum de-a ajuns Max în mașină, fir-ar el de cățel !

Desenatorul n-a raportat nimic, ne-a salutat tăcut și am intrat toți trei pe portiță. Cînd Ioachim Slătineanu a întrebat : „Cine-i", i s-a spus „Miliția", bătrînul a deschis și, văzîndu-mă, a ridicat mîinile într-un gest bizar, ca și cum ar fi zis : „Mă predau !"

— Liniștiți-vă, i-am vorbit, am venit la dumneavoastră c-o rugăminte. O rugăminte tot în legătură cu acel individ.

Am intrat în casă, bătrînul m-a ascultat, Pascu și desenatorul i-au confirmat spusele mele prin mișcări de cap, dar el parcă tot nu credea că nu vrem altceva decît să ni-l descrie pe individul pe care-l văzuse pîndindu-mi garajul. De căutat emoții pe străzi îi trecuse pofta.

A venit apoi rîndul desenatorului să-i explice ce anume ar dori de la el, și cum Ioachim Slătineanu se arăta cît se poate de nedumerit, acesta i-a făcut o demonstrație, schițîndu-i portretul doar din cîteva linii. Omul era neîndoios un artist, prinsese cu finețe expresia feței bătrînului.

Numai că treaba la care s-a așternut era migăloasă, începuse cu ovalul feței și arunca foi după foi. „Așa ?" „Poate așa ?" „Dar așa ?" M-am retras cu Emil în partea holului unde era telefonul ; sunînd-o pe Ioana i-am adus la cunoștință cum își va petrece o oră la mine în dimineața

aceea, după care am ieșit pe stradă. Venindu-și în fire și văzînd că vreau să aprind o țigară, bătrînul îmi spusese că tot ce ne roagă este să nu-i umplem casa cu fum de țigări.

Profitînd de acest „respiro", l-am întrebat pe Emil ce mai e cu Traian.

— Ce să fie ? Tace. M-a chemat diriginta la școală... De-acolo te-am sunat ieri dimineață. M-a chemat să-i aduc o adeverință de la medic, ca să-i motiveze absențele. Toți știu de astmul lui, nu-i o problemă... Dar ce va fi mai departe ? Stai să vezi... M-a sunat bătrînul aseară... L-am rugat să mă sune în fiecare zi dacă poate, să mă sune seara după ora nouă... Și-mi spune că Traian se duce aproape zilnic la oficiul poștal. C-o scrisoare, cu ce altceva s-ar putea duce ? C-o scrisoare adresată unei fete... Că doar nu i-o scrie zilnic unui băiat ! E îndrăgostit...

— E vîrsta...

— Perfect ! Dar dacă el a plecat de-acasă și-a abandonat școala tocmai acum cînd i s-a aprins inima după o fată, înseamnă că ceva a devenit de nesuportat ! Ce ? Acea concretețe, cum i-ai spus tu ? Conștiința că acest copil al Aurei este și al meu și că el va fi împins deci pe planul al doilea ? Aura este de părere că altceva nu poate să fie. Am discutat azi-noapte pînă tîrziu... Știi la ce m-am gîndit ? S-o rog pe fata asta a lui să stea de vorbă cu el.

— Înseamnă să-i explici situația !

— În definitiv, de ce nu i-aș explica-o ? Ce-i neobișnuit în situația asta ? ! Aș vorbi cu ea ca de la om la om... Și-o repezi tu la ai mei într-o dimineață. Sau duminica viitoare. Să discute cu Traian. Zilele trec și el pierde cursurile... Pierde anul ! Pierde examenul !

— Poate ar fi o soluție !

— Alta nu văd. Însă cine-i fata ? Cînd Aura i-a „organizat" ziua, am fost plecat la Cluj. La Traian au venit aproape douăzeci de băieți și fete, colegi și colege de clasă... Dar Aura n-a stat cu ei, s-a retras după ce i-a servit. Nu știi cum sînt ? Ce, îi păzești ? ! Ar fi două soluții... Iată-mă polițist în propria-mi casă ! În chiar familia mea !

— Tot stai degeaba ! am rîs.

— Da... Și chelnerul Apostol face infarct !

— O soluție cred c-ar fi să vorbești cu diriginta. S-o rogi să se intereseze discret cine-i fata de care-i îndrăgostit Traian. Trebuie să fie unul sau doi colegi care să știe ceva ! Poate și diriginta s-o știe !...

— Așa m-am gîndit și eu. O să-mi fac miine timp... Iar diseară, cînd mă cheamă bătrînul, o să-i spun să vorbească cu fetele de la oficiul poștal. Să afle numele și adresa.

În cele din urmă portretul a fost gata, domnul Slătineanu a spus : „Da, eu așa l-aș recunoaște". A rezultat un bărbat pînă în 50 de ani, cu fruntea înaltă și trăsături regulate, o privire directă, sigură, nasul drept, sprîncene stufoase, o gură cărnoasă cu colțurile buzelor lăsate în jos, o bărbie ușor voluntară, un bărbat, aș spune, frumos.

Dar Ioachim Slătineanu n-a scăpat cu una, cu două. După ce a terminat desenatorul cu el, l-a luat Emil cu întrebările. Înalt, voinic, slab, ce greutate și așa mai departe, cum merge, calcă apăsat, întîi pe călcîie sau cu toată talpa, cu toată laba piciorului, ce făcea cu mîinile, sînt lungi, sînt scurte, cum ținea capul, drept pe spate sau puțin aplecat... Și o mulțime de chestii din astea, încît la un moment dat am fost sigur, și chiar am vrut să-l întreb pe Emil, dacă nu se conduce după *Semnătura astrală*...

Nici următorul drum nu m-a adus acasă, dar drumul acesta a meritat cu prisosință să fie făcut. N-a durat mult și unul din specialiștii care se apucaseră să controleze „Espada" a scos prin lăcașul radiocasetofonului și ne-a arătat în palmă o semisferă cenușie, cît o gărgăriță, prinsă pe un pătrățel adeziv, și el cenușiu.

— Senzor cu memorie, tovarășe maior ! i s-a adresat el lui Pascu.

Emil l-a privit în tăcere și a spus gînditor :

— Da... Și ăstora, mi se pare, n-avem ce să le facem... Nu-i putem, prelucra, nu ?

— Nu. Doar să-l ascultăm și atît. Și cum l-ai ascultat, a murit. Așa-i calculat.

— Dar în stare operațională ? În stare operațională cît timp se află ? Pentru cît timp e calculat ? O fi ca la „Donkey" ?

— Nu vă pot spune... Trebuie să mă uit înăuntru.

Pascu a dat drumul unui fel de geamăt însoţit imediat de-o înjurătură.

— Nici la „Donkey“ nu-i o regulă... a continuat specialistul. Numai că ăsta e mult mai fidel. Ăsta prinde, lua-l-ar dracu, şi foşnetul frunzei !

— De groază ! am exclamat involuntar.

— Da... a făcut Emil fără să-mi acorde atenţie şi, rămînînd cîteva clipe pe gînduri, a început să-şi mîngîie cu arătătorul buza de jos. Nu-i putem păcăli... Au ce le trebuie...

După ce s-a încheiat verificarea maşinii, Emil s-a dus să stea de vorbă cu Dumitru, iar eu m-am întors cu „Espada“ acasă. M-am întors singur — sau aproximativ singur — dar n-am rămas aşa decît pînă mi-am făcut o cafea. A sosit mai întîi unul din ofiţeri, la scurt timp altul, şi s-au apucat de puricat peste tot.

I-am lăsat să-şi vadă de treabă şi m-am întors la bucătărie, presat de dorul cafelei. Trebuia mai apoi să mănînc, să-l hrănesc pe Max, să fac un duş, să mă rad... Iar la 10 urma să vină Ioana, care avea întîlnire cu desenatorul la mine.

Au fost punctuali, i-am condus în camera maică-mii şi, lăsîndu-i acolo — executarea unui portret după descriere nu mai prezenta interes pentru mine — m-am dus să-i asist pe cei doi. Primul senzor, un senzor identic cu cel găsit în maşină, fusese descoperit în spatele tabloului cu crizanteme, prins chiar deasupra măsuţei pe care ţin telefonul, măsuţa dintre canapea şi fotoliu. Iar după plecarea desenatorului şi a Ioanei, cînd căutările se apropiau de sfîrşit, a fost scos la iveală cel de al doilea. Fusese plasat în vestibul, sub postamentul cuierului. Şi, luînd senzorii, ofiţerii au plecat bucuroşi de treaba făcută.

Am încercat să-mi apropii şi eu acest sentiment, dar cu cît m-am străduit mai tare, cu atîta s-a îndepărtat el mai mult. Vă imaginaţi şi singuri de ce. Dar cum totu-i să fii optimist, de un optimism tonic, robust, viguros, triumfal, de un optimism cum scrie la ziar, şi care trebuie să ne caracterizeze pe toţi, m-am dus să-mi fac o altă cafea.

Cînd am adus ceaşca în cameră, Max m-a urmat şi, pe neaşteptate, în timp ce sorbeam din cafea, a făcut o tumbă

prin aer. Apoi s-a uitat la mine, adică să vadă : am ceva de zis că-i şi el optimist. I-am spus. zîmbindu-i cu simpatie :

— Mă circarule !...

Şi m-am gîndit că, de cînd l-am adus, nu l-am scos o dată măcar la plimbare. Cu siguranţă, îi era dor să alerge, să se joace, aşa cum se jucase atunci în pădure, pitindu-se după copaci, de parcă m-ar fi îndemnat să fac şi eu acelaşi lucru, ca în binecunoscutul joc al copiilor.

Dar, iată, în timp ce revedeam scena zbenguielii lui Max, în faţa ochilor mi-a apărut Lola. Poate pentru faptul că aşa se jucase şi ea, constituindu-se în enigmă ? Se jucase, cu tot calabalîcul de vorbe, bineînţeles într-un anumit scop ! Nu fusese o joacă, ci o treabă foarte serioasă !

La Fîntîna Mioriţei coborîse dintr-o „Dacia-1300" albă şi tot într-o „Dacia-1300" albă se urcase la Sinaia după ce intrase, de ochii mei, în hotel ! Şi asta în timp ce mie îmi spusese că ea nu opreşte decît maşini elegante ; la un „Fiat" sau „Renault" nici nu se uită ! Şi apoi altceva : şi „Dacia" din care coborîse la Fîntîna Mioriţei şi cea pe care o văzuse chelnerul cu o femeie la volan aveau comun nu numai culoarea albă ! Şi la una şi la cealaltă numărul începea cu 7—B !

Ştiu de mult ce înseamnă să-ţi storci creierii. Pic, o idee, pic, alta ! Apoi încă una. Picăturile se adună... Adică ideile vin de se leagă. Aşa s-a întîmplat şi de data aceasta. Pentru că deodată mi-am adus aminte de cele spuse de portăreasă despre cea care mă căutase la uşă în timp ce fusesem plecat la Govora. Ea era acea zmeoaică — Lola ! Descrierea se potrivea perfect !

Primei revelaţii i-a urmat a doua. Aceea a numelui ei. Şi mai ales a ceea ce putea să-mi dea acest nume. Un nume puţin comun şi poate chiar singular : „Glincea". Lola Glincea. Iată cum te serveşte memoria cînd nici nu te aştepţi !

Îl aveam notat în carnetul de bord al „Espadei", ea îl notase acolo cînd îmi dăduse falsa adresă a şi mai falsei mătuşi. Maşina se găsea în faţa blocului, nu era nici o greutate să cobor şi să verific. N-am făcut-o. N-am făcut-o, căci eram absolut sigur că ăsta e numele ei.

În consecinţă am luat cartea de telefon şi, aşa cum presupusesem, am găsit acolo doar trei Glincea. Glincea Ion,

Glincea Marin și Glincea Tudor. I-am sunat pe rînd și de fiecare dată am cerut : „Cu Lola, vă rog". La primul număr mi s-a răspuns : „Greșeală", la al doilea : „Boule !" — iată cum rămîne conștiința în urma condițiilor materiale de viață ! — la al treilea, o voce feminină cîntată și binevoitoare m-a corectat : „Maria, nu Lola... E plecată în oraș, dar trebuie să se întoarcă curînd. Cine o caută ?"

M-am făcut că n-am auzit întrebarea, am spus : „Mulțumesc, voi reveni", și am închis telefonul. L-am închis și m-am repezit în direcția ușii. Nu era de pierdut nici o clipă. N-am mai așteptat liftul, am coborît scările aproape zburînd și am aterizat în boxa portăresei. Nu era acolo. Am găsit-o în camera ei făcînd curățenie.

— Hai repede, tanti Maria, c-am descoperit ce-i cu furtul ! am chemat-o din ușă și m-am precipitat spre holul intrării.

Știam că va veni ; ei spune-i că ai descoperit ceva, și e în stare să te urmeze și la capătul lumii ! A venit, dar cînd a văzut că-i deschid portiera, a dat să se împotrivească.

— Păi unde mergem ?

— Hai, că venim repede înapoi ! Și-ai să vezi ce n-a văzut Parisul ! i-am promis, ademenind-o.

S-a urcat și am băgat „Espada" în draci. Carol Davilla se cheamă strada, strada asta e în Cotroceni, am ajuns în cîteva minute, am dosit mașina după un colț, în așa fel încît Lola să nu dea cu ochii de ea, și am coborît cu tanti Maria.

Din cauza vitezei cu care condusesem nu-i putusem spune nimic ; în timp ce căutam un post de observație, i-am explicat despre ce este vorba și ce are ea de făcut.

— Adică, să vezi dacă asta-i zmeoaica aceea.

— Da' nu arăta să fie din alea...

— Ehe !... Cîte nu se pot ascunde sub o înfățișare ! Cu pictorul nu-i tot așa ? am atins-o la punctul nevralgic.

— Păi ăsta ne face blocu de rîs cu damele lui ! Eu am zis comitetului, da'...

Și portăresei nu i-a mai stat gura. Îmi povestea cu lux de amănunte cum i-a făcut una scandal găsindu-l cu alta acasă, cînd a apărut Lola, fîț-fîț. M-am întors repede cu spatele, să nu mă recunoască, și i-am arătat-o Mariei.

— Nu-i asta ! a dat ea verdictul. Fir-ar să fie !

A dat verdictul și s-a auzit un claxonat scurt de la una din mașinile oprite pe stradă. De la început nu mi-am dat seama că pentru ea se claxonase, am realizat abia cînd am văzut-o traversînd strada în fugă și apoi urcîndu-se grăbit în mașină. Ei bine, era o „Dacia-1300" albă ! Dar din cauza distanței la care mă aflam n-am putut deslușI numărul, și mașina a demarat într-o direcție opusă. Tot ce-am putut să văd a fost că la volan se afla un bărbat.

Lucrurile se petrecuseră ca și cum ei plecaseră să stea undeva de vorbă, să se îndepărteze de casa în care locuia Lola, pentru a nu fi văzuți de vecini sau de părinții acesteia. Așa că am hotărît să rămîn mai departe la post. Portretul celui care îmi pîndise garajul mi se întipărise bine în minte, îi voi aduce pe amîndoi în palmă lui Pascu !

Cu tanti Maria am rezolvat oprind un taxi, problema era că se făcuseră aproape două ore de cînd așteptam fără ca Lola să apară. Îmi trecuse os prin os, soarele mă pocnea drept în cap și, mai ales, nu știam ce să cred. Doamna cu care vorbisem la telefon îmi spusese că Lola trebuie să se întoarcă curînd, ea nu intrase în casă pentru a le comunica alor săi că pleacă undeva, atunci unde putea ea să se ducă ? Și am zis ceva duios la adresa ei.

Casa de la numărul respectiv era o vilă arătoasă, cu parter și etaj, chiar opulentă aș spune, și tocmai asta mă intriga. Căci, oferindu-se să-mi facă rost de măsline, Lola îmi spusese că maică-sa lucrează în alimentația publică, un termen destul de echivoc și care în orice caz nu semnifica că ar fi vreo mărime acolo. Pentru că altfel ar fi spus : „Mama e cutare în alimentația publică". La intrare se găseau cu siguranță tăblițe sau cărți de vizită, am hotărît să mă uit la numele înscrise pe ele.

Vila era împrejmuită cu un gărduleț ; în momentul în care am intrat pe portiță, s-a deschis ușa intrării și în ea a apărut Titus Damian, un fost coleg de facultate căruia toți îi ziceam „Gură-Bogată". Nu-l întîlnisem de mult, dar știam din auzite că-i mergea bine. Avocatura îi venea ca o mănușă, pur și simplu îi amețea pe profesori cînd începea să vorbească. E drept însă că avea și ce spune.

A început să rîdă în hohote, ieșindu-și de bucurie din piele că m-a întîlnit :

— Ai dat de dracu ? ! a zis cu satisfacţie.

— Asta de ce ? am întrebat, nepricepînd ce l-a găsit să se amuze aşa.

— Nu face pe deşteptu cu mine, că nu ţine ! m-a apostrofat. Şi a coborît vocea : O cauţi pe doctoriţa Glincea, şi e clar de ce-o cauţi : ai căzut pe bec !...

— Vino ! l-am chemat să ieşim. N-am căzut pe nici un bec. E-o altă poveste... Îţi spun eu...

— Atunci mă conduci la garaj, mi-a propus ajungînd în stradă. Şi a continuat : Sînt invitat cu nevastă-mea la nişte prieteni, cu maşina nu te poţi duce, că bei şi tu, ca omu, un spriţ, dar să dai cu tunu că nu găseşti un taxi. Sun la Getax de mai bine de-o oră. Aaaa, a zis ca şi cum s-ar fi dumirit deodată, ţi-a dat Maria o plasă ! Ai luat-o în maşină şi te-a îmbrobodit cu minciunile ei !

— Da' ce-i cu fata asta, măi Titule ?

— E vai de capul ei, asta e ! E ţăcănită, săraca. Îi filează o lampă... Îi filează mai multe... Îi filează rău ! În primul rînd, fuge de-acasă. Fuge de-acasă, dispare. Totul e-n regulă... şi-odată îi vine dorul de ducă. Şi-atunci dispare. Fără să spună nimănui nimic. Cîteva zile... O săptămînă... Două... O lună... Apoi apare senină, ca şi cum s-ar întoarce de la colţ, unde a fost să cumpere pîine. Şi-o ţine aşa de la şaişpe ani. O căutau înnebuniţi cu miliţia... Odată au găsit-o la Iaşi. În casa unei bătrîne, o coşmelie... Şi ce crezi că făcea ? Îi gătea de mîncare. Ce n-au făcut, la cîţi doctori n-au dus-o... Nimic. Bineînţeles c-au bătut-o, bineînţeles c-au închis-o în casă... Au încercat s-o mărite... Au încercat s-o cupleze cu cineva... Nu vrea.

— Cum nu vrea ?

— Aici e culmea-culmilor : e fată. E fată mare !

— Hai, nu umbla cu gogoşi !

— Omule, maică-sa-i medic ginecolog !... Şi soacră-mea e prietenă bună cu ea... Nu-ţi vînd baliverne. Ce interes aş avea ? Dar ce crezi că zice ea ? Ce zice Maria ? Pentru că doctoriţa a luat-o, i-a explicat... Zice că trebuie să rămînă fată, altfel nu poate fi o enigmă pentru bărbaţi. Auzi, domle !... Auzi, domle, ce fix poate să aibă !

— Dar cum a scăpat din mîinile lor pînă acum ?

— Asta se-ntreabă şi ai ei, asta ne-ntrebăm şi noi, care ştim. Unde doarme ? Undeva trebuie să doarmă !...

Şi-ai văzut-o cum e ! E genul care te-atrage din prima clipă, de la prima vedere !

„Espada" se încinsese ca o etuvă, tot ce doream era să fac un duş, să mă întind pe canapea şi să stau cîteva minute în linişte şi pace. Pe naiba ! N-am intrat bine în casă, şi-a început telefonul să sune. Aşa cum am bănuit, era Pascu.

— Unde umbli, tovarăşe ? m-a luat la rost.

— Da' ce, m-aţi angajat cu ziua ? mi-am ieşit din ţîţîni. Umblu !... Am şi eu treburi !

— Ai năbădăi ? Cine te-a supărat, îngeraşule ?

— Cine ţi-a spus că m-a supărat cineva ? Am *spleen,* asta e. Sufăr de plictiseală !...

— Te-ai gîndit cum vine cu cele găsite la tine ?...

— Nu m-am gîndit, că n-au avut cu cine.

— *Scusi !* nu mi-am dat seama ! Aş vrea să te-ntreb însă un lucru... Ţi-ai făcut cumva dubluri la cheile maşinii ?

— Era şi normal ! Zăbăuc cum sînt...

— Şi unde-s cheile astea ? Dublurile ?

— Într-un sertar al biroului. Da' de ce ? am întrebat şi m-am întins după cutioara cu bomboane de mentă.

Trebuia să-mi activizez creierul, Pascu nu întreba de florile mărului despre dublurile cheilor.

— Ia caută-le ! Caută-le, că vrea să ştie şi colonelul Dumitru.

M-am dus să le caut, însă nu le-am găsit. Ştiam cu precizie că le pusesem într-un sertar al biroului, dar în care, nu mai ţineam minte. Revenind la telefon, i-am spus lui Emil că nu-s, să aştepte, o să caut din nou. Mă gîndeam că s-or fi rătăcit prin hîrtii, prin dosarele cu tăieturi din ziare, prin cele cu manuscrise... Şi cîte nu am prin sertare ! Am luat sistematic totul la mînă. Dublurile, nicăieri.

— Au dispărut, i-am comunicat. Şi cred că ştii cu ce ocazie.

— Bine. Ne vedem într-o jumătate de oră.

— Stai niţel !... Trebuie să mănînc. Tu ai mîncat ?

— Nu.

— Dar cînd vă cheamă duminica, nu vă dă şi de mîncare ?

— Ba da, colonelul a dat o recepție, au cîntat Irina Loghin, Maria Ciobanu, Sărăroaica... da' eu nu m-am dus.

— Atunci mîncăm împreună ?

— Nu-i o idee rea... Iar dacă plătești tu, e de-a dreptul superbă ! Sînt înainte de leafă, și luna asta am avut cheltuieli peste plan. Apropo, nu știi undeva un căruț de copil ?

— Știi tu că mă pasionează obiectele astea ?

Înainte de-a mă băga sub duș, am zis să-l hrănesc pe Max, dar a sunat iar telefonul. „Ce dracu, am devenit Gara de Nord ?" Am înjurat în gînd și m-am întors să răspund.

— Radu-de-la-Afumați, a spus vocea la fel de înăbușit ca și data trecută.

— V-am recunoscut...

— Noutăți ?

— Încă nu sînt, dar sper să apară. M-am dus cu persoana aceea la Consignația pentru a-l recunoaște pe bișnițar... Nu l-am găsit. Poate și pentru faptul că era sîmbătă... Mîine dau anunț la ziar...

— Durează !...

— Nu, pentru că o să aranjez prin cunoștințele pe care le am să apară în ziua următoare. Chiar marți. Ar putea da rezultate.

— Vă mai sun, mi-a promis, și după un „bună ziua" mormăit, a închis.

Mă-nnebunesc după promisiuni din astea, ele îmi dau perspectivă, exact perspectiva îmi lipsise în duminica aceea ploioasă cînd, plictisindu-mă, am zis să văd ce vinde lumea pe atîtea coloane. Iată, numai de plictiseală nu mă mai puteam plînge !... „Ce-și face omu cu mîna lui nici dracu nu-l poate desface !" Cine-l cunoaște pe ăl care a zis asta îl rog frumos să-i transmită c-aș vrea să-i vorbesc, să mă sune, sînt în carte — bineînțeles, nu în cea de citire — aș vrea să-i spun personal cîtă dreptate a avut !

Îl hrănisem pe Max din resturile lăsate de Ștefan și Mioara — mîncaseră și băuseră ca sparții aseară — se juca prin casă cu bebelușul din cauciuc, luîndu-l în gură, aruncîndu-l și apoi alergînd după el, nu primea telefoane ca mine și era cît se poate de vesel. Conducîndu-mă însă în vestibul, m-a privit cu atîta tristețe și imputare, încît m-am hotărît să-l iau cu mine la aer.

Problema care se punea era unde anume să mergem, grădinile fuseseră cu siguranță asaltate de lume, șansa de-a găsi o masă liberă era cam aceeași cu șansa de-a găsi iaurt după primele ore ale dimineții.

Emil mă aștepta, dar nu era singur, ci însoțit de colonelul Dumitru. De fapt, întîi l-am văzut pe colonel ; nu venise pentru că îl apucase dorul de mine. La acest gînd am simțit un zbucium în stomac și un sunet, căruia în mod curent i se spune chiorăitură, a urcat pînă la urechile mele. Corect, stomacul nu poate fi ținut cu promisiuni demagogice ! I-am deschis colonelului portiera, iar lui Emil i-am făcut loc să intre alături de Max.

— Ceva nu-i în ordine, mi-a făcut cunoscut colonelul după ce ne-am strîns mîinile. De aceea am și venit să vă întîlnesc. Mai întîi însă v-aș propune să parcați undeva ca să putem sta cîteva minute de vorbă. În afară de oamenii noștri, n-aveți pe nimeni în spate, așa că probleme nu sînt. N-au forțe probabil pentru o asemenea treabă sau... La Sinaia a fost o altă poveste, acolo v-au urmărit pentru a recupera aparatul.

În timp ce Dumitru își aprindea o țigară, mă întrebam ce-ar putea să nu fie în ordine și în asemenea grad încît a ținut să-mi vorbească. Am oprit la umbră pe o stradă mai puțin circulată și colonelul a reluat :

— Lucrurile sînt ceva mai complicate decît am presupus noi. Complicate și din cauza tipului de senzori... Senzorii descoperiți la dumneavoastră erau destinați inițial unui alt scop, unor înregistrări de altă natură. Ei sînt astfel concepuți, încît nu pot fi *citiți* decît o singură dată. Este o măsură pentru anihilarea jocului dublu. Cine a comandat marfa, cel care plătește, vrea să fie sigur că marfa n-a ajuns sau n-ar putea să ajungă și la altcineva. Existau două soluții. Aveam de ales între două rele. Între două rele, căci nici una din soluții nu era de natură să vă asigure protecția.

— Cu senzorii ăștia sînt deci în găleată !

— Cam așa... a confirmat colonelul zîmbind. Prima soluție consta din a pune toți cei trei senzori la loc. Exact cum au fost găsiți. Toți trei conțin însă înregistrări de natură să le dezvăluie adevărul. Inclusiv senzorul care a

fost plasat în antreu. De ce aici ? Este ştiut că, de multe ori, anume în antreu, cînd primeşti sau conduci pe cineva, se spun între patru ochi nişte lucruri. Iar senzorul din antreu conţine în memoria sa discuţia cu ofiţerul nostru care a fost să vă examineze broasca şi uşa.

— Da, fir-ar să fie !

— Cealaltă soluţie era să ascultăm senzorii. Nu că ne-ar interesa ce-au înregistrat ei... Ci pentru a afla cînd au fost puşi în stare operaţională. Iar aici ceva nu este în ordine. Să zicem că senzorul din maşină a fost plasat deoarece n-au găsit aparatul şi ei au sperat că ar putea afla cîte ceva care să-i pună pe urmele radiocasetofonului lor. Dar asta presupunea ca ei să umble din nou la maşină ! Să-i forţeze din nou uşa. Să zicem. Dar senzorii din casă ? Ei de ce-au fost puşi ? Şi cînd ? Cînd a fost înscenat furtul ? Dublurile cheilor maşinii v-au dispărut tot cu această ocazie... Atunci, de ce n-au descuiat pur şi simplu maşina, de ce-au forţat uşa ? Judecînd logic, plasarea senzorilor poate fi justificată doar din momentul în care şi-au dat seama la ce poate servi radiocasetofonul „Lamborghinei Espada". Şi i-au plasat nu numai ca o măsură complimentară care să ducă la recuperarea aparatului, nu numai pentru a verifica că nu încercaţi să trişaţi, să-i trişaţi cu acest aparat, ci mai ales pentru a dibui direcţia, obiectivul sau obiectivele activităţii de spionaj pe care ei sînt convinşi c-o desfăşuraţi. Ca să poată apoi să vă treacă, aşa cum aţi spus, cu arme şi bagaje la ei. Bine, atunci cînd anume au fost plasaţi senzorii ? Şi cum ? Asta am vrut să aflăm ascultînd unul din ei. Să-l ascultăm şi să-l punem, ca şi pe ceilalţi doi, la loc. Aflînd cînd au fost plasaţi, am fi putut eventual să aflăm şi răspunsul la cea de-a doua întrebare. Primul răspuns ne-ar fi condus eventual spre cel de al doilea. Din mai multe motive am ales senzorul descoperit în maşină. Dar el s-a autodistrus. O măsură în plus în sensul precauţiei despre care v-am vorbit mai înainte. Patronul vrea să ştie cu certitudine că nu-i tras pe sfoară de oamenii lui. Aşa-i forţează să lucreze cinstit. Mijloacele astea nu costă puţini bani... Şi cum ei nu-şi cheltuiesc banii degeaba... Şi interesul nostru este crescut. Interesul nostru a crescut şi mai mult odată cu senzorii ăştia. Problema este cînd au fost ei plasaţi ? Cînd

s-a intrat din nou la dumneavoastră în casă ? În casă, nu în mașină. Pentru că am putea presupune că abia de data aceasta au luat dublurile cheilor.

— Dar cum de-au știut unde sînt ? Au aflat cu ocazia primei vizite ? Și nu le-au luat ? De ce ? Cînd ei știau că va urma mașina la rînd ! Negăsind aparatul în casă, au presupus că se află în mașină ! Atunci ?

— Aceleași întrebări ni le-am pus și noi. Și ne-am răspuns că n-au acordat atenție cheilor. Au dat peste ele cînd nu terminaseră de scotocit casa. Sau la început. Nu este foarte plauzibil, dar altă variantă n-avem.

— Este adevărat, am fost plecat mai tot timpul de-acasă... Dar acum am un paznic! am spus, arătînd spre cățel.

— Da, de el am uitat, a vorbit Pascu.

— Stranie treabă !... a remarcat colonelul.

— Iar vineri pînă la ora patru am avut femeia la curățenie.

— În fine... Fapt este că vom pune cei doi senzori la loc... De ce l-am ales pentru ascultare tocmai pe cel care fusese plasat în „Espada" ? Pentru că el conține înregistrările cele mai periculoase. Tot ce-ați discutat în mașină, ducîndu-vă la Buzău... Iar pe de altă parte, prin dublurile cheilor, la acest senzor se putea ajunge cel mai ușor. Chiar mîine, la prima oră, vom aranja să vi se monteze noua broască la ușă, grătarul la fereastra din baie... Și, desigur, vom avea și noi grijă de casă... De mașină... Dar eu vreau să vă avertizez că riscul pentru dumneavoastră a crescut. Cu acești senzori a crescut nu numai interesul nostru, dar și riscul la care vă expuneți ! Senzorii din casă v-ar putea trăda oricînd.

— Dar cel din mașină ?...

— Cel care a fost în mașină nu mai poate fi pus la loc. Există varianta ca la următorul telefon al acelui Radu-de-la-Afumați...

— M-a sunat și azi, l-am informat pe colonel.

— Știu. Cunosc convorbirea pe care ați avut-o cu el.

— Da, exact...

— La următorul telefon v-aţi putea arăta supărat. Iritat. „Domnule, n-a fost vorba aşa ! Procedaţi necinstit ! De ce umblaţi cu prostii în maşina mea ? !“ Ceva în genul acesta, ca şi cînd aţi fi descoperit senzorul întîmplător sau voit. Dealtfel, el, din cîte mi s-a raportat, nici nu era plasat de aşa manieră încît să fie de nedescoperit. Avantajul ar consta în faptul că, reproşîndu-le doar senzorul din maşină, ei îşi vor spune că cei din casă sînt bine mersi. Numai că, de obicei, nu se procedează aşa. Totul se desfăşoară în tăcere, incorectitudinea este regula, nu excepţia. Jocul ar fi cine pe cine leagă la ochi. Varianta a doua prezintă mai multe avantaje. Cel mai important este că, nereproşîndu-le senzorul din maşină, *ei* vor căuta să ajungă la el. Cu ajutorul dublurilor de la chei. Iar asta este perfect !

— Deci, am descoperit senzorul din maşină, l-am aruncat dracului, dar mă fac că nu ştiu nimic. Şi doar în cazul în care Radu-de-la-Afumaţi o să zică ceva îi dau drumul reproşului. De ce n-am proceda însă aşa şi cu cei doi senzori din casă ?

— Cum i-aţi descoperit ? Aţi văzut : nu-i căutăm cu mîinile goale ! „Bine, îşi vor spune *ei*, e prevăzător, a căutat şi a găsit senzorul din maşină... Dar şi pe cei din casă ? ! Pe cel din spatele tabloului ? ! Chiar şi pe cel de sub postamentul cuierului ? !“ Treaba nu le va mirosi bine şi vor lăsa totul baltă.

— Dar dumneavoastră veţi şti cine este acela care a venit după senzori !

— Vom şti *un* om. *Un singur* om ! Negăsind senzorii, nu va avea ce să predea mai departe. Mă înţelegeţi ?

— Negăsind senzorii, se va da îndată la fund ! l-a completat Pascu pe colonel.

— Ştiu, a reluat Dumitru, varianta asta vi se pare mai puţin riscantă... Punînd senzorii la loc, cîştigăm timp, asta e !

— Bine, puneţi-i la loc, am zis şi am scăpat o vorbă duioasă la adresa drăgălaşilor de senzori.

— Îmi permiteți să comunic, tovarășe colonel ? i s-a adresat Pascu.

Dumitru i-a dat încuviințarea, Emil și pregătise aparatul de emisie-recepție. Cînd a stabilit legătura, o voce scîrțîitoare a zis că au așteptat să fie chemați, n-au știut dacă pot face apelul, și vocea a raportat :

— Simion crede c-a dibuit schepsisul cu autodistrugerea, ar putea încerca să asculte unul din senzori, cere aprobare.

Dumitru a stat să se gîndească cîteva clipe, amînînd răspunsul, și-a trecut palma peste față, ca și cum ar fi vrut să constate dacă s-a ras bine sau nu, apoi, întorcîndu-se spre Pascu, a zis că este în regulă, să fie ascultat senzorul care a fost la tablou...

— Senzorul din vestiar este mai greu de găsit. E mai periculos, dar mai greu de găsit, mi-a explicat în timp ce Emil era pe emisie.

L-am auzit încheind că voi fi acasă în cel mult douăzeci de minute. Eram surprins și mai ales contrariat ; l-am întrebat cu glas cavernos :

— Nu trebuie să mîncăm ? !

— Mănînci după aceea... Eu o să mă întorc cu tovarășul colonel. Pe seară ce faci ?

— Am treabă, asta fac ! E duminică, am și eu dreptul la o-nvoire de cîteva ore, *O.K.* ?

Acea întrebare fără răspuns

Acasă, Max a ținut-o tot într-o joacă, sărea și alerga de parcă dăduse strechea peste el ; i-am aruncat de cîteva ori : „Nu te potolești, măi circarule ?“, dar el nu s-a

potolit, era bucuros probabil că-l scosesem cu mașina și n-a încetat joaca decît odată cu sosirea Florinei.

— Cheamă-l, te rog, înapoi, mi-a cerut ea, pentru că îl trimisesem la bucătărie. I-am adus un cadou.

Și Florina a scos dintr-o pungă de plastic o zgardă foarte frumoasă, nouă-nouță, bătută în ținte mari de alamă, de care era prins un lanț nichelat, totul lucrat desigur aiurea, ca o podoabă canină.

— Mi-a adus-o cineva din Anglia, eu i-o cerusem, dar cînd a adus-o, cățelul nostru fusese furat de cîteva săptămîni. Am avut un *caniche* maro, un *caniche* superb. Mișu îl chema. Ni l-au furat din curte. A fost o tragedie în casă. O adevărată tragedie. Am dat anunț la ziar, am oferit recompensă... Și mama a hotărît — ea, săraca, a suferit cel mai mult — să nu mai luăm altul. Nu-i pentru cine se pregătește...

L-am chemat pe Max și i-am arătat zgarda.

— Ei, ce părere ai ?

N-a avut nici o părere, am spus-o pe-a mea în timp ce-i prindeam zgarda :

— E mișto ! Dar ești tu convins că o meriți ? Uite, spune-i mersi Florinei, ea ți-a adus-o.

— Max ! ia vino încoace ! l-a chemat Florina, scoțînd din poșetă o ciocolată.

L-a atras foșnetul hîrtiei, zgarda îi venea de minune, n-am putut să nu i-o declar :

— Ei, acum ești bun de plimbat pe Champs-Elysée ! Cu mine !.. Să nu-ți bîrligi coada cumva !...

Nu și-o bîrliga, hăpăia ciocolată. Dar nu asta era de privit, de privit era bluza Florinei, care îi contura bustul cu insistență. Știa să îmbrace o rochie și ce să facă cu ea. N-am stat să mă uit. Am adus cuburi de gheață. Cînd turnam „Pasternak"-ul în pahare, am auzit-o vorbind :

— Țucule, am și pentru tine ceva...

O rugasem să nu-mi mai spună așa, nu fac pasiuni după nume de împrumut ca „Scumpi" „Cocoș", „Băiețel" și tot cotcodacu. dar ei îi intrase pe-o ureche și-i ieșise pe cealaltă.

— Pentru mine ? Ooo !...

Adusese punga de nailon cu ea, a scos dinăuntru o cutie cu o sticlă de colonie. O spărsese pe a mea ieri dimineaţă cînd se pieptănase în baie, o lovise, şi sticla se făcuse ţăndări în chiuvetă.

— „Monsieur de Givenchy", cred c-o să-ţi placă, a zis scoţînd ţipla care sigilase cutia.

Auzisem de marca aceasta, se număra printre cele mai bune.

— Îţi mulţumesc foarte mult, dar de ce a trebuit să cheltuieşti ? am protestat.

— N-am cheltuit, am primit-o cadou. Cînd eşti ataşată unui grup pentru mai mult timp, fiecare îţi oferă cîte ceva.

Vorbind, a scos sticla din cutie, a acţionat atomizorul asupra mîinii şi a întins-o apoi în direcţia mea. Era un miros intens, insinuant, chiar uşor insolent, cu o notă subtilă de *patchouli.*

— E de milioane ! am spus. Am sărutat-o pe tîmplă şi m-am dus să aduc paharele cu băutură. Ai venit încărcată ca un Moş Crăciun, mă simt chiar jenat.

— Vizavi de mine ? Cum poţi să spui aşa ceva ?! a protestat. Dar s-o foloseşti, altfel mă supăr ! Cred că înţelegi de ce ? m-a întrebat, ridicîndu-se din fotoliu, şi m-a privit semnificativ, cu ochii ei umezi şi proaspeţi. După care a adăugat năucitor : E ceva exhaustiv, dar aşa sînt eu.

— Bine, am spus uitîndu-mă la conturul delicat al buzelor ei şi nevenindu-mi să cred că gura asta atît de frumoasă poate să pronunţe asemenea bazaconii.

— Mă duc s-o pun în baie, m-a anunţat, referindu-se la sticla de colonie. Şi fac şi un duş. Fac un duş, ca să mă pot îmbrăca în halatul tău.

Am gemut cînd am rămas singur şi am izbucnit în rîs : „Exhaustiv !"....

— De ce rîzi ? am auzit-o interesîndu-se.

— De Max.

Nu era de rîs, am stat să mă gîndesc ce-ar fi de făcut ca să vorbească mai puţin. Table probabil că nu ştie, şah cu atît mai puţin, pocher în doi nu se poate juca...

După ce a ieșit din baie, s-a dus în bucătărie să-și facă o cafea. Am spus că nu vreau — totu-i să fii relaxat. Comandasem creierului pe loc repaos, nu era nevoie să storc din el nici o idee, eram în învoire. Ca să nu mă tenteze cumva, ascunsesem sub perna canapelei cutiuța cu bomboane de mentă... Cînd Florina a reapărut în cameră, am avut o revelație : îi voi ghici în cafea.

N-a vrut să creadă că mă pricep la chestii din astea, a zis că o mint, i-am demonstrat în scurt timp contrariul. Am învățat-o cum trebuie învîrtită ceașca, cum trebuie răsturnată, ce cuvinte de descîntec trebuie spuse... pînă s-a așezat zațul, am băut cîte un „Pasternak", am dansat, și tot restul, și apoi m-am apucat de ghicit.

Avea o ceașcă bună, frumoasă ; de cum am privit-o, am remarcat trei pești, trei pești unul lîngă altul ; peștii semnifică bucurie. O bucurie apropiată, pentru că înotau la suprafață, nu stăteau la fund. Erau crapi, deci o bucurie care avea să vină de la un bărbat. De la un bărbat înalt și cu stare. Dacă ar fi fost plătică, bucuria ar fi venit de la o femeie ; baboi — de la un copil ; ciortan — de la un ștab ; albișoară — de la un militar ; barbun — de la o instituție ; șalău — de la o vecină... Îi cădeau apoi două linii, două linii înseamnă drum, iar cînd liniile ies din ceașcă, drumul va fi făcut în străinătate. La Florina nu ieșeau, și era drept să nu iasă, e nemăritată, copii nu are... Să-și cunoască întîi țara ! Am mai văzut în ceașcă un cufăr, adică veste, scrisoare, un abator, ceea ce înseamnă intrigi, vorbe scornite... Dar n-o să mă apuc acum să vă spun tot ce-am văzut în ceașca Florinei !...

De fapt, nici ei nu i-am spus chiar tot. Într-o margine era o găină, găina e semn de maternitate ; dacă n-o descînți bine, ceașca s-ar putea să și mintă... Dar-ar Dumnezeu ! Principalul era că mă ascultase tăcută, fără să mă întrerupă aproape deloc. Era un succes. Încurajat astfel, i-am citit zodia, Florina e în Gemeni, am luat apoi *Semnătura astrală.* Din cele scrise acolo reieșea că are obraji nostalgici și generoși, un nas melancolic, gură căsnică și timidă, bărbie ospitalieră, urechi zeflemitoare și, fiindcă

lobul era lipit de obraz, urechile erau și spirituale. Trăsătura generală de caracter o dă însă capul. Forma, mărimea... Ca punct de orientare se ia o linie dreaptă care trece prin cap, intrînd prin una din urechi și ieșind prin cealaltă. Am luat-o și a reieșit o natură sinceră, deschisă, veselă, delicată, dar iubitoare de plăceri trupești... Ceea ce m-a derutat, însă, au fost semnele frunții. Ele îmi vorbeau despre o frunte „scrupuloasă" și textul spunea că „persoanele cu o asemenea frunte, dacă mai au și unghii cu noițe, sînt dotate cu spirit analitic, sînt maliționse, pot fi excelenți inspectori, critici literari, polițiști, vameși, ei înțeleg cum trebuie făcute lucrurile și posedă calitatea de a face pe alții să le execute ordinile și îndemnurile. În cazul în care arătătorul este lung, aceste trăsături se amplifică. Dacă este invers, atunci e contrariul."

Cînd să iau o altă linie dreaptă și să continui măsurătorile (Florina e în genul lui 36 — 23 — 34, sînt sigur că știți cam despre ce fel de centimetri e vorba, tot să ai de-a face cu ei !), s-a auzit sunînd vesel la ușă, așa cum te poate suna doar un prieten. M-am uitat la ceas, era 9, și m-am întrebat cine ar putea fi. Și cum soneria nu înceta, iar Max lătra de mama focului în vestibul, m-am dus să deschid, hotărît să-l trimit dracului oricare ar fi prietenul ăsta.

Suna Emil și era însoțit de o puicuță care nu arăta rău. Rîdeau amîndoi cu gura pînă la urechi, arătîndu-se cît se poate de veseli.

— Ura, bătrîne ! a bubuit Emil și mi-a făcut semn spre interiorul casei, ca și cînd toată scena ar fi fost montată pentru Florina.

În aceași clipă, fata a început să vorbească cu exaltare ; acoperit de ea, Pascu mi-a strecurat în grabă : „Florina-i cu senzorii, ai grijă cum te comporți." Ce să am grijă, dacă m-ar fi pălit cu un drug în moalele capului, aș fi fost mai puțin năucit. Starea aceasta de buimăceală mi se zugrăvise probabil pe față pentru că Emil m-a încredințat printr-o mișcare energică a capului că este așa cum mi-a spus.

— Hă-hă, am hăhăit gutural ca un prost.

Altceva n-am fost în stare să zic și de fapt nici n-am avut timp. Tînăra care îl însoțea pe Emil mi-a spus în șoaptă că o cheamă Gina și m-a sărutat pe obraz, zîmbitoare. Avea o gură cu personalitate, insinuantă, chiar tendențioasă aș spune, era machiată strident și mirosea ametitor a colonie străină.

În timp ce deschideam ușa spre hol, am auzit-o pe Florina strigîndu-mi :

— Un moment, să mă schimb !

Uitasem că era în halatul de baie, gîndeam ca prin ceață.

— Iar noi ziceam că tu te plictisești, mititelule !... Stai singur la televizor... a continuat Gina.

Momentul de așteptare Emil l-a folosit pentru a verifica existența senzorului sub postamentul cuierului, mi-a făcut semn că este în regulă. Nu la senzor îmi era capul, ci la toată povestea mea cu Florina. „Ascultaseră senzorul, mi-am zis, momentul intrării lui în funcțiune le-a dat-o pe Florina, așa aflaseră numele ei... Dar senzorul înregistrase de toate, fir-ar să fie, ea nu s-a gîndit cînd l-a pus ? !"

Max ne urmase în cameră. În timp ce ne așezam, l-am văzut pe Emil holbîndu-se la cățel și apucîndu-se deodată cu mîna de cap, ca și cum l-ar fi săgetat o durere de nesuportat. A dat drumul apoi aerului din plămîni de parcă ar fi scăpat de durere și a arătat spre cățel.

N-am înțeles nimic, parcă eram într-o casă de nebuni. Gina dansa de una singură, legănîndu-și șoldurile, în mijlocul camerei și îngînînd cam sonor melodia transmisă de magnetofon ; Pascu, după ce o scosese vinovată pe Florina, îl luase la rînd pe cățel !

— Trebuie să transmit, mi-a șoptit. Să mă acoperi. Hai, dă de băut ! a strigat apoi revoltat.

Creierul se cerea supravoltat de urgență, mi-am oferit două bomboane de mentă deodată. Emil a început să danseze cu Gina, care nu se mișca rău și avea tot ce-i trebuie unei fete ca bărbații să-ntoarcă după ea capul ca la comandă pe stradă. Le-am turnat coniac albanez, căci

„Pasternak" nu mai aveam din ce să prepar. Florina mă adusese la faliment, uscase vreo șase pahare. dar se simțea ca înainte de primul, sînt convins că era în stare să mai bea încă șase fără să aibă nimic. Nu același lucru, fir-ar să fie, se putea spune și despre mine, eu resimțeam alcoolul. De-acu înainte trebuia alintat cu măsură paharul !

— Mă iertați, s-a scuzat Florina intrînd. dar ați apărut prea intempestiv ! Vizavi de noi !

Reîncepuse demonstrațiile. Am prezentat-o, și Emil a spus că se duce să ia ceva de băut de la cofetăria din colț.

— Ești la pămînt cu barul, bătrîne. nu l-am văzut niciodată așa de plin de minciuni !

Conducîndu-l, i-am făcut semn să-mi zică cîte ceva, ca să pot pricepe mai multe, dar el nu s-a oprit și-abia după ce-a ieșit din vestibul mi-a spus în șoaptă că se duce să transmită de afară. Îi este teamă să nu fi plasat Florina alți senzori.

— Florina și mai cum ? m-a chestionat.

— MiresCu.

— Și zgarda-i de la ea, nu ?

— Da, am confirmat năuc.

Am rămas cîteva clipe în vestibul să mă gîndesc ce să înțeleg din toate acestea și m-am întors în cameră cu o zuruială în cap. Florina îi vorbea Ginei despre o croitoreasă, am dat să mă duc la bucătărie ca să-mi fac o cafea dublă, cînd am auzit-o pe Florina adresîndu-mi-se :

— Țucule, fii drăguț, pune-mi și mie ceva de băut !

Era cît pe-aci să sar din pantofi și să-i spun c-o omor. M-am abținut — totu-i să știi să te abții ! — și i-am zîmbit zaharos.

— Îndată, Țoancă mică.

Mi-a mulțumit printr-un zîmbet gingaș și in același timp promițător ; Gina arbora și ea o gură festivă. Le-am pus coniac în pahare și, scuzîndu-mă, m-am dus la bucătărie.

Emil s-a întors cu trei sticle de șampanie. Înainte de-a intra, mi-a dat un teanc de sute și mi-a strecurat în grabă :

— Mergem la bar. După ce coborîm, zici c-ai uitat să iei banii, te-ntorci, scoți zgarda și-o pui în vestibul, aici,

lîngă uşă. Cheia de la casă i-o dai şoferului de taxi cînd plăteşti...

L-am urmat, străduindu-mă să adun în minte tot ce-mi spusese şi, în acelaşi timp, să arăt cît mai vesel. Am reuşit. Am reuşit chiar să strig :

— Bem şampanie, fetelor !

Entuziasmul mi s-a părut puţin deplasat şi la „Uraaa !" am renunţat.

— Staţi puţin ! a zis Pascu aşezînd sticlele pe birou. Este tot ce-am găsit ; bună şi asta, dar pînă se răceşte ce facem ? V-aş propune să mergem să dansăm la un bar.

— E duminică !... N-o să găsim locuri. Şi-o să facem drumul degeaba, nu s-a arătat prea încîntată Florina de ideea lui Pascu. Mai ai nişte vin roşu... mi-a amintit.

— Eu votez pentru un bar ! am spus ridicînd mîna.

— Un moment ! a intervenit Pascu. La „Athénée" îl cunosc pe şeful de sală, aşa că n-o să fie nici o greutate cu masa. Aranjez să ne dea una din cele rezervate pentru străini.

— Atunci e-n regulă ! l-a susţinut Gina.

— Sigur, mergem la bar ! am hotărît. Emile, în timp ce eu mă schimb, tu chemi un taxi !

Şoferul s-a lăsat aşteptat, ne-am plimbat vreo zece minute în faţa blocului. Mi-am zis că aşa era schema probabil ; abia a doua zi am aflat de la Emil că ceea ce eu considerasem a fi un joc perfect, pe tema dată de el, fusese în realitate o gafă — taxiul trebuia oprit pe stradă şi nu chemat la telefon. Şi, cu toate acestea, n-am sughiţat. În rest, însă, a fost perfect, i-am dat şoferului cheia, băgată într-o hîrtie de 25 de lei.

Localul era plin ; lăsîndu-ne într-un colţ, Emil s-a dus să-l caute pe şeful de sală. A întîrziat. În timp ce-l aşteptam, s-a apropiat un italian frumuşel şi obraznic şi ne-a invitat să ne aşezăm la masa lui. Îl remarcasem, ocupa singur o masă de patru persoane ; ca şi ceilalţi bărbaţi din jur examinase fetele cu priviri de anatomist. Mă descurc binişor în limba lui Lampedusa. Cum m-a luat, aşa l-am tratat :

— Da' bani ai ?

— Eee ! adică mai e vorbă.

Cu „e"-urile astea ei exprimă orice, depinde unde așază e-ul și cum îl pronunță.

— Păduche ! i-am aruncat.

N-a rămas surprins, s-a revoltat doar :

— *Io ? ! Pidocchio ? !*

Și scoțînd portofelul, mi-a arătat bancnotele dinăuntru.

— Gunoi ! am spus strîmbîndu-mă cu dispreț.

Și am vrut să adaug : „La voi sînteți slugi, mai mari sau mai mici, iar aici vă dați drept nababi !" M-am gîndit însă că pentru urechile Florinei n-ar suna probabil prea bine spusele astea și i-am cerut să arate carnetul de cecuri :

— *Conto in banc !* l-am somat.

— E ! a făcut, subliniat printr-un gest. Adică : „Du-te naibii !" Și a plecat.

— Să ne vindem, fetelor, dar să știm pe ce ! am întors-o ca la Ploiești, cu gîndul la Florina.

A dat să spună ceva, dar l-am văzut pe Emil lîngă orchestră, făcîndu-ne semn să venim. În timp ce traversam localul, lumea întorcea capul de parcă purtam doi urși pe lanț după mine. Eram cineva, mă dau în stambă după invidii din astea.

Fusese adusă o masă din spatele unei draperii : profitînd de un moment prielnic, Pascu mi-a strecurat : „Aruncă cu banii". N-aș putea spune că nu mă pricep, mai ales cînd nu sînt ai mei. Am comandat cîte un „Dubonnet" la început, apoi mîncarea și tot restul, bruiat tot timpul de Gina, care vorbea tare și rîdea fără rost.

Membrii orchestrei își reocupaseră locurile, odată cu prima melodie, Pascu a invitat-o pe Florina la dans și eu am scos-o pe Gina. Așteptînd taxiul, se duseseră să se uite la o vitrină, eram sigur că voi primi comunicări de la ea. Cînd ringul s-a umplut, am condus-o încet spre partea opusă aceleia unde dansau Emil cu Florina.

— Vorbiți dumneavoastră sau vă pun întrebări ? m-a chestionat Gina deodată cu voce schimbată, seacă, oficială, ca și cînd s-ar fi pregătit să-mi ia un interogatoriu.

N-am spus nimic, dar am coborît insolent mîna pe partea moale a spatelui și am lipit-o de mine. M-a privit uimită și m-a întrebat, stăpînindu-se :

— Asta ce înseamnă ?

— Asta înseamnă că trebuie să cobori cu picioarele pe pămînt ! și i-am zîmbit drăgăstos. Cu mine să nu-ți dai aere, puțin îmi pasă de gradele tale, pricepi ? Am vrut să-ți spun că-mi placi, să te întreb unde ai găsit gura asta superbă... Și tu mă iei cu ea ca la miliție ! Acum, poftim, spune ce ai de spus, ești invitata mea !

Tăcea, neștiind ce să mai zică.

— Iartă-mă, te rog, m-am scuzat, am fost cam dur... Cert este că-mi placi foarte mult. Mai ales că nu te-am cunoscut în furou și udă de ploaie, ca ieșind din apa lacului Herăstrău.

— Asta de ce ?

— Pentru că așa am cunoscut-o pe Florina. Ai căpătat răspuns la una din întrebările tale, nu ? Mi-a zis că-i ghidă la O.N.T. Și-a inventat o poveste cu un francez care, beat fiind, a tăbărît pe ea în mașină și i-a rupt rochia. S-a refugiat în pădure și norocul ei am fost eu.

— Deci, asta e povestea cu rochia...

— De ce ?

— Din ascultarea senzorului a reieșit ceva cu o rochie... Ai telefonul, adresa ?

— Nu, asta n-am. Mi-a zis doar că o cheamă Mirescu.

— Bine, te rog ascultă-mă. Schema este următoarea : culegi informații de la un tip, Dan Verescu, medic... O să vină cu o tipă și o să vrea să se așeze la masa noastră. Tie însă nu-ți convine să fii văzut cu el și-o să faci tot posibilul să scapi de Verescu. Urmărește ce-ți spun, nu-mi urmări gura !

— Așa memorez mai bine cuvintele. Și-o să-mi aduc aminte ce trebuie să fac. O să fac tot posibilul să scap de el. Și, mai departe ?

— Verescu o să fie băut, o să spună tot ce trebuie spus. Mai ales asta n-o să-ți convină. Îl expediezi la barul din

față. Și te duci după aceea și tu, să beți acolo ceva. Dacă o s-o vadă pe Florina venind, o să-ți ceară bani. O să-i dai. Cu discreție. Ferindu-te.

— *O.K. !*

— Toată scena trebuie să iasă perfect !...

— Să fii convinsă că am fost cît se poate de atent la tot ce mi-ai zis. Iar dacă te-am privit cu insistență, am făcut-o doar pentru ochii Florinei !

— Ești sigur ?

— Nu, nu sînt sigur. Ai ceva împotrivă ?

— Cu Emil nu mai e lecția pe care o știai. E un inginer oarecare, la o întreprindere de construcții... Eu, funcționară... Te eschivezi de la amănunte. Schimbi vorba...

— Așa cum ai schimbat-o tu acum cîteva clipe ?

Cînd am luat-o pe Florina la dans, primul lucru pe care l-a făcut a fost să mi-l pîrască pe Emil :

— E cam ardent prietenul tău !

— Nu înțeleg.

— Ce nu-nțelegi ? Mi-a făcut avansuri !... S-a dat la mine !... Acum înțelegi vizavi de argo ? ! Nu înțelegi pentru că și tu probabil ai făcut la fel cu Gina ! Erai topit cînd dansai cu ea !

— Florina, am calmat-o, am impresia că nu-ți cunoști valoarea, vîntul meu de miazăzi !

M-a privit cu tandrețe, m-a sărutat a împăcare și a încercat să mă tragă de limbă :

— În orice caz, e un bărbat plăcut, volubil... Un tip nonșalant.

— L-ai prins bine, am aprobat-o. Poate să ningă, să plouă, pe el îl doare în coate. I se fîlfîie lui de ce se-ntîmplă în lume !

— Ea, însă, pur și simplu mă impacientează ! Am o repulsie vizavi de ea.

„Bine c-o ai vizavi ! Acum știu ce hram porți, nu mă mai duci cu așa-zisa ta prostie. E o mască ! E-o mască vizavi de mine !“ Poftim, oameni buni, m-am molipsit de la ea !

— Te impacientează ? De ce ?

— Vorbeşte întruna şi rîde strident... M-am uitat mai bine la ea, e feminină... e chiar foarte nostimă. Dar de ce se machiază aşa de vulgar ? Vrea să epateze, asta e. La mai mult nici n-o duce mintea, asta e clar.

— E plină lumea de asemenea fete !

— Norocul vostru, al bărbaţilor. Nici ţie nu-ţi displace, cred, genul ! Prostuţe, dar arătoase şi mai ales generoase.

Era exact rolul pe care îl juca, şi nu ştiam unde voia să ajungă, ce urmăreşte ; cuvintele ei mi s-au părut, cum s-ar spune, în afară de text. Puteam să-i răspund : „Aparent“ sau : „Te înşeli“ şi aşa mai departe, dar ea nu ca să mă ia de bărbat mă sondase. Trebuia să-i dau un răspuns ca pentru urechile ei :

— Condamni prea uşor ! În fond, fiecare nu vrea altceva decît să evadeze din realitate, din cenuşiul cotidian. Noi doi n-am evadat din realitatea de a nu fi îndrăgostiţi, vîntul meu de miazăzi ? şi m-am uitat la ea ca un ţurţur în topire.

— Ţucule !

Gina îmi spusese că va lua adresa Florinei din buletinul de identitate ; în mod normal el trebuia să se afle în poşetă, va controla astfel şi dacă îmi dăduse un nume real ; sub pretextul că orchestra era prea zgomotoasă — şi era — dansam în partea cealaltă a ringului. Un fel de-a spune „dansam“. Din pricina aglomeraţiei, luasem în primire cîţiva centimetri pătraţi şi, nas în nas, ne mişcam deasupra lor umerii. Din *tête-à-tête*-ul ăsta ne-a scos Pascu, anunţîndu-ne că a fost adus muşchiul flambat.

În timp ce ne aşezam şi chelnerul se pregătea să servească, Florina s-a adresat deodată acestuia, anunţîndu-l :

— La masă se află scriitorul — şi, arătînd spre mine, mi-a pronunţat numele de parcă ar fi fost al unui cap încoronat — te rog să fie totul în concordanţă !

Prima reacţie a fost să las jenat capul în jos. Uitîndu-mă la ea, am văzut-o trecîndu-ne în revistă cu un zîmbet de încîntare cochetă, ca şi cum ne-ar fi declarat :

„Ce-a fost de spus a fost spus, domnilor ! Iar asta eu am făcut-o, este meritul meu !“ „Ceva nu este în regulă ! mi-am zis. Prea le scoate ca la comandă, prea le spune spontan ! Să nu fie mai curînd o scrîntează asta decît simularea unei prostii.“

Am mîncat într-o atmosferă de însufleţire generală, rîdeam cu toţii întruna, bucuria Ginei era debordantă, dar eu nu mă simţeam la îndemînă, în spatele veseliei pe care o afişam se ridica o îngrijorare, o încordare confuză, se furişa în mine tot timpul senzaţia că ceva primejdios pluteşte în aer.

Am dansat ; apoi, la scurt timp după intrarea orchestrei în pauză, am remarcat un bărbat rotofei ce se îndrepta spre noi, trăgînd o tînără după el. Mă privea de parcă nu şi-ar mai fi încăput în piele de bucurie. Dîndu-mi seama despre ce este vorba, mi-am ferit faţa şi, ca şi cînd nu m-aş fi putut abţine, am mormăit înciudat o înjurătură.

— Bună seara ! ne-a salutat radios, venind lîngă mine. Şi a continuat, fără să acorde atenţie privirii severe cu care l-am aţintit : Faceţi cunoştinţă ! a gesticulat adresîndu-se tuturor. Ea este Doina ! Iar eu sînt doctorul Verescu. Dan Verescu. De-un doctor toată lumea are nevoie ! Cînd nici nu te-aştepţi ! Un doctor e bun la casa oricui.

Nu se prefăcea, era chiar băut. Ca să ajungă în starea astă, dăduse cu siguranţă pe gît cîteva stacane cu ceva cît mai sec cu putinţă. Stăteam de parcă înghiţisem o albină. Mi s-a adresat, anunţîndu-mă :

— Toată duminica am lucrat-o cu Burcea, aşa că e bine...

— Domnule doctor !... l-am rugat.

— Ştiu, m-a întrerupt, sînt pilit... Dar asta n-are nici o importanţă ! Am venit să dansăm... şi, întinzîndu-şi gîtul, s-a uitat de unde ar putea lua două scaune.

— Aţi putea găsi locuri la bar... i-am sugerat cu asprime în voce. Vin şi eu îndată acolo...

— E o idee !... a gesticulat. Şi s-a adresat fetei : Hai, Doiniţa, e-o idee asta să ne cocoţăm ca americanii pe scaunele alea şi să sugem o băutură cu paiul ! E chiar foarte

bună ideea ! Vă rugăm să ne scuzaţi ! a zis, aplecîndu-se teatral, şi s-a îndepărtat cu Doina de mînă.

— E făcut arşice ! a comentat Pascu rîzînd. Unde lucrează ?

— Exact ! Şi ne strica toată dispoziţia, m-am justificat, prefăcîndu-mă a nu fi auzit întrebarea lui Emil, căci el în acest scop mi-o şi pusese, ştia că n-am cum să-i dau un răspuns. Bine c-am scăpat de el! Sper că n-o fi cu maşina... Ar ieşi ca în bancul cu şoferul. Îl ştiţi ?

Le-am povestit anecdota, era cam stupidă, am mai spus una fără nici o legătură cu prima, demonstrînd astfel că fac eforturi de a remonta atmosfera. La rînd a urmat Emil. L-am ascultat absent, ca şi cînd mi-ar fi fost gîndul aiurea, apoi, scuzîndu-mă, le-am spus că mă duc să beau cu doctorul un pahar.

I-am găsit la bar stînd ca doi porumbei şi nimeni n-ar fi spus că în timp ce gîngureau — numai ei ştiau ce — ţineau de fapt sub observaţie întregul du-te-vino al localului. M-am oprit lîngă ei. Întinzîndu-mi paharul care îmi fusese pregătit, Verescu mi-a reproşat că nu l-am invitat la masă şi a continuat cu voce scăzută :

— Partea a doua a programului cade, nu mai e nevoie de ea.

— A reacţionat ? am întrebat parcă nevenindu-mi să cred.

— Da, mi-a răspuns Doina, totu-i clar. La numele de Burcea a tresărit uşor, şi-a ridicat fără să vrea privirile spre Verescu şi mîna a căutat pachetul de ţigări.

— Şi ? am vrut să ştiu.

— Plecăm. O să reiasă că ne-aţi expediat ca să nu fim văzuţi împreună.

— Vine ! ne-a prevenit Doina.

— Plătiţi consumaţia ! mi-a cerut Verescu în timp ce coborau amîndoi de pe scaune. Ne-aţi expediat rapid, a mai spus făcîndu-i loc Doinei s-o ia înainte.

Mă socoteam cu barmanul cînd am simţit-o pe Florina în spatele meu. M-am întors abia după ce mi-a pus mîna pe umăr şi am privit-o surprins.

— O să te rog să-mi arăţi unde-i toaleta, mi-a zis la ureche. Te aştept.

— Îndată, am asigurat-o. Am de primit restul.

— Dar unde-s cei doi ? Ce, au plecat ? s-a mirat.

— Da, n-ai văzut ce beat era doctorul ?

Credeam că Florina va dori să meargă la mine, mai ales că în priviri îi apăruseră anumite semne, poftim de găseşte un pretext ! Mă hotărîsem asupra lui „Să lăsăm pentru mîine", dar pretextul l-a invocat ea, şi nu eu. Cînd am ieşit în stradă, mi-a spus că n-o să poată lipsi şi-n noaptea asta de-acasă, o să mă sune mîine dimineaţă la telefon.

— Dimineaţă am o mulţime de treburi, am motivat, sună-mă mai curînd pe la prînz. Şi stabilim ce facem. Au venit cîteva filme bune, poate vedem un film la grădină. *O.K. ?*

A spus că este *O.K.*, şi Pascu, care „pîndea" un taxi, a oprit unul.

— În ce direcţie stai ? a întrebat-o. Poate ne duce pe toţi.

— Parcul Libertăţii.

— Atunci aşteptăm altul, şi i-a sărutat mîna.

Mi-am luat şi eu rămas bun de la Gina şi Emil şi m-am urcat în maşină.

— Te lasă întîi pe tine, e mai în drum, a propus şi i-a spus şoferului strada.

Problema era cum să intru în casă, căci din cauza lui Max era exclus să mă aştepte cineva înăuntru ; de aceea mă şi rugase Emil să las zgarda în vestibul. După ce-am coborît, am rămas pe trotuar şi am fluturat mîna, dar a trecut şi asta şi nu mai ştiam ce să fac. N-am fost lăsat să stau pe gînduri prea mult. Ca din pămînt a apărut un bărbat lîngă mine, mi-a strecurat cheia şi şi-a văzut mai departe de drum.

N-am intrat însă bine şi s-a auzit soneria. Venise Emil, însoţit de unul din specialiştii în drăcii micronice, căruia el i se adresa cu „tovarăşe Simion".

— Poftiţi ! Poftiţi, intraţi ! Intraţi ! i-am invitat gesticulînd. Aduceţi-vă şi nevestele !... Fraţii... Surorile... Nepoţii !...

Pascu a izbucnit în rîs și m-a anunțat că trebuie să sosească și colonelul Dumitru.

— Mai bine o aduceai pe Gina... Cine comandă la voi trupa asta de fete, poate aveți nevoie de-un șef ! Ia bagă-mi o pilă !...

— Ce dai ? Pînă te gîndești... Tovarășe Simion, arată-i, te rog, zgarda.

Specialistul se așezase pe canapea, a desfăcut servieta și, scoțînd zgarda, mi-a demonstrat că țintele înflorate din alamă cu care era ornamentată zgarda, asemănătoare întrucîtva cuielor pentru bocanci, erau prinse pe șuruburi fixate în piele. A deșurubat două „flori" și, ținînd una într-o mînă și cealaltă în alta, mi-a arătat spatele lor.

— Asta e goală, mi-a prezentat-o pe prima. Dar asta nu mai e goală ! Uitați senzorul. De același tip cu cei găsiți în mașină și-n casă. Și sînt șase, nu unul ! În stare operațională a fost pus însă doar unul.

— Înseamnă că el înregistrează acum !

— Nu înregistrează, i-am băgat vată-n urechi. Asta e, mi-a arătat floarea unui cui acoperită cu o capsulă maronie.

— Bun, dar cum procedează ? Am înțeles, deșurubează floarea cu senzorul care-i trebuie...

— ...Și pune o floare goală în loc, o floare cu care vine de-acasă. Cum se descurcă, asta ați vrut să întrebați, nu ? Se descurcă foarte bine. Sînt cinci modele de flori, realizate prin perforare, prin găurire. Fără deosebiri prea mari de la model la model. Dar cine acordă atenție unui asemenea lucru ? Și, chiar dacă cineva s-ar uita, avînd în vedere că-i o zgardă foarte frumoasă, și-ar observa diferențele dintre flori, acela cu siguranță ar spune : „Poftim, pînă și unei zgarde cîtă atenție i se acordă !" Adică au vrut să evite monotonia desenului. Florile cu pricina sînt în partea de sus, în partea superioară a zgardei, nu-i nici o greutate să memorezi în care este senzorul în funcțiune !

— Dar cum îl pune în funcțiune ? Cum îl pune pe celălalt ? Pe-al doilea, pe-al treilea...

— Înșurubînd încă puțin floarea. În partea de jos a șurubului există un opritor din plastic care la o înșuru-

bare mai dură a florii cedează. Aşa este acţionat declanşatorul. Totul nu durează mai mult de-un minut.

— De-aia l-a hrănit ea cu ciocolată pe Max ! am spus aducîndu-mi aminte.

— De-aia ! a confirmat Pascu zîmbind.

— Stai, că mi-a făcut cadou şi o colonie ! O sticlă de colonie. Doar n-o avea senzori şi ea ! Cîinele se ţine după tine prin casă... N-o crede că vorbesc singur în baie şi-mi spun, privindu-mă în oglindă, c-am făcut şi-am dres ? !

— Asta e, cîinele umblă prin casă, se ţine după stăpîn, a reluat Pascu. Aici e toată povestea ! Un cîine are şi Burcea. Şi tot c-o zgardă aşa de frumoasă. Aşa am făcut legătura. Întîi nu mi-am dat seama. Era ceva schimbat la Max... Şi-am văzut zgarda. Zgarda asta superbă şi nouă-nouţă ! Medic e şi nevasta lui Burcea... lucrează amîndoi la treaba aia a lui. Şi bineînţeles discută în casă. Mai ales în casă... Omul s-a izbit de greutăţi... La minister... Cam peste tot. Invidie, răutate, închistare... Asta-i atmosfera, ce să mai vorbim ! Şi-abia în ultima vreme, după ce în străinătate comunicările lui au stîrnit un interes tot mai mare, după ce i s-au făcut acolo propuneri concrete, au început să mişte şi-ai noştri. Ministerul... Ceilalţi... Dar omul a devenit susceptibil... Şi mai ales ea... Au impresia că cineva vrea să-i priveze de drepturi, că a fost organizat un întreg complot împotriva lor. Chiar şi acum, cînd treaba a fost pusă pe roate. A ţinut comunicări la Viena, la Grenoble, la Milano, Oslo. A fost primit... S-a întors cu diferite cadouri... Pe unele le-a declarat, pe altele nu. Un pix „Sheaffer"... Ce, să declare un pix ? Cînd i-am arătat microemiţătorul din butonul pixului, a rămas cu gura căscată. Colonelul Dumitru vorbise cu el, îi explicase că anumite date pe care el le ţine secrete au ajuns în străinătate... „Bine, luaţi-mi tot ! Luaţi tot ! Acolo mi se dă, iar aici mi se ia ! Poftim, luaţi-mi de la gît şi cravata, e şi ea tot cadou !" Şi asta după ce-a văzut ce se poate ascunde într-un cadou. Într-un cadou neînsemnat şi banal. Cumpărase de la standul simpozionului de la Grenoble un cra-

niu. O imitație perfectă, jurai că-i din os, cu un tranzistor montat în interior. Îl ținea pe birou, se auzea muzică, nimeni nu-și dădea seama de unde vine ea... Și, nostim, și sinistru. Mai mult sinistru. În fine. Am întors trei nopți la rînd biroul pe dos. Emițătorul era montat din turnare în calota craniului. Ei bine, s-a comportat ca un copil căruia i-ai stricat cea mai dragă jucărie! Are un laborator improvizat, undeva în casă păstrează datele necomunicate încă... E munca lui, e dreptul lui. I-am propus să-i dăm, sub masca unei femei de serviciu, un om care să apere această muncă. N-a acceptat... „Tovarășe doctor, i-a zis colonelul, știm foarte bine că tot ceea ce doriți este ca descoperirea dumneavoastră să aparțină țării, iar metoda și substanța să vă poarte numele. Nici nu se poate ceva mai frumos! Dar dați-ne voie să vă ajutăm în realizarea acestei dorințe!" „Ca să mă ajutați, luați-i de gît pe cei care mă sabotează! Care sabotează țara! Umanitatea!" „Bine, dar noi nu ne putem amesteca în treburile unor foruri științifice!..." „Atunci lăsați-mă în pace!" Îi mai vine un bolnav acasă... Degeaba i-am spus... A adus zgarda din străinătate?... I-au plasat-o aici?... Cînd au văzut că dibuim microemițătorii, au trecut la senzori cu memorie. Și prin intermediul zgardei i-au introdus în casa lui Burcea.

— Fapt este că acuma știți care-i obiectivul acestui Radu-de-la-Afumați... Și e chiar atît de importantă descoperirea aia a lui Burcea?

— Nu e leacul cancerului, dragă... Dar în mîna unui fabricant abil, poate să însemne o mulțime de dolari milioane, poate. Și putem presupune cu ușurință ce fel de înregistrări conține radiocasetofonul dispărut. Cele transmise de microemițătorul din pix. Cu pixul s-a întîmplat în aprilie... Ar corespunde.

— Dar asta cum naibă mai vine?

— Microemițătorul transmite, stau undeva în jur cu mașina, acordați pe recepție, și înregistrează. Sistemul e destul de periculos, nici noi nu stăm cu mîinile în sîn! Au renunțat la el. Iar la tine, prin Florina...

— Fir-ar să fie, cum mi s-a băgat pe gît !

— Şi-n pat...

— Asta-i altă căciulă !

— Bine, fă nişte cafele mai tari, că mai avem o mulţime de treburi !

— Cu mine ? m-am oţărît.

— *Pentru* tine ! Ca să te punem la adăpost.

— Măi, limbă dulce, să nu mori de inimă bună !... A mai păţit unu aşa !...

În timp ce fierbeam cafeaua, a venit colonelul. Am început prin a-i povesti cum am cunoscut-o pe Florina. Reconstituind amănunt cu amănunt, inclusiv cele privind carnea pietroasă şi tot tacîmul, tremurul buzei, adică Florina fusese într-adevăr o capcană, nu căzusem ca prostovanul în ea, merita, cu alte cuvinte, mi-am amintit cum îmi propusese să pun muzică, cum îi povestisem că mi se furase la Sinaia radiocasetofonul maşinii, apoi cum replicase ea, referindu-se la miliţienii ce stăteau în maşină, cu o voce din care răzbise o anumită pornire : „Ei nu ştiu decît să pîndească !". Apoi vorbise cu maică-sa, cu Mirela, prietena ei îi adusese dimineaţa o rochie, dar nu auzisem nici soneria şi nici căţelul lătrînd... După ce am terminat, Dumitru a rezumat în cîteva cuvinte situaţia.

— Acum lucrurile sînt în ordine. Era ilogic să fi plasat senzorii de la bun început. Cînd nu descoperiseră ce-i cu radiocasetofonul „Lamborghinei Espada". I-au plasat exact la momentul potrivit. Au trimis un om înainte... Pe această Florina. Ale cărei însuşiri — e de presupus — au mai fost folosite... Au trimis-o înainte nu numai pentru a plasa senzorii !... Spuneţi că dimineaţa ea nu se grăbea să plece acasă... Aştepta telefonul acolitului ei. A avut astfel posibilitatea să vă urmărească reacţiile... Cum s-ar spune, v-au pus sub control. Şi totul s-a potrivit cît se poate de bine. Indispoziţia firească de după convorbire... Pe urmă i-aţi spus că-i vorba de-o încurcătură făcută de altcineva, adică exact ce i-aţi spus şi acelui Radu-de-la-Afumaţi. şi a sunat, la ţanc, tovarăşa Ioana. A reieşit astfel, a fost cea mai bună confirmare că „Mayer"-ul a

fost cumpărat pentru ea și în special că aparatul a dispărut din nou în masa populației. Prin bișnițar. Convingîndu-se că ați spus adevărul, s-au convins că șantajul a dat rezultate. Dovadă în plus — v-ați dus imediat cu Ioana la Consignația pentru a da de urmele bișnițarului.

— Acest lucru a și fost văzut ! am intervenit, aducîndu-mi aminte. Am crezut că-i vorba de altceva, acuma vin de-acasă. În timp ce ne plimbam pe strada aceea Covaci, am văzut-o pe Florina ieșind din magazinul cu articole de cosmetice al Consignației. Am zis că putea fi o întîmplare sau mai curînd că ea a vrut să vadă, din gelozie, cum arată această Ioana cu care vorbisem la telefon.

Deci s-au convins... Cu atît mai bine ! Au certitudinea că sînteți în mîinile lor. Astă-seară le-am servit posibilitatea să vă-nhațe și mai zdravăn. Și cu această ocazie am aflat ce-i interesează. Lucrările doctorului Burcea au stîrnit pofte mari peste hotare... Mai ales că ele n-au fost încă omologate. Dracu știe, i se pun tot felul de piedici ! Nu sînt în ordine niște lucruri ! Bine. Nu-i nimic bine în asta. dar așa vine vorba, s-a corectat colonelul. După cele întîmplate la bar, era de așteptat ca Florina să-și informeze imediat șeful. A lăsat pentru dimineață, pentru că a coborît din taxi la adresa înscrisă în buletin. Vom vedea ce va urma. Acum avem ce vedea !... Și, bineînțeles, ne vom strădui să nu ne scape nimic ! a adăugat Dumitru zîmbind. Un singur lucru nu este în regulă — treaba cu senzorii. Capacitatea lor operațională este de șapte zile. Sînt calculați exact pentru trei sute treizeci și șase de ore. Este unul din motivele pentru care a adus zgarda cu cei șase senzori. Ei vă doresc în mîinile lor nu pentru o singură săptămînă !... Prin mobilitatea sa, cîinele asigură senzorului în funcțiune un cîmp mult mai larg de înregistrare... Ca să nu mai vorbim că zgarda prezintă un loc perfect de mascare ! Asociația făcută de maiorul Pascu n-ar fi fost posibilă dacă el n-ar fi avut la dispoziție patru elemente deodată : senzorii, Florina care i-a plasat, zgarda adusă de ea și. în sfîrșit, zgarda cîinelui lui Burcea. Dar

să revenim la ce ne interesează pe noi în momentul de față ! La sfîrșitul celor șapte zile, Florina va primi dispoziție să culeagă senzorii. Nu-l va găsi nici pe cel din mașină și nici...

L-am oprit, intervenind :

— În seara asta, folosindu-se de o împrejurare sau două, Florina a avut posibilitatea să verifice dacă senzorul se mai găsește sau nu în spatele tabloului.

— Da... N-avem altceva de făcut decît să așteptăm reacția lor. Eu însă nu cred că vor reacționa. N-au interes. Mai ales *acum* n-au interes ! Pe de o parte. Pe de alta, au în acțiune senzorul din zgardă și cel din vestibul. Aici sîntem noi vulnerabili... Cu senzorul din vestibul... Cu atît mai mult cu cît... Ziceam că schimbăm broasca și ținem sub observație apartamentul... Accesul la senzor le este asigurat prin Florina... Iar senzorul din vestibul le poate dezvălui adevărul. Dacă nu acum, peste cîteva zile în mod sigur. Și-atunci am hotărît să folosim unul din senzorii aflați în zgardă. Să-l aranjăm. Să-i dăm să asculte ce-a înregistrat cel din vestibul... Nu direct... Și nu tot... Ce ne convine... Iar înregistrările incomode le înlocuim cu altele „curate", regizate de noi. Și pentru că tot facem o treabă, s-o facem ca lumea ! Să le servim încă un pas spre dumneavoastră...

— Să nu se apropie prea tare !... am zis rîzînd și ferindu-mă.

— Noi unde sîntem ?

— Sînteți... Dar să n-ajungeți tîrziu !... Mă tot gîndesc la Apostol. Sigur, glumesc !...

— Nu glumiți ! Povestea cu moartea lui Apostol e destul de nebuloasă. Am stat de vorbă cu procurorul... Și în special cu medicul legist. Mi-e tare teamă c-au fost superficiali. C-au tratat moartea asta cu prea mare ușurință. Sigur, au nu știu cîte cazuri pe zi... Medicul legist susține c-a fost o „autopsie albă", că n-a fost nimic ; singura concluzie care se impunea era cea de stop cardiac.

— Vă rog să rețineți, stau bine cu inima !

— Atît doar că fumați prea mult !

— Da, fir-ar să fie !... Ce pas ziceați că vreți să le serviți ?

— Îi dăm senzorului s-asculte o scurtă, dar consistentă, discuție purtată în antreu între dumneavoastră și medicul Dan Verescu. O discuție în care îi veți reproșa cele întîmplate la bar ; a fost imprudent, barurile sînt vizate... Dar mai ales o discuție care să-i pună pe foc. Ei au făcut și pe dracu-n patru, iar dumneavoastră le suflați treaba. Și-atunci vor acționa în direcția lui Verescu. Îi așteptăm cu brațele deschise !...

Colonelul s-a referit apoi la unele măsuri tehnice care urmau să fie luate ; în vremea asta tovarășul Simion își pregătea aparatele în vestibul. Apoi Dumitru a plecat să pună la punct unele treburi ale dimineții și Pascu a anunțat oamenii care stăteau pe recepție că pot să mă viziteze pe rînd. Max dormea, puturosul, l-am sculat, avea de jucat un rol tot atît de important ca și mine. Dacă nu mai important chiar.

Și a început nebunia. A țîrîit imperativ soneria, Max a alergat la ușă lătrînd. L-am gonit la bucătărie și m-am dus să deschid. Cel care sunase o căuta, vezi Doamne, pe maică-mea ; i-am spus că este plecată la Govora, se întoarce în august, și am revenit în casă. A urmat o pauză de un minut sau două, apoi s-a auzit din nou soneria și am luat-o cu Max de la capăt. Apoi iarăși și iarăși. Am spus că doctorul Dumitrescu locuiește cu un etaj mai sus, la apartamentul 22, că n-am haine vechi de vînzare, că voi plăti luna viitoare abonamentul pentru radio și televizor, am mulțumit pentru un comision, pentru un pachețel adus din provincie... Fapt este că Max era complet năucit, nu mai știa nici el ce să mai creadă, și cînd a răsunat din nou soneria, s-a uitat cu disperare la mine, ca și cînd m-ar fi întrebat : „Dar ce se petrece în casa noastră, stăpîne ?'

Știam ce se petrece, nu știam însă ce le voi spune dimineața vecinilor. În cele din urmă, tovarășul Simion a zis că ajunge, are suficient material pentru mixaj, și Pascu, trăsnind a „Monsieur de Givenchy", mi-a vorbit despre ce

urma să fac de la ora 10 în sus. Cu alte cuvinte, aveam programul aranjat, mă puteam culca liniștit. Ceea ce am și făcut la 5 și un sfert.

M-a trezit la 8 fix un lăcătuș de la Cooperativa meșteșugărească „Mecanica", să-mi schimbe broasca de la ușă. Lucrurile fuseseră hotărîte de sîmbătă, pe Florina n-o puteam opri să intre în casă chiar dacă puneam trei broaște la ușă, tot eu urma să i le deschid, dar am hotărît să profit.

— Da' harnici mai sînteți ! m-am mirat.

— Așa am primit dispoziție de la centrală... s-a scuzat meseriașul, crezînd că sînt supărat că mă sculase din pat.

— Asta e, fără pile nu poți să-ți pui nici măcar broască la ușă ! Dă-i drumul, îți aduc imediat broasca.

I-am adus-o și m-am trezit cu un tinerel care venise să ia măsura ferestrei din baie ca să-mi confecționeze grătarul. Fusese trimis tot de centrala respectivei cooperative. A zis că e gata pînă la prînz, nu-i cine știe ce de lucru la el.

Luînd cele două măsuri, mi-a lăsat însă murdărie de la încălțăminte în cadă, dar nu era el vinovat, vinovat eram eu, că nu-mi dăduse prin cap — e și explicabil, stimați cititori, abia mă trezisem, nu-l amorsasem încă cu o bomboană de mentă ! — să aștern un ziar pe locul unde urma meseriașul să stea cu picioarele.

Era cazul deci să-mi fac o cafea, o cafea tare și dulce (două linguriță de cafea, trei linguriță de zahăr, cam mult zahăr, dar așa-mi place dimineața cafeaua, mai dulce), să fumez o țigară și după aceea să-i dau drumu la restul. Inclusiv hrănirea lui Max. Merita, pusese azi-noapte osul la treabă, fir-ar el de cățel, că nu-mi spune cum a pătruns în mașină.

Mîncarea am lăsat-o la urmă și-am constatat ce știam : în frigider nu se găseau decît niște ouă. Am încercat deci să includ în program alergătura după cumpărături și statul la cozi ; perspectiva asta mi-a înaripat imediat gîndul. Pozitiv rămînea însă faptul că nu mă sunase încă nimeni la telefon și nici vizite nu mai primisem. Mă puteam, prin urmare, declara fericit. Asta am și făcut, totul e să declari.

Cu toată cafeaua băută, îmi simțeam capul tot atît de inteligent ca un cartof încolțit, iar afară se și pusese căldura. Cea mai indicată ar fi fost o baie în lac... De !... „Espada" dogorea, o lăsasem ca momeală în stradă, am descuiat ușile și le-am ținut deschise ca să iasă aerul încins din mașină. Fotoliul ardea, ardea și volanul.

Conform programului, primul drum l-am făcut la Agenția de publicitate. Șeful ei era în cunoștință de cauză. Am completat anunțul pentru rubrica „Cumpărări" și am primit scrisă negru pe alb promisiunea că va apărea chiar a doua zi dimineața. Am achitat, și cu asta am epuizat punctul numărul unu.

Punctul doi nu era însă tot atît de ușor. Trebuia s-o scot pe Ioana din casă și s-o duc pe strada Covaci cel puțin pentru o oră. Îmi elaborasem o stratagemă, așa că am căutat un telefon public care să nu fie instalat într-o cabină și-am sunat-o de la el pe Ioana. Mi-a răspuns fetița gazdei și mi-a zis că o cheamă îndată, învață în camera ei. Cînd a apărut, i-am dat drumul minciunii :

— Iartă-mă că te deranjez, dar bișnițarul tău este aici, pe strada Covaci. După desenul făcut, el ar fi. Ar trebui să ne confirmi, înțelegi ?

A rămas tăcută, și cunoscînd-o, nu mi-a fost greu să-mi imaginez cam ce înseamnă această tăcere.

— Am spus ceva ce nu trebuie ? am întrebat-o ca și cînd mi-aș fi cerut scuze.

— Nerușinată voce mai ai !

— Asta ce vorbă mai e ? Poate degerată... Dar zi-i cum vrei. Coboară, că vin să te iau.

— Nu cunosc o formă mai stranie de nebunie ca asta, de-a merge înainte și-napoi pe o singură stradă ! În loc să-nvăț... Bine, cobor.

Pe drum, ca să-i schimb dispoziția, i-am spus ce-i cu Florina, și cum Ioana se pusese pe rîs și bătea din pinteni de bucurie, am ținut s-o previn :

— Dar ține-te bine !... Voi scrie o carte. Cum se-ncheie povestea, plec la Doi Mai. Acolo o scriu. Anul trecut nu mi-a mers rău !

— Iar începi ?

Nu l-am găsit pe bișnițar, am dus-o cam o oră cu presul că trebuie să reapară din moment în moment, însă el n-a „reapărut". În loc să vină la treabă, pierdea vremea probabil prin cine știe ce cafe-bar sau era la vreun film. În cele din urmă, am dus-o pe Ioana acasă, să se așeze cu burta pe carte.

În apartamentul 16 erau cu toții în păr. Dan Verescu mi-a fost prezentat sub adevăratul său nume, sub adevărata sa calitate, maiorul Vasile Prodan : tovarășul Simion era gata pentru înregistrarea textului dialogat, scris de colonel, și mă aștepta, cu ochii roșii de nesomn, să-mi termin cafeaua. După toate semnele, petrecuseră o noapte albă și ceilalți.

— Hai ! m-a grăbit Pascu, socotind că momentul ospitalier luase sfîrșit. Mai citește textul o dată și să-i dăm drumul !

— Prietenul ăsta al meu, m-am plîns colonelului, e bun de vătaf ! Așa mă ține întruna : „Hai !" Un lucru nu pricep, măi Emile... — m-am întors spre el, aducîndu-mi aminte. Cînd îți faci tu cumpărăturile ? Cînd stai la cozi ?

— Dar cine dracu mai are timp și de cozi ? Stă Aura...

— Corect... De dreptul ăsta cîștigat de femei am uitat ! am zis, cerîndu-mi iertare printr-un gest.

Colonelul a rîs, ceilalți l-au imitat și Pascu m-a prevenit :

— Ai grijă să nu-ți muști limba cumva, c-ai putea să mori otrăvit ! Hai !

M-am executat. După ce-am făcut înregistrarea, tovarășul Simion s-a dus să i-o dea senzorului spre ascultare, colonelul m-a răsplătit cu un păhărel de coniac pentru munca depusă și, cum îmi spusese încă la venire „Avem un car cu noutăți", i-am zis că abia aștept să le aflu.

— În primul rînd, a început el, ceea ce a sesizat Pascu în legătură cu zgarda s-a confirmat. Burcea era în baie, se bărbierea. Cînd i-am spus c-am venit să examinăm

zgarda cățelului, s-a uitat la noi ca la niște nebuni și și-a făcut cruce. Cîteva minute mai tîrziu, însă, după ce am deșurubat țintele și a văzut senzorii, arăta ca scos dintr-o groapă cu șerpi. „Vezi, Grigore ? !..." l-a scos nevastă-sa tot pe el vinovat. „Ce să văd ? Că știi foarte bine !... Tu ai fost aceea care n-ai vrut cu femeia de serviciu !" Și ne-a zis că avem casa la dispoziție, să facem ce vrem, nu se mai opune la nimic. Au un cocker spaniol drăguț și calin, iar zgarda și lesa le-au cumpărat prin intermediul unei doamne, o doamnă foarte amabilă, pe care au cunoscut-o într-o duminică dimineața la Expoflora. Doamna era însoțită de un domn... Ajungem îndată și la ei. Prin Florina. Este într-adevăr colaboratoare externă la O.N.T., atestată ca ghid, dar nu însoțește turiști. Lucrează la biroul *Rent-a-car*, pentru închirierea de mașini. În sezon, trei-patru luni. Aparent, condițiile materiale îi sînt asigurate de maică-sa, care are un cabinet de cosmetică. Un cabinet cu clientelă selectă. Strategică treabă !.. Strategică, pentru că tatăl vitreg al Florinei, Ion Nistor, este cel care v-a pîndit garajul... Are o „Dacia-1300" albă, cu numărul 7—B—6504, și el corespunde întocmai descrierii făcute de pensionar, de Slătineanu. Toate celelalte se presupun de la sine. Inclusiv că ar fi acel Radu-de-la-Afumați. Imaginați-vă însă cum se petrec lucrurile în cabinetul de cosmetică al doamnei Nistor, cum își laudă femeile soții, cum se întrec în a le evidenția meritele, importanța... Ah, importanța asta, cum ne dă ea de furcă ! Sîntem gata să dăm în vileag orice secret numai să arătăm cît de bine sîntem noi informați ! Adică sîntem *cineva*... Dacă sîntem informați ! Și-n cazul în care mai sîntem și contrazișI... Atunci să te ții ! Să-și spună că poate au fost special contrazișI, că au fost provocați... Doamne ferește !... În capul vanitosului... Un singur lucru e-n capul lui : că importanța i-a fost diminuată, pusă la îndoială. Uită tot ! Că de multe ori chiar și un zîmbet, o ridicare ironică din sprîncene poate să constituie trădarea unui secret ! Și credeți că doamna Nistor, domnul Nistor, Florina nu știu cum să arunce o vorbă ? Că nu știu să pună întrebări nevinovate, aparent

nevinovate, dar de fapt bine calculate și cu adresă ? Sigur că știu ! Dar să vedem ce-a făcut Nistor de cînd a plecat de-acasă... Are și el afacerea lui... Cînd era mai tînăr, afacerile le făcea pe picior ; pentru afacerile astea a stat și la închisoare. A fost condamnat la cinci pentru excrocherie și trafic de influență, dar a efectuat numai trei ani și cîteva luni. Se dădea drept avocat, procuror... Și, mai ales, om cu relații. Și-i căuta pe cei aflați la nevoie. Ce-a făcut după aceea, cum a ajuns la activitatea asta, nu putem ști deocamdată... Mușteie trag la gunoi...

— Dar știți și așa o mulțime de lucruri !... Cum ? Cînd le-ați aflat ?

— Din momentul în care am avut adresa Florinei... Maică-sa are o firmă pe ușă !... Pe numele de Elena Nistor. Și cum e și normal, vrei să vezi cu cine ai de-a face. Cazierul... Iar oamenii sînt pe sarcini... Veștile vin mereu. Cînd ai ce palpa, ca în cazul de față, te-apuci să palpezi, nu lași lucrurile pentru mîine ! În munca noastră, „mîine" poate însemna prea tîrziu. Vorbeam despre Nistor. Are un centru din ăsta pentru borcane și sticle goale... Un centru de achiziție. Este omu încadrat ? Este. Și-a pus halatul, și primul lucru pe care l-a făcut a fost să umble la vitrină. În mijlocul raftului de sus era un borcan. În locul lui a pus o sticlă de lapte. Centrul servește deci nu numai drept acoperire, ci și ca mijloc, ca un excelent mijloc de comunicare, de legătură. Prin fața vitrinei trec mii de oameni... Borcanul, sticla de lapte pot fi reperate și din mașină !... După toate probabilitățile, el a semnalizat astfel că are de comunicat ceva... A cerut întîlnire... Dar ce-a făcut în continuare Ion Nistor ? După vreo jumătate de oră, la prăvălie a sosit un bătrînel căruia i-a lăsat centrul pe mînă, iar el a plecat să-și vadă de treburi. S-a dus în Drumul Taberei, s-a oprit la cîteva telefoane publice, dar n-a vorbit, a format doar numărul. Nu i s-a răspuns ?... Era ocupat ?...

— Poate mă suna pe mine...

— Nu, nu pe dumneavoastră. S-a dus în Drumul Taberei nu pentru că avea vreo treabă acolo... S-a dus să se

folosească de un telefon public. Dumneavoastră nu vă telefona... Atunci cui ? De la un telefon, apoi de la altul... Şi poate că cel chemat a răspuns... „Cu Elvira." „Greşeală." Şi aşa mai departe. De fiecare dată altceva. Un sistem de comunicare. Dar cine îşi ia asemenea precauţiuni ? Vorbesc despre cel chemat...

— Asta am spus întotdeauna şi eu ! Aud pe cîte unul : „Nu pot să-ţi spun la telefon..." „Ce nu poţi să spui la telefon ? !" Nu putea să-mi spună la telefon că a apărut un nou *Larousse*, dar se vinde pe sub mînă, dacă am pe cineva de la care l-aş putea procura. Fleoşc ! Un amic... „Mă, Bebe, îi spun, tu te-ai gîndit vreodată, ţi-ai pus întrebarea cît ar putea costa ascultarea unui telefon ? Numai în Bucureşti sînt, ca popa, cîteva sute de mii de abonaţi telefonici... Sigur, nu stă un om să asculte cu urechea, cum se făcea în urmă cu cincizeci de ani, se înregistrează probabil pe-o bandă... Dar benzile astea trebuie să le asculte cineva, nu ?" Habar n-am cum se face treaba asta şi nici nu mă interesează să ştiu. Dar e vorba de logică...

Memoria... Memoria mai este şi transmisă... Ea păstrează vie acea perioadă cînd foarte mulţi oameni au suferit nu pentru faptele lor, ci pentru ce se credea c-ar fi putut ei să facă... Pentru ce gîndeau... Pentru ce-ar fi putut gîndi. Fiecare revoluţie a cunoscut asemenea perioade, e o realitate istorică ! Care, dealtfel, nu poate justifica în nici un fel teoria victimelor necesare ! Nu există „victime necesare" ! Există victime. Dar oamenii îşi amintesc...

În cameră a intrat unul din subalternii colonelului ; cerîndu-i voie să raporteze, i-a comunicat că „Obiectivul a intrat la Muzeul Republicii".

— Poftim, omu-i şi iubitor de frumos ! a remarcat cu ironie Dumitru după ce a ordonat ce să se transmită prin staţie. Şi a reluat : Dar care credeţi c-a fost următorul drum al lui Nistor ? Următorul drum l-a făcut la spitalul unde lucrează doctorul Burcea. I-a dat portarului douăzeci de lei şi l-a întrebat cum poate să stea de vorbă cu domnul doctor Vereccu. Dar de cîtăva vreme, portarul e un ofiţer al nostru... A trebuit să luăm măsuri, nu ?... A primit in-

formațiile dorite, telefonul de-acasă... Și în cazul că se va arăta interesat — și cred că așa se va întîmpla — să și vadă cîte ceva, va avea ce vedea... Dan Verescu va ieși împreună cu doctorul Burcea și vor pleca amîndoi cu mașina. Pe baza „Mayer"-ului preconizam o întîlnire între dumneavoastră și acest Radu-de-la-Afumați... Una presupui c-o să se-ntîmple și alta se-ntîmplă. Nu bănuiam existența unei Florine...

— Adică să pună mîna pe aparat ?

— Nu... Dar ar putea să știe cum se umblă în el. Lor le trebuie ce-i înăuntru... Nu atît aparatul. Acum, cu atît mai mult nu-l vor primi ! Chiar dacă l-am găsi. Un „Mayer" cred c-a și fost cumpărat, sper să ne sosească diseară. Așa că, oricum, anunțul va da rezultate.

— Înțeleg eu ceva...

— Le-am fi dat aparatul pentru a forța o întîlnire concretă. Bineînțeles deteriorînd înregistrarea făcută. Vedeam noi cum... Emițătorul putea fi bruiat !... În nici un caz nu le serveam plăcinta pe tavă ! În noua situație, însă... Mai ales că nu știm care-i sistemul de înregistrare, e de preferat să le oferim aparatul nostru. Care nu va arăta chiar ca din magazin. Nu nou, ci aproape nou. „Mayer"-ul lor l-ați avut în mînă doar cîteva ore... E-același... Și-i împingem și mai mult spre Verescu.

Pascu a revenit însoțit de tovarășul Simion, i-a raportat colonelului că senzorul este gata, mergem să-l pună la loc, și i-a cerut permisiunea să se repeadă cu mine la școala lui Traian. În timp ce Dumitru îmi spunea că, în noua situație, ei s-ar putea arăta interesați să asculte senzorii, în cameră a intrat căpitanul Vlad.

— Este așa cum s-a presupus : fetița a recunoscut-o pe Florina Mirescu, iar doctorița Burcea pe maică-sa, pe Elena Nistor, și spunînd asta i-a întins două fotografii de mărimea unei cărți poștale.

Colonelul a examinat fotografiile, iar eu am continuat să mă mir că ofițerul pronunțase „s-a presupus" și nu „ați presupus". Ca să nu mai vorbim de alte forme de exprimare : „Ați intuit perfect !", „Formidabil cum v-ați dat

seama !", „Ați gîndit exact cum este !" și tot descîntecul. Dar — iată ! — el nu spusese așa. Și aici nu era meritul lui, era meritul colonelului. Se știe doar că pe om îl prinzi cu lingușirea. Și chiar dacă ar fi omorîți toți lingușitorii din lume, tot va rămîne unul de sămînță. Nu-i zisa mea !

— Da, n-arată rău, a apreciat Dumitru și mi-a întins fotografiile.

După casele din fundal, mi-am dat seama că Florina fusese fotografiată pe stradă ; la mărire fusese copiat numai capul ; am vrut să-i spun colonelului că văzuse foarte puțin din ce merita să fie văzut ; m-am abținut și am trecut la fotografia maică-sii. Era de tip buletin, reieșeau clar eforturile ei de-a nu-și arăta vîrsta.

— A fost foarte ușor de presupus care-i procedeul... Cum s-a procedat, mai bine zis, pentru că ei au preluat de-acum trei senzori. Doctorul are zgarda de aproape o lună, urmează deci să fie preluat și cel de-al patrulea senzor. Burcea locuiește pe strada Plevnei, peste drum e părculețul din jurul Operei Române, și fetița se duce să plimbe cățelul în parc. Domnișoara Mirescu citește pe o bancă... Să filmăm scena asta, tovarășe căpitan ! Ea va trebui să acționeze din nou în următoarele zile...

N-am intrat bine în casă, și m-a sunat Florina.

— Ce faci, Țucule ? m-a întrebat cu o intonație catifelată și ușor senzuală.

— Exact în clipa în care m-ai sunat, dar exact în clipa asta, mă gîndeam la tine, Țoancă mică. Să mai zică cineva că telepatia nu aparține de domeniul realului ! Mă gîndeam că n-ar fi fost rău să fi venit azi-noapte la mine.

— Și mie mi-a părut rău... O să inventez ceva pentru azi. Mergem la un film, așa cum ai spus... Dar înseamnă că de la birou să nu mai merg acasă, să vin direct la tine.

Pascu era alături, o auzise, mi-a făcut semn din cap că da, să vină.

— La ce oră ești liberă ?

— La trei și jumătate.

— Da... Cum să facem, că sînt ocupat pînă la cinci. Mă întîlnesc c-un prieten care trebuie să mă ajute într-o pro-

blemă... Uite ce te-aș ruga foarte tare... Te-aș ruga să-mi faci niște cumpărături din oraș. Șuncă, mușchi țigănesc, crenvurști, șvaițer, ouă... chestii din astea... Mușchi file, salam de Sibiu... Nu mai am nimic de mîncare. Pentru dimineața, seara... Ai bani la tine ?

— Am, a zis cu o voce care n-a mai fost nici catifelată și nici senzuală ; a fost o jumătate de voce, dacă nu chiar nu sfert.

Emil se dusese în colțul celălalt al camerei și se prăpădea acolo, pe înfundate, de rîs. Stăpînindu-mă să nu mă molipsesc de la el, am zis că este perfect.

— Dacă găsești cumva carne, antricoate... Cumpără tot ce nu se-ncadrează într-o alimentație rațională, științifică. Și nu uita, niște cîrnați pentru Max. Nici lui nu mai am ce să-i dau. Ar trebui vodcă pentru „Pasternak", dar asta cumpăr eu, pentru că „Stolicinaia" nu se găsește decît la „Triumf" sau la „Televiziune". Acolo bagă de toate.

Pascu încetase brusc să mai rîdă, în capul lui începuse probabil să cloccească ceva, și promițîndu-i Florinei că o să fac tot posibilul să fiu acasă la 5, am încheiat convorbirea.

— Ce-i ? l-am întrebat pe Emil.

— Dacă aș fi știut... Și m-aș fi putut gîndi că o să se invite după-amiaza la tine ! În mintea mea a rămas însă ce mi-ai zis tu : c-o să vă-ntîlniți seara, să mergeți la film. Înregistram direct pe senzor treaba cu Verescu. Ar fi venit după sosirea Florinei... Și ei nu i-ar fi scăpat că discuți cu cineva în vestibul... Înțelegi ?

— Ia-mă ușor !

— Cum ? Nu-nțelegi ?...

— Sigur că-nțeleg ! Ce-s tîmpit ? Ce tot mă-ntrebi dacă înțeleg ?

— Scuză-mă... a zis cu solicitudine exagerată. Pur și simplu am văzut că n-ai mai „prizat" de mult o bomboană de mentă.

— Haida-de !

— Dar lucrurile mai pot fi reparate...

— Te-ascult, sînt numai urechi. Dar să nu pui castane pe foc pe care să le scoți apoi cu mîinile mele.

— Cu ale cui altcuiva ?! Verescu se va prezenta...

— Stai, să nu uit ! l-am întrerupt. Am vrut să te-ntreb mai demult : la voi nu vă mîncaţi unul pe altul ? Cînd se-arată unul ceva mai deştept nu-i daţi la cap ? În faţa şefului nu trebuie să depui eforturi ca să pari cît mai prost cu putinţă şi în special mai prost decît el ?

— Du-te dracului !... Spusesem că Verescu se va prezenta la tine... Se va prezenta, zice-se, din nou şi-ţi va cere bani. „De ce nu mi-aţi spus azi-dimineaţă ? !", ai să-i reproşezi. Nu, nu-i bine „azi-dimineaţă", s-a corectat Emil. „De ce nu mi-aţi spus cînd aţi fost ? Şi vă rog să nu mai veniţi ! Am stabilit doar modul de-a ne întîlni în oraş !..." Şi-ai să te duci după bani. Iarăşi nu-i bine. După bani ai să te duci imediat. Îi reproşezi : „De ce nu mi-aţi spus cînd aţi fost ?", şi te duci după bani. Florina se va sesiza... Să pui banii într-un sertar al biroului, aşa nu va putea să nu observe. Şi-apoi îi spui restul : „Şi vă rog să nu mai veniţi ! Am stabilit doar modul de-a ne întîlni în oraş !..." Nu te mai întreb...

— Nu mă mai întreba ! Oricît ţi s-ar părea de curios, o să ţin minte.

Pascu a rîs, a scos aparatul de emisie-recepţie şi, luînd legătura cu Dumitru, i-a raportat cele plănuite cu mine. Colonelul a zis că-i în regulă.

Cînd să plecăm, mi-a fost adus grilajul, şi Pascu s-a retras în camera mea, căci odată pus sub postamentul cuierului, senzorului măsluit îi fusese scoasă „vata din urechi". De data asta am avut grijă să aştern ziare în cadă Montarea grilajului la fereastră n-a durat mai mult de zece minute. M-am dus să-l anunţ pe Emil că putem merge, şi el m-a întrebat ce-am făcut cu celelalte două chei de la broasca cea nouă.

— Ehe !... N-avea tu grijă, sînt la loc bun !... l-am asigurat, şi în aceeaşi clipă mi-am adus aminte că, ştiindu-mă zăbăuc, mutasem dublurile cheilor de la maşină din sertarul biroului într-o cutie din piele pe care o am în bar.

I-am spus lui Emil cum stau lucrurile şi, controlînd, am găsit dublurile în cutie. Dar nu cred că-i cazul să vă des-

tăinui acum și ce-a zis Emil ! Am impresia că n-ar fi în favoarea mea spusele lui.

Am așteptat în mașină cîtă vreme s-a aflat Pascu în școală și nu știu de ce aveam sentimentul că el se va întoarce în mod sigur cu numele fetei de care se îndrăgostise Traian. Era o convingere izvorîtă probabil și din faptul că în fata aceasta ne puseserăm toate speranțele.

Apoi gîndurile mi-au zburat la cartea pe care aveam de gînd s-o scriu. Presupunînd, și se putea de-acum presupune, cum se vor desfășura evenimentele, nu vedeam deloc un final concentrat, trepidant, de maximă tensiune... unul cum scrie la carte. Un final care să aibă și o poantă. Decît să scriu un final ori un epilog fără o poantă ca lumea, mai degrabă prefer să fiu prins fără pantaloni în centrul orașului.

„Dar ce-ar fi — mi-am zis deodată — să se-ncheie cartea în coadă de pește ? C-o întrebare la care cititorul să-și pună singur «micile celule cenușii» la contribuție, în căutarea unui răspuns ?"

Da, dar de unde, oameni buni, o asemenea întrebare, cînd lucrurile sînt cît se poate de clare ? ! Cum totu-i să să fii optimist, de un optimism...

După cum arăta, mi-am dat imediat seama că Emil se întorcea cu mîinile goale.

— Diriginta nu știe nimic, m-a informat urcîndu-se în mașină. Mi-a promis că o să se intereseze printre copii... Era întoarsă pe dos : l-au detașat pe bărbatu-su în provincie ; m-a întrebat dacă n-am pe cineva la Ministerul Agriculturii. Nu înțeleg de ce le place oamenilor să fie mințiți, de ce se supără cînd le spui cinstit că n-ai, de ce preferă să-i păcălești, să-i duci cu vorba, cu minciuni ? Dacă n-ar fi trebuit să vină Florina, dacă Verescu n-ar fi fost comandat pentru ora 6, ne-am fi repezit acasă... Nu, nici s-o expediezi diseară nu merge. Pentru că nu poți să știi de ce s-a invitat ea să doarmă la tine... Și, concentrîndu-se, Emil a rămas tăcut cîteva clipe. Nu văd nici un motiv, dracu s-o ia ! Mai bine i-aș trage o mamă de bă-

taie... Lui Traian, sigur ! Ce vrea ?... Ce vrea, în definitiv ?

— Cu bătaia nu faci nimic, singur spuneai...

— Așa-i... Dar nu mai știu încotro s-o apuc ! Un individ atît de încăpățînat n-am mai pomenit ! Să mergem, să intru în treabă, că numai așa mi-l scot din cap pe Traian. Mi-l scot, vorba vine.

— Dar ce treabă ai ? l-am cercetat pornind mașina.

— N-am nici o treabă. În mod special n-am nici o treabă... Tu ești treaba mea !

— Sînt foarte măgulit !

— Mă duc însă la colonel...

— Lasă, nu te mai duce !... Sînt treaba ta, stai cu mine ! Și mergem să mîncăm undeva. Mergem „La Rața".

Am rămas un timp tăcuți, și Emil m-a întrebat deodată :

— Nu știi la cineva un cărucior de copil ?

— M-ai mai întrebat o dată ! Începi să mă îngrijorezi...

— Și nici de la taică-miu nici o veste... Cu fetele de la poștă... Tu baremi ai mai prins cîteva ore de somn... De ce să te îngrijorezi ? O s-ajung ca tine, la bomboane de mentă !

— N-ai fost acasă. De unde știi că n-a sunat taică-tu ?

— Întreabă-te și-ai să afli !... Fă un efort de gîndire !

Florina a venit cu trei pungi umflate de cumpărături și care se potriveau cu întreaga ei ținută așa cum s-ar potrivi o mătură pe un cearșaf apretat. Avea o rochie cît se poate de credincioasă, la fiecare mișcare mătasea dezvăluia frumusețea corpului ; dacă moda *Oben-ohne* n-ar exista, ea ar trebui inventată special pentru ea. În orice caz, fata știa să se lase privită.

M-a ajutat să bag totul în frigider, aveam provizii acum pe mai bine de o săptămînă, cumpărase și pîine, cu toate că eu uitasem să-i spun, era asigurat și viitorul lui Max ; de prezent avusesem eu grijă, îi adusesem resturi de friptură de la „Rața". Florina s-a dus apoi să facă un duș, am pus banda pe care, ascultînd-o, mă întrebase

unde vreau să ajung, și m-am apucat să prepar un „Pasternak".

A apărut și de data aceasta în halatul meu de baie și m-a întrebat dacă mă deranjează cumva că-l îmbrac.

— Nu, deloc ! am protestat în timp ce se așeza în fotoliu.

— E mirosul tău în el, un miros unic, irepetabil.

Vanitatea bărbaților e vecină de cele mai multe ori cu prostia ; fata avea experiență, dar eu nu mai eram dispus să mă las dus ca ursul pe lanț.

— Acum miroase și a „Monsieur de Givenchy"... — am spus și, ridicînd paharul, l-am ciocnit de al ei. Nu numai a spumă de ras.

— Nu-i adevărat, a protestat. Există o unicitate în tine, cu tine simt ceva specios.

— Cum „specios" ? m-am mirat fără să vreau. O feștelise și cu „unicitate", dar și mai abracadabrant fusese acel „specios".

— Așa... Totul pare altfel cu tine... Ceva cu totul deosebit ! mi-a explicat zîmbind de parcă cîștigase la pronosport premiul cel mare.

— Nu mi-ai povestit nimic despre ai tăi... Poate ar trebui să-i cunosc, să mă cunoască și ei...

Dacă-i vorba de scos panglici pe nas, stai, fetițo, să vezi !...

— Nu bănuiam că dorești acest lucru... vizavi de ai mei. Știi că fac și cosmetică ?

— Daaa ? Foarte bine ! N-aș fi zis însă asta, pentru că tu nu te machiezi... Nici măcar buzele... E-adevărat, n-ai nevoie... Dar e foarte modern !...

— Toate atacă îngrozitor tenul... Mama lucrează cosmetică. Acasă. Are un salon. De la ea am învățat. Am dat și un examen... A urmat Farmacia, dar în anul trei, cum era pe atunci, au scos-o din facultate. Așa s-a apucat de cosmetică... Mai ales că tata, tatăl meu adevărat, a dispărut fără urme de-acasă cînd eram foarte mică. Cînd aveam numai trei ani.

— Cum așa ? m-am mirat.

— A plecat în oraș și nu s-a mai întors. Nu se știe nici acum ce s-a întîmplat, ce s-a putut întîmpla. Dacă ar fi fost arestat, am fi primit o veste... Dar nimic. Absolut nimic. De nicăieri.

— Dar cè-a fost el ?

— Funcționar... a zis neglijent. Mama s-a recăsătorit acum zece ani, dar nici tatăl meu vitreg n-are o situație prea strălucită. A fost avocat, l-au exclus din barou din motive politice și-a făcut și cîțiva ani la Canal. Unde să intre în serviciu c-un asemenea dosar ? ! Se spetește la un centru care achiziționează sticle goale. Asta e situația.

Ascultînd, mă întrebam de ce îmi spunea ea toate acestea — nu erau chiar adevărul, dar aproape de adevăr erau — cînd mi-ar fi putut trage pur și simplu niște minciuni. Nu mi-am chinuit mintea prea mult, așteptam să mă sune din clipă în clipă, așa cum presupusesem cu Pascu, tatăl vitreg, așa-zisul Radu-de-la-Afumați.

Emil îmi dezvăluise două ipoteze. Prima : Ion Nistor va încerca să ia legătura cu Verescu prin mine, o manevră mai sigură pentru el, dar care complica într-o oarecare măsură lucrurile. A doua, că el va acționa direct. În felul acesta, mă elimina prin învăluire și mă păstra pentru alte acțiuni, pentru alte obiective, sau chiar pentru acesta, ca jucător de rezervă. Era singurul sens pe care îl puteau avea semiadevărurile pe care mi le spusese Florina :

L-a infirmat telefonul lui Nistor.

— Noutăți ? m-a întrebat sec.

— Am fost din nou la Consignația cu persoana aceea... cu duduia în cauză, iar cel căutat n-a venit. Dimineață am dat însă anunțul, va apărea chiar mîine. Așa că...

— Acest „așa că" aș vrea să fie concret ! Și încă ceva : nu vă mai afișați cu doctorul... știți care ? în baruri ! Ar putea fi periculos...

Am rămas tăcut și am jucat, pentru ochii Florinei, scena amuțitului de surprindere, am pus derută în priviri și tot tacîmul.

— Sper că ați înțeles că vă doresc binele ! Bună ziua.

Și s-a auzit declicul telefonului.

Am oftat și mi-am aprins o țigară, ca și cînd aș fi încercat să disimulez, m-am ridicat de pe canapea și îndreptîndu-mă spre bar, am dat să-i explic :

— Unul face și-altul trage !... E tot povestea aceea cu încurcătura pe care mi-a făcut-o Ioana. Și am luat *shaker*-ul să prepar nu nou rînd de „Pasternak".

— Îmi pare rău, Țucule, că ești traficat !

Am zis în gînd ceva gingaș la adresa-i, dar nu pentru „Țucule" și nici pentru faptul că îl încurcase pe „tracasat" cu „traficat" ; de data aceasta o nimerise cum nu se poate mai bine, chiar că eram „traficat", ci pentru părerea ei de rău ipocrită. Și am auzit alta și mai și.

— E singura impostație în care n-aș vrea să te văd ! a zis declarativ. A rămas cîteva clipe tăcută și mîndră de prostia pe care o spusese, după care a adăugat : Cum aș putea să te-ajut, Țucule drag ?

— Sărută-mă așa cum numai tu știi să săruți, Vîntul-meu-de-miazăzi !

N-a mai apucat, Max sărise cu gura ; am zis că protestează puritanul din el — în fiecare dintre noi zace un filistin și în același timp un estet ! — mai ales că data trecută o întinsese la bucătărie urgent. Mă înșelasem, lătrase pentru că la ușă era cineva ; acum se auzea și soneria. Bănuiam cine putea fi, se făcuse 6 și maiorului Vasile Prodan i se comunicase propabil prin radio că fusesem sunat de Ion Nistor.

Verescu era, i-am spus că sînt cu cineva și l-am întrebat despre ce este vorba. Mi-a zis că vrea două mii de lei. Lăsîndu-l în vestibul, m-am întors în cameră ; Florina se uita la tabloul cu maci pe care-l am deasupra barului ; am rugat-o să mă scuze cîteva clipe și, scoțînd din sertarul mare al biroului banii pe care îi primisem aseară de la Pascu, am numărat două mii.

Restul întrevederii cu așa-zisul doctor Verescu s-a desfășurat conform celor stabilite, am ridicat chiar puțin vocea pentru a imprima cuvintelor o notă mai categorică

și, prin asta, pentru a o sesiza pe Florina. N-am închis însă bine ușa, și s-a auzit din nou soneria. Am deschis, întrebîndu-mă ce-ar fi putut uita maiorul să-mi spună.

Surprinderea a fost cu atît mai mare cu cît în locul lui am văzut-o pe vară-mea, Livia. Avea o față crispată, priviri derutate. Făcîndu-i loc să intre, am întrebat-o îngrijorat ce s-a întîmplat.

— A dat divorț, a zis și-a izbucnit în plîns.

Erau exact scenele care-mi lipseau.

Am condus-o, încercînd s-o liniștesc, i-am spus că sînt cu cineva, dar n-am mai găsit-o pe Florina în cameră și mi-am zis că trăsese cu urechea la discuția cu Vernescu sub pretextul că se duce la baie. Ceea ce era foarte bine.

— Ce înseamnă „a dat divorț" ? am întrebat-o pe Livia în timp ce ea continua să se smiorcăie. A intentat chiar acțiune ?

— Da... Mi-a zis mai demult c-a hotărît să divorțăm, dar am crezut că zice așa... A mai zis asta. Azi însă, cînd am venit de la birou, am găsit în cutie citația. Spune și tu... Ce i-am făcut ? Zice să mă schimb. Asta-mi reproșează. Că sînt ca un bibelou. Drăguță, dar inertă. Spune și tu dacă nu-i nebun ! Dar cine îl îngrijește ? Cine gătește ? Cine spală ? Cine face curat ? Și doar știi ce casă avem !...

O urmăream, gîndindu-mă că Florina se jenează să vină și așteptată în camera maică-mii ca Livia să plece, dar ea a apărut deodată în ușă, îmbrăcată ca de plecare, și, scuzîndu-se, a zis că vrea să-mi spună ceva.

— Țucule, trebuie să mă duc pînă la „Lido", mi-a explicat în drum spre vestibul, să predau comanda pentru camerele unui grup de englezi care sosește diseară cu avionul. Am vrut să-i dau ciocolată lui Max și-am văzut în poșetă comanda. Zăpăcită mai sînt !

— Bine, te-aștept. Te-aș fi repezit cu mașina, dar... Nu mai deschid nimănui !...

— Tu ești tatăl răniților...

Încurcase iar borcanele, dar asta nu avea nici o importanță. Am întîrziat cîteva minute în hol și, băgînd creierul în priză, am încercat să analizez situația. Era

clar că-mi turnase braşoave ; motivul real al plecării ei precipitate, nu putea fi decît vizita lui Verescu. Problema era că nu aveam cum să vorbesc cu Dumitru faţă de Livia. Iar cu el trebuia să vorbesc, trebuia să-l sesizez de îndată ! Florina nu plecase ca să-l sune pe taică-su vitreg, pentru că acesta se găsea în oraş. El mă sunase doar de la un telefon public ! Aveam nervii întinşi ca parîmele unei corăbii ; dacă o mai ţineam mult tot aşa, aveam s-ajung cu siguranţă la balamuc ! Nu mi-a plăcut perspectiva. O idee cheamă alta, şi am răsuflat uşurat : casa era ţinută sub observaţie de oamenii colonelului, plecarea Florinei nu putea să le scape !

Livia mă aştepta privind tristă în gol şi mi s-a făcut milă de ea. Nu era însă un deznodămînt chiar imprevizibil. Aparent, ei constituie o pereche reuşită, Livia e o fată cu indiscutabile calităţi, bună, cuminte, aşezată, un om de pus la rană, cum s-ar spune, însă o comoditate, o lene spirituală, fuga de efort, sentimentul inferiorităţii născut din acestea o fac tăcută şi de multe ori acră, posacă. În timp ce Dinu e o natură veselă, euforică, exuberantă, o fire tumultuoasă, cu o minte în efervescenţă continuă şi cu o foame continuă de cunoaştere, un foc neîntrerupt. În faţa ei, încearcă adeseori să-şi aprindă ideile, dar ea tace, fruntea ei blîndă rămîne indiferentă. Face totul, găteşte, îl îngrijeşte...

— Din cîte înţeleg, vrei să vorbesc cu Dinu...

— Da, el ţine la tine, eşti singurul care...

— Cred că mai întîi ar trebui să vorbim noi amîndoi. Să judecăm lucrurile... Lucid şi imparţial. Mă cunoşti, nu prea ştiu să umblu cu fofîrlica şi să mă ascund după deget, e unul din păcatele mele. Care-mi aduce, nu o dată, necazuri. Omul preferă mai curînd o minciună frumoasă decît adevărul. Nu sînteţi potriviţi, Livia.

— Pentru că e-un nebun !

— Exact. Zi-i şi-aşa. Poate că i-ar trebui atunci o nebună ca el... Iar ţie un om mai calm, mai domol, mai aşezat, mai puţin eruptiv...

— Dar eu îl iubesc ! Tu ştii asta !... Şi ce-o să mă fac ? Am treizeci de ani...

— Acum, cît mai ai treizeci de ani, mai poţi face ceva ! Mai tîrziu o să fie cu mult mai greu...

— Dar îl iubesc ! Dinu e tot ce am !

— Trebuie să-i arăţi asta ! Nu numai neînşelîndu-l, gătind, făcînd curat... Te căsătoreşti, eşti fată cuminte şi, gata, ţi-ai urcat mintea-n pod. O căsnicie o ţii, nu o duci. Or, tu, să nu te superi pe mine, te gîndeşti infinit mai mult — şi asta fără să fii cocheta cochetelor — cum o să-ţi coşi rochia cea nouă, cu ce urmează s-o asortezi, decît la ce se-ntîmplă în propria ta viaţă ! Că ceva nu merge. Şi ce-ar fi de făcut ca să meargă. El nu se va modela după tine... Întrebarea este dacă tu eşti în stare să te modelezi după el ! Încearcă !

— Dar nici el nu m-ajută...

— Nici n-o să te-ajute. N-are răbdarea necesară, nu-i o fire metodică... Tu singură trebuie să te-ajuţi !

— Bine, dar vorbeşte cu el ! Şi-ţi promit c-o să mă schimb.

Mă îndoiam că va şti să găsească resurse, puteri, n-o ştiam capabilă de un asemenea efort. Am sfătuit-o cum să vorbească cu Dinu, ce să zică, cum să procedeze. Dinu nu era un om care să-şi fure căciula făcînd cu ea conversaţie mai mult de cinci minute, să spunem, despre ce se întîmplă în instituţia ei, că aia a zis şi ăla a făcut, mai ales că Livia face largi paranteze şi se pierde în amănunte. I-am vorbit îndelung, fără să fiu însă convins că ea va întreprinde măcar jumătate din ce-o învăţasem să facă. Verbul „a întreprinde" este aproape inexistent pentru ea. Şi, presupunînd că lucrurile vor intra în normal, în normal va intra îndată şi ea. Citisem undeva că oamenii ar putea fi împărţiţi în patru categorii relativ la atitudinea lor faţă de viaţă. Unii fac viaţa şi zîmbesc. Alţii fac, dar nu zîmbesc. Cei din a treia categorie nu fac altceva decît zîmbesc, iar ultimii nici nu fac nici nu zîmbesc. Cam acestora din urmă li s-ar potrivi vară-mea.

Cînd am rămas singur, curios să aflu unde întîrzia Florina atîta, l-am sunat pe colonelul Dumitru. În locul lui mi-a răspuns Pascu şi, recunoscîndu-mi vocea, mi-a luat-o înainte :

— Știu, e-acasă. A venit c-un taxi și-l așteaptă probabil pe Nistor. Care se-ndreaptă spre casă și el. Ia vezi, te rog, n-a luat cumva senzorul ?

— Nu l-a luat. Nici n-ar fi avut cum, am fost tot timpul cu ea.

— Bine. Dar acum creează-i condiții.

— O să-i crecz cînd plecăm sau cînd venim de la film: Mîine dimineață...

— Te duci, dar fără mașină ! m-a avertizat. Ar umbla după senzor ! O să-l caute pe cel care a fost la tablou, nu-i nimic dacă n-o să-l găsească. N-o să găsească unul, nu doi, înțelegi ?

— Iar mă iei ca la școala primară ? !

Florina s-a scuzat că întîrziase atîta, mi-a îndrugat o minciună că fuseseră emise, vezi Doamne, două comenzi pe baza aceluiași telex, una pentru opt camere, cealaltă doar pentru cinci ; n-a putut limpezi situația, va trebui să se mai ducă o dată. Și în loc de film, mi-a propus să mergem să dansăm la „Lido", pe terasă. Își lăsase poșeta în vestibul, n-a fost prea greu să pricep care era mobilul propunerii ei. Am zis că-i o idee cît se poate de bună.

În vreme ce mă schimbam, a avut timp suficient să se uite și după tablou, să ia și senzorul din vestibul. Cînd am ajuns la „Lido", m-a lăsat să caut o masă, iar ea s-a dus la hotel pentru a clarifica lucrurile în legătură cu cele două comenzi. N-avea nimic de clarificat, altul era scopul dispariției ei. În schimb, m-am clarificat eu după puțin timp asupra unei trăsături definitorii a Florinei, trăsătură pe care începusem s-o intuiesc pe undeva.

Îi oferisem lista ca să-și aleagă ce urma să comand, nu m-a mai prezentat cu infatuare chelnerului, căci o rugasem în acest sens, i-a cerut „Martini" cu gheață, acesta a întrebat : „Cincizeci ?" „Nu, o sută !...", l-a corectat, apoi icre de Manciuria (nu-mi displace să strivesc în cerul gurii boabele lor, îmi displace doar prețul), noroc că pe listă nu se aflau langustă sau stridii, se aflau în schimb ciuperci umplute cu tocătură din ficăței de pasăre și fileu de șalău „Orly". A vrut și *roast-beef*, iar pentru încheiere a comandat cafele și *coupe-jack*.

Nu sînt omul să-i dau mîţei oţet, dar nici s-arunc cu banii-n cîini nu-mi dă mîna ; ştiam ce cutremur mă aşteapta la nota de plată, tot ce nu ştiam era cum o să reuşească Florina să mănînce tot ce comandase. Nu mă dau în lături cînd e vorba să-mi pun stomacul la cale cu bunătăţi, era însă seara, am eliminat pentru mine ciupercile, cu toate că mă dau în vînt după ele, şi fileul de şalău, avea să ne aducă bucăţoaia de *roast-beef* din care să tot tai la felii.

Nu, Florina nu era un sac fără fund, a mîncat din ce în ce mai greu, cu eforturi, cu eforturi făcute din jenă faţă de mine ; era pur şi simplu o apucătoare, gata să înhaţe tot ceea ce se putea înhăţa. Îmi adusese un prieten un evantai din Vietnam, un evantai lucrat cu o rară fineţe ; atîta l-a admirat, încît a trebuit să i-l ofer. Duminică noaptea îi dădusem o sută de lei să plătească taxiul, nu-mi pomenise nimic de restul ce îi rămăsese, şi-ar fi putut pomeni cînd îmi spusese că dăduse două sute optzeci de lei pe ce-mi cumpărase.

„Bine, mi-am zis, îi ia ciocolată lui Max ca să şi-l apropie, să poată umbla fără teamă la zgardă... Dar cum de-a lăsat-o inima să-mi facă cadou un «Monsieur de Givenchy», care costă cîteva sute de lei ? Ca să mă îmbrobodească mai bine ? Probabil că da", mi-am răspuns.

Întotdeauna am fost de părere că lucrurile cele mai sincere şi curate se spun dimineaţa, cînd abia te trezeşti. Alcoolul, muzica, şi tot dichisul au rămas în urmă... În ambianţa asta onestă, Florina mi-a spus că-i splendid că ne-am întîlnit, e fericită că sîntem împreună şi, privindu-mă cu ochii ei de căprioară sfioasă şi pură, a dat drumul la tot restul. Era 8 şi ceva, întîrziase la serviciu, dar ei nici că-i păsa. Am făcut cafea, în timp ce o beam am prăjit pîine, am pus pe masă unt, şvaiţer, muşchiuleţ afumat ; cînd să ne aşezăm, a sunat telefonul. Era în legătură cu anunţul din ziar. Şi uitasem de el.

— Cum e radiocasetofonul ăsta „Mayer" pe care vreţi să-l cumpăraţi ? s-a informat cel ce mă sunase.

— Aveţi unul ?

— Dacă aș fi avut, n-aș mai fi întrebat !

Îmi era foame, am așezat receptorul în furcă și m-am întors în hol, să mîncăm. N-am pus însă bine îmbucătura în gură, și s-a auzit din nou telefonul. În timp ce mă duceam să răspund, mi-am dat seama de adevăratul motiv pentru care Florina rămăsese să doarmă la mine, pentru care nu se grăbea la serviciu.

— De ce sînteți nepoliticos ? ! De ce-mi trîntiți telefonul în nas ? ! m-a admonestat vocea de mai înainte.

Mi-am dat seama imediat că în dimineața aceea voi avea nevoie de multă, de foarte multă răbdare. Asta am și făcut, trăgînd aer în piept.

— Vă rog să mă scuzați, am spus cu voce plină de condescendență, sînteți la serviciu și frecați pisicu în loc să lucrați. Mă rog, fiecare-i cum l-a lăsat Dumnezeu !...

Mi-a tras o înjurătură și, de data asta, a întrerupt el legătura.

Telefonul a sunat cam din cinci în cinci minute, am fost întrebat ce fel de marcă este asta „Mayer", nemțească ? de ce vreau să cumpăr anume acest aparat, cît aș fi amator să plătesc în cazul în care mi s-ar oferi un „Mayer", dacă e stereo, dacă nu vreau cumva boxe, unul mi-a oferit un „Sanyo" nou-nouț, alții mi-au oferit alte mărci de radiocasetofoane cu prezentarea calităților lor, casete înregistrate și noi, am fost întrebat dacă n-aș fi amator să cumpăr muzică, o are pe Donna Summer, cu *I love to love you, Baby,* pentru care a cîștigat „Discul de aur", am spus c-o am și eu, mi-a oferit apoi Grace Jones, Linda Ronstaat, Gene Turray, cînd am afirmat că-mi place numai muzica noastră tînără, a închis ; mi se schimbase vocea, se ascuțise probabil, căci la un moment dat am fost luat drept altcineva.

— Bună, fetițo ! m-a salutat baritonal.

Am tușit dregîndu-mi glasul, și am zis :

— Am impresia că nu-i sexul meu...

— Ia uită-te, poate te-nșeli ! m-a îndemnat.

Mi-a plăcut replica și mai ales promptitudinea ei, am dat să i-o spun :

— Domnule, vă felicit...

— Nu umbla cu şoalda, m-a întrerupt, sînt străbunică !...

Îmi luase piuitul. Văzînd că nu zic nimic, a închis.

Au sunat alţii. În cele din urmă însă a sunat şi posesorul unui radiocasetofon „Mayer".

— Nu sînt încă hotărît dacă să-l vînd sau nu... Ce sumă îmi puteţi oferi ?

— Ar trebui să văd întîi în ce stare e aparatul...

— Bineînţeles. Sigur că trebuie să-l vedeţi. Dar de ce vreţi să cumpăraţi un „Mayer" şi nu altul ? Altă marcă ?

— Pentru că un prieten de-al meu şi-a adus din R.F.G. un asemenea aparat şi el nu i-a făcut pînă acum nici un necaz... N-am avut încă un radiocasetofon, nu mă pricep care-i bun şi care nu... Unii laudă aparatele japoneze, alţii le înjură...

— Marfă de la foc ! Doi bani nu fac, după o jumătate de an trebuie să le schimbi capul.

— Ce să schimbi ? am făcut pe naivul ca să prelungesc convorbirea cît mai mult cu putinţă. Căci se pusese şi ipoteza că deţinătorul radiocasetofonului ar putea să telefoneze doar pentru a se informa asupra preţului pe care l-ar putea obţine, ca să-l compare apoi cu cel plătit de el pe aparat.

N-a fost aşa, m-a întrebat cînd pot să vin — săptămîna asta lucrează în tura de după-amiază. Era 10 şi cîteva minute, i-am spus că voi fi la el într-o jumătate de oră cel mult, şi omul mi-a dat numele şi adresa. Nu vorbea prea sonor, dar am avut grijă să apăs receptorul de ureche şi, grăbind scrisul, am notat atît de indescifrabil cele dictate de el, încît nimeni n-ar fi fost în stare să înţeleagă cele scrise de mine. Şi a doua zi cu siguranţă nici eu. Încheind convorbirea, mi-am frecat mîinile de bucurie şi m-am adresat Florinei, care lenevea pe canapea, reluînd, cînd vorbeam la telefon, pentru a-mi arăta că nu se plictiseşte, răsfoirea unor reviste străine.

— Cred c-am rezolvat... Tu ce vrei să faci ?

— Nimic... a zis zîmbindu-mi lasciv şi mlădiindu-se leneş şi insinuant... Merg cu tine.

— Ce rost are ?... Nu scot mașina din garaj, c-am băut, iau un taxi și mă-ntorc îndată. O să decuplez telefonul, culcă-te sau citește... Și, în special, nu deschide la nimeni !

Spunînd asta, m-am îmbrăcat aproape din mers, am scos banii din sertarul biroului și m-am repezit în direcția ușii. Băusem special, ca să pot motiva folosirea unui taxi.

N-am ieșit bine în stradă, că a și apărut unul. Șoferul conducea de parcă ar fi fost în căutare de clienți I-am dat șansa de-a mă găsi. Nu era sîmbăta morților și, cu toate acestea, ajungînd de destinație, șoferul taxiului mi-a zis : „Lăsați, o să-mi plătiți altă dată".

Cînd am coborît, l-am văzut pe Emil ieșind dintr-o „Dacie" staționată cu două roți pe trotuar. M-am gîndit iarăși că-i o vrăjitorie la mijloc, dar cum în ziua aceea capul îmi lucra — mare minune ! — ca un computer — băgam întrebarea și în aceeași fracțiune de secundă primeam și răspunsul —, mi-am dat seama că, stînd pe recepție, ei știau tot. Și, sînt sigur, încă ceva pe deasupra. M-a luat de braț, cu un zîmbet, și am pășit împreună spre intrarea în bloc.

— De ce crezi tu că a plecat Traian de-acasă ? m-a întrebat oprindu-se locului. Fata asta a lui, de care s-a îndrăgostit... M-a sunat bătrînul aseară, mi-a spus c-o cheamă Felicia Păun, mi-a dat adresa și azi-dimineață la nouă m-am înființat acasă la ea. Era singură, își făcea lecțiile... S-o mănînci, nu altceva ! O aia pistruiată... O dulceață ! E-n clasa a noua, c-un an mai mică decît el ; de dragul lui vrea să se facă și ea geologă. Și-atunci Traian a hotărît să piardă un an. Să rămînă repetent — derbedeul ! — ca să fie într-o clasă cu ea. Ei, ce zici, domle ? ! s-a văitat Emil, apucîndu-se cu mîinile de cap.

— Asta-i chiar bună !...

— Da... Da, mă !... Da... Și ce complexe de vinovăție îmi făceam... Ce complexe își făcea Aura !... Să nu-l omori ? !

— Și ea ce zicea ? Fata.

— Ce să zică ? Nu zicea nimic. Crezi că i-a păsat că-s tatăl lui Traian ? !... O durea-n cot !... Ba o fi chiar încîntată că Traian a putut să facă un asemenea gest !...

— Bine, bine, da' cum a rămas ?

— Cum să rămînă ?... Mergem mîine dimineață acasă, cu ea. Normal ar fi ca Nistor să te lase în pace pentru un timp... Hai ! m-a chemat să pornim. E-amestecat un diplomat străin. Asta-i legătura lui Nistor. Diplomatul, nevastă-sa... Diplomatului i-a sosit o cunoștință care stă la „Inter"...

Am intrat în bloc și cum, în fața ușii liftului, am găsit așteptînd o femeie, Emil a tăcut. Am coborît la etajul cinci, ne-a deschis un bărbat pînă în 30 de ani, l-am recomandat pe Emil ca fiind un prieten de-al meu și, conducîndu-ne în casă, Mircea Stătescu, cum îl chema pe vînzător, ne-a arătat radiocasetofonul. L-am examinat, după toate aparențele era „Mayer"-ul pe care-l avusesem în mînă.

— Da, i-am zis lui Emil, ăsta-i aparatul pe care-l are Apostol... Dar n-aș putea să jur că e bun.

— Asta jur eu ! s-a grăbit Mircea Stănescu să afirme zîmbind. Vă garantez. V-am spus, nu l-am pus la mașină, că vreau să găsesc un om care să-mi facă o treabă ca lumea. Dați-mi voie, o să-l auziți îndată cum merge.

— Cînd l-ați cumpărat ? s-a interesat neutru Emil.

— Păi nu-s zece zile... a răspuns Mircea Stătescu, punînd în funcțiune radiocasetofonul. Sîmbătă a fost o săptămînă. Dar să știți că fără patru mii nu-l dau ! ne-a pus el în vedere pe un ton categoric.

Emil a scos din portvizit o fotografie făcută după portretul bișnițarului și, arătîndu-i-o lui Mircea Stătescu, l-a întrebat :

— Seamănă cu cel de la care ați cumpărat aparatul ?

Gazda ne-a cercetat o clipă cu privirile, le-a mutat apoi asupra fotografiei, după care a ridicat spre noi ochi temători.

— Nu vă speriați, vă plătim pe aparat cît ați cerut... Vă plătim cît ați cerut, cu toate că aparatul provine din

furt ! a subliniat Emil şi, printr-un gest, m-a invitat să scot banii.

În apartamentul 16 ne aştepta colonelul, tovarăşul Simion a preluat „Mayer"-ul şi am deschis vorba :

— E-amestecată deci o ambasadă...

— S-ar putea să nu fie... Şi nici nu cred că este. E vorba de-un diplomat... iar el acţionează, foarte probabil, ca persoană particulară... Acoperit, bineînţeles, de funcţia sa şi bucurîndu-se de imunitate diplomatică. Nu-i primul caz. Agenturile de spionaj prosperă şi se înmulţesc, aşa cum au prosperat şi s-au înmulţit după primul război mondial agenţiile cu detectivi particulari. De la aceste agenţii au şi pornit lucrurile. Detectivii au început să fie folosiţi nu numai pentru urmărirea soţiilor sau soţilor infideli, sau în alte cazuri particulare, ci şi pentru a-şi băga nasul în afacerile diferitelor firme, întreprinderi... în secretele lor. Agenturile de spionaj, spuneam, sînt amatoare de diplomaţi, de diplomaţi dornici să-şi rotunjească veniturile. Să le rotunjească substanţial. Fapt este că Nistor a luat legătură cu soţia diplomatului, apoi şi cu el. Ăsta a fost scopul vizitei lui la Muzeul Republicii. S-a aşezat pe o bancă, aşa, ca pentru a admira în voie o pînză de Tintoretto... Pe aceeaşi bancă s-a aşezat cam după o jumătate de oră şi soţia diplomatului nostru. În muzeu era lume puţină, nu ne-am permis să riscăm... Dar putem presupune că Nistor a prins sub marginea băncii un senzor sau un conteiner conţinînd comunicări...

— Asta ce naiba mai e ?

— Cum să vă explic... Trebuie văzut. E un fel de cutiuţă minusculă, cu un arc interior... Cutiuţa aderă ca şi senzorul. Are un adeziv protejat de o foiţă neutră... Să zicem, în genul abţibildurilor. Şi se lipeşte pe orice. Pe haine, pe o coajă de copac... Şi indiferent dacă locul e curat sau murdar, plin de praf... Mai curînd însă au folosit senzori. Trei ore mai tîrziu au luat legătura în acelaşi fel în Parcul Herăstrău, oprindu-se, pe rînd, la un chioşc cu răcoritoare. Apoi, seara, cînd aţi venit la „Lido", Florina s-a izbit, ca din neatenţie, de soţia diplomatului şi i-a

predat probabil senzorul din vestibul. Iar azi-dimineață, ducîndu-și amicul care i-a venit în vizită, la Muzeul Satului, domnul diplomat a luat legătură cu Nistor. A luat-o prin viu grai, prefăcîndu-se a întreba ceva pe cel care s-a „întîmplat" să fie în apropierea sa. Iar în apropierea sa a fost Nistor.

— Acum, cu ce urmează să fac ? Îi dau aparatul...

— Acum, interesul lor principal este Verescu. Așa cum am bănuit, Nistor s-a aflat în mașină — cred că din mașina asta a fost furat „Mayer"-ul — cînd a ieșit Burcea cu Verescu pe poartă. I-a aflat adresa, azi-dimineață a intrat în bloc și a luat informații de la femeia de serviciu... După toate semnele, îl va aborda în după-amiaza aceasta.

Odată întors, tovarășul Simion i-a raportat colonelului că „Mayer"-ul conține într-adevăr înregistrări pe bază de microemițător și i-a întins aparatul. Dumitru i-a aruncat o scurtă privire, după care mi l-a oferit cu un : „Vă rog". L-am examinat, l-am întors pe toate părțile, știam că cel veritabil rămăsese în laborator... Ei, bine, nu-mi venea să cred că în mîinile mele se află alt aparat. Tovarășul Simion lipsise mai puțin de o oră și totuși acel „aproape nou" fusese perfect executat.

Am găsit-o pe Florina jucîndu-se cu Max, care se arăta a fi în culmea fericirii — la căței, treaba asta se rezolvă foarte ușor — am observat că Florina se schimbase, am spus : „Gata, s-a rezolvat definitiv chestia", și, punînd radiocasetofonul pe canapea, am rugat-o să mă scuze, vreau să fac un duș, e-o căldură îngrozitoare afară. Îi ofeream astfel posibilitatea să se uite în voie la aparat.

Cînd am revenit, Max m-a primit cu o tumbă prin aer care i-a reușit foarte bine. Pentru a-mi disimula interesul față de modul cum va reacționa Florina în legătură cu aparatul, l-am admonestat în glumă, oprindu-mă : „Termină, mă circarule !" M-a pironit cu privirea scuzîndu-se și protestînd, ca și cînd ar fi zis : „Fac și eu ce văd că este-n jur !" Am vrut să-i spun : „Bine, dă-i drumul în continuare atunci !", dar am auzit-o pe Florina vorbindu-mi :

— Eu o să plec, Țucule. Am sunat la agenție, trebuie să preiau la unu un grup de turiști belgieni. Am cam încurcat-o, pentru că m-au sunat acasă ca să mă caute.

„Du-te învîrtindu-te !" i-am zis în gînd, dar pe față mi-am agățat o expresie de regret.

— Îmi pare rău... Diseară însă sîntem împreună, nu ?

— Te sun... În orice caz, în noaptea asta nu mai pot rămîne la tine.

Am condus-o, buzele i-au tremurat ușor înainte de-a mă săruta, am luat-o de mînă și, vai !! ce greu s-au despărțit mîinile noastre. Cel puțin a mea a rămas suspendată în aer chiar și după ce Florina a început să coboare pe scări. Oameni buni, o scenă ca asta e de văzut, nu de citit !

Eram în urmă cu somnul, m-am asigurat că Florina scosese telefonul din priză după ce sunase în oraș, patul rămăsese nefăcut, am aterizat îndată între cearceafurile lui. Cînd nu lucrez, adică sînt relaxat, în momentul în care am pus capul pe pernă, am și adormit. Ca un cosmonaut, cu alte cuvinte... Doamne, a fost cît pe-aci chiar să devin !

M-a trezit tovarășul Simion, care venise însoțit de alți doi colegi. Mi-a spus că vor să controleze dacă Florina nu lăsase „ploșnițe" prin casă și m-a rugat să-l sun pe maiorul Pascu, așteaptă un telefon de la mine.

I-am explicat că scosesem telefonul din priză din pricina anunțului la ziar și în timp ce ofițerii se puneau pe căutat, l-am sunat pe Emil.

— Ai tras un pui de somn, nu ? mi-a reproșat acesta cu voce strepezită.

— E-o afirmație adevărată !

— Ei, cum s-a comportat ? Vreo modificare în atitudine ?

— Nici una. Și-a luat vizaviul cu ea și-a plecat.

— I-l plasează acum lui Vasile.

— Lui care Vasile ? am întrebat nedumerit.

— Doctorului Verescu... E la el în garsonieră. L-a agățat cînd ieșea pe poarta spitalului... Îl anunțasem că se plimbă prin față... „Aaa, domnul doctor Verescu !..." Și i-a

spus că-l caută pe doctorul Radu Popa — îi pregătise Nistor numele — face seara temperatură... Şi liru-liru crocodilu... Verescu a invitat-o să ia masa cu el în oraş... Şi-acum o consultă în garsonieră.

— Ce japiţă !... mi-a scăpat.

— Bine, el o aştepta... Da' tu ? Ţie-ţi-a pus capişonul...

— Eşti un drăguţ...

— Mă rog...

— Acum, fără glumă, cu formele ei ar putea să pătrundă şi-n tezaurul Băncii !

— Asta dacă ai fi tu paznic !

— Să-nţeleg c-ai vrut să insinuezi ceva ?

— Să-nţelegi...

— Dar adevărul mai stă şi în faptul că-n cazul în care nu mi-ar fi pus ea, cum ai zis, capişonul, senzorii din casa lui Burcea s-ar fi plimbat şi-acuma în voie pe patru picioare ! S-o lăsăm baltă !

Era aproape 4, cunosc pe cineva care nu ştie ce-i chiulul, vrea mereu să lucreze, ar face un cincinal şi-n doi ani şi jumătate : m-am dus la bucătărie să-i ofer o friptură. Iar pînă se face friptura, ca să nu moară de nerăbdare, să-i dau cîte ceva din frigider. Acum aveam ce. Cînd am terminat, au terminat de examinat casa şi cei trei ofiţeri. N-au găsit nici o „ploşniţă".

Trebuia să mă tund, treaba asta o fac de mulţi ani la frizeria din Piaţa Palatului, aşa că m-am dus la garaj să scot „Espada" la soare. Cînd m-am apropiat, l-am văzut pe Mihai deschizînd uşa de la subsol. L-am strigat. După ce ne-am strîns mîinile, l-am întrebat dacă se mutase acasă.

— Azi e prima zi... Şi de ce-aş mai fi stat ?

— Ai făcut bine, l-am aprobat. De azi chiar că nu mai era nevoie să stai. Cum se mai comportă directorul ?

— Da' cin' l-a mai văzut ? !

Am vrut să ne despărţim, însă Mihai a vorbit deodată :

— Cu treaba aceea de care m-aţi rugat... Eu am zis c-o fi vreo chestie împuţită... Cu vrun străinache la mijloc...

— Şi ?

— Nu e ! Să nu credeți c-am stat. Am alergat „Mobra" lui Giony toată duminica... Am alergat-o și luni după-masă... Aparatu-i furat de la o „Dacia"...

— ...De la o „Dacia 1300", am continuat, de culoare albă, cu numărul 7-B-6504.

— Ați aflat ? s-a mirat.

— Am aflat.

— Parcată pe o stradă care dă la Observatorul astronomic.

— Știu... lîngă Parcul Libertății... Dar de ce nu m-ai sunat ? De ce nu m-ai sunat cînd ai aflat ?

M-a privit tăcut cîteva clipe, și-a supt dinții, ca și cînd ar fi zis că știe el de ce nu m-a sunat, și a vorbit :

— Dacă ar fi fost furat dintr-o mașină străină, vă spuneam. De ce să-l caut de pomană pe dracu ? ! Nu-s nici ei proști...

Mi-am dichisit mașina, și nu pentru că ar fi fost murdară, ci ca să mă eliberez astfel de gînduri ; la frizerie am dat peste o minune, pe geamurile oneste ale vitrinei fuseseră aplicate imitații de vitralii de epocă, înfățișînd fiecare un cap de bărbat, modele de tunsori, cu alte cuvinte, de fapt niște bazaconii colorate care etalau prostul gust, un prost-gust desăvîrșit, ziua în amiaza mare în plin centrul orașului, și cum parcașem mașina pe Știrbei-vodă, ce credeți, oameni buni, c-am făcut ? Am intrat în Cișmigiu și-am jucat șah pînă seara tîrziu cu pensionarii ce se strîng la rotondă.

A doua zi, Emil m-a sunat de dimineață, mi-a comunicat că a stat de vorbă cu părinții Feliciei, aceștia s-au declarat de acord ca ea să meargă cu noi la Buzău și mi-a zis că o să vină la mine între 9 — 9 și jumătate... Citeam, cînd am auzit sunînd la ușă. Eram sigur că sosise Emil. Deschizînd ușa, am văzut-o pe Florina, toată numai un zîmbet.

— Țucule ! Am reușit să scap și-am venit să te văd.

„De la Vasile", mi-am zis în timp ce mă săruta cu tot dichisul și m-am gîndit că li s-a părut ceva în neregulă cu Verescu, că el le-a trezit bănuieli, altfel n-ar fi revenit

Florina. Am invitat-o în casă şi, propunîndu-i să bea o cafea, am lăsat-o singură, oferindu-i astfel prilejul să-mi plaseze noi senzori.

În timp ce puneam apa la fiert, s-a auzit iar soneria De data aceasta trebuia să fie Emil ; am rugat-o pe ea să deschidă. Era într-adevăr aşa, i-am recunoscut vocea, am adăugat două linguri de cafea şi o ceaşcă cu apă şi m-am dus să-l salut, poate îmi face vreun semn.

Nu mi-a făcut şi s-a arătat şi el cît se poate de vesel.

— Hai, dă ceva de băut ! Dar fă un „Pasternak", nu te zgîrci !

— Cine ţi-a spus că nu fac ?

— Aşa, bătrîne, că-n muncă şi-n economie ajungi curînd la astenie !

Am priceput imediat tema pe care mi-o propunea ; în timp ce deschideam barul, am rugat-o pe Florina să dea drumul magnetofonului şi am comentat, adresîndu-mă lui Emil :

— Bine c-ai putut să scapi...

— Nu-i adevărat ! Le-am făcut altora loc să muncească ! E cu totul altceva !

— Corect ! am apreciat.

— Vizavi de ce ? s-a interesat Florina nedumerită, ca şi cînd n-ar fi fost atentă la schimbul nostru de replici, şi s-a reaşezat pe canapea.

— Vizavi de vizavon !... i-am răspuns, făcînd o reverenţă în direcţia ei. După care m-am adresat lui Pascu : Emile, explică-i, te rog !

— Florina dragă, a început el metodic, savurînd fiecare cuvînt, ducîndu-mă azi-dimineaţă la serviciu, am constatat că mi-am pierdut dispoziţia de muncă. Şi cum ce poţi face azi poţi face şi mîine, n-am mai stat s-o caut... Mai ales că noi, el şi cu mine, sau mai bine zis eu şi cu el, ne vom repezi la Giurgiu, s-aducem nişte peştişannn !

— Da' cine vi-l pregăteşte ? s-a mirat Florina.

— Are băiatu !... Peştişan să fie !...

Florina s-a ridicat şi ne-a rugat s-o scuzăm. Văzînd că se îndreaptă în direcţia dependinţelor, mi-am amintit

de cafea. M-am repezit, strecurîndu-mă pe lîngă Florina, ca să salvez ce se mai putea salva. Nerăbdător cum sînt, făcusem flacăra mare şi aşa o uitasem ; dacă mai întîrziam puţin, rămîneam şi fără ibric. N-ar fi fost ceva nou.

Cînd să pun altă apă, alt zahăr, altă cafea, mi-am dat seama că Pascu rămăsese singur în cameră ; venirea Florinei mă buimăcise de tot ; în loc de creier aveam parcă brînză de vaci degresată. Am făcut imediat cale întoarsă şi, folosindu-mă de gesturi, l-am întrebat pe Emil ce-ar putea fi cu Florina.

A strîns din umeri şi şi-a strîmbat gura, adică, se miră şi el.

— De ce-a venit ? am întrebat în şoaptă.

— Pentru tine !...

S-a auzit uşa la baie, i-am strecurat ceva printre dinţi lui Emil şi am luat drumul bucătăriei.

Nu-i o distracţie să păzeşti o cafea pînă fierbe. I-am strigat Florinei să facă pe gazda, să pună în pahare conţinutul din *shaker*, am băgat apoi o bucată de şvaiţer în gură şi i-am servit şi lui Max una. Lui dă-i un deget, că vrea toată mîna ! A început să sară şi să latre, cu alte cuvinte, mai voia.

În timp ce ieşeam cu tava, Florina a strigat cîinele. Vocea ei l-a făcut să simtă ciocolata în gură, a dat năvală, cînd să se strecoare printre picioarele mele, m-am împiedicat de el şi-am căzut. M-am întins cît sînt de lung pe parchet. Bufnitura, dar mai ales zgomotul tăvii, al ceştilor sparte i-au adus în ajutor pe Emil şi pe Florina.

Covoraşul, parchetul, pereţii culoarului, totul era stropit cu cafea. I-am îndemnat : „Hai, daţi-mi o mînă de ajutor !“, i-am adus lui Emil cîrpa din baie, Florinei i-am spus să ude prosopul şi am intrat în bucătărie să iau dintr-un sertar cîrpele de şters praful. Cînd m-am întors, Emil şi rupsese coala de sugativă, o coală cît un ziar desfăcut, galbenă şi groasă, pe care o ţineam pe birou, deasupra cristalului, deranjat de senzaţia de rece pe care o degajă acesta.

— Ce dracu ai făcut ? ! l-am certat, părîndu-mi rău de sugativă ; n-o procurasem uşor.

— Lasă, că-ți fac rost de alta, m-a asigurat și s-a apucat să tamponeze petele de cafea de pe pereți.

Am dat zor, a dat zor și Florina, a clătit de cîteva ori prosopul în baie, numai Emil moșmondea în sectorul pe care îl luase în primire. Preocupat, nu mi-am dat seama pe dată că varul absorbise tot ce fusese de absorbit, și ce făcea el era ca și cînd ar fi încercat să scoată praful dintr-un covor cu un ac. Am realizat asta abia cînd treaba fusese terminată. Mi-am zis că omu mai dă și-n gropi, mai ales dacă-i vorba de ceva ce n-are tangență cu ocupația lui. Eram plin de năduf, așa că i-am spus :

— Băiețică, ai procedat ca olteanul care, vrînd să-și facă fîntînă, a săpat un șanț lung și-a dat apoi să-l ridice în picioare.

— Asta de ce ?

— Las-o moartă !... În orice caz, un „Pasternak" meritați ! Să răsuflu puțin, și pun de cafea, le-am promis și am sorbit din pahar.

— Pe mine vă rog să mă iertați, a zis Florina uitîndu-se la ceas, la unsprezece trebuie să fiu la „Inter" în hol. N-am avut cînd să-ți spun, Țucule, de data asta nu m-am putut eschiva, plec în țară cu grupul de belgieni. Litoral, Deltă, mănăstiri, Cluj, Sibiu, Brașov... Vreo zece zile.

Am crezut c-o să-mi zică să fiu cuminte, nu, nu mi-a zis, m-a rugat doar, în vestibul, înainte de-a mă săruta, să mă gîndesc la ea, o să se gîndească și ea tot timpul la mine, o să se gîndească pentru că simte cu mine ceva cu totul *specios*.

Cînd să mă întorc în cameră, l-am găsit pe Emil așteptîndu-mă în hol. Mi-a cerut să-i dau o batistă și m-a chemat să vin la baie cu el.

— De ce ? l-am întrebat intrigat, dîndu-mi seama din atitudinea lui că la mijloc e ceva necurat.

— Avea în poșetă o sticlă de colonie identică cu cea pe care ți-a făcut-o cadou. Cu sticla din baie. Cînd a venit să-mi deschidă ușa, avea poșeta cu ea... Pe braț a purtat-o mereu. Cu poșeta pe braț s-a dus să dea drumul magnetofonului... Cu ea pe braț a stat pe canapea... Cu ea s-a dus

la baie... Şi n-a întîrziat acolo prea mult. A pus-o pe canapea numai atunci cînd i-ai spus să facă pe gazda şi-a trebuit să deşarte *shaker*-ul în pahare, să aducă paharele pe măsuţă. Ai căzut, am alergat să vedem ce s-a întîmplat... În timp ce uda prosopul la baie, m-am întors în cameră şi i-am deschis poşeta, să văd ce-ar putea să aibă în ea. Şi-am văzut sticla de colonie. M-am întors cu sugativa — singurul pretext pe care l-am găsit pentru a justifica drumul — şi am constatat că sticla de colonie era la locul ei, pe cristal. Atunci ?...

— Fii atent ! Sticla asta mi-a adus-o pentru că o spărsese pe-a mea. Cică a lovit-o din greşeală cînd se pieptăna.

— Asta nu mi-ai zis !...

— Îţi spun acum ! m-am răstit. Ce importanţă putea să aibă că-mi spărsese o sticlă de colonie „Matinal" ? ! Dar ce poate să fie ?...

Emil nu mi-a răspuns ; din buzunarul de la butonieră a răzbătut un piuit abia auzit şi el a scos aparatul de emisie-recepţie. I s-a comunicat că Florina şi-a ales un loc de unde ţine sub observaţie uşa de intrare a blocului. Pascu a zis „Un moment, rămîneţi pe recepţie" şi, stînd să se gîndească ce era de făcut, a început să-şi maseze fruntea cu degetele.

— Nu ia foc ?

— Ce ? s-a interesat absent.

— Capul !...

— Du-te dracului ! Şi a dat drumul cu voce tare la gînduri : Am feştelit-o cu Giurgiu... Cu toate că ea s-a dus la baie la scurt timp după ce-am zis că mergem la Giurgiu !... Asta ce-ar putea să-nsemne ?... Bine, mergem la Giurgiu ! s-a hotărît.

A comunicat celui care îl aştepta pe recepţie că vom ieşi îndată din casă şi că primul drum îl vom face la garajul meu, apoi mi-a cerut să-i aduc o batistă.

I-am adus-o, a apucat prin intermediul ei sticla, a înfăşurat-o în ea, după aceea într-un ziar, şi a pus pachetul cu grijă într-o pungă de plastic pe care o aveam agăţată de cuier în vestiar.

— Rîdem și glumim ! mi-a cerut cînd să ieșim în stradă.

— La asta mă pricep... am zis vesel. Și am ținut-o tot așa. Stai să-ți spun bancul cu claxonul, pe care mi l-a vîndut azi-dimineață un amic la telefon. Ori ți-a și fost transmis ?...

— Ha-ha, alte griji nici n-avem !...

— Am vrut să-l opresc pe amic, l-am întrebat dacă-l știe pe cel cu băiatu, poate-i pică fisa și tace. „Un moment, să-l auzi pe ăsta, că-i mult mai bun !“ a zis și și-a dat drumul la gură. Cică...

Colonelul Dumitru nu se afla în apartamentul 16, vizita mea era neprevăzută ; după ce a expediat printr-un ofițer sticla de „Monsieur de Givenchy“, Pascu i-a raportat prin radio, amănunt cu amănunt, cum se desfășuraseră lucrurile. Scurt timp după încheierea convorbirii, ni s-a comunicat că Florina a luat un autobuz în direcția centrului.

Emil a sunat-o pe Felicia și, cerîndu-și scuze, a amînat pentru a doua zi plecarea la ai săi, apoi mi-a povestit cum fusese abordat doctorul Verescu. În linii mari, se procedase ca și cu mine ; în timp ce Florina se afla în garsonieră la el, Ion Nistor l-a sunat de la un telefon public din Ferentari, a dat drumul șantajului, i-a cerut să rupă orice legătură cu mine și i-a fixat o întîlnire pentru a doua zi la kilometrul douăzeci și unu al autostrăzii București—Pitești.

— Văd că durează, ce-ai zice că facem un șah ? mi-a propus deodată Emil.

— Dacă aveți un șah, sigur că facem ! m-am declarat imediat de acord.

Îmi luase două partide, pe a treia o împingeam spre remiză, cînd a venit colonelul Dumitru. Am întrerupt-o, și el mi-a pus în vedere chiar în momentul în care ne strîngeam mîinile :

— Trebuie să plecați imediat din București. Sticla de colonie conține un gaz foarte puternic, cu o difuziune extrem de rapidă prin căile respiratorii și cu efect imediat

asupra centrilor vitali. Experiența a fost făcută pe cobai la Institutul „Pasteur"... Ei bine, iepurii au murit între cincisprezece și treizeci de secunde de la pulverizarea coloniei. La disecție însă nu s-a putut observa decît o foarte ușoară iritare a căilor respiratorii. Și asta imediat după moarte! Înainte de-a interveni relaxarea... Așa că putem înțelege acum de ce la Apostol nu s-a găsit nimic la autopsie. Medicii mi-au explicat că lucrul este perfect posibil; gazul, introdus sub presiune odată cu colonia, este extrem de volatil, urmele lui dispar în cel mult o jumătate de oră. Sigur, la un examen toxicologic foarte amănunțit al sîngelui, plămînilor, ficatului... Dar examenul acesta, ca să fie bine făcut, poate să dureze săptămîni și chiar luni. Dispariția dumneavoastră va crea impresia că tentativa le-a reușit. De rest ne vom ocupa noi.

Eram complet năucit, l-am asigurat printr-o mișcare a capului că așa voi face și gîndurile au izbucnit în cuvinte.

— Cum, tovarășe colonel, a fost Florina, fata asta de douăzeci și șase de ani, în stare de-o asemenea faptă? Este pur și simplu...

— Iată c-a fost în stare. I s-a cerut, și ea a executat. Totul a fost gîndit, calculat de la bun început. Într-o treabă ca asta a lor... Întîi a fost o măsură de prevedere... „Dacă nu, îl eliminăm." V-ați supus șantajului și n-au acționat. Au acționat acum, pentru că, așa cum își imaginează, îl țineți legat pe Verescu. Eliminîndu-vă, elimină eventualele complicații. Pentru că dumneavoastră știați că ei au aflat de Verescu. Prelungind șantajul, v-a spus chiar Nistor. „Mayer"-ul s-a dovedit a nu fi cel căutat... Senzorul de după tablou a dispărut... Mașina ați evitat s-o scoateți din garaj... Ați schimbat broasca la ușă... Și bineînțeles că și-au pus întrebarea dacă prin legătura pe care o aveți în țară, prin rezident, nu sînt pregătite contramăsuri. Asta pe de o parte. Pe de alta, imaginea pe care și-au făcut-o despre dumneavoastră este cea de afemeiat, de ușuratic, un om care azvîrle cu banii prin baruri... Un asemenea om poate fi recrutat cel mai bine... Dar poate să și cadă foarte ușor! Au o treabă prea bine pusă la punct,

după cîte ne putem da seama, cu acel cabinet de cosmetică, ca să-şi permită să riște ! Vă duceți la Sinaia ?

— Nu, plec la mare, am spus ceea ce hotărîsem în timp ce-l ascultam pe Dumitru. Plec la „Doi Mai", să scriu. Să scriu tot ce mi s-a întîmplat în săptămînile astea. Toate prin cîte am trecut... Glumind cu Ioana, i-am spus că mi-am agățat de două ori cîte-un cartuș la butonieră, al treilea nu mai îmi trebuie... Dacă nu m-aș fi împiedicat, dacă n-aș fi căzut...

— Dacă eu m-aș fi uitat numai la picioarele ei... m-a întrerupt Pascu, acum aș fi stat la priveghi !

— Burzuluiește-ți creasta !... Curcănește-te !... Bine că scap de tine, că unde ești tu, sînt și belele !

M-am întors cu un subaltern al colonelului, i-am dat zgarda, însă lanțul nichelat l-am păstrat ca amintire — și nu numai ca amintire — am pus de toate în geamantan, n-am uitat *shaker*-ul, „Uher"-ul pentru o eventuală nevoie de atmosferă, nevoia asta nu se putea să nu se ivească, și bineînțeles am pus un top de hîrtie, indigouri, am luat cărți, mașina de scris, o veioză micuță...

Așezînd toate acestea în portbagaj, am simțit „Espada" tresărind de plăcere. I-am zis : „Potolește-te, am de gînd să nu depășesc optzeci de kilometri pe oră !" Dar cînd m-am așezat la volan, aceeași plăcere m-a furnicat și pe mine. M-a furnicat și imediat m-a străbătut un fior ca de gheață. „Doamne, puteam să fiu acum pe năsălie !"

Din cauza construcțiilor, Șoseaua Colentina nu era deschisă circulației, așa că am ales traseul ocolitor prin Băneasa—Podul Otopeni. Ei bine, în momentul în care am virat pe la Casa Scînteii, gîndul mi-a zburat deodată la Lola : „Ce-ar fi s-o văd la Fîntîna Mioriței, făcîndu-mi semn să opresc ?"

În clipa următoare, Max a trecut de pe canapeaua din spate și s-a instalat ferm și plin de importanță pe fotoliul din față, ca și cum ar fi spus, în timp ce privea prin parbriz : „Să n-avem discuții, nu iei nici o autostopistă, pe scaunul ăsta stau numai eu !"

— Ce, îmi citești gîndurile ?

N-am mai continuat, alta era problema care se cerea rezolvată ! „Bine-bine, mi-am zis, totu-i acum clar, cît se poate de clar... Dar portiera «Espadei» o găsisem închisă ; cum de-a pătruns atunci Max în mașină ?“

Luați-mă la bătaie, tăiați-mă, omorîți-mă, trimiteți-mă în oraș să cumpăr un fermoar sau să îngustez o cămașă, oameni buni, n-am un răspuns !

Deocamdată !

Lector : FLORIN MUGUR
Tehnoredactor : CONSTANȚA VULCĂNESCU

Apărut 1979. Bun de tipar : 9.6.1979.
Tiraj : 49 870. Hîrtie ziar 84/50. Coli ed. : 15,76.
Coli tipo : 18.

Comanda nr. 90 234
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"
Piața Scînteii nr. 1 — București,
Republica Socialistă România